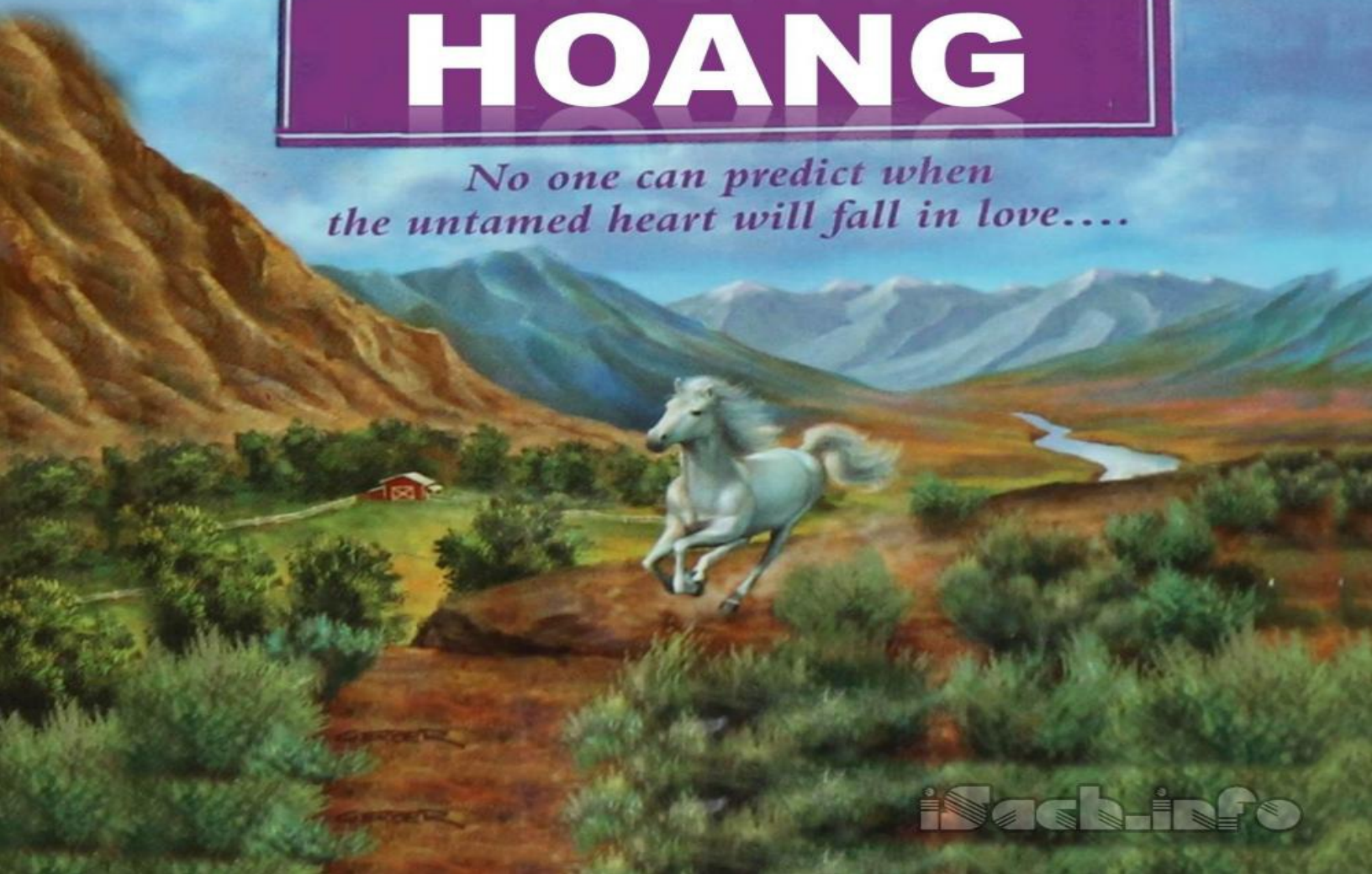

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
OF SHIFTING CALDER WIND

JANET DAILEY

NGỰA HOANG

*No one can predict when
the untamed heart will fall in love....*

NGỰA HOANG

JANET DAILEY

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

-

Mục Lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương kết](#)

Chương 1

Rặng phía đông của vùng núi sa mạc hắt bóng buổi sáng dài xuống lòng thung lũng. Rừng rậm cây thông cây sồi tô thắm các sườn núi. Một làn gió từ phía Nam thổi lại mang theo hơi nước tươi mát. Ở đó, nơi nhánh sông Nevada và cỏ gai lượn tránh vòng ôm lấy một tấm thảm tự nhiên xanh, những cánh đồng được tưới tiêu bằng các hệ thống thủy lợi. Cỏ khô chất đống cao nhấp nhô như những núi bánh mì vàng bên cạnh khu nhà ngoài cửa điền trang nuôi bò và ngựa. Chuồng trại bãi thả bò ngựa và nhà để dụng cụ lao động dựng xung quanh vùng đất bị chế ngự bởi ngôi nhà gỗ đơn giản trên một ngọn đồi. Từ bên những cánh cửa sổ ở đây, người ta có thể nhìn bao quát được khắp cả điền trang. Nước ngọt quý giá không được tiêu phí cho bãi cỏ nên vì thế đất xung quanh ngôi nhà chỉ mọc những cây cỏ sa mạc vốn rất ít ỏi.

Ba con ngựa tuổi thuộc giống ngựa sa mạc tốt nhất, béo mập, nhanh nhẹn, đang tung vó phi quanh một trong những chuồng ngựa thả ở đây. Hai người, một già, một trẻ, đứng bên hàng rào, quan sát chúng. Người đàn ông tóc hoa râm, tay lên thanh ngang trên cùng của hàng rào. Ông cường tráng, sức lực dẻo dai như một sợi dây thừng tốt. Mắt ông chớp chớp liên tục bởi đã nhìn vào nắng gió suốt cả cuộc đời dài. Gương mặt nâu sạm của ông thể hiện kinh nghiệm sống của bao tháng năm đằng đẳng. Nét biểu hiện này được pha trộn với nỗi cay đắng nhất định có gốc gác từ những ước mơ đã mất. Thành tích to lớn nhất mà Rube Spencer từng đạt được là vụ thắng quả đậm trong sòng bạc ở Ely. Hôm ấy, ông đã thắng số tiền bằng cả tháng lương. Tổ ấm thực sự duy nhất ông từng biết là điền trang này. Cảm giác như ở nhà, như sống trong gia đình được tạo nên bởi sự kết hợp giữa chỗ ở, ăn uống, lương hậu và sự đánh giá cao của ông chủ. Và con người duy nhất mà Rube từng có mối quan hệ như trong thân tộc là cô gái lúc này đứng cạnh ông bên hàng rào. Cô bé là con gái của ông chủ. Trong cuộc đời mình, ông chỉ để lại dấu vết mà gió sông Nevada có thể xua tan được hết trong vòng không đầy một phút. Diana Somers còn có tất cả ở phía trước. Thế giới như phục dưới chân nó từ ngày nó chào đời. Bây giờ sau khi đã gần một năm được coi là cô gái ở tuổi dậy thì, Diana dần dần ý thức được là con gái của ông chủ và đũa con độc nhất của ông có những ưu thế gì, những lợi thế trước đây cô vẫn chấp nhận nó như một thứ gì đấy đương nhiên.

Nhận thức này đem đến cho cô bé cảm giác uy danh và quyền lực, thể hiện trong tư thế điệu bộ của cô, trong cái cúi đầu rất đế vương, ở cái cầm cố ý chìa ra ngạo mạn. Cô bé chỉ khuất phục trước mặt con người duy nhất và người này là cha cô. Ông là động lực thúc đẩy trong cuộc đời cô. Chỉ trong sự hiện diện của ông mới thấp thoáng vẻ thiếu tự tin nhất định, khả năng thất bại nhất định ở đôi mắt vốn xanh thắm như bầu trời Nevada chẳng một gợn mây.

Cô chỉ còn những kỷ niệm rất ít ỏi và không rõ ràng về người mẹ của mình. Đối với cô, mẹ cô chỉ là hình ảnh mờ ảo của một người phụ nữ trong quá khứ xa xưa đã chết vì bệnh viêm phổi năm sau khi Diana ra đời. Một bức hình trong sổ ảnh chứng minh cho sự tồn tại của người mẹ, nhưng Diana không thể buồn đau thương tiếc người mà cô hầu như không nhớ đến và cô cũng chẳng có cảm giác phải chịu đựng một sự mất mát. Điền trang của gia đình Somers bao gồm vùng đất trước bạ sở hữu tư nhân rộng cả ngàn Morgen và hàng ngàn Morgen nữa mà họ thuê của Chính phủ làm đất trồng cỏ cho gia súc.

Diana là cô công chúa của vương quốc nhỏ này, cha cô là hoàng đế. Cô bé chưa khi nào có ý nghĩ rằng ở đây phải có cả hoàng hậu. Cô chỉ cần cha cô và cha cô chỉ cần cô. Thế giới hoàn hảo, đầy đủ. Một chiếc xe tải nhỏ vật lộn với con đường cát từ đường quốc lộ dẫn chạy thẳng tới sân điền trang và thu hút sự chú ý của Diana. Lúc phát hiện chiếc xe lạ, cô gái nhăn trán, ngoảnh liếc nhìn qua vai. Và những nếp nhăn trên vầng trán hằn sâu hơn khi cô nhìn thấy số đăng ký xe của Arizona. Cô quay về phía Rube Spencer:

- Theo bác, người lạ kia muốn gì?

Rube nhìn theo, nhổ bã thuốc lá nhai trong miệng về một bên.

- Sao bác biết được và biết để làm gì? - ông nhún vai - có lẽ đó là người mới được Thiếu tá thuê nhận.

- Người mới nào? Thiếu tá chẳng hề cho cháu biết rằng vừa mới thuê nhận thêm ai.

Mọi người kể cả Diana, đều gọi cha cô là Thiếu tá.

Mấy tháng sau ngày Diana chào đời, John Somers rời khỏi quân ngũ. Ông từ bỏ con đường công danh binh nghiệp đầy hứa hẹn để trở về điền trang của gia tộc sau khi người anh bị chết trong một tai nạn ô tô. Ông đem về theo kỷ luật và uy quyền của quân đội và cái danh hiệu Thiếu tá đeo đẳng bên ông.

- Nhưng bất chấp vậy, ông đã làm việc ấy.

- Lúc đó cháu đang ở đâu nhỉ?

Rube suy nghĩ hồi lâu, rồi nói:

- Chắc phải vào thời điểm chúng ta cắt cỏ, cháu theo máy kéo ra ngoài đồng. Đúng rồi. Đúng vào ngày hôm ấy. Bác vừa tiêm chủng cho con ngựa cái xám xong - Rube ghét công việc đồng áng dưới mọi hình thức và lần nào cũng lần tránh khi đến thời vụ phải làm những công việc như vậy. Rồi cuối cùng, Thiếu tá cũng đầu hàng trong việc thuyết phục ông ta. Thiếu tá thôi tranh cãi với ông và giao phó cho ông việc nuôi ngựa - Bác vừa đi khỏi chuồng ngựa thì thấy Thiếu tá trao đổi với anh chàng này và dẫn anh ta đi thăm các nơi.

Ông tiếp tục kể về ngày hôm đó. Nhưng sau khi nghe được Rube hỏi Thiếu tá và Thiếu tá trả lời rằng một người mới được thuê nhận vào làm việc, Diana không nghe ông nói nữa. Rất ít người nghe tất cả những gì Rube nói. Thiếu tá đã có lần cho rằng Rube có thể nói tới mức làm người khác điếc tai. Chiếc xe tải méo dúm méo dó dừng lại trước ngôi nhà chính. Tiếng cánh cửa nào đó đóng sầm lại làm gián đoạn câu chuyện thao thao bất tuyệt của Rube. Đồng thời, ông chợt nhớ ra còn rất nhiều công việc... Diana không để ý đến việc Rube đột ngột không để tâm vào làm những nhiệm vụ của mình. Cô gái tung người nhảy qua hàng rào chuồng thả, tò mò muốn làm quen với người đàn ông mà Thiếu tá đã giấu cô việc thuê nhận anh ta vào làm việc ở đây. Cô hoàn toàn không thích chuyện này. Ông luôn luôn

trao đổi với cô, dạy cô tất cả những gì cần phải biết để quản lý, lãnh đạo một đền trang như thế nào cho đến khi cô thành thạo và gần hiểu biết được trong công việc như chính bản thân ông. Cô gái coi trọng mối quan hệ chặt chẽ với cha mình, giữ gìn nó như một báu vật vô cùng quý báu và sự vi phạm lòng tin mà cô vừa phát hiện ra làm cô rất bức mình.

Cô đi ngang sân với những bước chân dài bất chước Thiếu tá. Với điệu bộ bối rối, rất nữ tính, cô vuốt lại mái tóc đen nhánh như tóc con trai.

Thiếu tá từ sân nhà bước xuống mấy bậc thềm, đi về phía xe tải. Kể cả trong lúc đi, người ông cũng thẳng đứng, vai buông xuôi xuống. Bây giờ, ông cũng chẳng hề béo hơn hồi mới xuất ngũ. Cái quần bò màu nâu sẫm của ông còn mang nếp là gấp, áo sơ mi kẻ sọc cổ cứng, đôi ủng đánh bong nhoáng. Mái tóc sẫm màu của ông được cắt ngắn và không hề chạm vào cổ áo. Ông là con người cường tráng, mạnh mẽ vốn sinh ra để ban hành lệnh cho kẻ khác.

Chỉ riêng địa vị của ông trong địa phương này cũng đủ làm ông trở thành mục tiêu của tất cả các bà các cô chưa bị ràng buộc. Việc bên cạnh đó ông rất điển trai hình như làm tăng gấp bội giá trị hấp dẫn của ông. Trước đây, Diana ghen với những người đàn bà xung quanh ông ở trong nhà thờ hay trong thành phố. Nhưng thái độ bàng quang thể hiện rõ ràng của ông đã dần dần làm cô yên tâm và hiểu được rõ ràng ông không có chủ tâm lấy vợ lần thứ hai. Cho tới nay, ông vẫn sống trong một thế giới định hướng theo đàn ông, bắt đầu từ thời kỳ trong quân ngũ và rồi trở về đền trang. Ông thích cuộc sống độc thân.

Mỗi lần cần đến sự hiện diện của thế giới phụ nữ, ông xử sự rất tế nhị. Diana không cảm thấy bị đe dọa bởi những buổi tối ít ỏi ông vắng nhà & chỉ cảm thấy khinh bỉ những người đàn bà muốn tạo dựng mối quan hệ lâu bền với cha mình. Trong thâm tâm, cô gái cười chế nhạo những bà, những cô tìm cách thuyết phục Thiếu Tá tin rằng con gái ông cần bàn tay của người mẹ. Cô chỉ cần đến ông & quyết tâm làm tất cả, thu xếp tất cả mọi việc để sao cho ông luôn chỉ cần đến cô con gái rượu của mình mà thôi.

Giọng ông nghe mạnh mẽ, nhưng rất vui vẻ, thân thiện khi chào người đàn ông bước xuống khỏi chiếc xe tải. Cả 2 bắt tay nhau lúc Diana đến bên cha. Cô gái cũng đứng thẳng người như ông và toát ra vẻ quyền uy tương tự. Ông trìu mến nhìn con gái, nhưng không làm cử chỉ nào để bày tỏ tình thương yêu của mình, điều ông có thể làm được ví dụ như bằng cách đặt tay lên vai con. Diana cũng chẳng chờ đợi cha mình có cử chỉ như thế.

Rồi ông quay về phía người lạ.

- Ủy ban đón tiếp đã tề tựu đông đủ, anh Holt ạ. Đây là con gái Diana của tôi. Còn đây, Diana ạ, là nhân viên mới của chúng ta, anh Holt Mallory.

Cô gái nhìn người đàn ông tên là Holt này với vẻ coi thường, như thể phải cần có sự đồng ý của cô anh mới thực sự được làm việc ở đền trang này. Anh cao nhưng rất gầy. Anh lịch sự cởi bỏ cái mũ rom đang đội đầu xuống. Ánh mặt trời làm nhạt mái tóc nâu dày của anh để nó lúc này lấp lánh như các sắc màu của sợi thuốc lá. Những nét trên gương mặt màu nâu sạm của anh thể hiện ý chí quyết tâm, kiên

định. Đôi mắt xám sắc ngọt của anh làm người ta liên tưởng tới những mảnh kim loại. Trông chúng già, già hơn cả tuổi tác của anh. Cùng lắm anh cũng chỉ 26 tuổi.

- Cô có khỏe không, cô Somers? - anh khẽ hỏi, dài giọng, & mang vẻ lạnh lùng.

- Cảm ơn chú, cháu khỏe - cô thấy lạnh ớn sống lưng khi cô nhận thức rằng cô không ưa thích anh ta & cảm giác này còn tăng thêm lúc nhìn sang Thiếu tá.

- Có phải con trai anh đây không - Thiếu tá nhìn lướt qua người đàn ông mới đến và Diana hướng mắt theo ánh mắt của ông.

- Guy, con lại đây chào ngài Thiếu tá đi! - mặc dù giọng nói của Holt Mallory nghe hoàn toàn bình thường, nhưng đó rõ ràng là một mệnh lệnh.

Cậu bé 9 tuổi đứng cạnh chiếc xe tải, gầy gò, mảnh khảnh, mặt tái nhợt, vẻ ngơ ngác và sợ sệt. Ai đó đã cố gắng chải gọn mái tóc màu vàng sáng rồi bời của nó nhưng có lẽ chỉ thành công được phần nào. Với vẻ ngập ngừng và bị cưỡng buộc, nó đi lại bên Thiếu tá và giơ bàn tay nhỏ mềm ra cho ông.

- Cháu chào bác. Bác có khỏe không ạ? - Nó thì thầm.

Thiếu tá mỉm cười, đáp lại.

- Cậu bé rất ngoan, Holt ạ, rất đáng yêu nữa.

Diana ngẩng nhìn, quan sát cậu bé & nghĩ không hiểu cha mình thấy nó "đáng yêu" ở điểm nào. Cô gái không thể đồng tình với cha được. Guy là cậu bé yếu đuối, quá nhạy cảm, rõ ràng sợ hãi trước những yếu điểm của chính mình. Cô cảm giác nổi khinh bỉ đang trào dâng trong người nhưng lại được làm dịu thông qua muông muốn không thể nào giải thích được phải che chở cho đứa bé này.

- Tôi dẫn anh tới chỗ ở, Holt ạ - Thiếu tá nói, rồi quay sang Diana - con cũng có thể cùng Guy đi theo sau, như thế các con có ngay dịp để làm quen với nhau hơn.

Diana chẳng hề có mong muốn gì làm quen với cậu bé hơn, nhưng nếu cha cô đã muốn thế.. Cô nén tiếng thở dài và cầm tay Guy. Nhưng cậu ta lại dẫn tay ra sau lưng. Diana nhún vai để bày tỏ mình chẳng để ý đến làm gì.

- Đi nào! - cô gái nói và rảo bước đi theo cha cùng người đàn ông mới.

Khi thấy cậu bé lóc cóc đi theo sau, cô bước chậm lại đi cùng nó. Cho tới nay, cô chưa khi nào làm việc gì liên quan nhiều tới trẻ con, trừ cùng với bạn học của mình. Cô miễn cưỡng nhìn đôi mắt cụp xuống của cậu bé suy nghĩ. Không biết nên trò chuyện với cậu ta về cái gì.

- Cậu từ Arizona đến à?

Cậu bé câm lặng. Cô gái đã nghĩ sẽ chẳng bao giờ nhận được câu trả lời thì đôi mắt xanh ngẩng lên nhìn cô.

- Không ! cha em đã sống ở Arizona Nhưng còn mẹ & em sống ở Denver.

- Bây giờ mẹ cậu ở đâu

Môi dưới nó run rẩy .

- Mẹ em chết rồi

- Mẹ chị cũng vậy - nó thông tin cho cậu bé để thể hiện khả năng đồng cảm của mình một cách lịch sự - Mẹ chị mất năm chị mới 14 - rồi nó nhìn thẳng vào lưng người đàn ông đi bên cạnh cha nó ở phía trước 2 đứa - Tại sao cậu lại ở Denver khi cha cậu sống ở Arizona Bố mẹ cậu ly dị à?

Cậu bé gật đầu Diana không chê trách gì mẹ cậu ta cả. Cô không ưa thích Holt Mallory Cô ngạc nhiên khi thấy cậu bé cũng mang những tình cảm tương tự .

- Tháng trước, sau khi mẹ em mất, ông ấy đến & nói rằng ông ấy là cha em, từ bây giờ em phải sống cùng ông - giọng nói của nó không che đậy sự cách biệt, xa lánh & không ưa thích nhau .

Diana nhản chán .

- Chẳng nhẽ trước đây cậu chưa hề gặp ông ấy lần nào à?

- Ông bà em có nói với em rằng ông ấy là cha em - vì thế chắc ông ấy là cha em. Và mẹ em cũng kể với em rằng sau khi em ra đời, cha em đã bỏ đi vì chẳng muốn dính dáng gì đến mẹ con em nữa .

Diana nghĩ tới đôi mắt xám lạnh lùng kia & tin từng lời của cậu bé .

- Nhưng nếu ông ấy không yêu quý em thì tại sao bây giờ lại tỏ ra quan tâm tới em? - Cô bé vô tình nói ra suy nghĩ của mình .

Hình như câu hỏi này làm cho cậu bé Guy Mallory rất bối rối .

- Ông ấy nói rằng từ lâu vẫn thương yêu em - nó trả lời, vẻ nghi ngờ - Nhưng mẹ em không cho phép ông tới thăm em. Em biết, chắc chắn mẹ em chẳng bao giờ cấm đoán cha em làm việc ấy

Diana ném về cậu cậu ta cái nhìn coi thường khi nó bảo vệ mẹ nó mạnh mẽ đến như thế. Cậu bé này có thể nhạy cảm, nhưng không hẳn hoàn toàn yếu đuối như cô gái đã tưởng.

- Nếu ông ấy thực sự muốn tới thăm cậu, chắc chắn mẹ cậu chẳng phản đối gì - Diana đồng tình. Đứa

trẻ đáng thương sao, cô nghĩ & bỗng thấy thông cảm sâu sắc với cậu bé này thiếu thốn tình thương yêu của người cha Việc trông nó bối rối & sợ sệt chẳng phải là điều gì đáng ngạc nhiên .

Họ đi qua khu chuồng nuôi giống ngựa sa mạc tốt nhất của Thiếu tá vốn đến nay đã được nhiều giải thưởng. Việc nuôi thuê ngựa thuần chủng đã được trưng bày ở rất nhiều cuộc triển lãm là một trong những lãnh vực kinh doanh chính của điền trang. Ngoài số 30 con ngựa cái và ngựa con, Thiếu tá còn có ngựa một tuổi, 2 tuổi Ông giữ lại vài con để trưng bày tại các cuộc triển lãm , số còn lại được bán hết. Thêm vào đó, còn rất nhiều ngựa dùng làm sức kéo, dùng trong công việc. Hai con ngựa đực thuộc chủng loại ngựa sa mạc Ả Rập bị nhốt trong chuồng ngựa tách biệt với những chú ngựa khác. Shetan, con ngựa nâu đỏ to lớn, dáng đi hùng dũng uy nghi chạy lại bên hàng rào để hếch mõm chào đón chủ. Diana để ý thấy cậu bé tròn mắt ngạc nhiên nhìn lũ ngựa .

- Cậu biết cưỡi ngựa không? - cô gái hỏi .

- Em chưa hề nhìn thấy con ngựa thật bao giờ - nó đáp lại - mới chỉ thấy trong tivi & trên đường đi đến đây .

- Từ bây giờ trở đi, cậu sẽ nhìn thấy rất nhiều ngựa Cậu cũng có thể học cưỡi ngựa, đơn giản thôi mà.

- Thật không chị? - cậu bé nín thở hỏi & mỉm cười như thể vừa được cô gái tặng cho cả thế giới làm quà .

- Tất nhiên rồi Chị sẽ dạy cho em - Nhưng Diana hồi hận ngay lập tức vì đã đưa ra lời mời chào này Cô bé không thích đóng vai trò cô bảo mẫu

- Tuyệt quá ! - Guy phấn khởi kêu lên & gương mặt cậu bé vừa nãy còn sợ sệt đến vậy , giờ sáng bừng vì vui mừng.

Giọng nói hồ hởi thích thú của nó làm 2 người đàn ông chú ý. Họ dừng lại ở cuối dãy nhà dành cho công nhân, trước căn hộ to rộng nhất vốn bỏ không từ hơn tháng nay Một nụ cười mỉm làm dịu bớt những nét khắc khổ của Holt Mallory lúc anh tò mò nhìn cậu con trai mình đang thích thú nhảy nhót xung quanh.

- Con làm sao vậy , Guy

- Chị ấy đã hứa sẽ dạy con cưỡi ngựa ! Cưỡi lên lưng con ngựa thật !

Holt Mallory nhăn trán .

- Con chưa hề nói cho cha biết rằng con muốn học cưỡi ngựa - anh nói, cố làm vẻ thản nhiên. Rõ ràng trong mấy phút ngắn ngủi đi cùng Diana, Guy đã có vẻ tin tưởng vào cô gái nhiều hơn vào người cha nó đã biết từ lâu hơn trước đó rất nhiều

- Nhưng con muốn học. - Guy tuyên bố - và chị ấy sẽ dạy con.

- Cô Somers thật rất hào hiệp, nhưng cha con chúng tôi không muốn quấy rầy phiền cô. Nếu con muốn học cưỡi ngựa, cha sẽ chỉ dạy cho con..với điều kiện...Thiếu tá chẳng phản đối gì nếu chúng ta mượn..1 con ngựa

- Tất nhiên tôi chẳng phản đối gì, Holt ạ - Thiếu tá nói - Nhưng vì Diana đã đưa ra cho con trai anh lời đề nghị này thì cứ để nó chấp nhận. Trong những tháng tới, công việc ở điền trang sẽ rất nhiều và rất dồn dập. Tôi nghĩ Diana sẽ có nhiều thời gian rảnh rỗi hơn anh. Ngoài ra, nó có thể làm bạn với cậu bé và giúp cậu bé nhanh chóng làm quen với nơi ở mới

Hình như Holt Mallory chẳng đặc biệt thích thú gì về lời giải thích rất logic của Thiếu tá, nhưng anh gật đầu .

- Ông nói đúng - anh công nhận, rồi hướng ánh mắt nghiêm nghị về phía Diana - Nếu việc ấy không phiền lòng đến cô, cô Somers ạ, thì tôi đồng ý.

- Việc ấy chẳng hề làm phiền gì đến cháu cả - Cô gái nói dối .

- Tuyệt vời ! - Guy kêu lên - Đẳng nào con cũng thích chị ấy dạy con hơn - Nó không để ý thấy cơ bắp hàm miệng cha nó nổi hằn lên. Nhưng Diana để ý thấy - Vậy bao giờ chúng ta có thể bắt đầu được? - Guy hỏi - Hôm nay được không chị?

Thiếu tá mỉm cười, trả lời thay con gái

- Hôm nay chưa được. Cháu phải giúp cha thu xếp đồ đạc. Chìa khoá đây, Holt. Diana và tôi bây giờ sẽ để các bạn ở lại đây để làm quen với nhà mới của mình mà chẳng bị quấy rầy gì. Nếu anh cần đến cái gì hoặc muốn hỏi gì, tôi gần như lúc nào cũng có mặt trong ngôi nhà ở đằng kia

- Xin cảm ơn, thưa Thiếu tá.

Diana tự hỏi liệu Holt Mallory cảm ơn ông về chỗ làm việc hay hay về sự khéo léo đã giúp anh ta vượt qua được những giây phút khó xử ấy Nhưng thực ra cô thấy việc đó chẳng quan trọng. Cô quay người, cùng cha đi về ngôi nhà chính .

Đến gần sân nhà, cô hỏi cha .

- Cha chẳng hề kể với con rằng cha thuê nhận một công nhân mới

- Thế à? - Ông đáp lại, tâm tư như vẫn đang để ở tận đâu đâu - Vậy chắc cha đã quên .

- Chú ấy không yêu thương thằng bé.

Thiếu tá dừng lại, chăm chú nhìn con gái. Bây giờ, cô gái đã thu hút được toàn bộ sự chú ý của ông .

- Sao con lại nghĩ thế?

- Guy nói cho con biết .

- Chắc hai đứa đã nói chuyện với nhau nhiều trong khoảng thời gian ngắn này.

- Ít ra con cũng đã biết người đàn ông này trên thực tế là người lạ đối với nó. Mãi đến sau khi mẹ chết, Guy mới biết chú ấy ! Holt Mallory đã bỏ rơi cả 2 người từ khi Guy còn là cậu bé nhỏ tí.

- Con không biết hết những nguyên nhân sâu xa, Diana ạ. Khi lấy nhau, cha mẹ Guy chưa đầy 16 tuổi, và có thể nói rằng họ "phải" lấy nhau. Hai người ấy khi còn quá trẻ & cuộc hôn nhân của họ không thành công như rất nhiều cuộc hôn nhân khác của đôi lứa trạc tuổi ấy. Sau khi ly hôn, vợ chú Holt rời bỏ Arizona cùng với đứa bé. Chú ấy chẳng nghe thấy gì về cô vợ cho tới khi được bố mẹ cô ấy báo tin rằng cô ấy đã chết. Hoàn toàn chẳng phải chú ấy chẳng để ý đến đứa con trai của mình. Nhưng chú ấy chẳng biết Guy ở đâu.

Lời giải thích nghe có lý, nhưng Diana lại muốn tin vào lời cậu bé hơn .

- Con không thích Mallory - Cô nói

Thiếu tá nhăn trán .

- Từ trước tới nay, con chưa khi nào kết luận vội vã như lần này.

- Dù sao con cũng không thích chú ấy.

- Con sẽ thay đổi nhanh quan điểm của mình. Chú ấy rất giỏi trong việc chăn nuôi ngựa và bò. Và điều quan trọng hơn nữa là chú ấy có khả năng đảm nhận công việc quản lý điền trang .

- Quản lý điền trang? Vì sao việc ấy lại đặc biệt đến như vậy?

- Cha chẳng thể nào trẻ mãi được, con gái yêu của cha ạ.

Vài năm nữa, cha sẽ rất cần đến người nào đó để chia sẻ cùng cha gánh nặng trách nhiệm lúc này đang đè lên đôi vai ngày càng già nua đi của cha. Sau khi ở chỗ chúng ta vài năm, chú ấy sẽ trở thành người quản lý tuyệt vời .

Diana không nói gì thêm. Cô gái biết giá như cô là con trai, Thiếu tá đã quyết định vài năm nữa trao cho cô trách nhiệm quản lý điền trang. Được như vậy, ông sẽ chẳng phải hoài công tìm kiếm người thừa kế mình trong cuộc việc. Nhận thức này làm cô đau nhói. Và hình như bây giờ, mùa hè đang vắng gọi cô chẳng còn đẹp như lúc trước khi Holt Mallory đến điền trang .

Cô gái đi vào nhà chỉ cách cha vài bước chân, theo ông đi ngang qua phòng khách sang phòng ăn kề bên. Những đồ gỗ trưng biện ở đây là những thứ tối cần thiết, dường như chỉ để dành cho đàn ông & được xếp đặt trong một trật tự chính xác. Đồ đạc nội thất tiện lợi nhưng rất thực tiễn. Trên bàn bày biện đồ ăn thức uống cho bữa cafe buổi sáng, một thông lệ trong gia đình Somers.

Khi Thiếu tá kéo cái ghế ở đầu bàn ra để ngồi xuống, bà quản gia đem cafe mới pha và một khay bánh nóng từ trong bếp bước vào phòng. Sophie Miller là người đàn bà gầy gò, chẳng hấp dẫn gì. Mặc dù mới xấp xỉ 50 tuổi, những đẻ tóc hoa râm đã ẩn hiện trong mái tóc nâu được bà bới thành bới to chặt trên đỉnh đầu Bà goá bụa từ nhiều năm nay, không con cái và sống đến nay đã 6 năm ở điền trang với nhiệm vụ làm quản gia cho Thiếu tá. Con người này tẻ nhạt, làm công việc của mình mà chẳng hề gây chú ý của bất kỳ một ai

Diana ngồi trên ghế ở phía bên phải cha mình. Từ khi biết suy nghĩ, cô gái luôn tiếp chuyện cha trong những lần nghỉ giữa buổi sáng này, và từ năm lên 9 tuổi, cô gái đã uống cafe vào dịp này. Cha và con gái chia sẻ cho nhau gần như tất cả. Nhưng hôm nay, họ không thể ngả người khoan khoái một cách đơn giản & thưởng thức những giờ phút bên nhau. Cô gái vẫn còn bối rối, bàng hoàng vì Thiếu tá chẳng kể cho cô biết gì về người công nhân mới được thuê nhận và việc cha cô coi thái độ không ưa thích của cô đối với Holt Mallory là hoàn toàn vô căn cứ, chẳng đáng phải quan tâm thêm càng làm tâm trạng cô trở nên rối bời hơn, thiếu tự hơn.

Sophie rót cafe ra cốc, hương cafe thơm phức. Thiếu tá cầm cái khăn ăn, mở ra và trải lên đùi mình.

Ông nhìn xuống khay bánh nóng & mỉm cười với Diana.

- Con ăn với chocolate chứ? món ăn con ưa thích nhất đấy mà ! - ông nói. Cô gái gật đầu, nhưng vẻ không quan tâm - Bà Sophie làm riêng cho con đấy

Lời nhắc nhở nhẹ nhàng này kéo Diana ra khỏi luồng suy nghĩ của mình.

- Cảm ơn bà Sophie - cô gái ngoảnh lại nói qua vai, giọng thản nhiên. Bà quản gia chỉ mỉm cười. Trong những năm tháng ở đây, bà đã học được nhận thức rằng không thể chờ mong được gì hơn ở Diana.

Đối với Diana, bà Sophie chẳng hơn gì một trong vô số nữ quản gia đã đi vào rồi lại biến mất khỏi cuộc đời cô, với sự khác biệt duy nhất là bà Sophie ở lại chịu đựng được lâu hơn tất cả những người khác. Đa số những người này không thích phải biệt lập. Sự cách biệt với thế giới bên ngoài của điền trang đã ngăn cản họ đi lại thăm hỏi gia đình và bạn bè. Bà Sophie không có gia đình & rõ ràng hầu như chẳng có bạn bè, vì thế bà hài lòng với chỗ làm việc này

Diana chẳng để ý quan tâm tới các bà quản gia. Cuộc sống của cô tập trung vào Thiếu tá. Những bà quản gia là sinh vật không có mặt mũi làm việc cho ông. Chưa bao giờ cô gái phát triển được mối quan hệ chặt chẽ hơn với một trong số những người đàn bà này. Đối với cô, trên đời này chỉ có cha, những gì ông quan tâm cũng là điều quan tâm của Diana. Và hiện nay, ông tỏ ra quan tâm một cách

không bình thường tới một người công nhân mới được thuê nhận. Điều này chẳng làm cô thích thú chút nào

Ấn tượng đầu tiên cô có được từ Holt Mallory cũng chẳng hề thay đổi chút nào trong những tuần tiếp theo. Anh rất lịch sự đối với cô, cư xử với cô rất tôn trọng, nể vì như thường lệ đối với con gái của ông chủ. Nhưng không lần nào anh thể hiện đáng đáp của sự ưa thích khoan nhượng mà những người công nhân khác làm việc ở điền trang thường bày tỏ với cô. Đối với những người khác, cô là người được yêu quý nhất của điền trang nhà Somers, còn đối với anh thì không.

Guy bám theo cô từng bước như một cái bóng bất kể cô gái có thích vậy hay không. Thường thường cô gái chẳng thích gì mặc dù cũng có những khoảnh khắc sự khâm phục gần như sùng bái của cậu bé đối với cô đã giúp củng cố thêm cho cô lòng tin vốn đang bị lung lay

Lúc này không phải là một khoảnh khắc như thế. Khi cô gái đi về phía chuồng của con ngựa đực & Guy bám sát theo sau, cô mong muốn đến thêm khát cậu bé biến mất khỏi điền trang này và... mãi mãi

- Chị ơi, em được phép cưỡi ngựa cùng với chị không? - nó nhắc lại câu hỏi mà cách đây vài giây cô đã trả lời rằng không được - Em đã có thể cưỡi được rồi cơ mà. Chính chị nói thế.

- Không được ! Chị phải cho lũ ngựa đực này hoạt động - việc này cô gái làm thường xuyên ở khu chuồng của chúng, ở khoảng cách an toàn đối với lũ ngựa cái giống để tránh xảy ra những chuyện chẳng lành - chị đã nói quá đủ với em rằng em không thể cưỡi ngựa cái đi cùng chị trong khi chị ngồi trên lưng con ngựa đực.

- Tại sao không hả chị?

Diana bối rối nhìn nó.

- Vậy ra cha em chưa hề kể cho em nghe chuyện về chim và bướm hay sao

Guy đỏ bừng mặt & không nói gì nữa, nhưng nó vẫn ở sát bên cô. Khi Diana trèo qua hàng rào, bộ yên cương buộc ngựa vắt ngang vai, nó đứng lại, nhìn qua các thanh gỗ. Con ngựa nâu hung nhún nhảy đi về phía cô gái. Nó biết hoạt động thông lệ hàng ngày & vui mừng sắp được co xương giãn cốt.

- Em giúp chị được không Guy? - cô gái lên giọng gọi trong khi ấn cái hàm thiếc vào mõm con ngựa - Em đi lấy cho chị bộ yên cương. Trong khi ấy chị sẽ giữ dây cho con Shetan chạy xung quanh.

- Vâng - Cậu bé vui mừng chạy biến đi .

Lúc trở lại, nó không mang theo bộ yên cương và không đi một mình. Diana quay người, trông thấy Holt Mallory đi sau cậu con trai mặt tái nhợt. Cô ném cái nhìn thích thú về phía anh rồi quay sang Guy .

- Chị đã nói với em rằng đem bộ yên ngựa lại đây cho chị .

- Em..

- Cô định làm gì vậy, cô Somers?

Giọng nói bình thản lúc anh hỏi làm Diana nổi giận. Cô cho con ngựa đang chạy vòng tròn quanh dây buộc đứng lại, nhìn Holt Mallory, mọi cử chỉ, điệu bộ, thái độ đều tỏ ra là cô con gái rệu của ông chủ đứng trước một công nhân thuần túy .

- Cháu nghĩ việc này chẳng liên quan gì đến chú.

- Guy kể cho tôi hay cô định cưới con ngựa này .

- Và cháu cũng sẽ làm việc ấy .

- Thiếu tá có biết chuyện này không?

- Tất nhiên là ông ấy biết - Diana tức giận trả lời .

- Chắc ông ấy đã quản trí nếu cho phép một cô gái mềm yếu như cô...

Anh không có cơ hội để nói hết câu, vì cô gái tức tôi cắt lời anh .

- Cháu có thể cưới ngựa tốt hơn, giỏi hơn tất cả những người khác ở điền trang này. Thậm chí còn giỏi hơn tất cả mọi người khác trong cả bang này

- Điều đó chẳng thể nói lên cái gì cả - Anh mở cửa chuồng thả đi vào trong - Cô đưa đầu dây buộc cho tôi .

- Để làm gì thế? - cô gái thận trọng hỏi .

- Chúng ta thử một lần xem - Anh trả lời .

Diana cảm nhận sự thách thức & không thể từ chối nó. Cô trao cho anh đầu dây buộc. Anh bước lùi lại . Cô đứng cách anh gần nửa mét .

- Cô giữ chặt dây đấy nhé ! - Holt nói như ra lệnh - tôi sẽ tìm cách kéo dây tuột khỏi tay cô, nhưng cô không được lỏng tay đấy nhé .

Anh quấn vòng sợi dây da quanh bàn tay rồi kéo mạnh . Diana đứng bặm chân trên đất , cố sức chống lại Nhưng khi anh đột ngột kéo giật một cái, cô gái ngã nhào , xô đập vào ngực anh. Anh giữ vai cô lại cho tới khi cô lấy lại được thăng bằng. Sức lực hơn hẳn của anh tác dụng như một tấm khăn đỏ trên

người cô. Cô gái giận dữ hất tay anh ra , đứng lùi lại

- Đây là một mẹo lừa nhau hèn hạ, hoàn toàn chẳng chứng minh được điều gì - cô gái hét to, giọng lên án phần nô .

- Thật thế không? - anh mỉm cười nhưng hoàn toàn chẳng mang vẻ gì hài hước - giả sử con ngựa được này đột nhiên giờ trò, nó có thể giật dây cương trượt khỏi tay cô tương tự như vậy .

- Shetan là con ngựa đã được huấn luyện thuần thục - Diana tự bào chữa - cháu không bao giờ cười nó đi lại gần chỗ những con ngựa cái, chỉ ở trong khu này thôi... và cũng chỉ cười nó sau khi để nó chạy vòng quanh như thế lúc lâu Cháu hoàn toàn có khả năng kiểm chế được nó.

- Thậm chí đến cả con ngựa được huấn luyện tốt nhất thỉnh thoảng vẫn có thể nổi loạn, cho dù chỉ trong có vài giây. Và những giây lát này thừa đủ.. nếu một cô gái như cô ngồi trên lưng nó...

- Cháu đã cười những con ngựa này từ hàng năm nay rồi - điều này không nhất định phải đúng hoàn toàn với sự thật .

- Tôi chẳng quan tâm tới những gì cô đã làm. Nhưng chừng nào tôi ở đây, cô sẽ không làm việc ấy nữa - anh lạnh lùng nói .

- Chú chẳng hơn gì một nhân viên bình thường ở đây - cô gái đáp lại với vẻ khinh bỉ, kiêu ngạo - chú chẳng thể nói cháu phải làm gì hay không phải làm gì.

- Tôi vừa mới làm việc đó .

- Chú Holt nói đúng đấy - Khi giọng thứ ba can thiệp vào cuộc đối thoại căng thẳng, Diana vội quay người nhìn quanh và thấy Thiếu tá đang đứng bên hàng rào chuồng thả - tốt hơn là con dừng cho con ngựa chạy thêm nữa, Diana ạ. Cha đã có cảm giác không hay ngay từ đầu. Có những lúc cả những con ngựa được huấn luyện tốt nhất cũng cần đến bàn tay người đàn ông.

Các sợi dây thần kinh trong cơ thể cô hình như muốn phản đối. Nhưng không lời nào bật ra được khỏi đôi môi. Cô ném sợi dây về phía Holt, rảo bước khỏi chuồng thả. Mắt cô ráo hoảnh, nhưng có cục gì đó trong cổ họng cô làm cô tưởng sắp bị ngạt thở .

Cô đi không ngoái đầu nhìn lại, chẳng để ý đi đến đâu. Ra tới bên ngoài khu chuồng thả, phải mất mấy phút sau cô mới nghe thấy có ai đó gọi với theo mình. Cô quay người nhìn lại và nhận ra Guy .

- Nếu chị mặc dù vậy, vẫn muốn cười ngựa. - nó ngập ngừng nói khi cô để ý đến sự hiện diện của nó .

Và cơn thịnh nộ tích tụ trong người cô bùng lên .

- Mày là thằng ngu. Tất cả là lỗi của mày. Tại sao mày lại mở miệng kể cho người cha đáng ghê tởm

của mày biết tao định làm gì?

Gương mặt nhỏ bé của nó trở nên tái nhợt .

- Em không chủ ý thế... thật mà.

- Em không chủ ý thế - Diana nhại lại, giọng mai mỉa - Tao cứ tưởng mày chẳng ưa thích gì cha mày. Vậy tại sao mày lại nói chuyện của cha mày về tao hả?

- Em thật chẳng yêu thích gì cha em - Guy khẳng định - Nhưng em bị cha em hỏi lấy bộ yên ngựa để làm gì, và vì...

- Vì thế mày đã kể cho ông ta nghe. Mày đã nói rằng mày là bạn của tao. Nhưng mày không phải là bạn của tao. Cút đi chỗ khác đi ! Tao không muốn nhìn thấy mày nữa.

- Em xin lỗi. Em rất lấy làm tiếc. Em không chủ ý thế. - mắt cậu bé ướt đẫm, nó cụp nhìn xuống đất, cầm run bần bật, xỉ mũi liên tục và hình như không đủ sức để đi khỏi nơi này. Diana vẫn đứng nhìn nó khinh bỉ cả khi những dòng nước mắt từ đôi mí dài chảy lăn trên gò má. Đôi bàn tay nhỏ nhắn của nó không thể cản ngăn được cơn thủy triều dâng. Đột nhiên cô gái cũng cảm thấy khó chịu. Cô chẳng còn nhớ lại được lần cuối cùng trông thấy ai đó khóc vào bao giờ. Cô không biết phải xử sự như thế nào trong tình huống như vậy .

- Thôi đừng khóc nữa ! Nín đi ! - cô lầu bầu - cậu có là đứa trẻ nữa đâu - nhưng như thế nó lại càng làm Guy thêm dằn dụa nước mắt mặc dù hết sức cố nghe lời cô - Thôi, nín đi ! - cô nhăn trán, sốt ruột, và hơi quay mặt đi chỗ khác vì không muốn trông thấy bộ mặt khóc đầy nước mắt của cậu bé. - em hãy quên đi những gì chị đã nói. Đây không phải là lỗi tại em. Chính cha em mới là kẻ gây ra câu chuyện chẳng hay ho gì này. Ông ta muốn tăng công với Thiếu tá và vì thế làm ra vẻ quan tâm lo lắng đến chị. Thật ra chị cũng như em chẳng hề ưa thích ông ta.

- Vậy chị không còn giận em nữa chứ? - Guy hỏi cho thật chắc chắn .

- Chị chỉ giận dữ chung chung thôi - cô gái liếc nhìn cậu bé & dần lòng đưa ra đề nghị hoà giải - Chị đi ra hồ nước để cho đầu óc tỉnh táo trở lại. Em đi cùng không?

Cậu bé ngập ngừng .

- Em không mặc quần bơi .

- Thế hả? - Diana nhún vai, thản nhiên như không - Chị cũng vậy. Có đi cùng không thì bảo.

Cậu bé hớn hờ gạt đầu, tay quét những dòng nước mắt cuối cùng trên gò má. Nhưng vì nước mũi còn chảy, nó phải xì mấy lần trong lúc đi bên Diana ra hồ nước .

Mùa hè thật kinh khủng và đối với Diana ngày càng kinh khủng hơn. Mọi việc làm của cô luôn bị hạn chế hơn. Trong cái tháng mùa hè của những năm trước, mỗi phút giây hàng ngày của cô sôi động & thoải mái. Còn bây giờ cô phải đấu tranh chống lại cái buồn chán, tẻ nhạt.

Cô trèo lên một tảng đá, để tay vào túi sao của chiếc quần bò, sốt ruột nhìn quanh trong sân bãi điêu trang. Phải có việc gì đấy để làm chứ? Cô ngao ngán thở dài. Tất nhiên rồi. cô có thể quan tâm tới Guy.

Diana đi về phía nhà ở của công nhân. Cánh cửa gian nhà cuối cùng đã mở. Cô đi thẳng vào, không gõ cửa và đứng sững lại khi thấy Holt Mallory trần nửa người trên đứng trước cửa buồng tắm, đang lau khô mặt.

- Sẽ lịch sự hơn nên gõ cửa trước khi bước vào nơi ở của người khác - anh nói.

- Cháu tìm Guy, nó đâu hả chú? - vẻ không ưa nhau thể hiện chẳng hề che giấu gì trong đôi mắt xanh của cô.

- Ở đâu đấy ngoài kia

Khi anh quay người treo khăn tắm lên cái móc, Diana dướn mày ngạc nhiên. Những vết sẹo nhỏ chẳng chít trên tấm lưng da sạm nắng của anh.

- Sao lưng chú lắm sẹo thế kia - cô hỏi.

Holt hơi ngập ngừng trước khi với tay lấy cái áo sơ mi.

- Tôi chẳng còn nhớ được nữa.

- Có ai đó đã đánh chú. Những điều như thế ngày người ta không quên được.

Anh nhìn thẳng vào cô.

- Nếu cố gắng, người ta có thể quên được tất cả - anh cài cúc áo và làm như tập trung toàn bộ trí lực vào công việc này. Lát sau, anh nói tiếp - Nhưng cô đang muốn biết Guy ở đâu. Nó ở ngoài kia

Diana chăm chú quan sát anh, nhưng cô đoán biết rằng anh sẽ chẳng kể gì cho cô nghe nữa. Cuối cùng, cô quay người đi ra ngoài để tìm Guy. Nhưng cô gái chưa thể bỏ qua được chuyện này. Lúc ăn trưa cùng với Thiếu tá, cô lại đề cập tới chuyện ấy.

- Cha biết Holt Mallory đầy sẹo trên lưng không? Trông như thể ai đó đã quất roi lên lưng chú ấy - cô gái cố gắng để giọng mình nghe hoàn toàn bàng quan, như thể chỉ bận tâm sơ sơ về đề tài này

Thiếu tá nhìn cô gái, dò xét .

- Thật thế ư? - ông khẽ hỏi - cho cha xin lọ muối .

- Sao chú ấy bị lấm sẹo thế? - Diana đặt lọ muối và hạt tiêu bên cạnh đĩa ăn của ông .

- Con đã hỏi Holt về việc này à?

- Vâng .

- Và anh ta đã trả lời con như thế nào

- Rằng chú ấy không nhớ được nữa Nhưng tất nhiên chú ấy đã nói dối Tại sao chú ấy lại bị nhiều sẹo đến thế hả cha Chẳng lẽ chú ấy đã ở tù trước khi tới đây hay sao

- Cha chẳng thể nào nói được cho con hay, Diana ạ. Cha không biết.

Nhưng Diana nghĩ rằng ông biết rất rõ. Ông chỉ không muốn nói ra cho cô hay Trước đây ông luôn nói cho cô biết tất cả. Không hề có điều bí mật nào giữa họ. Cô gái cảm thấy bị tổn thương khi bây giờ không còn được cha tin cậy như trước nữa Nhưng điều đó chẳng ngăn cản nổi cô hình dung Holt phải mang trên mình những vết sẹo như thế nào cho dù cô cũng chẳng đề cập gì tới chuyện này nữa

Vào cuối mùa hè, đàn thú được dồn chung lại với nhau Đó là thời kỳ đẹp nhất trong cả năm đối với Diana Người ta phóng ngựa đi hàng giờ qua vùng đất, cách khu trại td hàng cây số , ngủ đêm bên cạnh ngọn lửa trại dưới mái nhà sao trời lung linh. Thật vô cùng thú vị & mạo hiểm trong cái hang dã của thiên nhiên.. và có rất nhiều cái để xem.. bày hươu gặm cỏ, lũ cừu sừng dày, những tốp ngựa hoang chạy lung tung tìm nơi ẩn náu hắt bóng lên nền trời từ trên các rìa núi

Trong ánh sáng vàng ngời của bình minh, Diana buộc chặt dây yên ngựa Cái túi ngủ cuộn tròn gọn ghẽ buộc chặt ở phía sau yên ngựa Khắp nơi không khí nhộn nhịp, náo nhiệt khi những người đàn ông chuẩn bị khởi hành. Tất cả những gương mặt này đều thân quen với Diana Trung bình có 18 người làm việc suốt cả năm ở điền trang nhưng đến thời vụ & khi dồn đàn gia súc, Thiếu tá thuê nhận thêm nhân công. Phần lớn những người này sinh sống ở địa phương và vùng lân cận. Rất hiếm khi Thiếu tá thuê nhận người lạ vào làm việc tạm thời

Cô nhìn trên cái yên ngựa thấy Holt Mallory đi ngang qua Sự không ưa thích anh ta của cô cứ tăng dần trong những tháng vừa rồi và cô gái cũng chẳng hề để ý che dấu điều này - cả đến bây giờ cũng thế. Anh cũng không đi chậm lại khi đôi mắt xám lạnh của anh hướng về phía cô, rồi liếc nhìn con ngựa đã buộc yên cương cùng với bộ đồ ngủ cuộn tròn treo bên cạnh. Anh bước đi tiếp, về đăm chiêu

Diana bấm chặt đôi môi lúc nhìn thấy anh đứng lại trao đổi với Thiếu tá. Và như thể đoán trước được về điều gỡ, con tim cô bỗng đập nhanh hơn khi cả hai đều nhìn về phía cô. Cái nhìn của Thiếu tá chẳng làm cô yên lòng chút nào, và cô còn chẳng hài lòng hơn thấy Thiếu tá gật đầu đồng tình với Holt

Mallory sau lúc lâu trò chuyện. Rồi sau đó, khi ông đi lại chỗ mình, cô làm ra vẻ như chẳng để ý thấy gì. Cô choàng dây quanh cổ con ngựa, một chân để lên bàn cưỡi

- Diana !

- Sinh chuyện rồi đây ! - cô gái thì thầm - cô lại để chân xuống & quay người về phía ông, cố gượng cười một cách tự nhiên mặc dù có giọng nói bên trong người cô cảnh cáo cô về những lời bây giờ ông sắp nói ra với cô.

Ông nói thẳng vào vấn đề, không vòng vèo ruờm rà .

- Năm nay con sẽ ở nhà, Diana ạ.

- Nhưng từ năm 8 tuổi đến nay, năm nào con cũng cưỡi ngựa đi cùng mọi người Hơn nữa, cha cần đến tất cả nhân công lao động cha có thể huy động được. Cha biết đây, con có thể sử dụng được thừng, roi chẳng kém gì những nhân công giỏi nhất của cha

- Công việc ấy quá vất vả đối với một cô gái trẻ .

- Con có phản nản, kêu ca gì đâu - Diana lưu ý cha - bụi bặm, nóng bức & đau cứng cơ bắp con đều chịu được hết.

- Cha biết - Thiếu tá vẫn luôn nói chuyện với cô như với người đã thành niên. Ông luôn chân thành và thẳng thắn đối với cô gái Và trong lần này cũng vậy - Con không còn là đứa trẻ nữa, Diana ạ. Có thể con đã lớn phổng phao ở một số chỗ. Bây giờ không nên để con ngủ đêm ngoài đó nữa, giữa toàn cảnh đàn ông con trai với nhau .

Diana nở một nụ cười mỉm đáng yêu chẳng kém gì ca .

- Chẳng nhẽ cha cho rằng có ai đó trong số các anh chàng sẽ quấy nhiễu con hay sao Tất cả họ đều là bè bạn của con - Trừ Holt Mallory, cô nghĩ thầm - chẳng có chuyện ấy đâu , cha ạ, nhất là khi cha cũng luôn có mặt ở đó.

- Năm nay thì không, con ạ. Cha đã quá già nua đối với cuộc sống ăn ở trên nền đất cứng. Nhưng không phải vì thế. Cha không muốn con lớn lên trở thành cô gái ngổ ngáo, ăn nói thô tục, cưỡi ngựa như cưỡi quỳ. Cha muốn con trở thành một bà quyền quý, chứ không phải thành người chần bò. Con hiểu không?

Cô chịu khuất phục trước những mong muốn của ông .

- Có ạ, thưa Thiếu tá .

- Tốt ! - ông hài lòng nói - ngày nào cha cũng phải đi xe jeep ra ngoài đó, vì thế có lẽ con sẽ rất buồn

chán ở nhà. Con hãy đi cùng Sophie vào thành phố mua lấy vài bộ áo váy mới hoặc cái gì đó khác giúp con trông có vẻ con gái hơn những đồ quần áo bò này

- Vâng ! - Diana trả lời .

Nếu cha cô muốn cô trở thành một tiểu thư trẻ quyền quý, thì cô sẽ thành như vậy. Buổi sáng hôm ấy, sự đổi thay trong Diana bắt đầu. Cô mua những bộ váy mới làm nổi bật hơn nữ tính của cô, không còn những dây buộc thắt chít sát thân hình như trước nữa. Cô tăng cường quan tâm hơn tới những công việc cô cho rằng rất phụ nữ, học cách nấu nướng, khâu thùa may vá. Nhưng cô gái trốn tránh việc quá nhàn nhàn những lĩnh vực này, & phóng ngựa ra ngoài đồng & đảm nhận một số công việc nhẹ ở điền trang.

Chỉ có những người đàn ông chưa vợ sống trong khi nhà ở dành cho công nhân. Số ít người có gia đình sống ở bên ngoài trên những điền trang nhỏ của riêng họ. Đến nay, Diana hầu như chẳng có quan hệ gì với những người phụ nữ trong số này.

Nhưng mùa đông năm ấy, anh láng giềng gần nhất của cô, Alan Thornton lấy vợ. Điền trang của anh ở cách xa 10 cây số. Tất nhiên, Diana trở nên thân thiết với người vợ trẻ Peggy của anh vốn là cô giáo.

Đó là tình bạn, là mối quan hệ đầu tiên của cô với một người phụ nữ thành niên & Peggy chính là người đã thuyết phục được Diana để mái tóc đen mềm như lụa của cô mọc dài & biết cách trang điểm thích hợp.

Diana chăm chú lắng nghe mỗi khi Peggy nói về những giấc mơ, những khao khát của mình và cố hiểu hình ảnh tương tượng lãng mạn của người phụ nữ lớn tuổi hơn. Điền trang của gia đình Thornton nhỏ hơn nhiều so với khu đất của Thiếu tá. Vì thế lợi nhuận nó đem lại chỉ bằng một phần rất nhỏ so với lợi nhuận của điền trang gia đình Somers. Khi Peggy nói về dự định của 2 vợ chồng cải tạo lại ngôi nhà, Diana phấn khởi đồng tình, nhưng cô biết rằng chẳng bao giờ Peggy có đủ tiền thực hiện chỉ đến một phần 3 các ước nguyện của mình. Vì lý do đó, cô gái không thể nào hiểu được sự hài lòng đến vô tư của người bạn gái mới.

Tương tự như vậy, cô cũng không hiểu được những cô bạn cùng học. Cô thấy việc thần tượng hoá những ngôi sao nhạc nhẹ hay mơ tưởng tới các chàng trai điển trai cũng như suốt ngày xì xào bàn tán cười đùa thật là vô vị và trẻ con. Diana là cô học trò giỏi, được tất cả các thầy cô dạy trên lớp yêu quý. Vì cô có đôi mắt xanh thăm thẳm tương phản đến tuyệt diệu với mái tóc đen và từ ít lâu nay lại có thân hình đẹp cho nên được cả lũ học sinh con trai ngày càng để ý, chiều chuộng và yêu mến hơn. Ở bên bọn con trai cô cảm thấy thích thú và thoải mái hơn ở cùng bọn con gái, vì cô gái đã lớn trong một môi trường gần như chỉ dành cho đàn ông. Nhưng thậm chí đến ngay cả mấy cậu con trai cô cũng thấy còn rất trẻ con.

Thái độ của cô đối với Holt Mallory không hề thay đổi. Trước sau cô vẫn coi anh là kẻ thù, luôn tìm kiếm sự đối đầu với anh & cố gắng giảm ảnh hưởng vốn ngày càng tăng của anh đối với Thiếu tá. Cô lợi dụng mọi cơ hội có được để truyền lệnh đến với anh, trong đó luôn nổi lên là cô con gái của ông chủ. Cô luôn làm Holt phải nhớ rằng anh chỉ là một công nhân được trả lương để đáp ứng những ý

muốn của Thiếu tá.. và ý muốn của cô. Cứ mỗi lần anh đang ở gần khu chuồng ngựa, cg chẳng nghĩ đến việc tự mình thất buộc yên ngựa mà đòi anh phải làm việc ấy. Cô gây thêm khó khăn cho anh trong công việc & cuộc sống ở bất cứ nơi nào, vào bất cứ lúc nào có thể làm được và trong thâm tâm hy vọng rằng bằng cách đó sẽ đẩy anh tới mức xin thôi việc ở điền trang .

Guy vẫn là người ái mộ cô trung thành như trước đây, luôn ở sát bên cô. Và cho dù cô có đôi xử chẳng hay ho gì đối với nó đến như vậy, hình như nó chẳng để tâm tới. Nó rất vui nếu cô chú ý đến nó và rất biết ơn cô vì sự chú ý này. Và Diana chỉ chú ý, quan tâm tới nó ở mức độ đủ để đảm bảo luôn có sự chia rẽ giữa Guy và Holt. Nếu cậu bé thích cô thì không thể đồng thời thích cả người đàn ông là cha mình.

Chương 2

Vào mùa hè cô sẽ kỷ niệm ngày sinh lần thứ 17, lần đầu tiên Diana nếm trải những cảm giác sẽ có khi thần tượng hoá ai đó. Một người đàn ông mới được thuê nhận. Anh là người cưỡi ngựa trình diễn, có nhiệm vụ huấn luyện mấy con ngựa thuộc chủng giống ngựa sa mạc Ả Rập đã được nhiều giải thưởng. Anh tên là Curly Lathrop, to cao, vạm vỡ, mái tóc nâu xoăn & đôi mắt màu nâu to sáng long lanh. Con người anh toát lên vẻ hấp dẫn thanh thoát thể hiện qua nụ cười mỉm khoan dung.

Đối với Diana, anh là một vị thần Hy Lạp từ trên đỉnh núi Olymp hạ giới. Cô con gái của ông chủ không bao giờ bị cô lập, chẳng được để ý đến. Nhưng cô gái muốn làm cho Curly để ý đến cô nhiều hơn, nhìn thấy nhiều hơn nữa những gì tiềm tàng trong con người cô. Nàng chòng ghẹo chàng và chàng chòng ghẹo lại nàng, nhưng bao giờ cũng với độ khoan dung nhất định như thể chàng coi nàng còn là đứa trẻ. Nàng thất vọng khi chàng chẳng nhìn thấy người đàn bà ở trong nàng, người đàn bà mà nàng cảm thấy đang định hình ngày càng rõ rệt hơn về tâm hồn, tinh thần và thể xác trong mình.

Cô kỷ niệm sinh nhật của mình vào một ngày nóng bức cuối thu'ng 7. Lần này hơi khác với những năm trước. Sophie đã cố ý làm loại bánh Diana vốn thích ăn nhất và trang trí bàn ăn rất trang trọng. Guy đã tốn công sức để ghép được cái túi đựng chìa khoá bằng da với những chữ cái đầu tên cô.

Chiều hôm ấy, Peggy ghé qua tặng cô một tấm khăn lụa và làm cô ngạc nhiên với tin rằng chị sắp sửa có con. Diana lắng nghe chị kể về những dự định của mình đối với gian phòng ngủ đến nay vẫn để không. Số tiền 2 người tiết kiệm được trong suốt 2 năm qua qua định dùng để hiện đại hoá cái bếp nay được dùng vào việc tu bổ lại phòng trẻ con, phí tổn khám chữa bệnh ở thầy thuốc và lưu trú trong bệnh viện. Diana chúc mừng người vợ trẻ, như mọi người vẫn thường làm, nhưng cô tự hỏi tại sao Alan & Peggy chẳng đợi thêm vài năm nữa rồi mới có con và thành gia đình thực sự. Có con vào lúc này họ sẽ sống ra sao ?

Trong bữa ăn tối, Thiếu tá tặng cô những món quà sinh nhật như thường lệ. Diana ăn vận bộ áo váy đại tiệc mới nhất & vờ vui mừng về những món quà tặng để làm cho mình không thất vọng. Và vì chỉ có 2 người ngồi trên bàn ăn - Sophie thực chất chỉ chiếm một ghế, bị bỏ qua - Diana không thấy có bầu không khí liên hoan ăn mừng .

Sau đó, cô lên ra ngồi ngoài sân trước, tựa lưng vào tường, ngược mắt ngắm nhìn trời sao, đồng thời phải chú ý không để cái mảnh gỗ vụn dính vào gấu bộ váy trắng của mình. Giá như lúc này có Curly ngồi bên cạnh thì tuyệt vời làm sao !

Ánh mắt khao khát của cô hướng tới khu nhà ở của công nhân. Không có ánh đèn sáng sau khung cửa sổ phòng anh nhưng chiếc xe tải nhỏ của anh đậu trước cửa phòng. Rồi Diana phát hiện thấy ánh sáng trong phòng để dụng cụ của chuồng ngựa. Đột nhiên cô nảy ra một ý làm cô nín thở.

Trước khi cảm giác tế nhị hay tự trọng xua đuổi nổi ý nghĩ này, cô chạy vội vào nhà. Cha cô đang ngồi trong phòng làm việc của mình, xem xét mọi thứ giấy tờ gì đó, còn Sophie đã lui về gian phòng nhỏ của mình ở phía đằng sau của ngôi nhà. Diana đi vào bếp, cắt một miếng bánh từ cái bánh sinh nhật của mình .

Cô gói miếng bánh trong cái khăn ăn rồi đem đến chuồng ngựa ở phía đằng kia. Bước vào phòng để dụng cụ, cô thấy Curly đang rửa sạch, lau chùi vài thứ đồ nghề. Cô giả vờ ngạc nhiên dướn cao mày .

- Ô, hoá ra là anh ! Tôi cứ nghĩ anh Holt đang ở đây.

- Thật thế ư? - anh hỏi với vẻ nghi ngờ` châm biếm .

- Vâng, đúng thế !- cô nhìn anh, thách thức .

- Cô cầm trên tay cái gì đấy? - Curly chỉ vào cái khăn ăn trên tay cô.

- Miếng bánh sinh nhật của tôi. Như đã nói, tôi thấy có ánh sáng nên nghĩ anh Holt đang làm việc ở đây. Tôi định đem miếng bánh để nhờ anh ấy đưa cho Guy - Cô đi vào gian phòng nhỏ, nhún vai - Nhưng anh ấy không có mặt ở đây. Anh có thể nhận lấy miếng bánh này.

Nụ cười mỉm của anh tiết lộ cho cô thấy anh không tin câu chuyện của cô nhưng sẽ cùng tham gia vào câu chuyện này .

- Tôi không muốn ăn mất phần bánh của Guy .

- Chẳng sao cả đâu. Mai tôi sẽ đưa cho cậu ấy miếng khác - cô nói và đưa cái gói khăn ăn cho anh - Sophie đã làm cái bánh rất to. Nó sẽ bị hỏng trước khi tôi & Thiếu tá ăn hết.

- Tôi phải thú nhận rằng mình rất yếu đuối trước sự cám dỗ của "đồ ngọt " - Curly nói , cái lấp lánh

trong đôi mắt anh làm tim cô đập rộn ràng. Cái rùng mình khe khẽ lan tràn khắp người cô khi anh đón nhận cái bánh từ tay cô và rất nhẹ nhàng chạm vào ngón tay cô .

- Vậy ra hôm nay là ngày sinh của cô à?

- Vâng ! - cô nhìn anh mở cái khăn anh & cắn miếng bánh nhai ngon lành .

- Cô bao nhiêu tuổi rồi? - anh hỏi .

Diana rất muốn nói dối, nhưng có lẽ anh đã biết tuổi của cô .

- 17 .

Sau mấy phút, anh ăn sạch hẳn miếng bánh .

- Bánh ngon quá - anh nói và lau tay cho hết bột bánh còn dính - giá tôi biết được trước hôm nay là sinh nhật của cô !

Cô gái nín thở:

- Thì sao?

- Tôi sẽ có quà tặng cô.

- Tôi chẳng hề mong chờ điều ấy ! - Thế nhưng giá như anh tặng cô chút gì đó thì chẳng quá tuyệt vời đó sao ?

- Vậy người yêu cô đã tặng cô những gì ?

- Tôi không có người yêu.

- Ôi, cô đừng nói dối nữa , cô Diana ạ , cô xinh đẹp tới mức chắc là con trai trong trường phải yêu cô đến điên cuồng.

Con tim cô như ngừng đập trong giây lát vì lời khen của anh còn được nhấn mạnh bằng ánh mắt nhìn thán phục.

- Lũ ấy chỉ là bầy gà choai choai, là quả cây chưa chín hẳn. - cô nói & cố làm ra vẻ người lớn. Khi anh cười thích thú , cô tự ái ngoảnh mặt đi .

- Cái áo váy đẹp quá - anh nói - tôi hy vọng Thiếu tá đã mở tiệc rất to ăn mừng birthday của con gái.

- Không phải thế. Chúng tôi chỉ liên hoan với nhau trong gia đình - Giọng nói bàng quan của cô cho

thấy cô cũng chẳng chờ đợi cái gì khác.

- Nhưng dù sao ngày sinh nhật cũng được ăn mừng.. và không chỉ với bánh ngọt & quà tặng - Curly nói, giọng chê trách.

- Thật vậy ư? - cô ngoảnh qua vai liếc nhìn anh - thế anh liên hoan kỷ niệm sinh nhật ra sao?

- Có đồ uống và vũ hội.. và hy vọng..có người bạn đồng hành thích hợp - anh nhìn thẳng vào mắt cô - nếu ba điều kiện này không được đáp ứng thì làm sao có thể kỷ niệm ngày sinh một cách thoả đáng đây.

- Nếu thế, ngày sinh của tôi không có gì đặc biệt. - Diana thở dài, vì buổi tối nay đúng chẳng có thú vị hấp dẫn đối với cô.

- Vì chưa có tặng cô quà, nên ít nhất tôi cũng phải tìm cách kiếm được về đây mọi gia vị cần thiết cho một buổi liên hoan thực sự - Curly nháy mắt với cô rồi đi lại góc phòng chất chồng những thùng gỗ lên nhau. Anh để ngón tay lên môi, để ám chỉ cho cô biết bây giờ sẽ tiết lộ cho cô xem một bí mật. Rồi anh đưa tay vào thùng, lôi ra một chai rượu whisky - chai này tôi chỉ dùng vào mục đích y học...để sưởi ấm lòng mình trong đêm - anh giải thích, vì biết rằng Thiếu tá cấm uống rượu trong khi làm việc - nhưng hôm nay, chúng ta sẽ đưa rượu whisky trở về với chính mục đích của nó - anh lấy ra từ cái tủ con 2 chiếc cốc giấy nhỏ & rót đầy một cốc. Trước khi rót rượu vào cốc thứ hai, anh ngập ngừng nhìn Diana.

- Cô uống rượu được không? tôi không muốn bị tố cáo tội lôi kéo con gái chưa thành niên uống rượu.

- Đây đâu phải là cốc rượu đầu tiên của tôi - cô gái đã từng uống rượu, chỉ một lần duy nhất, nhưng cô chẳng bao giờ thú nhận thật với anh. Nếu anh nghĩ rằng cô từng trải hơn trên thực tế, có thể anh sẽ thôi đối xử với cô như đối với đứa trẻ con .

Anh rót cốc thứ 2, đưa cho Diana và nâng cốc chúc.

- Chúc mừng cô gái xinh đẹp tuyệt vời ! Nhiệt liệt chúc mừng Diana nhân ngày sinh.

Khi thấy anh uống một hơi cạn cốc rượu, cô làm theo anh. Trong cổ họng cô nóng bỏng như có lửa cháy. Và lá phổi của cô như sắp nổ tung như quả bóng bay bị thổi quá hơi. Diana gắng gượng hết sức để không ho sặc sụa và cuối cùng cô giữ được nhịp thở bình thường .

- Uống vào thấy người nóng lên thật - cô cười khe khẽ .

- Chứ sao nữa ! - Curly đồng tình và lại rót đầy cốc rượu của cô - và nó giúp người ta thoải mái hơn .

Sau khi uống thêm một ngụm, Diana thấy rằng anh nói cũng đúng. Rượu whisky vẫn còn chảy nóng trong cổ họng cô, nhưng không còn nóng rất như trước. Cô cảm thấy trong người khoan khoái dễ chịu,

nhìn thế giới xung quanh như đang ở trong ánh sáng lung linh đỏ hồng. Hai người trò chuyện với nhau về những việc không đầu không cuối. Cảm giác choáng váng tuyệt vời cứ dần một tăng trong đầu cô khi đột nhiên Curly nắm lấy tay cô .

- Tôi chẳng đã hứa với cô rằng chúng ta sẽ nhảy với nhau hay sao ? Cô lại đây nào ! - anh cầm lấy tay cô dắt cô ra khỏi phòng dụng cụ .

Trong hành lang rộng của chuồng ngựa ở giữa hai dãy khoang chuồng, anh bật radio cha cô đã lắp để trấn an lũ ngựa. Một điệu nhạc mơ mộng không lời vang ra từ những cái loa. Chỉ có ánh sáng từ phòng dụng cụ hắt ra chiếu sáng hành lang .

Anh quay về phía cô, tặng cô nụ cười mỉm đắm đuối và quyến rũ của anh .

- Cho phép tôi được mời cô vào điệu vũ này ! - anh lịch sự xin cô gái đồng ý, như thể 2 người đang ở trong một vũ trường nào đấy chứ không phải trong chuồng ngựa .

- Vâng ! - Diana cảm giác như đang chao đảo, bay bổng trong vòng tay anh .

Anh to khỏe. Cô nhận cảm được những cơ bắp vạm vỡ của anh lúc anh kéo áp cô vào sát mình. Họ đang đưa theo nhịp điệu chậm chậm của bài nhạc, Diana chưa từng nhảy như thế bao giờ. Cô cảm giác đùi anh áp sát vào đùi mình, bàn tay anh vờn xoa lưng mình.

- Sao, cô thấy buổi liên hoan sinh nhật này thế nào? - dường như mặt anh chỉ cách mặt cô vài centimet - rượu whisky.. và một điệu nhảy.

- ..và có người bạn đồng hành thích hợp - Diana nói để cho đầy đủ ba thứ gia vị cần thiết cho món ăn này.

- Và có người bạn đồng hành thích hợp - Curly khẳng định - ánh mắt anh dọi xuống mặt cô gái đang ngẩng nhìn lên - rất tiếc là năm ngoái tôi chẳng ở đây khi cô kỷ niệm ngày sinh thứ 16..tuổi 16 ngọt ngào...đáng yêu... tôi không nghĩ rằng cô đã kỷ niệm 17 lần sinh nhật mà chưa từng được hôn.

- Tôi đã hôn vài lần rồi. - cô nói và làm như cố tình nói thấp đi. Cô nhìn lên những de tóc sẫm màu của anh, muốn đụng chạm chúng, muốn cài ngón tay vào chúng.

- Còn hôm nay thế nào?

- Hôm nay thì không !

- Ngày sinh không có nụ hôn chúc mừng chẳng phải là ngày sinh tuyệt hảo - Curly nói .

Cô gái đã hôn và được hôn. Nhưng khi đôi môi anh được đặt lên đôi môi cô, không thể nào sánh được nụ hôn này với những cố gắng vụng về mà vài anh chàng bạn học đã làm với cô thời gian vừa qua. Anh

chinh phục được miệng cô với vẻ nhẹ nhàng thuần thực và tác động khoái dục của rượu đã làm Diana đáp lại nụ hôn của anh theo bản năng .

- Đối với người mới tập hôn như thế chẳng phải là tồi - Anh nhận xét .

- Những người thầy của tôi không phải là các nhà chuyên gia - cô gái trả lời và cố làm ra vẻ thản nhiên như anh. Nhưng nụ hôn của anh tuyệt vời như trí tưởng tượng lãng mạn của cô từng mơ ước thấy.

- Phải chăng anh nên dạy không công cho em.?

- Vâng !

Bây giờ họ không cần giả vờ nhảy với nhau nữa. Cô vòng tay ôm choàng cổ anh, cài ngón tay vào mớ tóc xoăn rối bù của anh, ngửi thấy mùi rượu whisky trong hơi thở của anh và biết rằng hơi thở của mình cũng vậy. Sức ép thôi thúc của đôi môi anh đẩy cô ngửa đầu ra sau.

Diana không biết bởi rượu hay nụ hôn dài làm cô ngây ngất đã kêu gọi lên trong cô cảm giác yếu đuối lạ lùng này. Cô gái tự nhủ đó phải là sự kết hợp của cả hai lúc miệng anh dạo trượt trên cổ cô & thức tỉnh trong cô những cảm giác hoàn toàn mới. Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy anh hơn. Môi anh quay trở về với môi cô và họ lại hôn nhau, ngẫu nhiên, nhưng rất thuần thực.

- Lại đây em ! - anh buông cô gái, quay đi và kéo cô tới đầu đằng kia của hành lang trong chuồng ngựa .

Đầu óc cô quay cuồng . Cô không nhận thức được hết những gì bây giờ xảy ra và vì sao xảy ra. Rơm kho to chất đống bên tường.

- Ở đây chúng ta sẽ thấy thoải mái hơn - anh quỳ xuống và kéo cô gái xuống theo .

- Anh cẩn thận, bộ áo váy của em - Diana yếu ớt phản đối .

- Em đừng lo về chuyện đó, cô em ạ - Họ nằm trên rơm, môi anh sát trên môi cô .

Một giọng nói bên trong như bảo Diana rằng việc cô làm này là sai .

- Nhưng mà...

- Nhưng em vừa nói anh là người bạn đồng hành thích hợp cho em. Em quên rồi sao? - Anh nhắc cô và vuốt ve cánh tay cô .

- Không, em không quên - cô gái thì thầm công nhận. Ánh mắt cô trượt vươn tới miệng anh đang ở gần cô tới như vậy - Anh..anh hôn em đi, anh Curly !

- Anh sẵn lòng làm những việc như thế này lắm sao ! - anh hôn cô, rồi lại hôn cô và mỗi lúc một đam mê hơn. Lưỡi anh tách môi cô, trượt trên răng cô. Cô gái phản kháng, gạt tránh & nổi sợ hãi rồi bởi mỗi lúc một tăng trong người cô .

- Em..em., em làm sao thế? - anh nói, vẻ hơi châm biếm - chưa có ai chỉ cho em biết cách hôn theo kiểu của người Pháp hay sao?

- C..hura...

- Rất dễ thôi - anh hôn lên mép cô & nụ hôn này làm cô nhột đến rùng cả mình - anh chỉ cho em thấy - dường như cô gái không còn ý thức của chính mình ngoài mong muốn học tất cả những gì anh có thể dạy được cho cô - em chỉ cần há miệng ra thôi..

Cô dần bị quy phục trước đòi hỏi của anh và đôi môi ướt của anh như được hàn dính vào đôi môi cô. Lưỡi anh nhô ra giữa hàm răng cô để thám hiểm bên trong miệng cô. Trong khoảnh khắc, cô không làm gì cả ngoài tuân phục những hành động, những cử chỉ tình ái thôi thúc của anh. Nhưng rồi cô cảm nhận thấy đòi hỏi cô phải tích cực hơn. Cô thử đẩy lưỡi mình lại với lưỡi anh để đóng góp phần mình vào sự chung đụng tình ái của nụ hôn này .

- Ôi, trời ơi ! Em.. ! - anh thở hắt lên, trượt môi trên má cô xuống cổ cô - em thật đặc biệt.. ! - anh để lưỡi mình dòn dập lên phía sau đôi tai cô & Diana run bắn lên khi cơn rùng mình của cảm giác khoan khoái nhảy múa trên làn da. Tay anh đặt ở hông cô, kéo cô sát vào cơ thể anh hơn , rồi cứ trượt mãi lên trên.. tới những chỗ nổi căng trên ngực cô. Diana cố đẩy tay anh ra nhưng hình như cô đã kiệt sức . Cái vuốt ve dịu dàng, cảm dỗ của anh trở nên mạnh bạo hơn. Đầu óc cô ra lệnh cho cô ngăn cản anh, nhưng các cơ bắp của cô quá yếu, yếu tới mức chỉ có thể tỏ ra chống lại được mà thôi .

Curly lại hôn lên môi cô. Bàn tay anh đã ngừng vuốt nắn ngực cô mà dịch chuyển tới khu giữa hai bầu vú. Mọi cái dường như vẫn y nguyên như cũ , vẫn tốt lành cho tới khi cô nhận thấy anh bắt đầu cời nút váy áo cô. Cô lắc đầu tránh nụ hôn của anh.

- Đừng anh ! - cô bức tức phản đối & cố giữ cái áo váy che kín bộ ngực , nhưng những cố gắng của cô đều vô dụng .

- Em đừng chống cự thế., em thân yêu của anh !

.

Mất 2 trang.

Cô chỉ tập trung vào Curly nên không trông thấy Holt đã đứng chặn đường cô. Cô chỉ nhận ra khi tay anh giữ chặt cái cán gỗ của cái cào cỏ, để giằng nó ra khỏi tay cô. Cô gái giằng dục đến tuyệt vọng lấy lại vũ khí duy nhất mà cô có được. Nhưng Holt đã quăng nó xuống đồng rơm. Cô vừa định cúi xuống theo thì cánh tay cứng như thép đã ôm choàng lấy cô, và cô bị ép chặt vào ngực Holt .

- Anh buông tôi ra - cô quẫy vùng trong tay anh nhưng vô hiệu - Hắn định cưỡng hiếp tôi ! Nó phải chết. Nó đáng phải chết !

- Cô im mồm đi ! - Holt đưa bàn tay lên bịt miệng cô. Đôi mắt xám lạnh lùng của anh như nhìn xuyên qua đôi mắt cô lúc cô cố gắng bẻ ngo'n tay anh để thoát ra. Cô biết Curly đang từ từ đứng dậy đằng sau cô. Ánh mắt lạnh của Holt hướng về anh ta.

- Anh đã bị sa thải, Laphrop ạ ! Anh hãy về thu xếp đồ đạc, chậm nhất một giờ nữa anh phải cuốn xéo khỏi nơi này.

- Anh không thể đuổi tôi đi khỏi đây được.. vì cô ấy - Curly thều thào đau đớn nên vất vả lắm mới nói được thành lời - Trời ơi ! Có chúa trời chứng giám , cô ta đã thách thức tôi. Từ khi ở đây, cô ta luôn vờn quanh tôi, áo nút cài nửa kín nửa hở , quần bó sát mông đùi . Holt, anh cũng thấy đấy, cô ta như con chó cái chạy rong ngoài đường.

Diana thấy nhục nhã quá. Đáng tiếc là những gì anh nói hoàn toàn đúng sự thật. Nhưng cả điều đó cũng chẳng hề làm thay đổi được thực tế anh ta định cưỡng bức chiếm đoạt cô, và nỗi nhục nhã lúc này cô nhận cảm thấy bỗng tràn dâng thành cơn thịnh nộ với Curly.

- Về danh chính ngôn thuận, anh đã bị sa thải vì uống rượu trong khi làm việc - Holt không hề bình luận gì về những lời buộc tội của Curly - Bằng chứng là chai rượu whisky trong phòng để dụng cụ. Anh hãy đầu hàng đi và cuốn xéo khỏi nơi này.

Bàn tay anh vẫn bóp nghẹt mọi tiếng kêu phản đối của Diana. Cô xoay người vùng vằng trong vòng tay như gông sắt giữ chặt lấy cô. Những chiếc nút áo anh đè nghiêng vào ngực cô. Holt chỉ thả cô ra khi cánh cửa chuồng ngựa đã được đóng lại phía sau Curly. Cô gái vội quay người đi, cài lại nút áo váy.

- Sao anh lại để cho hắn ta thoát đi như thế? - đôi mắt xanh của cô lấp lánh vẻ man rợ của kẻ giết người khi lại quay người về phía Holt - sao anh lại thả cho hắn đi thoát sau khi hắn đã định làm nhục tôi như thế ? Ở địa vị anh Thiếu tá đã nên cho hắn một trận nhừ tử.

- Về cái gì? - anh hỏi, giọng thách thức - chỉ vì Curly đã sa vào cạm bẫy quyền rũ của cô hay sao ? Người nào ở đây mà chẳng thấy cô lẳng nhăng theo đuổi anh ta như thế nào. Curly nói rất đúng. Cô đã làm anh ta trở thành con thú. Nếu không vì Thiếu tá thì tôi đã chẳng dính vào chuyện này để làm gì.

Nổi xấu hổ, nhục nhã mà những lời nói của anh gây ra cho cô đốt bỏng như lửa cháy trong người cô .

- Hắn sẽ không thoát đâu - cô nói, giọng ghen lại khi quay đi - Thiếu tá sẽ trừng trị hắn ta.

Những ngón tay rần rỗi túm lấy cổ tay cô, kéo giật cô quay trở lại .

- Cô không được kể cho Thiếu tá nghe chuyện xảy ra ở đây - Holt ra lệnh .

- Sao lại không ? cha sẽ báo cảnh sát tổng cô Curly vào nhà giam. Và tôi cũng kể cho Thiếu tá hay anh đã nhút nhát ra sao. Khi đấy đến cả anh cũng chẳng còn làm việc ở đây nữa .

- Đồ quỷ sứ hèn đốn - anh thốt lên, vẻ khinh bỉ - chúng ta vừa để mất một trong những kỹ sĩ giỏi nhất của đất nước này mà cô chỉ nghĩ đến trả thù. Cô muốn Thiếu tá công khai bảo vệ danh dự cho cô trong khi biết rất rõ rằng cô theo đuổi Curly như một con đĩ rẻ mạt. Cô bất chấp cả việc nếu chiều theo ý cô, Thiếu tá sẽ bị tất cả các bạn bè và mọi người chê cười. Cô không xứng đáng là con gái của một con người tuyệt vời như Thiếu tá .

Nghe đến đây, cô gái không thể chịu đựng được nữa. Vì không tìm được lời nói biện hộ cho mình trước sự buộc tội của anh, cô vung tay đấm thẳng vào mặt anh.

Mặt anh chợt trắng dã như màn bạc nóng chảy. Anh nắm tay cô, kéo cô lại cái ghế hẹp bên cạnh một ngăn chuồng ngựa. Anh ấn cô quỳ xuống đó, cái áo váy bị hất ngược lên đầu .

- Không được thế ! - Diana hoảng sợ thét lên khi nhận ra ý định của anh .

Nhưng đã quá muộn. Cái quần con của cô bị kéo tụt xuống và cái phết đầu tiên giáng xuống da thịt mềm mại của cô. Một tiếng kêu đau đớn đến nghẹt thở khó nhọc thoát ra khỏi cổ họng cô. Dù có chống lại quyết liệt đến mức nào cô cũng biết rằng chẳng ích lợi gì, tác dụng gì. Do vậy, lát sau, cô đành phải đầu hàng , bặm răng chặt vào môi, chỉ thỉnh thoảng thôi lên tiếng kêu thều thào đau đớn & tuyệt vọng nhưng rất khẽ. Cô không muốn ai đó nghe thấy cô kêu la, đến đây và nhìn cô ở trong tình trạng nhục nhã này. Holt chẳng hề có ý định giảm bớt sức nặng của những cú phết vào mông cô .

Anh phết tới tấp vào mông cô gái. Thời gian hình như đã trôi qua tới tận cùng của vĩnh cửu lúc anh đặt cô lại trên sàn nhà. Đôi mắt cô long lanh những giọt nước mắt mà cô gái chẳng hề che dấu. Cô nhìn anh bàng hoàng, ngạc nhiên, đầu rồi run rẩy, nhưng cô đứng thẳng như một ngọn nến trước mặt anh.

- Bây giờ anh hài lòng chưa ? - cô hỏi, giọng run run. Gương mặt anh chẳng hề thể hiện nét gì .

- Lẽ ra phải làm việc này từ lâu rồi..

- Nói để cho anh biết.. - Diana thử nhưng không thành công trong việc làm cho giọng nói của mình mang vẻ châm chọc - tôi hôm nay tới đây định gặp Curly. Tôi muốn anh ta để ý đến và hôn tôi. Nhưng tôi không muốn... anh ta đem rượu whisky ra mời tôi và tôi uống khá nhiều vì không thích anh ấy coi mình là đứa trẻ. Sau đó, khi anh ta.. tôi không thể.. - cô cố gắng tìm cho ra từ ngữ thích hợp - tôi không muốn anh ta làm những gì anh ta..

- Chuyện ấy có gì đặc biệt đâu?

Diana chán nản quay người đi. Có lẽ Holt chẳng khi nào tin lời cô, nhưng thật ra anh ta nghĩ gì cô cũng mặc kệ. Tại sao chính anh chứ không phải ai khác là người đến chuồng ngựa thấy cô đang ở trong vòng

tay của Curly? Tại sao đó không thể là người khác? Trời ơi, cô tức muốn khóc.. nhưng không thể khóc trước mặt anh.

Anh đứng dậy, bước gần bên cô. Khi thấy cô không nhìn mình, anh túm cầm cô, kéo cô quay về phía mình .

- Cứ cho rằng cô nói thật.. nếu lần sau có lâm vào tình trạng như vậy.. và tôi tin chắc rằng ở những người như cô luôn luôn có lần tiếp theo tương tự, cô có thể làm 2 việc - giọng nói của anh lạnh lùng như cái nhìn của anh - hoặc cô dùng những ngón tay được cắt dũa tô màu rất cẩn thận của mình cấu vào mặt anh ta hoặc dùng đầu gối thúc thẳng vào bụng của anh ta.. mạnh như có thể được... nếu cô thực sự không muốn cho anh ta ngủ với mình .

- Cảm ơn anh về những lời khuyên tốt - Diana vội đáp lại. Giá như chân cô không còn run rẩy, cô đã thử ngay lời khuyên thứ hai của anh đối với anh.

Đôi mắt anh nheo lại .

- Không nói gì cho Thiếu tá và với bất kỳ một ai - anh ra lệnh - cả ám chỉ cũng không được ! Thiếu tá biết tôi đã từng có lần cảnh cáo Curly về việc uống rượu trong giờ làm việc . Ông ấy sẽ không nghi ngờ gì chừng nào cô giữ mồm giữ miệng. Cô hiểu chưa?

- Hiểu rồi. Tôi hiểu rồi.

- Tôi sẽ không để cô làm Thiếu tá buồn phiền hay bôi nhọ đến danh dự ông.

- Lòng trung thành của anh thật đáng khâm phục. - cô gái mĩa mai nói. Nhưng cô để tâm những lời nói của anh. Nói chuyện với ai đó về những sự việc của buổi tối hôm nay ư.. không..lúc này không thể làm như vậy được. Cô chỉ hy vọng sẽ quên đi được tất cả. Nhưng cô cảm giác rằng cứ nhìn thấy Holt Mallory, cô luôn phải nhớ lại buổi tối này.

Cô hất bàn tay anh vẫn đang túm lấy cầm cô & quay người đi .

- Cô đi đâu thế ?

- Về nhà.... - cô trả lời cộc lốc .

- Như thế không được - anh đáp lại, giọng cũng sắc không kém .

Anh gạt hết rơm vương trên bộ váy áo của cô & nhặt rơm trên mái tóc của cô. Xong xuôi mọi việc, anh đưa cho cô cái khăn tay của mình .

- Cô chùi mũi đi.

- Không cần thiết - Diana đáp lại và chớp chớp mắt cho rơi hết những giọt lệ còn đọng trên mi mắt .

Lúc cô đi ra cửa, Holt nói với theo sau .

- Cô đừng quên những gì tôi vừa nói với cô .

- Khó lòng tôi có thể quên được - cô trả lời & đó cũng là sự thật. Mông cô đau rát và cô biết rằng đêm nay cô nằm sấp mà ngủ .

Diana không nói với bất cứ ai về buổi tối khủng khiếp ấy. Cô giả vờ ngạc nhiên khi Thiếu tá lấy làm tiếc việc Curly bị sa thải. Những người lao công trong các tuần sau đó để ý thấy Diana buồn bực đi lang thang cho rằng ly' do ở sự ra đi của Curly , không ai biết về sự thật trong chuyện này. Bây giờ, cô gái căm thù Holt.

Diana tốt nghiệp trung học với số điểm cao nhất. Hôm đọc bài phát biểu tạm biệt mái trường tuổi thơ, cô luôn mỉm cười với Thiếu tá ngồi với vẻ mặt đầy tự hào ở hàng ghế đầu trong hội trường. Theo gợi ý của ông, cô xin vào học tại trường đại học tổng hợp ở Reno .

Lúc đầu cô từ chối theo học đại học. Cô không thích học vì cho rằng trình độ học vấn bây giờ của cô là quá đủ .

- Con theo học đại học để làm gì? Con đã biết tất cả những gì con cần biết - vào một buổi chiều mùa hè, cô đã nói với cha cô - Không có một giáo sư nào có thể dạy con tốt hơn cha về cách quản lý điền trang. Con biết cách lập các sổ sách, ghi các chứng từ kế toán thống kê .

- Cha không cho phép con hao phí trí tuệ của mình. Hơn nữa ở trường đại học không chỉ có các buổi lên lớp và các giáo sư.- Thiếu tá mỉm cười, vẻ thông cảm - con có thể gia nhập câu lạc bộ của các cô gái, tham dự hội hè. Con phải làm quen với nhiều khía cạnh và màu sắc khác của cuộc sống trước khi có thể xác định được rằng con thực sự muốn gì.

Nhưng Diana hoài nghi .

- Con sẽ không thay đổi quan điểm của mình.

- Có thể không ! - Thiếu tá công nhận - nhưng ít ra con cũng sẽ tích lũy thêm được nhiều kinh nghiệm sống mới .

Tiếng gõ cửa làm gián đoạn cuộc trao đổi. Thiếu tá đi ra mở cửa và khi thấy Holt bước theo vào, lửa căm thù lại bốc lên ngọn ngút trong Diana. Anh nhận ra điều đó qua nét quan sát mặt cô. Anh quay sang Thiếu tá:

- Xin lỗi ông, tôi không dám quấy rầy - lời xin lỗi của anh nghe lịch sự và kính cẩn. Diana muốn nói thẳng ra rằng ngay từ đầu, sự có mặt của anh ở điền trang này chẳng làm cho cô thích thú tí nào. Nhưng

lần nào cũng vậy, mỗi khi cô tìm cách đẩy anh ta ra khỏi nhà thì Thiếu tá lại mời anh ta vào. Cô chiến đấu ở vị trí đã mất.

- Anh không hề quấy rầy chúng tôi - Thiếu tá nói - tôi đang trao đổi với Diana về ý định học đại học của nó - Diana muốn sửa lại cho chính xác, đây là những ý định của ông, chứ không phải của cô - có chuyện gì vậy Holt? - ông hỏi- Có vài khách hàng rất quan tâm tới lũ ngựa sa mạc Ả rập của ông, nhất là những con đầy một tuổi. Anh Rube đang lấy xe Jeep từ nhà để xe ra để đưa họ ra đồng cỏ. Tôi nghĩ có thể ông cũng muốn đi cùng. Những khách hàng này tỏ ra rất hiểu biết về ngựa .

- Viết ấy không có tôi anh cũng có thể làm được - rõ ràng là Thiếu tá hoàn toàn tin tưởng vào khả năng của Holt .

Diana lặng người nhìn cha. Cha cô cũng đã nhiều lần giao trách nhiệm cho nhân công của mình trong việc này hay việc khác nhưng chưa bao giờ giao phó cho ai việc liên quan đến lũ ngựa thuộc chủng loại ngựa sa mạc Ả rập tốt nhất và vô cùng quý giá này. Vậy ra Holt đã bén rễ ăn sâu chắc vào trong điền trang này và cô không thể nào làm ngơ thực tế này được nữa. Phát hiện này làm cô bối rối tới mức chẳng còn quan tâm gì tới phần kế tiếp của câu chuyện giữa 2 người. Chỉ khi cánh cửa đóng sập lại cô mới cùng các suy tư của mình quay trở về với thực tại.

- Bốn năm ở trường đại học sẽ trôi qua nhanh hơn con tưởng rất nhiều, con ạ - Thiếu tá nói để trở lại đề tài khi trước .

Cô gái bức bối lắc đầu. Ông đi lại sau ghế, đặt tay lên vai con gái. Nhưng cử chỉ hiếm hoi bày tỏ tình cảm này chỉ là sự an ủi rất yếu ớt đối với Diana. Thiếu tá luôn biết điều chế tình cảm của mình và hầu như chưa lần nào thể hiện ra cả, chủ yếu bởi tính kỷ luật nghiêm khắc ông có được từ thời trong quân ngũ, đồng thời cũng bởi tính thận trọng kiềm chế bẩm sinh của mình. - Cha vẫn luôn muốn con học đại học, Diana ạ. Người cha nào chẳng ước mơ rằng con cái mình đạt được học vị hàn lâm.

Chương 3

Diana không biết phải đối đáp lại như thế nào. Cả đời mình, cô đều làm những gì ông muốn. Bây giờ đã quá muộn để thay đổi thói quen này. Cô không muốn làm ông thất vọng bằng cách chống lại mong muốn của ông. Và sau khi nghe cuộc trao đổi giữa ông và Holt, cô chẳng thấy còn lý do nào nữa để ở lại điền trang.

Dù vậy, cô vẫn nêu ra vài lý do khác .

- Nhưng Reno xa quá, ở mãi tận phía bên kia của bang này

- Không xa tới mức cuối tuần hay dịp nghỉ con chẳng thể về nhà được - ông an ủi con gái .

Thế là Diana chịu khuất phục, phải lao vào cuộc sống sinh viên đại học để làm vui lòng cha mình. Trong năm học đầu tiên, thời gian biểu của cô không cho phép cô cuối tuần thường được về nhà, và các dịp nghỉ khác quá ngắn và quá hiếm hoi Diana tham dự nhiều cuộc hội hè để tiêu khiển cho qua thời gian, quan hệ bạn bè hờ hững với nhiều người , nhưng chương trình học của cô không cho phép cô phát triển quan hệ sâu hơn với bạn học dù người đó là nam hay là nữ sinh viên.

Mùa hè đến và qua đi nhanh như chỉ trong một đêm. Mùa thu, khi quay trở về Reno, cô gái có cảm giác như mình vừa mới về đến điện trang.

Năm học thứ 2 của cô bị chi phối bởi 2 sự kiện quan trọng. Tháng 10 năm ấy cô được gọi lên văn phòng hiệu trưởng trường. Ở đó người ta báo cho cô hay rằng cha cô bị đau tim nhẹ & đang phải nằm điều trị trong bệnh viện. Diana bay chuyến máy bay sớm nhất về Ely

Khi đứng bên giường bệnh của cha và nhìn xuống cha , cô nhận thấy rằng trông ông chỉ nhợt nhạt, chứ ngoài ra chẳng thay đổi gì. Trước tới nay đối với cô, cha cô là hình ảnh con người bất bại, không gì có thể khuất phục được , nên khi phát hiện rằng cha cô không phải như thế cô thấy sợ hãi Trong đôi mắt ông vẫn lấp lánh ánh sáng mãnh liệt của cuộc sống, ánh sáng không run rẩy, nhưng cũng không phải rồi cứ sáng mãi

- Con không phải lo ngại đến thế, Diana ạ - ông nhắc cô - cha còn sống nhiều năm nữa Nhưng trước mắt cha phải bước đi ngắn hơn và chậm hơn, chỉ có thế thôi

- Con sẽ lưu ý để cha làm thế .

- Cha không hiểu ý con .

- Con sẽ ở nhà cho tới khi sức khỏe cha khá hơn .

- Việc con bay ngay tới đây để xem tình hình cha thế nào hoàn toàn rất dễ hiểu Nhưng việc con ngồi lý ở đây cầm tay cha là hoàn toàn thừa - ông nghiêm nghị đáp lại - Sophie & Holt sẽ chăm sóc cha chu đáo .

Diana muốn nói với ông rằng chăm sóc ông là quyền của đứa con độc nhất của ông, chứ không phải là quyền ưu đãi của bất cứ gia nhân nào Nhưng Thiếu tá không để cô có cơ hội nói ra điều ấy .

- Cha sẽ giao việc quản lý điện trang cho Holt - ông tiếp lời - đến nay, anh ta thừa sức đảm nhận công việc này Cha rất mừng đã thuê nạp được anh ta - sự khâm phục đến kính nể của ông già đối với Holt ẩn hiện trong giọng nói của ông nhưng không lẫn đi đâu được .

- Con muốn ở lại bên cha .

- Cô gái trẻ ơi, con sẽ làm cha hạnh phúc hơn nếu quay trở lại trường đại học & đem tấm bằng tốt nghiệp đại học về nhà. Sau đó hy vọng con sẽ tìm được người đàn ông thông minh và có chí tiến thủ, và cưới anh ta, và có thể sau đó có vài đứa con. Nhưng con sẽ không làm được việc đó nếu tự chôn vùi mình ở cái điền trang nơi khi ho cò gáy này .

- Vâng, thưa Thiếu tá - Nhưng Diana tự hỏi liệu ông cũng có đuổi cô đi hay không, nếu như cô là cậu con trai, Diana thuê phòng trong một khách sạn ở Ely và lưu lại đó cho tới khi cha cô được xuất viện. Cô lập luận rằng không muốn ngày nào cũng phải đi ô tô từ điền trang vào bệnh viện thăm cha Nhưng lý do thật vì sao cô không ở lại điền trang là thực tế HM bây giờ đảm nhận công việc quản lý điền trang .

Tháng 2, Diana nghe một buổi thuyết trình chuyên đề trong môn học khoa học nhà nước. Diễn giả được mời đến là người chuyên ủng hộ cho lợi ích của ngành khai thác mỏ ở Nevada Anh tên là Rand Cummings, to cao, rất điển trai với mái tóc xoăn sẫm màu và đôi mắt xanh. Hơn nữa, anh rất lịch lãm, thông minh và bàn chuyện rất hay Diana cảm thấy thích anh ngay lập tức, những kỷ niệm về Curly nhắc cô phải thận trọng .

Cuối giờ thuyết trình buổi chiều, Diana cùng với vài sinh viên khác ngày hôm ấy cũng hết giờ lên lớp như cô ở lại trong hội trường để đặt vài câu hỏi Chỉ có những kẻ mờ mắt mới bỏ qua Diana & Rand Cummings. Hai người "tình cờ " đi cùng nhau ra bãi xe Anh hỏi cô có sẵn lòng đi ăn cùng anh không & cô gái nhận lời ngay .

Diana không để cho bị chinh phục như trong cơn bão tố, vì cô quyết tâm kiềm chế tình cảm của mình. Nhưng cô phải thú nhận rằng Rand đáp ứng được phần lớn cái điều kiện cô đặt ra cho vị hôn phu tương lai của mình. Anh là người đàn ông chín chắn, từng trải, sắp bước sang tuổi 30, thành đạt trong nghề nghiệp của mình & có tham vọng. Trông anh gần giống Curly nên có thể kích thích được cô về sinh lý , nhưng anh không kích thích cô có quan hệ xác thịt với anh. Thậm chí ngay cả trong khi ôm ấp vuốt ve đam mê nhất, Diana cũng nhận thấy anh kiềm chế được tình cảm của mình kể cả nhưng khi chính cô cũng sắp mất hết khả năng tự chủ. Tính kỷ luật của anh làm tăng đáng kể sự khâm phục của cô đối với anh.

Vào cuối tuần cuối cùng trước khi nghỉ hè, Rand về Carson city Ngày chủ nhật, 2 người sống với nhau buổi tối cuối cùng. Lúc Rand đưa cô về nhà, đỗ xe bên cạnh ký túc xá sinh viên , Diana ngã nhào vào vòng tay anh. Cô buông thả mình cho những nụ hôn thèm khát và chiếm đoạt của anh để lại thử một lần nữa khả năng kiềm chế tự chủ của anh. Trước khi bị cơn lốc của đam mê lôi cuốn khuất phục, Rand gỡ vòng tay cô ra khỏi cổ mình, nhưng không đẩy cô ra Thay vào đó, anh bế bổng cô lên, mơn trớn cổ cô .

- Anh chẳng thể nào hiểu được em - anh thì thầm .

Cách hôn tại cô đầy cảm xúc của anh bộc lộ kinh nghiệm nhất định. Cơn rung mình khoan khoái lan trườn trên làn da Diana Ngón tay cô cài sâu vào sóng tóc đen dày của anh .

- Thật thế ư anh? - tiếng cô văng vẳng bên tai anh .

Nhưng hình như Rand thấy chẳng cần thiết phải hiểu được cô .

- Em rất đẹp, em có biết không? Em sẽ là người vợ tuyệt vời cho những nhà tuyên truyền vận động như anh, giống như một tài sản lớn ở bên đó.

Diana hơi lùi người lại, nhìn thẳng vào gương mặt đầu tóc gọn gàng của anh .

- Câu đó nghe như lời cầu hôn .

- Đây là lời cầu hôn. Anh muốn em trở thành vợ anh , Diana ạ - cô không trả lời ngay, cô cố gắng nhìn anh như Thiếu tá sẽ nhìn anh và tự hỏi liệu ông sẽ có thấy được ở Rand những tính cách như cô đã phát hiện ra hay không.

- Cuối tuần tới anh có thể cùng em về nhà em được không ? - cô hỏi - em rất muốn giới thiệu anh với Thiếu tá .

- Anh cũng đã có ý định như thế - Rand mỉm cười đáp lại - và anh còn có ý định xin phép ông cho anh được làm bạn với con gái ông .

- Anh đừng đặt vấn đề ngay lập tức - cô vội nói - em muốn để ông trước hết làm quen và hiểu anh trước khi anh chính thức đề nghị, hay ít nhất cũng cho cha hiểu anh nhiều như có thể được trong một ngày cuối tuần . Nhiều người cha nhận xét nghiêm khắc quá mức nếu ngay từ lúc đầu biết rằng chàng trai kia muốn lấy con gái mình .

- Tùy em thôi . Khi cha em đồng ý rồi, chúng ta sẽ cùng nhau chọn nhẫn cưới cho em - Rand đề nghị, giọng đầy tin tưởng .

Vừa hôn nhau, mơn trớn yêu đương nhau, họ vừa nói về tương lai . Ngay cả đối với mình, Diana cũng không thú nhận rằng cô chỉ trì hoãn nhận lời, vì trước hết muốn biết Thiếu tá nghĩ thế nào về anh . Cô yêu Rand và những tiếp xúc da thịt với anh không phải không làm cô thấy khoan khoái . Anh dường như là người cô hằng mơ ước . Nhưng trước hết cô muốn bảo đảm rằng Thiếu tá cũng hài lòng với sự chọn lựa của cô .

Tối hôm sau, khi gọi điện về nhà, cô báo cho cha biết rằng đã mời Rand cuối tuần tới về điền trang . Ông không hỏi gì . Tuần cuối cùng ở trường đại học tưởng như đến vô tận đối với Diana , nhưng chuyến bay về Ely lại qua nhanh như một tia chớp .

Thiếu tá đã hồi phục được nhiều từ sau lần bị đau tim , cho dù Diana để ý thấy rằng ông nhanh chóng trở nên mệt mỏi hơn trước đây và mái tóc ông mang thêm nhiều vệt sáng màu mới . Cô diễn tả đủ làm cho ông hiểu rằng Rand là người bạn đặc biệt đáng yêu mà không hề để lộ cho ông thấy mối quan hệ

giữa họ chặt chẽ đến dường nào . Cô để cho cha có thời gian tự mình đánh giá được đúng về chàng trai trẻ này .

Buổi tối trước hôm Rand bay trở về, Diana ngồi với cha trong phòng làm việc của ông trong lúc Sophie đang dọn bữa ăn tối . Cô nói chuyện với cha một hồi toàn về những chuyện chẳng đâu vào đâu . Rồi cô hỏi :

- Cha thấy anh Rand thế nào ?

- Anh ta có vẻ thông minh và lịch lãm . Giữa các con có chuyện gì nghiêm túc không ? Cha nghĩ rằng có chuyện ấy , vì nếu không con đã chẳng đưa anh ta về đây .

- Anh ấy đã cầu hôn con .

- Và con muốn biết cha đồng ý hay không chứ gì ?

- Vâng !

- Còn việc tốt nghiệp đại học thì sao ?

- Con đã trao đổi với anh Rand về việc ấy . - Diana thú thực - Con sẽ theo học tiếp, nhưng tham dự ít buổi lên lớp và thảo luận hơn bây giờ . Điều đó có nghĩa rằng chúng con phải chờ đợi vài năm mới có thể trở thành gia đình thực thụ . Nhưng bằng cách ấy, chúng con có nhiều thời gian cho nhau hơn .

- Nếu thế, cha không phản đối gì . Cha cũng thích anh ta . Và nếu con đồng ý cưới anh ta thì chẳng còn gì phải nói thêm cả . Đúng vậy không con ? - ông mỉm cười nói .

- Vâng ! Anh Rand đang đợi ở ngoài kia . Anh muốn đến xin cha cho phép được lấy con .

- Vậy đừng để anh ta đợi . Hãy gọi anh ta vào đây ! Thiếu tá ra lệnh, vờ lên giọng nghiêm trang .

Ngày cưới được dự định vào tháng tám, để đôi uyên ương có được vài tuần trăng mật trước khi Diana phải quay về trường vào học kỳ mùa thu . Cho nên cô chẳng có nhiều thời gian để chuẩn bị . Lễ cưới dự định sẽ được tổ chức rất to, sau đó có tiếp khách chiêu đãi tại điền trang .

Mặc dù mọi việc được tiến hành một cách hối hả và nhộn nhịp, nhưng Diana lại vui vì có việc để làm . Trong điền trang, từ ngày Thiếu tá bị bệnh đến nay chỉ có vài thay đổi nhỏ nhưng tác động rất rõ rệt tới cô . Bây giờ, Holt & Guy cùng ngồi ăn trưa với gia đình trong ngôi nhà chung, vì hai lý do . Thiếu tá cho rằng thật vô lý nếu để Sophie mất công nấu cả bữa ăn đầy đủ cho chỉ có 2 người . Hơn nữa trong lúc ăn trưa, Holt có thể trao đổi với Thiếu tá về tình hình công việc, hỏi ý kiến ông trong trường hợp có vấn đề nào đó cần phải giải quyết .

Sau ngày Diana trở về, Holt đã đề nghị bỏ đi thói quen này để cha con được bên nhau không bị kẻ

khác quấy rầy . Nhưng Thiều tá bác bỏ, Diana không bình luận gì, nhưng cố ý bày vẽ lý do để thỉnh thoảng lắm mới cùng ngồi ăn trưa với Holt . Cô vẫn căm ghét Holt mãnh liệt như ngày xưa, nhưng không có hành động chống lại anh ở điền trang và chỉ tìm cách làm ngơ anh trong chừng mực có thể được .

Vào cuối tuần trước lễ cưới, Rand đến thăm . Tối thứ sáu, Diana đón anh từ sân bay ở Ely . Họ không phí phạm lời nói để đón chào nhau . Rand ôm chặt ngay lấy cô & khoá môi cô lại bằng cái hôn dài thèm khát .

- Em có nhớ anh không ? - rồi anh hỏi, tay chưa buông thả cô ra - anh có cảm giác chúng ta đã xa nhau hàng tháng trời chứ không phải chỉ có 2 tuần .

Diana đang làm nốt những công việc chuẩn bị cuối cùng cho lễ cưới, nên thấy thời gian qua nhanh như bay . Cô rất vui về câu nói này của anh .

- Sao em lại có thể nhớ anh được ? - cô giễu cợt anh - ngày nào anh cũng gọi điện cho em cơ mà .

Anh lại hôn cô lần nữa, nụ hôn đam mê và đòi hỏi . Rồi lúc anh ngẩng đầu lên, ánh mắt thương mến từ đôi mắt sẫm màu của anh lướt trên mặt cô .

- Ngày nào anh cũng phải gọi điện cho em, nếu không anh phát điên lên mất. Anh cứ luôn tự hỏi em đang làm gì ở với ai .

Sự ghen tuông của anh làm cô thích thú .

- Anh không tin em hay sao, anh Rand?

Anh cố lấy giọng thản nhiên nói, nhưng nghe gượng gạo .

- Làm sao anh biết dc em đang làm gì khi em ở xa anh đến thế? Em có thể gặp lại bạn bè cũ chứ không nói đến những anh chàng chăn bò siêu tính đàn ông ở điền trang của cha em .

Diana ngửa đầu ra sau, cười nói:

- Rõ ràng anh chưa để ý kỹ đến gia nhân của nhà em - cô vẫn mỉm cười đảm bảo với anh - ngoài Thiều tá ra chỉ còn có ` người khác có mặt trong đời em - đó là anh .

Anh đưa tay âu yếm vuốt má cô .

- Em đẹp quá, Diana ạ. Anh không biết liệu rồi có lần nào dám rời mắt để ý em không .

Mức độ mãnh liệt đến bốc lửa trong cái nhìn của anh làm cô chẳng thích thú gì. Sự ghen tuông của anh là quá thừa. Khi cô đã quyết định cưới người nào đó thì cô cũng sẽ chung thủy với người ấy. Cô đã lớn

lên với những nguyên tắc đạo đức nghiêm khắc tới mức nhận thức rằng không thể có được việc chẳng coi trọng lời thề hôn nhân. Hơi bàng hoàng về thái độ của anh, cô cố hướng sự chú ý của anh về việc khác .

- Anh đã làm những gì trong 2 tuần qua - cô hỏi, giọng giễu cợt - anh có tìm thấy ở Reno vài cô gái bán bar làm bạn với anh trong những đêm cô đơn không? Em thì ở điên trang, Thiếu tá luôn để mắt được tới em. Nhưng không có ai để mắt tới anh cả. Có thể anh muốn thưởng thức cho chán sự tự do của mình trước khi tự dần thân vào xiềng xích của hôn nhân.

- Đây là hoàn toàn khác, em thân yêu ạ - anh hôn lên mũi cô - anh sử dụng những ngày độc thân yêu quý giá cuối cùng của mình như thế nào chẳng liên quan gì đến em .

- Tên Sô vanh ! - cô cười buột tội anh .

- Bây giờ em đã biết sự thật về anh. - anh nhếch mép cười, khoác tay qua vai cô đi ra ngoài cổng sân bay - bây giờ ta nói chuyện nghiêm chỉnh với nhau Ngày hôm qua anh phát ra trong ngôi nhà anh đang ở có căn hộ rộng hơn đang để không. Anh đã nói với ông quản lý nhà rằng có thể chúng ta cần đến. Căn hộ bây giờ anh ở hơi nhỏ và anh muốn chờ đợi thêm một thời gian nữa trước khi mua nhà ở Carson City Anh không muốn vội vã .

Diana gật đầu đồng ý.

- Ước gì tuần sau em có thời gian để cùng anh tới xem căn hộ đó .

- Em đừng lo Ông quản lý nhà sẽ giữ lại cho chúng ta tới khi chúng ta đi nghỉ tuần trăng mật trở về. Trước đây, ông ta đã có việc phải nhờ vả anh .

Lấy hành lý xong, Diana dẫn anh đi lại chiếc xe nhỏ của điên trang. Cô đưa chìa khoá để anh xếp đồ vào thùng xe .

- Chị láng giềng Peggy Thornton tuần vừa rồi đã mở tiệc mừng em, mừng cô dâu mới - cô kể - anh cứ đợi rồi sẽ thấy quà mọi người tặng. Khi về đến nhà, em sẽ chỉ cho anh xem .

- Anh e rằng về việc này em phải kiên nhẫn chờ đợi thêm lát nữa - anh nói và đóng cửa sau xe lại Rồi anh đi vòng đến ngồi sau tay lái - trước hết anh có mấy công việc phải làm .

- Nhưng anh đến đây để sống cả ngày cuối tuần với em cơ mà - cô phản đối .

- Tất nhiên. Vì thế hôm nay anh muốn làm cho xong mấy công việc này đã. - Rand mở cửa cho cô ngồi vào để trườn sang ngồi ghế bên cạnh tay lái .

- Chẳng lẽ ít nhất anh không thể quên đi được các công chuyện kia trong cuối tuần này hay sao - cô bối rối hỏi lúc anh ngồi vào sau tay lái .

- Không được. Vì anh muốn chi phí cho chuyến đi này được tính vào để trừ nộp thuế.- anh mỉm cười khởi động máy - anh chẳng phải làm gì ngoài nói chuyện với vài người trong các mỏ khai thác đồng và mời họ đi ăn trưa Anh muốn em đi cùng anh một lần để biết sơ cuộc sống của em với tư cách là vợ của một nhà vận động , tuyên truyền sẽ như thế nào .

- Anh thật sự muốn em đi cùng à? em có biết gì về khai thác mỏ đâu - Diana nói .

- Việc đó cũng chẳng cần thiết - anh nheo một mắt và nhếch mép nhìn cô - em chỉ cần có vẻ bề ngoài xinh đẹp sang trọng, vui vẻ với những người đàn ông và trò chuyện hay tâm tình với họ. Em thấy đấy, sống với anh chẳng khó khăn gì cho lắm. Em làm cứ dễ như bỡn .

- Vâng ! - Diana sẵn sàng làm những gì Rand muốn, giống như trước đây cô đã chấp hành mọi mong muốn của cha mình - Nhưng Thiếu tá đang đợi chúng ta về ăn trưa .

- Từ khu mỏ, em có thể gọi điện về cho cha nói rằng mãi đến chiều chúng ta mới về đến điền trang .

Bước đi của Diana trong thế giới của Rand diễn ra rất thoải mái Cô không hề thấy khó chịu khi là người phụ nữ duy nhất giữa toàn đàn ông, vì ngay từ bé cô đã quen với tình trạng này Cuộc trao đổi ở mỏ đồng có lúc sâu về chuyên môn tới mức cô không hiểu được họ, nhưng giai đoạn như vậy chẳng kéo dài Luôn có người trong giới lãnh đạo mỏ để ý thấy sự im lặng của cô và chuyển ngay đề tài nói chuyện để cô có thể cùng tham gia được. Và Diana luôn nhớ tới lời khuyên của Rand. Cô luôn vui vẻ, luôn mỉm cười thân thiện và trò chuyện cởi mở với những người đàn ông .

Lúc 2 người ngồi vào xe, Diana liếc nhìn đồng hồ .

- Anh đã đoán sai thời gian rồi Bây giờ đã gần bốn giờ trong khi Thiếu tá đợi chúng ta từ sau 2 giờ. Có lẽ em nên gọi điện lần nữa cho cha .

- Nhưng cha biết em đang ở bên anh nên sẽ chẳng lo nghĩ gì về em .

Diana ngồi sát bên anh, đầu ngả ra sau Cô quay người để ngắm nhìn thân thể anh, những đường nét hài hòa trên gương mặt anh. Rang hơi ít lời từ lúc rời khu mỏ .

- Anh thấy em thế nào - cô khẽ hỏi .

Anh tặng cô nụ cười mỉm mang vẻ hơi ngạo mạn .

- Thành công rực rỡ .

Cô vui về lời khen của anh .

- Điều đó anh mong đợi ở em đúng thế không anh?

- Đúng. Nhưng trong tương lai em không nên làm quá mức - anh nhắc nhở cô .

Cô bối rối nhăn trán hỏi lại .

- Em đã làm quá cái gì?

Trước mặt họ là chặng đường thẳng. Rand quàng tay ôm lấy cô, kéo sát cô vào mình và hôn lên tóc cô .

- Em chưa làm quá mức. Nhưng phải dần dần anh mới quen dc những cái nhìn của người đàn ông khác hướng về vợ anh .

- Chỉ một tuần nữa thôi em sẽ là vợ anh - Diana thì thầm , tựa đầu vào vai anh.

Buổi sáng hôm cưới Diana bối rối như mọi cô dâu khác nhưng cả việc ấy cũng không cần thiết. Mọi việc đều trôi chảy. Khách khứa đến rất đông trên sân điền trang . Cái nóng bức mùa hè cũng không làm giảm bớt được không khí tung bừng náo nhiệt và trang trọng. Rand là người có tên tuổi, nhiều thân chủ quan trọng nhất của anh đến dự lễ cưới và buổi chiêu đãi sau đó. Cả đến lúc này, Diana và Rand bị bao quanh bởi nhiều người đàn ông nổi tiếng, uống champagne, nhận những lời chúc tụng của người khác .

Thiếu tá đứng cạnh con gái. Nhìn vẻ mặt ông, người ta biết rằng ông rất hài lòng, rất hài lòng vì con gái mình đã có sự lựa chọn tốt . Cô gái luôn ngược nhìn chồng mình, ánh mắt đầy tự hào.

Người ta lại nâng cốc, rồi một người chọt kêu lên:

- Các bạn biết không, tôi chưa được hôn cô dâu.

- Tôi cũng vậy - người thứ hai tiếp lời.

Nhiều người khác cũng quả quyết rằng biệt đãi này để bị bỏ qua này giờ. Diana biết rõ hơn ai hết nên chỉ mỉm cười đứng ra sẵn sàng cho mọi người hôn lên má. Không người đàn ông nào xúc xiểm. Không ai tìm cách được nhiều hơn nụ hôn thân thiện. Và cô dâu trẻ cứ sẵn sàng để mọi người hôn như thế cho tới khi Holt Mallory đứng trước mắt mình. Nụ cười mỉm như băng cứng trên môi cô.

- Anh đến rất đúng lúc, Holt ạ - Thiếu tá nói - Diana cho phép tất các ông và các anh đã quên hôn cô ấy trong nhà thờ bây giờ được sửa chữa thiếu sót này .

này, từ chối yêu cầu khẩn khoản đòi ly hôn của Rand. Cuối cùng Rand đã đành tuốt quyết định khỏi tay cô và toàn bộ vụ việc trở nên quá ghê tởm và buồn tẻ .

Những chiếc bánh xe của máy bay tiếp chạm đường băng, rồi chúng chạy băng băng . Diana mở mắt, ngồi thẳng dậy . Trước đây, trong cô kiêu diễm, quyến rũ bởi sự phối hợp giữa đôi mắt xanh và mái tóc đen . Bây giờ, nét trưởng thành , từng trải càng làm tăng vẻ đẹp của cô. Cô nhìn qua cửa sổ khi chiếc máy bay từ từ tiến lại ngôi nhà nhỏ trên sân bay .

Trong khi chiếc máy bay vẫn còn lăn bánh trên đường xi măng . Diana nhập vào hàng số hành khách ít ỏi khác đứng ở lối đi giữa các hàng ghế sẵn sàng xuống máy bay. Lúc ấy vào tháng tư, lúc cô đi xuống cầu thang máy bay, mặt trời tỏa sáng ấm áp dễ chịu .

Cô bước vào nhà ga sân bay nhìn quanh nhưng không thấy có ai trong gian phòng nhỏ . Chẳng lẽ Thiếu tá giận tới mức không cử ra đón cô hay sao ? Cô ngẩng đầu như để đối chọi lại nỗi đau do suy nghĩ này gây ra cho mình . Hơn hai năm đã qua kể từ lần cuối cùng cô về lại đây . Trong thời gian hai năm ấy, cô đã luôn trì hoãn chuyến bay về Ely để chờ đợi cho tới khi mọi quan hệ giữa cô và Rand được cải thiện .

- Diana !

Cô đứng lặng nhìn người đàn ông trẻ tỏ ra quen biết mình . Anh cao to, vạm vỡ, mái tóc mang màu cát sa mạc , mắt xanh biếc . Anh đi lại phía cô, mặc chiếc quần bò mới và cái áo sơ mi trắng sạch sẽ .

- Nhiệt liệt chào mừng Diana về nhà . - anh nói, giọng khàn đi vì cảm động .

Diana nhìn đôi môi nhạy cảm ấy, nhìn mái tóc gió thổi hơi rối bời, tròn mắt ngạc nhiên .

- Guy phải không ? - cô ngập ngừng hỏi rồi cười lần đầu tiên từ bao tháng ngày nay khi biết mình đã đoán trúng .

- Guy ! - tôi không hề nghĩ đó lại là anh . Anh thay đổi nhiều quá .

- Còn chị thì không ! - anh nắm chặt lấy hai tay cô, ánh mắt vẫn đắm đuối, tôn thờ như ngày xưa .

Câu nói của anh làm cô trở nên nghiêm nghị.

- Tôi đã thay đổi , Guy ạ - cô khẽ sửa lại .

- Chị có khỏe không ? - anh lo ngại nhìn mắt cô dò xét, nhận ra nét căng thẳng và tuyệt vọng dưới tấm mặt nạ mỏng như tờ giấy của sự tự chủ .

- Khỏe - Diana nói dối . Thế giới của cô đã tan vỡ như những phần của một bức ảnh xếp hình và cô không tin rằng bức ảnh đó sẽ lại như trước nếu cô lại ghép các phần với nhau .

- Tôi không hề nghĩ rằng Thiếu tá của anh ra sân bay đón tôi - cô nói để chuyển đề tài sang chuyện khác .

- Nếu không thì ai ! chẳng lẽ tôi vẫn không luôn là nô lệ của cô hay sao ? - giọng nói của Guy nghe như đùa bỡn, nhưng trong đôi mắt anh có vẻ nghiêm trang chân thật .

Cô để ý thấy anh vẫn nắm chặt tay mình, cô nhẹ nhàng rút tay ra .

- Đúng thế, đúng thế - cô mỉm cười và cũng làm như đó chỉ là một trò đùa - anh đỗ xe ở đâu ?

- Trước cửa nhà này . Chúng ta phải nhận hành lý của chị đã .

- Chắc hành lý đã đến rồi - cô nhìn quanh, nhưng không thấy hành khách nào cùng chuyến bay với mình. Ngoài cô bán vé máy bay và các nhân viên an ninh, trong phòng hình như cho toàn hành khách đang đổi chuyến bay đi tiếp .

- Tôi cũng nghĩ thế - Guy nói Cả anh cũng để ý thấy họ là những người cuối cùng chưa rời khỏi sân bay từ sau khi máy bay hạ cánh . Bên ngoài, cánh đây chuyển trên hành lý chỉ thấy có 2 cái vali của Diana .

- Còn gì nữa không chị ? - anh hỏi .

- Không , Guy ạ , tất cả chỉ có thế . Những đồ đạc khác được gửi chậm và sẽ tới trong một hay 2 ngày nữa .

Lúc anh xách đồ của cô ra xe, cô quan sát anh . Từ màu tóc và màu mắt không còn cái gì làm người ta liên tưởng đến cậu bé mảnh khảnh , yếu đuối tới điển trang cách đây mười năm . Bây giờ chắc chắn anh mười chín tuổi . Lần về nhà cuối cùng, cô không gặp anh . Cô về nhà vào hôm cuối tuần . Khi ấy anh đang ở đâu đó ngoài đồng cỏ để sửa lại hàng rào .

Lần cuối cùng cô gặp anh là lúc anh vừa tròn mười sáu tuổi, vẫn là cậu bé mảnh khảnh, nhút nhát . Bây giờ anh đã trở thành chàng trai trẻ diễm dáng, không đẹp trai một cách cổ điển như Rand, nhưng con người anh toát lên sự tươi mát và sạch sẽ . Trái ngược lại với điều đó, Diana lại cảm thấy mình ban một cách kỳ lạ .

- Có chuyện gì vậy ? - Guy nhăn trán hỏi và Diana nhận ra từ nãy đến giờ anh đang lặng người nhìn mình .

- Tôi chỉ nghĩ đến mình đã hao phí cuộc đời mình như thế nào - với tiếng thở dài cay đắng, cô trèo lên ngồi ở ghế cạnh lái xe .

Guy đóng cửa xe bên chỗ cô ngồi, đứng bên cạnh cánh cửa kính mở, khẽ nói :

- Ai cũng mắc sai lầm Diana à.

Nhưng đó còn hơn một sai lầm . Cô đã hoàn toàn thất bại . Cô hiểu anh đang cố gắng an ủi mình và rất biết ơn anh về việc này .

- Nhưng có những sai lầm lại đặc biệt to lớn - cô bối rối mỉm cười .

- Có thể - anh mỉm cười đáp lại . Rồi anh đi vòng sau xe, ngồi lên sau tay lái . Họ rời sân bay đi về phía Nam , rẽ vào đường cao tốc - chị muốn dừng lại giữa đường uống cafe hay ăn chút gì không ? - anh hỏi . Diana lắc đầu trả lời .

- Tôi muốn đi về điền trang ngay lập tức .

- Tôi rất mừng thấy chị lại về nhà .

- Tôi cũng vậy - lẽ ra cô không bao giờ nên đi khỏi nhà . Nhưng bây giờ cô nghĩ lại cũng chẳng ích gì - ở điền trang thế nào ?

- Mọi cái đều tốt đẹp .

Diana nhìn anh . Vóc dáng khỏe mạnh của anh làm cô nhớ tới cha anh .

- Quan hệ giữa anh và cha anh bây giờ ra sao rồi ? - cô hỏi và nghĩ đến mối quan hệ căng thẳng giữa hai người mà chính mình cũng có phần đóng góp vào .

- Tốt hơn trước - anh mỉm cười, vẻ hỏi thăm biếm - chúng tôi đã cùng cố gắng để chấp nhận lẫn nhau . Hiểu đúng về Holt hơi khó . Tôi chưa lần nào hiểu ra được những gì đang xảy ra trong con người cha hoặc tại sao ông ấy lại căng thẳng với tôi . Có lẽ bởi cảm giác mình có lỗi .

Diana không tin Holt Mallory lại có lần cảm giác thấy mình có lỗi trong bất cứ việc gì đó . Đột nhiên cô không muốn nói về anh ta nữa .

- Thiếu tá khỏe không ?

- Đã khá hơn .

Diana nhăn trán, hỏi lại .

- Sao lại khá hơn ? Tôi không hiểu ý anh .

- Chi không biết à ? - anh liếc mắt ngạc nhiên nhìn chị - cách đây 2 tháng, Thiếu tá bị cơn đau tim nặng ra nguy kịch Diana thấy lạnh buốt khắp vùng lưng . Cô nhìn vô định ra con đường phía trước .

- Không, tôi không biết . Thiếu tá chẳng hề thổ lộ cho tôi thấy ông không được khỏe , trong thư viết hay nói chuyện điện thoại đều vậy . Sao chẳng ai báo tin cho tôi nhỉ ? Lẽ ra đó là trách nhiệm của Holt .

- có thể ông ấy cho rằng chị đã biết rồi . - Guy không bảo vệ cho cha, mà chỉ đưa ra một lời giải thích có thể được cho cách cư xử của Holt .

- Cách đây 2 tháng - Diana đêm chiều nói - Ngày ấy tôi đã kể cho cha nghe rằng tôi và Rand đang trực trặc với nhau .

- Chuyện chẳng liên quan gì đến chuyện ấy đâu - Dường như Guy đi cùng những dòng suy nghĩ của cô - Thiếu tá đã làm việc quá sức . Lúc ấy rất lạnh trong khi gia súc sinh đẻ và tất cả chúng ta đều đã làm việc hết sức vất vả để giảm thiệt hại như có thể được.

Diana tin lời Guy nói:

- Thái độ của ông thế nào lúc nghe tin về cuộc hôn nhân không thành công của tôi

- Như một nhà triết học . Tất nhiên ông hơi bị kích động, nhưng .. - Guy ngập ngừng - Diana, sao chị lại đi lấy anh ta ?

- Tôi không biết - cô nhún vai nhìn qua cửa sổ - có lẽ tôi tưởng rằng mình yêu anh ấy . Rand đẹp trai, thông minh và thành đạt trong sự nghiệp . Anh ta muốn lấy tôi và Thiếu tá cũng thích anh . Tôi không biết vì sao đã lấy anh ta nữa - cô nhắc lại - có lẽ bởi tôi muốn có ai đó yêu thương mình .

Chương 4

Hai người không nói gì thêm , câm lặng đi suốt bao cây số . Con đường cao tốc vươn trùm lên một đồi cao, qua khu rừng sa mạc toàn cây thông cần cỗi . Xuống một thung lũng đầy cỏ và các bụi cây ở ven bờ nhánh sông . Khi lại nói chuyện với nhau, họ chỉ nói về những chuyện không đâu vào đâu, thận trọng tránh những vấn đề khó nói và gây đau khổ .

Đi được không một giờ, Guy rẽ vào điền trang và dừng lại trước ngôi nhà chính . Diana ngược nhìn tổ ấm của thời thơ ấu của mình . Cô hy vọng nhưng không dám chắc Thiếu tá chạy ra sân khi nghe tiếng xe về . Nhưng sân trong không vắng lặng .

- Sao thế Diana ? - Guy mở cửa cho cô và nhìn cô chờ đợi . Cô bước xuống bới rồi gật cho phẳng cái

váy cắt may rất khéo , vừa thân hình cô - Chị vào nhà đi - anh nói khi cô ngập ngừng đứng lại bên cạnh anh - tôi sẽ đem đồ đạc của chị vào ngay .

Anh đi theo cách chị vài bước chân khi cô bước vào nhà . Tất cả đều vẫn như hồi cô còn sống ở đây . Những thứ đó ngó chẳng được kẻ xếp lại . Cổ họng cô như tắc nghẹn lúc nhìn quanh . Bà quản gia đi lại từ hành lang dẫn vào bếp .

- Chào bà Sophie ! - Diana nhận thấy bà không già đi lấy một ngày so với trước .

- Chào cô . Thiếu tá đang ở trong phòng mình , Ông vừa nằm nghỉ .

- Sức khỏe ông thế nào bà ?

- Tốt ! Nhưng bác sĩ yêu cầu ông phải nghỉ buổi sáng 2 tiếng, buổi chiều hai tiếng . Cô cứ đến gặp ông đi - Sophie quay sang Guy đang đứng ở cửa , hai tay xách hai chiếc valy - tôi sẽ chỉ cho Guy chỗ để đồ đạc của cô .

Bây giờ, thời khắc ấy đã đến . Diana cảm giác sợ tới gặp trực diện Thiếu tá . Cô thấy mình như cô gái bỏ đi, bây giờ trở về nhà và không biết sẽ được tiếp nhận như thế nào . Ánh mắt cô trượt sang Guy, người trông giờ vừa qua bằng cách thăm lặng đã giúp cô hữu hiệu tới như vậy .

- Chị cứ đi đi - anh mỉm cười nói - chúng ta sẽ gặp nhau sau trong bữa ăn trưa .

- Cảm ơn anh đã đón tôi từ sân bay về đây - Diana nói rồi chạy sang phòng cha trước khi mất hết can đảm . Cánh cửa đóng kín . Cô gõ cửa, chờ đợi cho tới khi giọng nói rần rỏi của người đàn ông cho phép cô bước vào . Thiếu tá mặc nguyên bộ quần áo nằm trên tấm đệm trải giường .

- Diana - ông mỉm cười kêu lên - cha nằm mơ màng nghe có tiếng xe cứ tự hỏi không biết có phải con hay là ai .

Ông không gượng ngồi dậy khi cô đi lại giường .

- Con chào cha - cô cúi người hôn lên má cha - cha có khỏe không ?

- Khỏe - ông vuốt ve bàn tay cô đang trên cánh tay ông . Nhưng Diana thấy bệnh tật đã không đi qua mà không để lại dấu vết trên người đàn ông xưa vốn cường tráng và đầy sức sống đến thế . Ông gầy đi nhiều dù trông vẫn khỏe . Mái tóc sậm màu trước đây giờ chuyển sang xám mau chi . Nhưng cơ bắp ở cổ ông nổi hằn - Cha xin lỗi không thể ra tận sân bay đón con được - ông thở dài nói - bác sĩ ra lệnh cho cha phải nằm nghỉ vào giờ này - chịu nghe lệnh không phải là việc đơn giản khi người đã quen chỉ huy kẻ khác từ bao lâu nay - ánh mắt vẫn sắc như xưa . Ông chăm chú nhìn cô - còn con, con thế nào ?

- Con rất khỏe - Diana nói dối, và đây cũng chẳng phải lần đầu tiên . Cô đứng lùi ra, khoanh tay trước ngực . Những giọt nước mắt không khóc lên được long lanh trong đôi mắt cô lúc cô ngược nhìn trần

nhà - con đã bỏ rời cha, phải thế không cha ?

- Diana , con đừng nghỉ bậy - ông nhắc .

- Không sai đâu, cha ạ. Con đã tốt nghiệp đại học và chẳng hề quan tâm chuyện sử dụng hữu ích tấm bằng ấy. Cuộc sống vợ chồng của con tan vỡ . Đến một đứa cháu con cũng chẳng đem về được cho cha.

- Tốt nghiệp đại học bao giờ cũng là một thành tích và có rất nhiều cuộc hôn nhân không thành công. Còn về việc con cháu, cha rất mừng con và Rand chưa có con với nhau sau khi sự việc đã phát triển theo hướng ấy. Sẽ rất khó khăn vất vả đối với cha hoặc mẹ, nếu phải một mình nuôi dạy con. Cha biết rất rõ điều đó - ông nói - ít ra, bây giờ con chẳng cần phải tự xỉ vả mình . Con đã cố gắng . Một người cha cũng không thể đòi hỏi được gì hơn ở con gái mình . Một khi nào đó, con sẽ có cơ hội mới và khi ấy chắc chắn sẽ tốt hơn.

- Con không muốn có cơ hội mới - Diana cố nén để nước mắt không trào ra - con trở về nhà để ở lại đây. Con thuộc về đây . Lần này cha chẳng thể đuổi được con đi khỏi nơi đây- Lúc lại quay về phía ông, nhìn ông nằm trên giường, chỉ còn như cái bóng của ông ngày xưa, cô có cảm giác ông cần đến mình.

- Cha chưa bao giờ đuổi con cả .

Cô không cãi lại lời ông .

- Đẳng nào thì bây giờ con cũng về nhà - cô nhún vai - dù muốn hay không, cha cũng phải nuôi bảo một đứa con gái 20 tuổi.

- Rõ ràng cha chẳng thể làm được gì nhiều chống lại việc này, phải không con - Thiếu tá hỏi, giọng đầy vẻ nhân ái, khoan nhượng.

- Từ bây giờ trở đi, con sẽ chăm lo cho cha - cô gái nói với nụ cười mỉm rằng rõ chẳng hoàn toàn phù hợp với lời cầu khẩn được cảm thông trong đôi mắt xanh của mình.

- Thời gian vừa qua, cha đã chẳng từng nói con là đứa con gái tốt nhất mà một người cha từng mơ ước có được hay sao? - giọng nói của ông nghe dịu dàng và triu mến.

- Trong thời gian vừa qua thì không . Nhưng cha có thể nói với con điều đó sau khi cha đã nghỉ ngơi tĩnh dưỡng . Con phải thu xếp đồ đạc rồi đi xem xét đây đó xung quanh .. gọi là tìm hiểu lại vùng đất săn bắn khi xưa của mình ..

- Chúng ta sẽ gặp nhau vào bữa ăn trưa .

Cánh cửa phòng ngủ của ông vừa đóng lại ở phía sau cô, nụ cười mỉm của cô tắt ngấm. Cô chậm chạp

đi về gian phòng cũ của mình. Hai chiếc vali đã được ở đó. Cô cảm thấy tự tin hơn giữa những bức tường quen thuộc dường như đem lại cho sự động viên an ủi và che chở. Ở đây, chẳng thứ gì có thể đe dọa cô. Xa rời điền trang này là một sai lầm.

Quá trình giải quyết dai dẳng vụ ly hôn Diana vừa trải qua dường như bây giờ đã thuộc về một thời kỳ khác. Cô về đến nhà và mọi cái lại tốt đẹp. Cô nhanh nhẹn thu xếp đồ đạc trong phòng, mặc bộ quần áo bộ duy nhất còn giữ lại được. Đột nhiên cô cảm thấy sốt ruột, muốn đi khảo cứu điền trang ngay, muốn bước lại những lối đường của quá khứ. Ứng cử của cô vẫn để trong đó. Cô lấy ra một đội, luôn chân vào.

Cô ra khỏi nhà, rào bước đi về dãy chuồng thả ngựa. Với tiếng thở dài hài lòng, cô vuốt ve cái mõm đã trở nên màu xám của con ngựa đực đỏ hung. Ở phía xa xa, cô nhìn thấy bóng dáng mờ nhạt của những con vật khác, đang gặm nhấm trên cánh đồng trải rộng ra tận chân núi. Diana biết đó là những chú ngựa non, một năm hoặc 2 năm tuổi.

Cô lại chú ý đến con ngựa đực thuộc chủng loại ngựa sa mạc Ả Rập tốt nhất đã sinh trưởng trong sa mạc giống như tổ tiên của nó. Nó già đi nhiều. Nhưng những năm tháng chồng chất trong cuộc đời nó chưa đủ để làm lui vẻ đẹp cổ điển của nó. Cái đầu rất cân đối với đôi mắt đen long lanh và thân hình không thể chê trách vào đâu được là những đặc trưng của giống ngựa thuần chủng này.

Diana vỗ vỗ vào cổ nó rồi đi vào chuồng ngựa. Lốp vôi sơn mới được quét lấp lánh trong ánh mặt trời. Cánh cửa để mở và cô đi vào. Từ ánh sáng ngời ngời bước vào, phải mất một lúc sau mắt cô mới quen được với bóng tối ở đây.

Một con ngựa hí, chân dẫm trong cỏ khô sột soạt trải đầy sàn chuồng, cô mỉm cười khi có mùi quen thuộc của da và xà phòng giặt yên ngựa xông thẳng vào mũi.

Tiếng chân bước tiến lại gần cửa chuồng cùng với tiếng bộ bàn cười và yên ngựa. Diana quay người để chào người công nhân của điền trang bước vào. Có thể đó là Rube Spencer hay một ai đó khác làm việc từ nhiều ngày nay cho Thiếu tá.

Đó là Holt Mallory. Anh liếc mắt nhìn, nhận ra cô và làm ngơ khi đi ngang qua chỗ cô đến phòng để dụng cụ. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, Diana lại đột ngột có cảm giác đôi mắt xám của anh phải già đến trăm tuổi và chẳng có cái gì trên đời này mà đôi mắt ấy chưa nhìn thấy, chưa trải qua. Đây cũng chính là cảm giác cô đã có trong cuộc gặp lần đầu tiên người đàn ông này và cũng như ngày ấy, sự căm ghét cứ trào dâng trong người cô.

Việc anh không thèm để ý đến sự hiện diện của cô làm cô bối rối, vì thế cô đi theo anh và dừng lại trước cửa phòng để dụng cụ. Cô đứng nhìn anh hất bộ yên ngựa ra khỏi vai, choàng lên cái khung gỗ. Ánh mắt cô trượt từ đôi vai vạm vỡ xuống hông nhỏ của anh. Trên cơ thể cường tráng này hầu như không có lấy một gam mỡ dư thừa và dường như lưỡi dao sắc không cửa được vào những cơ bắp nổi cuộn như sắt thép ấy.

- Tôi thấy cô chẳng thay đổi gì cả, cô Cumming à - anh vẫn quay lưng về phía cô . Giọng nói lạnh nhạt, kéo dài của anh tác dụng như một sự xúc phạm - cô vẫn đi lung tung đó đây trong bộ quần áo bó sát người, áo chỉ cài nửa hàng nút . Lần này cô định để ý tới ai vậy?

Cô vội cài lại chiếc nút áo vô ý để mở. Nổi cảm thù hoang dại don mau làm đỏ bừng gương mặt cô.

- Chẳng để ý đến ai cả. Hơn nữa tôi là Somers . Tôi đã lấy lại cái tên thời con gái của mình . Và lại, tôi thấy cả anh cũng chẳng thay đổi gì, anh Holt ạ . Anh vẫn là tên vô lại ngạo mạn, miệng lưỡi độc địa như ngày xưa.

Anh quay mặt về phía cô . Thời gian năm tháng đã rửa mài sắc hồn những nét đàn ông ở anh . Mái tóc nâu của anh óng ánh, lò chìa ra khỏi ngoài chiếc mũ rộng vành uốn cong . Diana chắc chắn nhìn anh và nhìn thấy vẻ bề ngoài tưởng như thần nhiên ấy che đầy sự cảnh giác căng thẳng . Trông anh quyến rũ và nguy hiểm chết người như con rắn hổ mang banh mang trong tư thế chưa bị tấn công .

- Tại sao cô trở về đây ?

- Anh hỏi thật buồn cười - Diana thốt lên - đây là nhà của tôi .

- Cô định ở lại bao lâu ? - Holt chẳng để cơn thịnh nộ không kiềm chế được của cô làm mất bình tĩnh .

- Đây là nhà tôi - cô nhắc lại - và tôi sẽ ở lại đây.

- Cô gây ra chưa đủ tai họa hay sao ?

- Tai họa nào ?

- Tôi đã một lần cảnh cáo cô và nói với cô rằng đừng nên làm đau lòng Thiếu tá - anh lạnh lùng đáp lại - cho dù Thiếu tá ốm nhưng ông ấy không bị mù đâu . Nếu cô dự định tiếp tục những chuyện tình ái bê bối của mình, cô sẽ không dẫu nổi ông . Và nếu xảy ra chuyện gì, cô phải chịu trách nhiệm trước tôi .

- Chuyện tình ái bê bối .. - cô hoảng sợ kêu lên - anh đã biết gì về ..

- Cô tưởng thật là những câu chuyện bần thiêu về cuộc hôn nhân của cô không lan truyền đến nơi tận cùng của đất nước này hay sao ? - cổ cầm anh gần lên trước sự khinh bỉ - lý do người chồng cũ của cô đưa ra để ly hôn chẳng phải là sự không chung thủy của cô hay sao ?

- Cái gì .. ai ? . - tất cả dường như đang quay cuồng trong đầu cô . Cô thực sự không hề nghĩ rằng những gì ồn ào đang ghê tởm xung quanh vụ này là có thể đồn đại, lan truyền đến được tận nơi đây.

- Đây cũng là nơi khai thác đồng - anh nhắc cô - có lẽ những câu chuyện ấy được lan truyền trong tất cả các công ty khai thác mỏ . Điều này rất dễ hiểu vì chồng cô dính dáng đến ngành này . Và khi những

tin đồn về cô gái của Thiếu tá lan truyền đến đây, nó gần như trở thành ngày hội cho những kẻ thọc mạch vô công rồi nghề .

- Trời ơi - Diana thở dài quay đi - toàn chuyện giả dối , bịa đặt . Tôi chẳng hề có quan hệ tình ái với ai khác .. Rand tưởng rằng .. anh ấy .

Cô lại quay về phía Holt giọng nghen lại - con Thiếu tá .. Thiếu tá cũng nghe thấy à ?

Con mắt Holt nheo lại.

- Tôi nghĩ thế . Nhưng tôi không hỏi Thiếu tá .

Cô vất vả đấu lại ánh mắt anh .

- Tôi ngạc nhiên thấy anh không kể cho ông nghe .

- Tôi luôn cố gắng làm cho ông sống dễ chịu hơn ..chứ không phải khó chịu hơn .

-Ồ . chắc vì thế anh thấy chẳng cần thiết phải thông báo cho tôi biết về bệnh tình và cơn đau tim mới đây của ông . Đúng thế không ? - cô hỏi, giọng thách thức .

- Tôi không hề biết rằng cô chẳng nhận được tin tức gì . - Holt thản nhiên đáp lại - nhưng đằng nào thì tôi cũng chẳng thông báo cho cô hay .

- Ông ấy là cha tôi . Tôi có quyền được biết chuyện này .

- Để rồi cô đem những thứ đồ bẩn thỉu được gạt rửa trong vụ ly hôn của cô về để trước cửa phòng ông phải không ? Như thế sẽ làm ông khỏe ra ngay lập tức hay sao ? - anh khinh bỉ nói .

- Tôi sẽ là đứa con gái như thế nào nếu chẳng có mặt bên ông mỗi khi ông cần đến mình ?

- Tôi biết cô sẽ là con gái như thế nào .. hư đốn .ích kỷ .

Diana dang tay đánh thẳng vào mặt anh & bàn tay cô đau rất vì sự tiếp xúc mạnh với má anh . Nhưng cái đau đớn này đem lại cho cô sự hài lòng thỏa mãn sâu sắc . Nhưng cô chỉ có thời gian của một khoảnh khắc ít ỏi để tận hưởng cảm giác này trước khi dường như có cái gì đó như nổ bùng bên má cô , ném đầu cô sang một bên và làm cô dấn nước mắt . Cô choáng váng để bàn tay áp lên phần mặt bị hành hạ và lặng nhìn người đàn ông đã bạt tai mình .

- Bây giờ tôi biết anh là người như thế nào ? Anh thích đánh đập phụ nữ, làm như thế anh có được cảm giác mình to lớn, khỏe mạnh phải không ?

- Thế cô nghĩ tôi phải thế nào khác ? Tự rất lâu rồi, tôi đã thôi việc đưa nốt má kia ra cho kẻ khác

đánh - Holt phản ứng rất nhanh, sắc đá và rất nguy hiểm . Tất cả những nhấn nhẹ nhàng, âu yếm anh có được bị chôn vùi vào nội tâm và cảnh giác nghiêm ngặt .

Anh không nói gì lúc đi ngang qua cô . Không người nào khác từng làm Diana cảm thấy nhỏ nhoi và vô giá trị như thế này . Cô quay người, nhưng anh đã rời phòng để dụng cụ và sai bước ra khỏi chuồng ngựa .

- Thằng khốn nạn ! - cô nức nở thì thầm.

Diana đang giúp bà Sophie bày biện bàn ăn trưa lúc Holt và Guy bước vào nhà . Holt khẽ gật đầu về phía hai người phụ nữ trước khi đi lại chỗ tt .

Diana tức giận vì biết rõ ràng lời chào của anh không dành cho cô .

- Có cần tôi giúp một tay không ? - Guy hỏi .

Vì Sophie bối rối nhìn lên, Diana hiểu rằng anh chẳng xung phong giúp việc này nếu cô không có ở nhà .

- Chúng tôi đã gần xong rồi . Dù sao cũng cảm ơn anh , Guy ạ - Cô để bộ đĩa ăn cuối cùng lên bàn - bây giờ chỉ còn phải đem thức ăn lại thôi .

Cô theo Sophie đi vào bếp và bùng ra nồi soup bốc khói nghi ngút . Cánh cửa nhà đóng sập lại, rồi Rube Spencer đi vào phòng ăn . Trông thấy tt, ông ngã cái mũ bụi bặm, loang lổ vết mồ hôi, hai bàn tay ôm vòng lấy chòm mũ . Mái tóc hoa râm cũng xoã ra tứ phía như thể chúng hàng tuần nay chẳng trông thấy cái lược .

- Tôi đã tìm ở dưới tất cả các tầng đất nhưng chẳng hề thấy một dấu vết nhỏ nhoi nào của con ngựa cái nâu hung này - ông nói với Holt - tôi đã biết ngay rằng không có nó ở đó , nhưng anh không chịu nghe tôi . Tôi đã hao phí cả buổi sáng chỉ để tìm một con ngựa không có ở đó, như thể chẳng có việc gì hữu ích hơn để làm .

- Con ngựa cái nào thế ? - Diana hỏi .

- Con Nashira - Guy nói, Holt chẳng nghĩ đến việc trả lời cô - chắc chắn chị còn nhớ tới nó . Nó có ngôi sao ở trán và bốn chân trắng . Đứa con nào của nó cũng giống y hệt mẹ .

- Có . Tôi nhớ rồi . Nó ra đời vào mùa xuân năm sau khi anh tới điền trang .

- Đạo này nó chẳng chịu kết bạn với bất kỳ con ngựa đực nào trong chuồng , vì thế Holt để nó chung với lũ ngựa một tuổi - Guy giải thích .

Holt quay về phía Rube hỏi .

- Ông đã xác định nó có thể thoát ra chỗ nào được chưa ?

- Tôi đã tìm được một chỗ dây thép rào trên bị dè cong xuống dưới . Ở phía bên kia cửa hàng rào tôi thấy cô dấu vết - Rube đáp lại - tôi cho rằng đó là dấu vết của nó nên lần theo một chặng cho tới khi dấu vết lẫn vào trong mớ dấu vết lẫn lộn của những con ngựa hoang .

Holt nhăn trán suy nghĩ, rồi hỏi tiếp .

- Chẳng lẽ nó đi theo một đàn ngựa hoang hay sao ?

- Làm sao tôi biết được ? Tôi có phải là người da đỏ đâu . - Rube trả lời - Tôi thấy mặt đất ở đó đầy sỏi đá và do đó không phân biệt được dấu chân ngựa . Như tôi xác định được, thì đây có tất cả bốn con ngựa, có khi ít hơn thế . Chắc chắn không phải một con ngựa đực hoang với đàn ngựa cái của nó . Có lẽ đúng hơn là vài con ngựa một tuổi bị đuổi ra khỏi đàn . Nhưng tôi chưa hề gặp đàn ngựa hoang nào lại lẫn quất ở gần điền trang đến như thế . Nhưng con ngựa hoang này không thích đến gần con người .. trừ phi năm đó thời tiết khô hanh khác thường . Nhưng đến nay đã có vài trận mưa rào rồi . Cách đây vài năm thì hơi khác .. Ngày ấy ..

- Chúng tôi biết ngày ấy khô hanh như thế nào, ông Rube ạ - tt ngắt lời ông .

Rube gạt đầu kính cẩn .

- Tôi biết ông biết điều ấy, thưa ông. Có lẽ bây giờ ông lại cử tôi đi tìm con ngựa cái này . Nhưng một khi nó đã noi mẫu thích đi lang thang, người ta không thể biết được nó đi xa tới đâu. Thậm chí nó có thể..

- Không, không cần thiết nữa - Holt nói - có thể vài ngày nữa nó quay trở về.. khi khát nước .

- Hoặc có thể cũng không - Rube nói thêm - tôi đã nói với anh rằng trời mưa cách đây không lâu. Nó không cần phải trở về nhà nếu chỉ để uống nước. Trên kia nó chẳng thiếu gì nước uống, nhất là khi nó đã gia nhập đàn ngựa hoang.

- Đây là đồng cỏ quê hương của nó - Holt đáp lại - nó không đi cách đây quá xa như thế.

- Điều đó chẳng nói lên được cái gì cả - Rube định nhờ ba điều thuộc nhai trong miệng, nhưng kịp thời nhớ ra đang đứng trong nhà của tt - chẳng có con gì có thể trở nên hoang dã hơn con thú đã thuần chủng lại được thương thực sự từ đó ngon lành.

Tất cả những con ngựa hoang đều có nguồn gốc từ bầy ngựa được coi là thuần dưỡng của chúng ta. Trước khi người Tây Ban Nha đem được giống ngựa còi sagn đây trên vùng này chẳng hề có ngựa hoang. Vài con ngựa đột nhiên đi theo tiếng gọi của hoang dã và trở thành..

- Thức ăn đã chín - Lời thông báo của Sophie đến rất đúng lúc, những người ngồi quanh bàn không phải nghe cả bài thuyết trình dài về lịch sử sự du nhập ngựa ở Bắc Mỹ .

- Bây giờ, nếu các ông cho rằng tôi không cần phải đi tìm con ngựa cái nữa, tôi có thể trở về với công việc của mình. Tôi không có ý quấy rầy bữa ăn của các ông - Rube hít hít thưởng thức mùi thức ăn nấu rần - thơm quá . Thơm quá, tôi chẳng còn nhớ lúc nào là lần cuối cùng được ăn thức gì đó không phải là đồ hộp .

Diana hiểu ngay lời gợi ý kín đáo này . Cô nói .

- Ông hãy ở lại ăn chung với chúng tôi. Có đủ cho tất cả chúng ta đấy.

- Tôi không dám đường đột - Nhưng ông đã đi lại bàn ăn - chừng nào không ăn mất phần của mọi người. Chà! Thật là sự thay đổi khẩu vị lớn đối với tôi .

- Tất nhiên là ở đây có đủ cho tất cả - Diễn quả quyết, cô nhin cười lúc nhìn cuối thấy ánh mắt nửa bực tức, nửa thích thú của tt - ông ngồi xuống đi, tôi sẽ đem lại cho ông bộ đĩa ăn.

Khi tất cả yên vị, Diana ngồi đối diện với tt, giữa Guy và Rube. Sau khi tt đọc lời cầu nguyện trước mỗi bữa ăn, mọi người chỉ quan tâm tới việc chuyển đĩa lấy đồ ăn. Sau đó, mọi người cũng chỉ tập trung vào bữa ăn, cho tới lúc Guy hỏi.

- Ông Rube thời trai trẻ, ông đã từng bắt ngựa hoang phải không?

- Chứ sao! - Rube trả lời, trong miệng đầy thức ăn - Nhưng đã lâu lắm rồi, trước khi chú ra đời - chút nữa ông vắng tục. Ông liếc nhìn tt và chữa lời ngay - thời đó thật tuyệt vời làm sao! Ngày ấy bản thân tôi còn là cậu bé, còn trẻ hơn cả chú bây giờ. Ngày ấy chúng tôi cưỡi ngựa phi như điên như đại qua các bụi cây bên bờ nhánh sông đuổi theo sát những đàn thú hoang. Ai cũng biết rằng ngựa chỉ cần đi sai một bước cả người lẫn ngựa sẽ ngã nhào gãy cổ - đôi mắt ông sáng ngời khi nhớ lại những thời kỳ mạo hiểm của mình. Rồi ông thở dài và dòng suy tưởng của ông quay trở lại thực tại - việc ấy là bình thường trước khi luật bảo vệ ngựa hoang được ban hành.

- Nếu không có bộ luật này, bây giờ cũng chẳng còn con ngựa hoang dã nữa - Guy nói .

- Đúng, nhưng bây giờ có quá nhiều ngựa hoang - Rube quả quyết - một con ngựa hoang không còn có kẻ thù tự nhiên nữa .. trừ con người . Tất nhiên ở đây hoặc do trong vùng núi có sư tử và thỉnh thoảng bầy sói đông có lại làm thịt một con ngựa què quặt hay già yếu ! nhưng con lũ ngựa hoang khác.. - ông nhún vai để thể hiện rằng chúng không hề bị các loài thú ăn thịt đe dọa .

- Không có hình ảnh nào đẹp bằng hình ảnh con ngựa hoang phi chạy trong thiên nhiên - Diana làm ngo trước những đề cập thực tiễn của ông - Một lần sắp vượt qua được đỉnh núi, lúc vòng quanh trong tầng núi đá lớn đột nhiên có một chú ngựa hoang đứng trước mặt. Tôi sẽ không bao giờ quên cảnh nó hoảng sợ hếch mồm hí vang rồi phi biến vào trong núi.

- Đúng, đây là một cảnh tượng rất đẹp - Rube đồng tình - Một con hươu với bộ sừng đầy đủ cũng đẹp chẳng kém. Nhưng một khi người thợ săn không hạn chế về số lượng hoang thú thì đó sẽ là một nạn dịch cho người nông dân và điền trang. Tôi không nói rằng tôi muốn huỷ diệt lũ ngựa hoang. Nhưng tôi cũng như tt - ông chỉ thì a về chỗ ông chủ ngồi - và phần lớn những chủ điền trang khác.. sẵn sàng chấp nhận chia xẻ đồng cỏ cho lũ gia súc của mình và hoang thú, nhất là ngựa hoang. Nhưng chúng ta đều biết nếu trong năm thời tiết khí hậu không thuận hoà thì sẽ như thế nào. Như mọi con thú khác, con ngựa cần một diện tích đồng cỏ ở đó lớn nhất định cung cấp đủ thức ăn cho nó. Nếu trên diện tích này quá đông thú hoặc trời hanh khô cần trong thời gian quá dài thì lũ ngựa hoang trong chẳng còn gì đẹp nữa, chỉ còn là đồng xương biết di động lết bên những bụi rậm dọc bờ nhánh sông. - Rube rùng mình - tôi đã từng nhìn thấy cảnh ấy. Và thà bắn chết con ngựa để giải thoát cho nó còn hơn chúng chết thảm thương như thế.

- Qua đó chất lượng của đàn ngựa sẽ được tăng - Holt chen vào - con nào yếu sẽ chết hết, chỉ những con khoẻ sống lại.

- Có thể ! - Rube công nhận.

- Chẳng lẽ chính phủ không thể cung cấp thức ăn nuôi chúng trong thời kỳ hạn hán hay sao ? - Diana đưa ra một đề nghị.

- Như thế chẳng bao lâu sau chúng không còn là bầy ngựa hoang nữa. Chúng sẽ đói bên rìa đường như những con gầy chờ xin kẻ khác vì lòng thương cho ăn. Như thế sẽ không còn tồn tại những con vật yêu thích sống tự do trong hoang dã mà cô vốn quý mến như thế - Rube lắc đầu - nếu muốn là bầy thú hoang, người ta phải để cho chúng sống tự do trong cái hoang dã của thiên nhiên. Nếu muốn thuần dưỡng chúng thì người ta phải bắt chúng về.

- Tôi không thích thế - Diana nói.

- Tôi cũng vậy - Guy đồng tình - chị còn nhớ hồi những giếng nước của anh Alan bị kho cạn không - anh hỏi, ý muốn nói đến anh chủ điền trang láng giếng - ngày đó chính quyền địa phương tập trung bắt lũ ngựa hoang của anh ấy! Tt cho chúng tôi cùng ra xem vì tôi chưa hề nhìn thấy con ngựa hoang nào. Khi đã bị nhốt đứng trong chuồng thả, chúng chẳng còn gây được ấn tượng mạnh mẽ nữa, mà đầu gục cả xuống.

- Đúng, và anh đã xin tôi mở thành hàng rào để thả chúng ra ngoài - tt nhớ lại - mãi lần sau tôi mới thuyết phục được anh và cả Diana nữa rằng bắt giữ những con ngựa nào cũng có thể là một hành động nhân đạo.

Guy mỉm cười gật đầu.

- Tôi còn nhớ rất rõ.

- Con ngựa hoang khi đã bị bắt trong chằng bao giờ đẹp nữa - Rube nói - Cho dù những người ở các bang phía đông luôn lớn tiếng ở Washington rằng phải cứu lũ ngựa hoang .. nhưng nếu có lần thấy chúng trong thảm trạng như vậy, họ sẽ ôm bụng cười đến lộn ruột lộn gan . Một nửa trẻ em đi học vẫn còn lo rằng cần phải cứu lũ mèo hoang . Những con ngựa hoang ở đây là những con vật mồm dài nhỏ nhất, gầy gò nhất và trông xấu xí nhất mà các bạn từng trông . Nhưng những người ở thành thị cho rằng chúng trông chả khác gì bầy ngựa sa mạc chủng loại Ả Rập của tt. Có lẽ chúng ta phải lôi được vài người ở các bang phía đông này đến đây, đặt họ ngồi lên yên ngựa và dẫn họ cùng đi vào trong núi để họ được tận mắt nhìn thấy đàn ngựa hoang. Nhưng thật ra họ có quan tâm gì đâu tới việc mất mũi thân hình lũ ngựa hoang này thế nào. Họ chỉ muốn mọi điều rằng con vật này được chạy nhảy ở đây. Mà đúng là bầy thú đang chạy nhảy ở đây thật - Rube thì thầm làm ngơ những ánh mắt phê phán của tt - chúng đông quá. Quý tha ma bắt chúng đi. Tại sao đến một nửa tổng số ngựa hoang có ở đất nước này lại sống ở chính bang Nevada? Tại sao chúng cứ phải tập trung về đây? Tôi ước tính có tới 50000 con.

- Không phải tất cả những con ngựa hoang tôi đã từng trông thấy đều là lũ thú đáng thương hại - Diana đưa khay thịt cho Rube. Ông đã lấy thêm thức ăn lần thứ hai - Cũng có con thân hình rất đẹp, cơ bắp vạm vỡ.

- Vì luôn có ngựa từ điền trang du nhập bầy ngựa hoang . Qua đó có dòng máu mới trong những đàn thú bị hoang dã hoà từ bao năm nay .

- Khi lực lượng kỵ binh của quân đội được giải tán, họ đã thả cả ngựa cưới vào hoang dã - tt tiếp lời - nhưng tất nhiên cũng từ rất lâu rồi .

- Dù mẽ bề ngoài của chúng như thế nào đi chăng nữa, gặp những con ngựa này bao giờ cũng là sự kiện thích thú đáng ghi nhớ - Diana ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt vô tình trượt về phía Holt . Nụ cười mỉm châm biếm của anh chẳng lọt qua nổi mắt cô - Anh Holt, anh chẳng hề tham gia vào câu chuyện của chúng ta . Vậy anh đại diện cho quan điểm nào ? - cô hỏi, vẻ lịch sự mỉa mai .

- Theo thực trạng ở đây mà suy đoán - anh đáp lại ánh mắt lạnh lùng trước nhìn tường người đang ngồi quanh bàn - Cô và Guy đứng về phe bầy ngựa hoang . Tt đã ủng hộ giải pháp trung gian một cách rất ngoại giao . Như vậy có 2 người ủng hộ bầy ngựa hoang, một người ủng hộ chủ điền trang & một người bỏ phiếu trắng - Holt bỏ qua bà quản gia và quan điểm của bà . Nhưng hình như Sophie cũng không chờ đợi gì khác - tôi biểu quyết giống như Rube . Tôi không ủng hộ bộ luật bảo vệ lũ ngựa hoang - anh nhìn Diana, châm chọc - bây giờ chắc cô và guy sẽ buộc tội vào tôi giết và hủy diệt loài thú đáng yêu này .

- Việc ấy rất thích hợp với anh đấy - Diana khinh bỉ đáp lại .

- Hai người đã có lần nào nhất trí với nhau được về một vấn đề chưa ? - tt mỉm cười hỏi lại .

- Không bao giờ ! - Diana đâm mạnh cái nĩa xuống miếng thịt cuối cùng trên đĩa, đáp .

- Tôi đem đồ trắng miệng vào được chưa, thưa tt - bà sophie hỏi .

- Được rồi đây, cảm ơn ba .

- Tôi giúp bà một tay - Diana xô ghế dùng đẩy để ít nhất cũng thoát khỏi phải ở gần bên Holt dù chỉ trong vài phút.

Ba ngày sau khi về nhà, Diana thấy đến lúc phải tới thăm Peggy Thornton. Vì Holt đã nói với cô rằng những câu chuyện giả dối chẳng hay ho gì về vụ ly hôn của cô lan truyền thậm chí đến cả vùng quê hương của cô nên trong thâm tâm cô chỉ muốn trốn biệt ở nhà. Nhưng cô thấy làm như vậy thật không hay, không thông minh vì sẽ nuôi dưỡng thêm cái tin đồn đại ấy.

Cho tới nay, Thiếu tá không hỏi cô về nguyên nhân ly hôn. Chừng nào Diana chưa tin ông đã nghe được về những chuyện đồn đại và bịa đặt ấy, chừng đó cô chưa muốn trao đổi với ông đề tài này. Nhưng việc cứ phải thường xuyên lẩn tránh nó làm cô bối rối và càng làm củng cố quyết tâm của cô rời khỏi điền trang lấy vài giờ.

Sau bữa ăn trưa, cô lấy ô tô đi đến chỗ Peggy. Từ dạo mùa hè năm cô cưới Rand, Diana chưa lần nào lại thăm điền trang của gia đình Thornton, và trong thời gian ấy, cặp vợ chồng nhà này làm ăn không khấm khá lên, đời sống gặp nhiều khó khăn.

Những cái cột rào gậy chưa được thay mà chỉ đóng đinh ghép thẳng lại. Lốp sơn trắng của ngôi nhà bằng toạc trông như thể tường nhà sập bị mối mọt khoét thủng. Trên hiên và sân nhà la liệt các loại đồ chơi. Chiếc ô tô dưới gốc cây vẫn là cái ô tô Alan sử dụng từ ngày cưới.

Diana buồn bã xuống xe đi vào, bước lên bậc thềm. Một bản hoà tấu đón chào cô bên cửa nhà: tiếng đài rên rỉ, trẻ con hét gào, nôi niêu bát đĩa va nhau loảng xoảng và đứa bé khóc. Diana gõ mạnh vào cửa sổ để báo hiệu mình đến trong mớ tiếng ồn ào đó. Một gương mặt hiện ra sau cánh cửa sổ gần lưới sắt dày, rồi vang lên kêu vui mừng:

- Diane, vào đây đi - cánh cửa bật mở.

- Chào chị, Peggy - nhưng nụ cười Diana tặng cho bạn gái không tới được đôi mắt cô ấy.

Người phụ nữ gầy gò, trông vẻ mệt mỏi, chắc chắn chị yếu vì đứa bé đang khóc ngằn ngặt trên tay mình. Mái tóc nâu của chị chẳng còn bóng nữa, chỉ đôi mắt nâu của chị vẫn long lanh ngời ngời như ngày xưa.

- Chị có nghe em lại trở về - Peggy nói. Cô ngừng giây lát để mang cô bé 3 tuổi ngồi giữa đồng hồ độn đầy nôi niêu bát đĩa trong bếp - mẹ đã nói hàng nghìn lần với con rằng con không được lục tủ mẹ, Sara ạ. Con đi ra ngoài và chơi với đồ chơi của mình đi - cái môi dưới của nó chìa ra như để phản đối và không nghe lời trước khi cô bé có mái tóc đỏ như củ carrot chịu vâng lời - đến chết vì lũ trẻ này! - Peggy cười và lắc đầu, vẻ thất vọng đến buồn chán - tốn không biết bao nhiêu tiền để mua đồ

chơi cho cùng mà chúng lại chỉ thích chơi với nồi niêu xoong chảo bằng sắt nhôm.

- Chắc em đã đến vào một thời không thuận lợi - Diana nói xin lỗi. Đứa bé trên tay Peggy vẫn khóc, cô ẵm nắm tay nhỏ bé vào miệng mình - lẽ ra em nên gọi điện báo trước cho chị.
- Dù em có tin hay không tin chứ bây giờ mới thật đúng lúc - Peggy cười nói, đi lại cái chỗ bếp lấy chai sữa được hâm nóng trong nồi nước - ở đây luôn luôn bừa bộn. Nhưng lúc này em còn gặp may vì còn một thằng đang ngủ - cô áp chai sữa vào mặt trong của tay cô để kiểm tra nhiệt độ chai sữa, tay vân ôm được đứa trẻ, rồi ẵm cái núm vú cao su vào miệng nó - anh chàng Brian nhỏ bé này sắp đi ngủ đây - cũng là một thủ thuật.. phải cho cả ba đứa đi ngủ cùng một lúc.
- Chị đã ba đứa rồi cơ à? - Diana hỏi. Trong những năm qua, cô chẳng hề biết hết được những gì đã thay đổi ở đây.
- Sara ba tuổi. Tháng bảy tới Amy sẽ lên hai và anh chàng Brian này mới được 4 tháng. Bố nó quý nó như quý con người của mắt mình. VÀ cả ba đứa vẫn còn phải quần tả - Peggy thở dài - chị phải tính cả Sara vào số này vì đêm nó vẫn phải bọc tả. Nhưng rồi cuối cùng anh Alan cũng đã có con trai, chỉ có điều cậu con trai này chẳng được bố chăm sóc nhiều, vì thời gian này anh Alan rất bận. Lúc anh Alan về đến nhà thì Brian đã ngủ từ lâu lắm rồi. Anh ấy cũng rất yêu 2 đứa con gái. Nhưng đối với đàn ông đứa con trai vẫn là cái gì đó hết sức đặc biệt.
- Vâng, em biết - Diana khẽ nói .
- Ôi, chị cứ thao thao bất tuyệt từ nãy giờ, chẳng hề lấy ghế cho em ngồi và mời em uống nước. Em ngồi xuống đi - hai tay cô đều bận giữ đứa trẻ và cho nó ăn, nên cô hất hàm ra hiệu về phía những cái ghế bên bàn ăn - trong bình còn có cafe, để chị hâm cho nóng, hay em thích uống đồ lạnh hơn.
- Em chẳng muốn uống thứ gì, chị Peggy ạ, cảm ơn chị - Diana ngồi xuống ghế, và Peggy lại ngồi đối diện cô.
- Chị rất vui mừng là em đã tới thăm chị, Diana ạ. Khi nghe tin em về nhà, chị đã định đến điện trang để đón chào em. Nhưng chẳng có ai trông hộ chị mấy đứa nhóc này. Và vì cha em bị ốm nên chị chẳng muốn đem cả 3 đứa lúc nào cũng như ông vờ tổ đi cùng. Anh Alan bận tối mắt tối mũi cho tới tận khuya. Nấu ăn cho anh ấy xong và rửa lau hết chỗ bát đĩa thì đã đến lúc đi ngủ rồi.
- Em hiểu.
- Thế nào? Kể ly hôn hạnh phúc bây giờ thấy thế nào? - nhìn thấy Diana tái mặt, nụ cười mím tắt ngay trên gương mặt Peggy. Cô lo lắng nhìn người bạn gái - chị xin lỗi đã quá lời. Chắc hẳn em đã phải đau khổ vì vụ ly hôn này?
- Chị cũng đã nghe chuyện rồi phải không? - Diana hỏi giọng thản nhiên.

Peggy không làm ra vẻ như chưa hiểu ý Diana định nói gì.

- Em muốn nói những tin đồn đại về các cuộc ngoại tình của mình phải không? - cô khinh bỉ lắc đầu - tất nhiên toàn tin đồn bậy.. trừ khi em thay đổi một cách ghê gớm và chị chẳng hề tin điều này .

- Tất cả những chuyện ấy đều là bịa đặt. Nhưng Rand đổ lỗi cho em đã nhiều lần ngoại tình.

- Tại sao vậy? Chị nghĩ.. - Peggy ngập ngừng để tìm từ ngữ diễn tả câu hỏi của mình cho tế nhị như có thể được.

- Mọi cái.. thật điên rồ.. hỗn loạn đến đáng sợ. Rand quen biết nhiều nhân vật quan trọng trong chính phủ trong giới khai thác mỏ. Anh ta luôn nhắc em phải vui vẻ với mọi người. Nếu họ yêu cầu em chơi tennis hay golf hay mời em nhảy với họ, thì em phải làm theo. Em luôn phải mỉm cười và vui vẻ với họ. Điều đó rất quan trọng đối với Rand và công việc của anh ta - Diana giải thích. Cô vui mừng tìm thấy được ai đó để giải bày tâm sự - vậy nên em đã làm tất cả, vì anh ấy. Nhưng rồi anh ta đột nhiên cảm thấy rằng em không chỉ vui vẻ thân thiện với những người này. Anh ta ghen tị mức em phải từ chối các lời mời của họ. Nhưng cả việc ấy cũng chẳng có ích gì. Rand đổ lỗi cho em rằng em lẩn tránh anh ta đến gặp những bạn bè trong công việc của anh ta. Các cuộc cãi vã nhau kiểu ấy ngày càng trở nên tệ hại hơn cho tới khi cả hai chẳng thể chịu đựng được nữa. Quá nhiều lời không hay đã nói ra khi giận dữ nên không thể quên và tha thứ được nữa.

- Chắc em đã phải chịu đựng nhiều - Peggy thông cảm nói - nhưng cuối cùng rồi các em cũng đã kết thúc được chuyện này. Theo chị thế là tốt. Em còn yêu anh ta không?

- Em không biết mình nhận cảm được những gì - Diana bối rối gật lại mái tóc đen mềm như lụa - em đã cố gắng hết sức để chọn cho mình người chồng thích hợp, thực sự.. nhưng kết cục rồi lại như thế đấy..

- Nói thật nhé, chị không ngạc nhiên khi nghe tin em ly hôn. Ngày ấy trong lễ cưới của em, chị đã có cảm giác rằng rồi đây em sẽ gặp nhiều vấn đề khó khăn, nhưng chỉ hy vọng mình đã nhầm.

Diana nhíu mày hỏi:

- Vì sao chị lại nghĩ rằng em lấy Rand là một sai lầm?

- Vì hai lý do - Peggy ngừng lại giây lát để đặt cái chai sữa không xuống bàn và bẻ đứng đũa tre lên cho nó nắc ọ. - Em và Rand là người có quan điểm hoàn toàn khác nhau. Em lớn lên trong cái bóng của cha em và chắc không có người nào vận dụng những nguyên tắc chặt chẽ nghiêm khắc hơn thiếu tá. Chị không nghĩ ông ấy là thánh nhân siêu phàm hoặc mong cho em tròn trịa, không mắc sai phạm gì. Nhưng ông đặt ra những thuộc độ gia trị nhất định mà em đã坦然 tiếp nhận một cách rất đơn giản và dễ hiểu vì em đã sống với chúng. Rand sống trong thế giới thuần túy chính trị, với đích thân thành hoa công cụ, chị sẽ không ngạc nhiên nếu anh ta sẽ làm đúng những gì anh ta đã buộc em một khi hai người đối với nhau. Em hiểu ý chị nói chứ .

- Vâng, em nghĩ đã hiểu được ý chị - Diana thở dài - ước gì ngày ấy chị nói cho em hay!

- Làm vậy cũng chẳng có ích gì - Peggy vỗ vỗ vào lưng đứa bé và nhìn người bạn gái trẻ tuổi hơn mình, thông cảm sâu sắc - em đã để cho quá bị chi phối thực tế cha em hài lòng với sự lựa chọn của em, vì thế em chẳng nghĩ đến hỏi ý kiến người khác. Đối với em điều luôn luôn quan trọng nhất là thiếu tá sẽ phản ứng như thế nào về hành động, việc làm của em. Do vậy tất nhiên ông sẽ trở thành biểu tượng trung tâm trong cuộc đời em. Lúc mẹ em mất, em còn là đứa trẻ nhỏ. Nhưng chị nghĩ rằng nhiều khi em đã quá coi trọng ý kiên nghị của cha em. Em đừng giận chị nhé vì chị đã nói ra điều này.

- Không, em không giận đâu. Có lẽ chị đã nói đúng - cuộc hôn nhân của Diana trên thực tế đã tan vỡ cách đây một năm, nhưng cô đã dối lòng mình, không dám công nhận điều đó vì không muốn là kẻ thất bại, kẻ vô tích sự trong con mắt của Thiếu tá. Giá như cô không quá ngoan cố đến như thế, cô đã có thể ly hôn chồng được cách đây một năm và sẽ chẳng phải chịu đựng biết bao nhiêu chuyện cay đắng.

Peggy nhìn ngang qua Diana.

- Anh Alan về kìa - cô nhú mày - chẳng biết có chuyện gì xảy ra vậy - cô nhìn đứa trẻ đã ngủ thiếp đi trên vai - Brian lại ngủ say rồi, chắc anh Alan sẽ nghĩ nó chẳng bao giờ thức cả.

Tiếng chân bước tiến dần vào sân .

- Chào anh thân yêu! - Peggy kêu lên khi cánh cửa mở ra .

- Chào em - anh mỉm cười mệt mỏi lúc bước vào nhà, cô con gái tóc đỏ của anh bám sát theo sau - chào Diana - anh gật đầu với cô - nhiệt liệt chào mừng em lại trở về nhà. Anh trông thấy chiếc xe đỗ ở ngoài và cứ tự hỏi không biết vị khách nào từ điền trang nhà Somers hạ cố tới thăm nhà mình.

- Em chào anh Alan! Anh có khỏe không?

- Anh rất khỏe - anh nhìn Peggy - em còn hộp beer nào trong tủ lạnh không?

- Em nghĩ là có - cô nói và đứng dậy đi lấy hộp beer cho anh. Trong khi ấy, anh ngồi xuống bên bàn - em rất mừng là anh trở về.. nhưng em tưởng anh bàn việc cả buổi chiều cơ mà?

Alan cởi bỏ chiếc mũ chần bò ra khỏi đầu:

- Động cơ điện trong máy kéo bị hỏng.

Diana thấy nét mặt anh đầy nét căng thẳng gốc rễ từ nội tâm luôn lo lắng bởi trách nhiệm to lớn mà nguồn thu nhập lại rất nhỏ.

- Sao thế nhỉ? - Peggy buồn rầu nói, đặt hộp beer lên trên bàn cho chồng.

- Chẳng biết tại sao? - Alan đáp lại, mở hộp beer, uống một ngụm - beer không được lạnh lắm.
 - Hình như mấy lạnh cũng hỏng rồi thì phải anh ạ.
 - Thật đúng là hoạ vô đơn chí - anh thở dài nói - cô bé Sara trèo lên ngồi trên đùi anh tìm cách lấy hộp beer uống.
 - Bây giờ con chưa đi ngủ sao Sara ? Sao con gái chưa đi ngủ thế này hả em? - câu hỏi thứ hai dành cho Peggy.
 - Em định cho Brian ăn xong sẽ cho con gái ngủ - Peggy giải thích với vẻ thanh minh, xin lỗi làm Diana bối rối - Sara đi ngủ đi con. Cả con và Brian đến lúc phải lên giường rồi đấy.
- Cô bé bật khóc và bị lôi ra khỏi bếp. Diana đợi cho tới Peggy trở lại. Rồi cô xin phép ra về. Thái độ thiếu tế nhị của Alan đối với vợ mình đã làm thay đổi không khí trở nên hơi khó chịu.
- Em ở chơi đã! - Peggy khẩn khoản.
 - Em không thể ở lại được lâu hơn nữa. Em chỉ định qua chị nửa tiếng trong khi Thiếu tá ngủ. Lần khác em sẽ tới, thăm anh chị và các cháu.
 - Hy vọng lần sau em tới, ở đây bớt ồn ào hơn.

Alan và Peggy đưa tiễn Diana ra tận ngoài sân, vẫy theo cô lúc cô phóng xe đi. Trên suốt chặng đường về nhà, Diana cố để hiểu vì sao Peggy lại có thể vui mừng phấn khởi được đến thế. Peggy chưa có được ngôi nhà đẹp, chưa có áo quần sang trọng, chưa có triển vọng tương nào đáng kể. Và chị ấy còn có ba đứa con làm bận rộn tới kiệt sức. Trên hết tất cả những điều ấy là hình như Alan không coi trọng vợ mình cho lắm.

Nhưng Diana biết cách đánh giá chỉ đúng mức. Cuộc trao đổi với Peggy đã giải thoát cho cô khỏi được phần lớn cảm giác có lỗi mà cô vẫn đang đeo đẳng bên mình, vẫn hành hạ cô từ khi cuộc hôn nhân của cô bị tan vỡ.

Chương 5

Diana quen dần với việc giúp Sophie làm bếp núc, nhất là chuẩn bị bữa ăn trưa . Bằng cách ấy, cô có thể tranh được những cuộc trao đổi trước cũng như sau bữa ăn và cuộc đối đầu trực tiếp với Holt .

Cô đang bày biện bàn ăn thì Guy bước vào .

- Hello, anh chào . Hôm nay Holt không về ăn trưa, cho nên chị chẳng cần phải xếp bày dao đĩa đĩa ăn cho ông ấy- Ông ta ở đâu vậy ?

- con ngựa Nashira vẫn chưa trở về . Holt cùng ông Rube cưỡi ngựa đi tìm nó . Ông nói nếu đến 11.30 chưa thấy về thì không cần để phần bữa trưa cho ông ấy .

- Nhưng bữa ăn này đã được chuẩn bị xong - Diana buột miệng đáp lại .

- Càng tốt . Tôi đang đói mềm cả người, đến mức chén được cả khẩu phần của Holt - Guy làm ngo trước thái độ bực bội của cô . Đã từ lâu, anh biết cơ nghĩ như thế nào về Holt .

Guy không chỉ đùa bỡn khi anh đói bụng bằng hai người . Anh chỉ ngã người ra sau khi đã chén sạch ba đĩa thức ăn . Thiếu tá thích thú nhìn anh, hỏi .

- Cháu làm gì mà đói và ăn ngon miệng đến như vậy ?

- Cháu đã làm việc - Guy trả lời, nheo mắt nháy Diana trước khi giải thích với Thiếu tá - lẽ ra cháu đã kiệt sức sau khi hoàn thành tất cả những công việc Holt giao cho phải làm cho tối trưa . Vì ông ấy không có mặt ở nhà để ra lệnh tiếp cho các cháu nên cháu nghĩ có thể rủ chị Diana chiều nay cưỡi ngựa đi chơi với cháu không ?

- Ta nghĩ đã từng nghe câu hỏi này rồi - Thiếu tá nói - thời hai đứa còn trẻ con, cháu thường hay rủ Diana cưỡi ngựa đi chơi .

- Guy đã khẩn khoản yêu cầu con, cha ạ - Diana mỉm cười sửa lời cha .

- Vì Holt không muốn cho tôi đi ngựa một mình trước năm 12 tuổi - Guy kể - giả sử Thiếu tá bỏ qua cho và cho phép tôi nghỉ tuần này ..chị đi cùng với không , chị Diana ?

- Tôi không muốn Holt sinh chuyện với anh - thời kỳ trước đây ' sự quan tâm lưu ý như vậy hoàn toàn xa lạ đối với cô - Nếu Guy hoàn thành công việc của cả ngày trong một buổi sáng thì Holt chẳng có lý do gì để phàn nàn cả - cha cô nói .

- Vậy thì được - Diana nói - nếu Thiếu tá đứng về phía anh, Holt sẽ chẳng dám chê trách gì anh . Bao giờ chúng ta đi ?

- Lúc khoảng ? giờ .

- Tôi sẽ buộc yên ngựa và đợi anh trước cổng chuồng ngựa - cô hứa .

Từ khi trở về, gần như sáng nào Diana cũng cưỡi ngựa đi, nhưng cô vui mừng về cuộc đi dạo này với Guy vì với thái độ vui vẻ thân thiện và những cử chỉ quan tâm nhỏ, anh luôn củng cố được lòng tự tin của cô vốn đang bị lung lay .

Sau lúc ? giờ mấy phút, anh xuất hiện trước cửa chuồng ngựa, tỉnh táo và tươi tắn . Diana ngửi thấy mùi hương nước thơm sau khi cạo râu phảng phất lúc đưa dây cương ngựa cho anh . Rõ ràng anh đã tắm rửa & cạo râu trước cuộc hò hẹn với cô . Thật thú vị khi biết rằng vì chính mình mà anh ta đã để tâm chú ý đến vẻ bề ngoài đến như vậy .

- Trông anh chẳng ai nghĩ anh đã làm việc vất vả cả buổi sáng - cô nói .

- Vì tôi đã tắm rửa và mặc bộ đồ mới - bằng câu trả lời này, anh đã thú nhận những gì cô đã phát hiện ra . Anh tung người nhảy lên yên - từ bốn năm nay, đây là lần đầu tiên chúng ta cùng nhau cưỡi ngựa đi chơi . Tôi nghĩ vì lý do đặc biệt này cũng đáng bỏ công tu chỉnh vẻ bề ngoài .

- Trông anh rất điển trai - cô nói, thực tâm cũng nghĩ như vậy - chúng ta đi đâu bây giờ ?

- Chị thích đi tới đâu thì chúng ta sẽ đi tới đó . Chị cứ đi trước đi .

Lại giống hệt như thời xưa, lúc Diana thúc ngựa đi trước và Guy theo sau . Họ tránh những đồng cỏ xanh, đi xuyên khu rậm những bụi cây sa mạc cho tới khi khu nhà điền trang ở cách xa sau lưng hai người . Tiếng động duy nhất họ nghe thấy là tiếng da yên ngựa cọ ken két và tiếng vó ngựa dẫm lên đất cát . Lúc Diana cho ngựa đi chậm lại Guy vượt lên bên cạnh .

- Thời tiết ấm hơn tôi tưởng - cô nói .

- Sắp đến mùa hè rồi còn gì .

- Anh sẽ làm gì hả Guy ? - cô chuyển đề tài, vì chàng trai trẻ này đột nhiên thức dậy trí tò mò trong cô .

- Bao giờ ? - anh nhếch mép cho rằng câu hỏi của cô còn quá chung chung nên chưa thể trả lời được .

- Cách đây một năm, anh đã tốt nghiệp phổ thông trung học . Anh chẳng có những dự định cho tương lai hay sao ? anh muốn theo học đại học không ? hay nhập ngũ ?

- Holt muốn tôi theo học đại học , nhưng .. - anh nhún vai - tôi cũng chẳng biết . Tôi đã chán ngấy cảnh cấp sách đến trường rồi . Tất nhiên Thiếu tá đã khuyên tôi nên đi lính theo con đường binh nghiệp .

- Có cái gì anh đặc biệt thích làm không ?

- Đó chính là những gì tôi làm . Nói nghiêm chỉnh đây - anh tiếp lời khi thấy Diana mỉm cười - tôi rất thích làm việc ở đây , nhất là với lũ ngựa này . Holt cho rằng tôi biết cách chăn nuôi ngựa .

- Việc ấy anh vẫn thừa sức làm kể từ khi vượt qua được sự sợ hãi ban đầu .

- Tôi chưa khi nào sợ ngựa - anh cãi lại Rồi anh thú nhận - thật ra .. vào lúc đầu .nhưng cũng chỉ hơi sợ thôi . Phải nói rằng tôi rất quan tâm tới loài ngựa . Tôi vẫn thường nghĩ rằng một ngày nào đó Holt tiết kiệm được đủ tiền để mua cho mình một điền trang riêng .

- Anh cho rằng ông ấy sẽ làm việc ấy hay sao ? - Diana đã từng nhiều lần hình dung nếu Holt rời bỏ điền trang này thì tuyệt vời biết bao nhiêu, nhưng cô không bao giờ nghĩ rằng ' ngày nào đó Holt sẽ trở thành ông chủ của một điền trang riêng .

- Tôi không biết . Cha tôi mới chỉ 35 tuổi, có nghĩa là còn đủ mức tuổi trẻ để cố gắng theo đuổi mục tiêu này . Nhưng tôi không tin rằng cha tôi sẽ bỏ rơi Thiếu tá nhất là bây giờ ông đang bị ốm .

Diana đột nhiên cảm giác thấy vị đắng trong miệng . Phải chăng Holt ở lại vì trung thành với Thiếu tá ? Hay ông ta hy vọng Thiếu tá sẽ lưu tâm đến mình trong di chúc coi như là sự trả ơn về sự phục vụ trung thành trong suốt bao nhiêu năm tháng này ?

- Còn chị thì sao ? - Guy hỏi - chị sẽ làm gì?

- Tôi sẽ ở lại đây để chăm sóc Thiếu tá . Ngoài việc này ra tôi chưa hề có dự định gì khác - câu trả lời ngắn gọn và loại trừ anh ra khỏi những suy tính riêng tư của cô .

- Anh ta đã làm đau chị phải không ? - Guy khẽ hỏi .

Vì những suy nghĩ của mình đang tập trung vào Holt nên phải vài giây sau Diana mới hiểu Guy nói về người chồng cũ của mình .

- Chỉ những con người mà người ta yêu mới có thể làm đau ai đó . Rand và tôi đã thôi yêu nhau từ lâu rồi . Tôi vô cùng thất vọng về thực trạng gia đình này . Nhưng chúng ta nên nói về cái khác thì hơn . Anh đồng ý chứ ?

Guy sẵn sàng đáp ứng nguyện vọng của cô và chuyển câu chuyện sang những chủ đề chung chung hơn . Diana nhận thấy anh đã tự tin hơn, được gần như cha anh, chỉ có điều Guy nhạy cảm và thân thiện trong khi Holt không có cảm giác và khô gằn . Lúc trên đường quay về điền trang hai người nhận ra vô tình đã đi sang hướng khác . Phía bên phải họ là con đập của hồ nước chứa tưới tiêu bị đồng cỏ xanh che khuất .

Cô tìm ngựa .

- Chúng ta bơi đi - cô đề nghị .

Anh ngập ngừng nét mặt rất lạ lùng . Rồi anh nói :

- OK.

Hai người phi ngựa đến bờ đối diện, xuống ngựa thả chúng gặm cỏ bên mép nước .

Sỏi đá nhọn ấn vào gan bàn chân Diana làm cô đau nhói lúc cô tháo ủng, cởi tất và đứng dậy để cởi bỏ áo quần .

Cô chẳng hề nghĩ gì khi hoàn toàn trần truồng . Suốt cả đời mình, cô toàn bơi truồng, dù bơi một mình hay cùng Guy . Cô gấp gọn quần áo, để chung bên cạnh ủng và để ý thấy Guy cũng đang làm việc ấy ở cách đó không xa . Cô cũng chẳng hề nghĩ tới nhìn sang đấy, chẳng tò mò cũng không quan tâm . Cơ thể đàn ông chẳng phải là cái gì mới đối với cô, và cơ thể Guy lại còn hơn thế .

Trong khi nhón chân đi xuống mép nước, cô hoàn toàn không ý thức về sự trần truồng của mình . Cô cúi xuống té nước lên người làm dịu mát khoan khoái làn da nóng bức vì nắng của mình . Khi nước ngập đến đầu gối, cô nhào xuống nước, chẳng nghe thấy tiếng nước đập vang đàng sau và xung quanh mình .

Bơi đến giữa hồ, cô đập nước quay người lại .

- Guy, anh xuống đi ..tuyệt vời - nhưng lời cuối cùng kết thúc trong tiếng kêu tắt ngấm khi cô hai bàn tay túm chân cô & kéo cô xuống dưới .

Cô vùng vẫy thoát khỏi, trôi lên mặt nước tràn ngập ánh mặt trời, thở hồn hển và phát hiện ra Guy đang cười cười chỉ cách cô vài mét . Cô hất cả một vốc nước vào mặt anh trước khi quay người bơi đi .

Nhưng bây giờ cô không còn là người bơi giỏi hơn nữa . Anh dễ dàng đuổi kịp cô, đưa tay ra dìm đầu cô xuống nước .

Sau khi bơi lội vùng vẫy chốc lát, Diana đề nghị ngừng giao chiến vì không thể đánh bại được anh như những thời trước đó . Họ hiền hoà bơi bên cạnh nhau, thả người trôi nổi trên mặt nước, thưởng thức hồ nước mát lạnh .

Lát sau, Diana bước lên khỏi nước đi ngang qua dải đá sỏi và đứng lên trên nền cát mịn . Cô vắt dòn nước tuôn ra khỏi mái tóc . Một nụ cười thoải mái hiện trên môi cô khi Guy thận trọng dò bước trên sỏi đá đi lại .

- Chị lấy áo tôi mà lau người tóc cho khô - anh mời mọc .

- Không cần - cô ngồi xuống nền cát mịn, chân duỗi thẳng , tay chống ra phía sau , mặt ngửa hướng về phía mặt trời - chỉ cần vài phút nữa là tôi sẽ khô người ngay thôi .

- Đúng thế - anh ngồi xuống cạnh chị, trong tư thế ngồi của người da đỏ , người cúi về phía trước , tay chống lên đùi .

- Tuyệt vời ! - Diana thở dài khoan khoái, mơ màng nói - anh còn nhớ đã bao lần chúng ta bơi với nhau ở đây không ? vào mùa hè, những khi mặt trời thật nóng bức, tôi thường nghĩ mình bị nóng chảy ra mất trước khi tới nơi này .

- Có, tôi còn nhớ - Guy đưa tay lên vuốt lại mái tóc cho gọn gàng như có thể được .

- Anh còn nhớ lần Holt tóm được chúng ta không ? - cô tươi cười hỏi - ông ta chẳng hề biết anh đã biết bơi - đúng thế, khi về tới nhà ông ấy đã đánh tôi như tử - anh với tay nhặt một hòn đá dẹt liệng nó nhảy nhót trên mặt nước .

Nhưng những lời nói của anh gợi sống dậy kỷ niệm về cậu bé Guy trước kia, vào hôm Holt bùng bùng nổi giận dữ chạy ra hồ. Chuyện ấy xảy ra trước buổi tối sinh nhật lần thứ 17 của cô, hôm cô nhận cảm được bàn tay cứng của Holt ở hông mình . người cha đã ra lệnh Guy phải lên bờ ngay, nhưng cô vẫn ở lại trong hồ, tiếp tục bơi sau khi Guy mặc lại quần áo theo cha đi khuất .

Mãi cho tới lần sau cùng đi bơi với Guy, cô mới biết chuyện gì đã xảy ra . Lần ấy Guy mặc cả quần lót lội xuống nước . Và khi biết Holt cấm con trai cởi truồng bơi trong hồ, cô đã đối xử tàn ác với cậu bé . Đã biết bao lần cô lặn xuống tụt quần cậu ta ? cô chẳng còn nhớ nữa, nhưng chắc chắn không phải ít lần . Cô đã hai lần thành công trong việc này, lấy đá cuốn vào quần lót cậu bé và thả nó chìm xuống đáy hồ . Diana tự hỏi không biết ngày ấy Guy đã giải thích như thế nào về việc để quần lót đi về nhà .

Ngày ấy, đó chỉ là một trò đùa tinh nghịch tai quái . Mãi cho tới bây giờ cô mới ý được rằng mình đã tàn ác và thực ra chẳng đặc biệt tốt bụng với Guy đến nhường nào . Cô đã luôn coi anh là kẻ nhút nhát, hèn kém, luôn trêu chọc anh vì mái tóc rối bời của anh, vì sự vụng về của cậu bé Guy lúc trèo lên lưng ngựa . Cô vô cùng đau khổ và xấu hổ lúc nhận ra mình đã có thái độ cư xử không tốt đến nhường nào .

- Anh đã nghĩ như thế nào về tôi ? - cô thì thầm hỏi, đôi mắt xanh biếc tối xầm vì xấu hổ và hối hận .

Guy quay về phía cô, lặng nhìn cô . Ánh mắt của anh vuốt ve mái tóc ướt của cô lấp lánh thẫm đen trong ánh mặt trời và dường như trơn từng đường nét trên gương mặt cô .

- Tôi nghĩ chị là người đàn bà đẹp nhất thế gian này , chị Diana ạ - anh khẽ trả lời - và từ bây giờ nay tôi vẫn luôn nghĩ như thế .

Một tiếng nức nở nghẹn trong cổ họng cô . Điều anh nghĩ như thế sau tất cả những gì cô đã làm với anh trong suốt những năm tháng qua làm con tim cô đau nhói . Cô lặng người nhìn anh, lục lọi tìm tòi trong lý trí nhưng từ ngữ thích hợp .

- Guy ơi .. - cô khẽ gọi tên anh, khẽ tới mức tưởng như không nghe được , như tiếng thì thầm tắc nghẹn xin anh tha lỗi .

Anh quỳ gối, nhưng thẳng người , thở hỗn hển, quay cả người về phía cô, ôm lấy làn da thịt mịn màng trên cánh tay cô . Lưỡi dao sói mòn tàn bạo của thời gian, của những năm tháng qua đi không trở lại, chẳng hề làm thay đổi lòng ngưỡng mộ của anh đối với cô . Bây giờ khi nhìn thẳng vào mắt anh, cô biết được điều đó . Nhưng còn một nhận tọ khác thêm vào sự ngưỡng mộ của một cậu bé .

Anh cúi đầu và vô tình, môi anh chạm nhẹ vào môi cô . Diana biết rằng có thể đẩy được anh ra - như trước đây cô đã đẩy ra qua nhiều lần rồi . Bây giờ cô không thể làm anh đau được nữa . Khi thấy cô không chống cự lại, anh trở nên can đảm hơn và Diana đáp lại nụ hôn của anh, nghe thấy tiếng con tim anh đập hoảng loạn .

Cô cảm nhận được sự run rẩy của anh trong nỗi đam mê của mối tình đầu . Bàn tay anh vuốt ve, mơn trớn cô, nhưng chỉ ngập ngừng, tránh những nơi thầm kín và nhạy cảm nhất ở ngực cô để không sớm phải thôi ôm lấy cô bởi sự vụng về của mình . Nhưng độ mãnh liệt trong nụ hôn của anh bù đắp lại cho sự thiếu từng trải .

Rồi Guy hôn như mưa lên mặt cô, những nụ hôn hồi hã, âu yếm dịu dàng . Anh vẫn luôn khe khẽ gọi tên cô . Diana bàng hoàng & hoàn toàn bị khuất phục bởi sự dịu dàng và dễ bị tổn thương của anh . Sự cầu khẩn đầy xúc động của anh muốn cô đáp lại tình cảm của mình giống hệt như lời cầu xin câm lặng của quá khứ . Đến nay, cô thường làm ngơ, thường bỏ qua lời cầu xin này . Bây giờ cô không thể làm như vậy được nữa .

- Guy ..Guy - cô thì thào bên gò má anh . Đôi bàn tay cô nâng đưa lên cổ anh, những ngón tay vòng ôm lấy gáy anh và cô kéo anh ngã người trên nền cát mịn . Tiếng thở hỗn hển khao khát thoát ra từ cổ họng Guy, bị tắc nghẹn bởi nụ hôn đam mê của anh . Mong muốn làm tốt lại, bù đắp lại tất cả những gì cô đã gây ra cho Guy xua đuổi mọi ý nghĩ và cảm giác khác .

Con sóng tình chỉ ngăn ngui và lắng xuống khi anh rùng mình tìm thấy sự thỏa mãn . Cơ thể to nặng của anh còn nằm đè giầy lát trên Diana, rồi anh lăn sang bên, kiệt sức, cùng ấn thân xuống cát cạnh cô, gương mặt trai trẻ hiện vẻ mệt mỏi nhưng khoan khoái .

Lúc đầu, không ai nói câu gì . Guy vẫn còn đang chìm đắm trong sông triều của điều kỳ diệu vừa xảy ra . Còn Diana tự hỏi liệu mình đã hành động đúng hay sai . Nhưng nỗi niềm hạnh phúc thầm lặng đang lấp lánh trong đôi mắt anh khi quay về phía cô là câu trả lời rõ hơn bao giờ hết , là câu trả lời duy nhất ở lúc này mà cô cần đến . Anh cầm tay cô, như thể phải chạm vào da thịt ngọc ngà của cô để tin rằng tất cả những gì vừa xảy ra là thực tại chứ không phải giấc mơ . Rồi anh chống cùi tay nhòm người dậy, nhìn xuống tay cô và đưa nó lên môi mình với vẻ gần như thành kính .

- Em hối hận rồi sao ? - anh nhìn dò xét trong đôi mắt cô, đầy sợ hãi .

Dù có nỗi nghi nào hành hạ dày vò cô đi chăng nữa, làm sao cô có thể trả lời khác .

- Không, tôi không hối hận gì - ngón tay cô vuốt gò má anh để an ủi anh, để đảm bảo với anh rằng tất cả đều tốt đẹp . Trong thâm tâm, cô thấy mình già hơn anh nhiều, gần như bằng mẹ anh .

- Anh rất mừng - giọng anh còn run rẩy trong biển dạt dào cảm xúc - việc ấy tuyệt vời hơn anh đã từng mơ rất nhiều .

Diana đặt ngón tay lên môi anh để anh phải im lặng . Cô không muốn Guy hỏi về những gì có thể hai người rồi đây phải hối hận . Nhưng anh không thể để bị khuất phục dễ dàng đến thế . Anh hôn ngón tay cô, rồi gạt tay cô ra .

- Lâu nay anh vẫn thường ước em sẽ là người đầu tiên đối với anh . Bọn ban anh luôn luôn muốn anh đi cùng nhưng khi chúng - gò má anh thoáng ửng đỏ . Anh không nói hết câu . - nhưng anh đã đợi và hy vọng . Chẳng hiểu vì sao nhưng anh luôn tin rằng em sẽ quay trở về .

- Guy - cô thì thậm chí bất lực không ngăn được anh giải bày những suy nghĩ thầm kín nhất trong tâm hồn mình .

- Anh yêu em , Diana ạ - anh ngập ngừng - anh vẫn luôn yêu em từ ngày ấy . Anh không nhớ có thời kỳ nào anh không yêu em cả .

- Anh đừng nói nữa - cô ngăn lại .

- Tại sao không? đó là sự thật . Anh biết em nhiều tuổi hơn anh - anh mỉm cười nói, như thế? đó chính là lý do cho sự phản đối của cô - nhưng bây giờ cả hai chúng ta đều đã trưởng thành . Và khoảng cách năm năm chẳng bao hàm ý nghĩa gì lớn - 107 .

- Thôi xin anh . Anh đừng nói nữa ! - Trong nỗi chán nản của mình, cô muốn khóc lên mà không khóc được .

Anh nhăn trán, nói :

- Anh biết rằng em cũng thích mến anh . Nếu không em đã chẳng ..

- Tất nhiên tôi rất quý mến anh - Diana quả quyết và cố tìm lời giải thích cho anh - Đó chỉ là ..

Bằng cách nào cô có thể nói cho anh hiểu mà không làm anh bị tổn thương .

Những nếp nhăn trên trán anh phẳng lại khi anh nói ra điều phỏng đoán của mình .

- Em nghĩ tới việc ly hôn phải không ?

Cô thở phào nhẹ nhõm, nắm ngay lấy lý do này .

- Đúng thế Guy ạ . Còn quá sớm . Tôi chưa sẵn sàng ràng buộc mình vào ai đó .

- Anh hiểu điều này và có thể đợi cho tới khi em sẵn sàng yêu anh như anh yêu em . Anh không muốn gì hơn là được luôn chăm sóc cho em, Diên ạ . Anh sẽ không bao giờ làm đau em . Anh thề với em đây .

- Tôi biết điều ấy, Guy ạ - Khi anh cúi xuống định hôn cô, cô đẩy anh ngồi dậy - Muộn rồi . Bây giờ chúng ta phải trở về - cô nói để xin lỗi cho thái độ từ chối của mình - Thiếu tá sẽ nghĩ rằng chúng ta đã đi lạc đường .

Cô đi về nơi để quần áo, tay cầm cái quần bò lên & để ý thấy rằng Guy cùng đứng dậy đi theo . Anh đặt tay lên vai cô, nói .

- Anh ước gì chúng ta đã lạc đường , Diên ạ . Anh muốn buổi chiều nay không bao giờ kết thúc .

Diên rất muốn quay ngay lại để ngã vào lòng anh, để được an ủi , để xua đẩy được cảm giác điên rồ của sự trống rỗng ở bên trong . Nhưng nếu làm như vậy cô sẽ được lợi một cách không chính đáng và công bằng từ một tình yêu cô đã không đáp lại và sẽ không bao giờ đáp lại . Cô cúi đầu, những ngón tay cô lùa bám chặt vào lần vải .

- Nhưng em nói đúng - Guy thở dài buông thõng tay - Chúng ta phải đi về nhà .

- Đúng thế - cô đồng tình, giọng nhẹ bồng như tiếng thì thầm và mặc lại áo quần .

Suốt chặng đường trở về, họ nói rất ít, chủ yếu đều câm lặng & người nào cũng có lý do riêng của mình cho việc này .

Về đến chuồng ngựa, Diên lợi dụng sự có mặt của nhiều người đàn ông khác để chạy ngay vào nhà, vội vàng như kẻ bị truy đuổi, để không phải nghe tiếp những lời tỏ tình nồng nàn của Guy .

Sau bữa ăn tối kéo dài với Thiếu tá, cô ngồi một mình trong phòng khách . Cha cô đã lui về nghỉ trong phòng ngủ của mình để còn đọc sách báo một lát trước đi khi đi ngủ sớm . Cô bối rối, chẳng biết phải làm gì . Cô đoán tối nay thế nào Guy cũng đến gặp cô nên cân nhắc những gì cần phải nói .

Tiếng chân bước vọng lại từ lối đường trải sỏi dẫn lên sân nhà . Diên chạy ra cửa nhà để đón Guy ở bên ngoài, như thế Thiếu tá sẽ không thể nghe thấy được câu chuyện của họ Qua lưới thép cửa sổ Diên nhìn một thân hình cao hiện dần ra từ màn đêm , một thân hình mảnh khảnh chuyển động giống như Guy .

Nhưng không phải Guy mà là Holt . Diên nghệt thở lúc anh bước lên những bậc thang thềm sân .

- Thiếu tá đã nghỉ - cô thông báo cho anh trước khi anh kịp nói câu gì - nếu muốn nói chuyện với ông,

anh phải đợi đến ngày mai .

Ánh sáng từ trong nhà rọi ra không soi tới mặt anh, nhưng trong giọng nói của anh có sự đe dọa khủng khiếp .

- Tôi không muốn gặp Thiếu tá mà muốn nói chuyện với cô .

Động mạch ở cổ cô bắt đầu giật liên tục .

- Chúng ta ra ngoài nói chuyện - cô mở cửa bước ra sân - tôi không muốn làm quấy rầy Thiếu tá .

- Tôi cũng thế - Holt nói .

Cô đi ngang qua anh về phía cuối sân đằng kia, dựa vào bức tường lan can quanh sân. Anh đi theo cô, luôn để ý không rời mắt khỏi cô lấy một giây. Mặt trăng vàng ngời ngời đang mọc cao dần ở phía đông , đem ánh sáng lung linh của mình phủ tràn lên những đỉnh núi nhấp nhô xa xa. Đêm đến làm cho nhiệt độ bắt đầu giảm xuống. Làn gió nhẹ thổi qua như vuốt làn da cô .

- Anh muốn gì? - giọng Diana mang vẻ tế nhị, buồn chán, nhưng mỗi sợi dây thần kinh trong người cô đang căng lên như sợi dây đàn .

- Cô hãy để cho con trai tôi được yên !

Mệnh lệnh lạnh lùng này làm máu dồn hết lên mặt cô. Nhưng màn đêm che dấu được nét bối rối này. Cô còn cố gượng cười, vẻ không tin .

- Một đề nghị kỳ cục làm sao ! - cô nói, làm ngơ trước thực tế rằng đó đâu có phải là một lời đề nghị - tôi & Guy đã quen biết nhau từ nhiều năm nay .

- Khi cô trở lại điên trang , tôi biết ngay cô sẽ lại sắp vận dụng những mảnh khóc trước đây của mình. Nhưng tôi không nghĩ rằng lần này con trai tôi sẽ là nạn nhân của cô .

- Tôi không hiểu anh muốn nói gì - Diana đã đâm lao nên phải theo lao. Không còn cách nào khác. Cô phải giả vờ như không & chỉ hy vọng rằng Guy chưa nói gì cho cha mình hay về tình cảm của anh đối với cô và tin tưởng vào việc cô đáp lại tình cảm của mình .

Nhưng hy vọng của Diana bị câu trả lời của Holt hủy diệt một cách tàn bạo .

- Tôi noi về màn kịch quyến rũ của cô chiều nay - Khi thấy mắt cô tròn xoe vì sợ hãi, miệng anh méo đi thành nụ cười mỉa - trên đường đi về điên trang tôi đã tình cờ đi ngang qua hồ trữ nước. Tôi đã thấy cô cùng với Guy. Hy vọng rằng bây giờ cô không kể cho tôi nghe rằng cô xuyết nữa bị chết đuối & Guy là người đem trả lại cuộc sống cho cô .

Lúc đầu, nổi xấu hổ cuộn dâng trong cô, nhưng tiếp sau là cơn thịnh nộ .

- Ô, phải chăng anh đã ghen bởi vì tôi coi con trai anh là đàn ông chứ không phải là anh .

- Đâu phải thế ! - anh khinh bỉ đáp lại - nếu cần đến tình dục, tôi tìm cho mình một người đàn bà, chứ không tìm một con quỷ cái ích kỷ mặc quần áo bò .

- Vậy anh gặp phải khó khăn gì nào? - cô bồn chồn với anh & cố giữ bình tĩnh trước những lời xúc phạm của anh - hay là anh bức tức vì tôi đã lấy đi sự trinh tiết của con trai anh? Hay anh đang thủ vai người cha bị tước bỏ vũ khí đạo đức?

- Tôi chẳng hề quan tâm gì tới sự trinh tiết đã bị mất của nó. Cái ấy sớm muộn gì nó cũng sẽ bị mất. Tôi đến đây chỉ để lo liệu sao cho con đĩ non đã quyến rũ nó từ nay về sau không được tới gần nó .

- Chẳng cái gì còn giữ nổi sự kiềm chế cô vẫn gắng gượng giữ cho được. Cô dùng hết sức tát thẳng vào mặt anh. Lần trước anh đã trả miếng và bây giờ cô sẵn sàng để tránh miếng đòn của anh .

Nhưng cái đích của đôi bàn tay chuyển động nhanh như chớp của anh lần này không phải là mặt cô. Cô nhún người nhưng vô ích khi anh tóm vai cô và kéo cô vào sát ngực mình. Không khi như bị nén ra khỏi lồng ngực cô. Một dải băng thép như đặt ngang hông cô trong khi những ngón tay tay thô kệch tóm giữ tóc cô để kéo đầu cô ra sau .

Trước khi kêu lên được một lời, môi cô đã bị áp sát vào răng đau nghiền bởi sức lực tàn bạo của miệng anh . Cách điệu anh hôn cô thật bỉ báng như người đàn ông tìm vui thú ở con đĩ điếm . Cô ù váng hết cả hai tai và chỉ bàn tay đang tóm giữ cô ngăn cô không bị ngã gục bởi vũ lực nộ hôn của anh .

Nắm tay cô đầm như gỗ trống vào ngực anh, nhưng bởi cô giằng ra để thở, hông cô lại áp sát chặt vào anh hơn, phần dưới cơ thể cô như dính vào những cơ bắp cứng rắn của cơ thể đàn ông . Dường như anh hút hết sức lực ra khỏi người cô . Con tim cô đập như trong cơn hoảng loạn, còn trái tim anh vẫn đập đều đặn và bình thường dưới bàn tay cô .

Đôi môi cô bị chiếm đoạt nhanh bao nhiêu thì rồi nó được thả buông ra nhanh bấy nhiêu . Bàn tay anh trượt xuống hông cô giữ chặt lấy cô như thể anh cho rằng cô sẽ chạy trốn . Cô ngẩng đầu nhìn anh . Trông đôi mắt lấp lánh sáng bạc của anh chỉ thể hiện thái độ căm ghét & tức giận của cô, ngoài ra chẳng có gì khác . Diana áp chặt mũi bàn tay vào miệng đang đau nhói , như muốn xóa tất cả kỷ niệm về cái hôn bỉ báng này .

- Sao thế ? - anh hỏi với nụ cười chế nhạo - Cô không thích hay sao ? Cô không muốn tôi hôn cô hay sao ?

- Không ! - cô thốt lên, giọng căm thù .

- Cô nói dối ! - tất cả những dấu vết của thích thú, của khinh ghét hoặc các cảm giác khác biến mất khỏi gương mặt anh . Những ngón tay anh bao trói chặt cổ tay cô, sẵn sàng bóp nát nếu có bất kỳ sự phản kháng nào . Anh nhắc cổ tay cô để bàn tay cô run rẩy trước mặt cô .

- Nếu bản thân không muốn thì cô đã sử dụng anh vuột của mình rồi .

Người cô nóng bừng khi nhớ tới bài dạy của anh về tự vệ trong những trường hợp bị quấy nhiễu một cách thô bạo. Cô cố thoát ra khỏi bàn tay cứng như gọng sắt của anh. Trong khi ấy , hông cô vô tình chạm vào người anh , và sự việc tiếp tục làm hao tổn thần kinh này với cơ thể gân bắp của anh đã kết thúc cuộc đấu tranh của cô. Với vẻ chế diễu không hề dấu diếm, cô áp sát vào người anh .

- Còn anh cũng muốn chiếm đoạt tôi phải không?

Holt đẩy cô ra, phủ định câu hỏi này một cách kiên quyết như từ chối cả con người cô .

- Tôi cảnh cáo cô đấy ! Cô hãy để cho Guy được yên. Tôi không muốn nó quan hệ với loại người như cô .

- Anh không có quyền quyết định việc này - cô đáp lại, sẵn sàng thách thức anh tới hơi thở cuối cùng .

- Nó chẳng là gì đối với cô cả. Tôi sẽ không để cho cô dùng nó làm trò tiêu khiển. Tôi cảnh cáo cô lần cuối cùng.. cô hãy để cho nó được yên.

Anh quay gót bước xuống các bậc thềm và biến mất trong màn đêm đen. Nó bóp nén cô đau đớn tới mức cô im lặng để cho anh nói lời cuối cùng.

Chương 6

Những tiếng nói ồn ào vọng tới phòng ngủ của cô. Cô lẳng lơ nhìn đồng hồ để trên bàn ngủ đầu giường. Mới 6 giờ sáng, cô quay đầu về phía kia, cố bỏ qua những tiếng động ồn ào trên sân trước nhà .

- Chẳng lẽ ở đây không ai biết hôm nay là ngày chủ nhật hay sao - cô thì thầm .

Mãi nửa đêm hôm qua, cô mới cùng Thiếu tá trở về đến nhà. Một gia đình thân quen đã mở tiệc ăn mừng nhân dịp 25 năm ngày cưới Diana định không đi vì chẳng hề có ý định muốn gặp lại các bạn bè xưa sẽ có mặt trong buổi tiệc. Nhưng Thiếu tá yêu cầu mãi Ông cho rằng cô quá tự cô lập và biệt lập mình nên phải đi khỏi dt thường xuyên hơn. Khi ông dọa sẽ đi dự tiệc một mình , cô phải đầu hàng vì sợ rằng nếu không ai để ý đến ông , có thể ông sẽ sa đà quá mức chịu đựng .

Hơn nữa, lời mời này còn tỏ ra rất hữu ích vì giúp cho Diana có được lý do chính đáng để từ chối Guy khi Guy rủ cô cùng đi vào thành phố. Không phải vì cô tuân theo lệnh Holt đã ban ra cho cô ba ngày trước đó mà chính vì cô không muốn để tình cảm chi phối hoàn toàn trong những chuyện liên quan đến Guy Mặt khác, cô cũng không muốn làm anh bị tổn thương. Điều đó có nghĩa là cô đã thành công trong việc ấy, nhưng cô phải thú nhận với mình rằng chủ yếu là bởi sự can thiệp thô thiển của Holt. Người đàn ông này đã giao cho con trai mình nhiều công việc tới mức Guy bận rộn suốt ngày từ lúc trời sáng cho tới khi trời sập tối và do vậy chẳng còn có thời gian chạy theo Diana .

Những giọng nói vọng lại qua cửa sổ nghe có vẻ hơi bức bối Rồi tiếng cánh cửa nhà đóng sập lại Dần dần nổi bức tức của Diana bị trí tò mò đánh bại Cô tung chăn, gạt lại mái tóc đen xõa trước mặt và chạy lại bên cửa sổ .

Mọi hoạt động dường như tập trung vào một nơi nào đó trong chuồng ngựa, nằm ngoài tầm nhìn của cô. Diana thấy Thiếu tá đi về phía đó. Những bước chân vội vàng của ông để lộ rằng tín hiệu báo động đã được phát ra Đã xảy ra chuyện gì đó. Cô nhăn trán suy nghĩ, vội vàng trút bỏ bộ quần áo ngủ, mặc quần áo và xỏ vội chân vào đôi dép, lúc cài nốt cái nút áo khoát cuối cùng cô đã chạy ra khỏi nhà .

Xung quanh chuồng ngựa ồn ào hồi hả, nhưng đặc biệt hỗn loạn là ở chuồng thả. Diana chạy về phía đó. Hệ thần kinh của cô như lên cơn sốt khi nỗi sợ hãi của cô mỗi lúc một tăng. Một con ngựa đực nào đó đã đổ bệnh hay sao Có ai bị thương không?

Cô thấy Thiếu tá đứng giữa hai cái cột cổng chuồng thả to cùng với Holt và 2 người đàn ông khác. Những thanh chắn ngang xếp chồng đã được thả xuống. Cô chạy ào qua, vội hỏi:

- Có chuyện gì vậy xảy ra chuyện gì thế?

Nói chưa hết câu, cô đã thấy được câu trả lời .

Con ngựa đực hung nâu nằm trên mặt đất, chết cứng đờ .

- Trời ơi, con Shetan ! - theo bản năng , cô tiến về phía nó một bước .

Khi ấy cô thấy những miếng thịt toi tả bị xé ra từ ngực và cổ con vật. Mặt đất xung quanh đông thịt ngựa đầm máu, động mạch cổ con ngựa đã bị cắn đứt. Cô thấy bụng mình đau thắt và cô lao đảo quay đi khỏi nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng này. Cô lao cúi về phía Thiếu tá và nhận cảm được một cánh tay khoác ngang vai đỡ lấy cô, an ủi cô. Cô gục mặt vào ngực ông, cổ xua đầy hình ảnh con ngựa da thịt bị xé toi tả vẫn hiện ra trước con mắt tinh thần của cô .

- Holt ạ, bác sĩ thú y đang đến đây ! - một người đàn ông nói và Diana tự hỏi như trong cơn hôn mê: để làm gì nhỉ? Shetan chết rồi cơ mà? - Không thể tin được - Thiếu tá nói Ngực ông phồng lên trong tiếng thở dài buồn bã - Con Fath bị thương nặng tới đâu

Cái tên này thường xuyên nhập vào tiềm thức của Diana Fath là con ngựa đực màu nâu sẫm Thiếu tá đã mua cách đây mấy năm để thay thế con ngựa giống hung nâu đã già .

- Khó nói được điều đó - Holt trả lời - nó bị mất nhiều máu .

- Sao có thể xảy ra chuyện này được nhỉ? - Thiếu tá hỏi .

Diana nhắc đầu ra khỏi ngực ông khi lò mờ hiểu ra được rằng 2 con ngựa này có liên quan đến nhau .

Cô vẫn thường nghe về việc lũ ngựa đực đấu chọi nhau, nhưng chưa bao giờ tận mắt thấy kết quả của những sức phá hủy sản sinh ra trong các cuộc đấu chọi ấy .

- Tôi thề rằng hôm qua tôi đã đóng chốt cửa này mà - mặt Guy tái nhợt khi trả lời câu hỏi của Thiếu tá .

- Tôi cũng không quả quyết rằng anh đã quên làm việc ấy - cha Diana đáp lại .

- Sáng nay, cả hai cánh cổng đều vẫn đóng - Holt chen lời .

Diana nhìn quanh chuồng thả, mắt tránh nơi con ngựa chết nằm. Mặt đất bị quần bới bởi những vó ngựa hoang dại. Vài nơi quanh hàng rào, những thanh chắn trên cùng bị gãy, giờ treo nghiêng xuống .

Rube tiến lại phía họ , nói .

- Dường như con Fath đã chạy quanh trong chuồng thả này cho tới khi tìm thấy được chỗ kém vững chắc ở hàng rào. Có nhiều dấu chân ngựa trên tấm rào. Chắc nó đã đặt chân sau lên đó để thử độ bền vững của hàng rào. Khi tìm được chỗ thích hợp nó dùng vó đập cho tới khi thanh gỗ gãy và nó có thể nhảy qua được. Rồi nó chạy lại đây, lại làm hết như vậy cho tới khi xâm nhập được vào chuồng của

con Shetan. Theo tôi, đó là khả năng duy nhất .

- Cách giải thích của ông có một điểm không đúng, ông Rube ạ - Holt đáp lại, giọng khô khan - Sao con Fath lại nhảy khỏi chuồng này sau khi đã giết chết con Shetan? Sao nó không quay về chuồng mình? Nhìn vết thương sâu toác ở đùi phải chân trước nó, tôi không tin rằng sau cuộc đánh nhau được qua chuồng thả này .

- Đó là một câu đố hóc búa - Rube lắc đầu nói & nhổ bã thuốc nhai trong miệng .

- Chẳng lẽ không có ai nghe thấy chúng đánh nhau hay sao - Diana hỏi - chẳng lẽ không ngăn chúng đánh nhau được hay sao

- Chuyện này xảy ra đêm qua - Holt nói, như thể đó là lời thích - rõ ràng vào lúc nào đó trước nửa đêm vì sau đó tốp người dự tiệc đầu tiên trở về .

Thiếu tá nhăn trán .

- Tôi nghĩ có Guy ở nhà để canh gác trong khi các người khác đi vào thành phố .

Holt không trả lời .

- Thưa ông, tối qua tôi say rượu . Tôi đã đi ngủ lúc chín hay mười giờ đêm gì đó . Tôi rất lấy làm tiếc, thưa ông .

- Anh làm tôi rất thất vọng, Guy ạ .

Diana biết mấy lời chê trách ngắn ngủi này có sức nặng như thế nào . Cô cũng cảm thấy mình chịu trách nhiệm về những gì đã xảy ra . Cô đoán Guy say rượu vì tối qua cô đã không cùng anh đi vào thành phố .

- Bây giờ sự việc đằng nào cũng xảy ra rồi, không thể làm được gì nữa ? - Holt nói - con nhốt con ngựa cái ở đâu ?

Guy ngơ ngác nhìn cha, hỏi lại .

- Con ngựa cái nào ?

- Con Cassie, con ngựa cái bốn tuổi đưa đến đây để đẻ lứa đầu tiên với con Shetan - câu trả lời mang đầy vẻ sốt ruột .

- Khi con thấy 2 con ngựa đực ở đây thì chẳng thấy nó đâu cả . Con quên bằng lẽ ra nó cũng phải ở đây nên chẳng đi tìm nó . - Guy trả lời, toàn thân bủn rủn . Holt cố nén câu chửi rủa, quay người đi về phía thanh rào chắn bị gãy . Diana dõi mắt nhìn theo, tìm kiếm ở phía xa trên sa mạc & bãi cỏ dài sau dãy

chuông thả . Nhưng cô chỉ nhìn thấy màu hung thẫm của lũ bò đang gặm cỏ . Chẳng hề thấy bóng dáng con ngựa trắng nào Con ngựa đực này sẽ nổi bật ở bất cứ nơi nào trong núi cũng như trên đồng cỏ .

- Con ngựa đực này có thể là dòng giống của loại ngựa trắng ở một điền trang nào đó đã trở nên hoang dại - Holt đáp lại - nó không nhất định phải hoàn toàn trắng. Nó có thể đốm trắng .

- Nhưng nếu nó trở thành ngựa hoang thì sao nó lại mò đến đây - diana hỏi - đến nay, lũ ngựa đực hoang chưa lần nào chòng ghẹo những con ngựa cái của chúng ta .

- Điều ấy không loại trừ khả năng nay - Thiếu tá trả lời - con ngựa đực này có thể còn quá non hoặc đã quá già nếu không lôi kéo được lũ ngựa cái hoang trong đoàn khởi bầy ngựa đực khác. Những bằng chứng ở đây hình như đã khẳng định lập luận của Holt .

- Điều đó cũng có thể giải thích được cả vì sao con ngựa cái kia biến mất - Holt tiếp lời .

- Chúng ta phải nhờ chính quyền địa phương can thiệp - Thiếu tá nói .

- Để làm gì cơ chứ? - Holt đáp lại - Khi chưa thật hoàn toàn chắc chắn rằng một con ngựa đực hoang đã bắt cóc ngựa cái của chúng ta Chính phủ sẽ thấy chưa cần phải cho truy lùng mấy con ngựa đi mất của chúng ta .

Thiếu tá vẫn luôn tuân thủ nghiêm khắc tất cả các quy định. Cho nên Diana ngạc nhiên thấy ông không bác bỏ ngay đề nghị của Holt trước hết hãy tránh đi con đường của pháp luật. Về ngạc nhiên của cô càng tăng lúc nhìn thấy ánh mắt ngời ngời của cha Sự công nhân có che đậy nhưng rất rõ ràng như thể ông khâm phục Holt vì anh không vi phạm luật pháp mà chỉ luồn lách qua những kẽ hở của luật pháp .

- Đúng, nếu làm vậy chẳng khác nào quăng tiền thuê người dân qua cửa sổ - Thiếu tá nói - nhất là khi chính chúng ta phải tự chịu trách nhiệm về đàn gia súc của mình..

Vết hằn bên mép Holt trũng sâu xuống lúc anh hài lòng mỉm cười .

- Ông có khoẻ không, thưa Thiếu tá? Ông có thể chỉ huy công việc ở đây vài ngày được không? Anh Floyd Hunt rất thành thạo công việc. Tôi sẽ giao cho anh ta để mắt tới mọi công việc rồi cùng Guy và ông Rube đi tìm mấy con ngựa cái .

- Được, Floyd có thể đảm nhiệm được công việc. Tôi nghĩ với sự giúp đỡ của anh ta có thể ngăn điền trang không bị lụn bại trong thời gian anh vắng mặt. Ước gì tôi có thể đi cùng với các anh nhĩ !

Con tim Diana bỗng đập rộn ràng. Sau những cuộc trao đổi về việc tìm lại những con ngựa cái bỏ đi mất tích chính là dự định săn đuổi lũ ngựa hoang để giành lại bầy ngựa cái Ý nghĩ này làm trí tưởng tượng của cô bay bổng. Đó là một thách thức, một cuộc phiêu lưu mạo hiểm mà đến nay cô chưa hề trải qua bao giờ .

- Tôi đi cùng ! - cô nói, giọng quả quyết .

Đầu Holt giật chúm về phía cô. Đôi mắt xám của anh nheo lại .

- Đây chẳng phải là một cuộc đi dạo mát đâu .

- Tôi biết. Đây là chuyến đi vất vả trên hoang thổ. Nhưng tôi đủ sức để đương đầu với các khó nhọc này và sẽ không phàn nàn gì đâu Anh cứ hỏi Thiếu tá thì sẽ rõ - Cô bắt chấp anh muốn hay không cho cô đi cùng. Cái chính là cô muốn đi cùng - ngoài ra tôi còn là đầu bếp giỏi cho lán trại ngoài trời .

Guy sẵn lòng ủng hộ Diana .

- Chỉ riêng điều đó cũng đủ là lý do để cho Diana đi theo .

Nhưng tất nhiên Guy có những lý do cá nhân riêng của mình khiến anh đứng về phe với cô. Anh hy vọng dọc đường sẽ được gần gũi Diana hơn ở điền trang - Niềm hy vọng chẳng hề khiến Diana phải trình bày mong muốn của mình. Và việc Guy muốn cô đi theo cũng chỉ làm cho Holt càng thêm sự cố gắng làm tất cả để cô phải ở nhà .

Chắc chắn anh ta sẽ thành công nếu cô không có được sự ủng hộ từ phe có ảnh hưởng hơn .

- Thiếu tá ạ ! - Diana quay về phía cha mình - Con muốn đi cùng .

Từ khi cô trở về điền trang tới nay Thiếu tá chưa nào thấy vẻ rạng rỡ trong đôi mắt cô như lúc này. Gương mặt cô lại tràn trề niềm vui cuộc sống - như vào lúc trước cuộc hôn nhân thất bại của cô. Vẻ ngập ngừng vừa toát lên từ cái nhìn của ông chuyển biến thành sự đồng tình .

Holt nhận ra điều đó cùng lúc với Diana .

- Chúng tôi sẽ ngủ ngoài trời, thưa Thiếu tá - anh lưu ý ông già - ba người đàn ông và một phụ nữ sẽ..

- Tôi đã là người lớn, vượt xa mốc tuổi thành niên và đã li dị. Bây giờ tôi không cần phải được chiếu cố hay cân nhắc vì lý do đạo đức nữa - cách đây mấy năm, luận cứ của Holt rất hiệu lực. Nhưng Diana quyết tâm bằng mọi cách ngăn anh thuyết phục được cha mình lần nữa .

Nhưng Thiếu tá đồng ý với cô .

- Trong tình hình này , tôi thấy chẳng có lý do gì để nó không đi cùng cả .

Bây giờ, hoặc là Holt phải đưa ra luận điểm mới hoặc phải tiếp nhận quyết định của Thiếu tá. Anh nhún vai chịu thua cuộc .

- Nếu ông nghĩ vậy - anh nhìn Diana - Con mắt anh chẳng hề mang dấu vết của vẻ thân thiện. - một giờ

nữa chúng ta sẽ khởi hành sau khi thắng yên ngựa & chuẩn bị đủ dự trữ đi đường .

- Tôi sẽ có mặt đúng lúc - cô đảm bảo với anh, miệng nở nụ cười đắc thắng. Ánh mắt của anh vuốt ve cơ thể & nhắc cô rằng cô vừa mới ngủ dậy - Bây giờ xin phép anh..cô quay người chạy vào nhà .

Một giờ sau, họ tề tựu ở sân và lên đường. Ông Rube cưỡi ngựa lên đường. Vì phải lần theo dấu vết nên họ đi rất chậm. Lúc mặt trời đứng chiếu thẳng đỉnh đầu, họ tới được chân rặng núi Họ phải dừng lại nhiều lần để lữ ngựa nghỉ hồi sức sau chặng đường vất vả dưới nắng như đổ lửa Bữa trưa của họ là bánh kẹp xúc xích mà bà Sophie đã chuẩn bị cho .

Buổi chiều, dấu vết mất hẳn trên đá sỏi Holt giao cho Guy & Rube nhận nhiệm vụ tìm dấu vết ở các phía và ra lệnh cho Diana ở lại bên mình .

Khi chỉ còn lại 2 người ở lại, cô hỏi anh, giọng châm biếm .

- Anh có hơi đề cao vai trò bảo vệ che chở không đấy, Holt?

- Cô nghĩ vậy ư? - anh lạnh nhạt nhìn cô - Guy nghĩ rằng nó yêu cô. Cô có đáp lại tình yêu của nó không?

Cô lảng tránh cái nhìn của anh ta .

- Chuyện ấy chẳng liên quan gì đến anh cả .

- Như thế cô đã trả lời câu hỏi của tôi rồi .

- Thế ư? - cô đáp lại, vẻ thách thức - và câu trả lời của tôi như thế nào

- Nó chả là gì đối với cô cả. Cô chỉ lợi dụng nó giống như thuở xưa nó còn là một cậu bé. Cô chỉ thỉnh thoảng quan tâm tới nó và..cũng chỉ những khi cô thích. Rồi cô làm nó bị tổn thương. Nhưng tôi sẽ không cho phép bây giờ cô làm nó xẹp đổ .

Diana không chối cãi thái độ của mình trước kia .

- Tôi quý mến Guy .

Trong đôi mắt xám của anh lộ rõ vẻ nghi ngờ .

- Ít nhất trong chuyến đi này cô sẽ không thành công trong việc tăng ảnh hưởng đối với Guy Cho nên tốt nhất cô hãy quên đi ý nghĩ này đi .

- Tôi đi theo để cùng săn lùng những con ngựa cái bỏ đi . Anh không thấy đã đến lúc kết thúc bài giáo huấn và nên tìm dấu vết thì hay hơn sao ?

Ánh mắt họ gặp nhau . Đó là cuộc đấu tay đôi của hai sức mạnh ý chí mà không ai giành được phần thắng về mình vì tiếng kêu của Rube đã kết thúc nó một cách thô bạo . Rube đã phát hiện ra dấu vết của 2 con ngựa sau khi chúng đi ngang qua lòng cạn ở một khu suối . Họ lại lần bước theo .

Chiều tà, Diana bắt đầu cảm nhận được tác động của cả ngày ngồi trên yên ngựa . Bắp chân cô cứng lại, má đùi trong đau nhói vì thường xuyên cọ sát vào da yên ngựa . Cô là người cuối cùng xuống ngựa khi họ dừng lại nghỉ ngơi mười phút . Guy đưa tay đỡ cô xuống .

- Cám ơn anh - cô mỉm cười, nhưng mệt mỏi, ngồi thả người ra sau cho đỡ mỏi lưng .

- Em cần anh xoa bóp không ? - Guy đùa hỏi .

- Đừng rủ rê quyến rũ tôi - cô nói, mặt nhăn nhó vì đau đớn, nhưng đồng thời thận trọng liếc nhìn Holt .

Guy dõi theo ánh mắt này, và mắt anh nheo hắt lại .

- Anh đoán rằng ông ấy đã nói gì với em .

- Về cái gì ? - cô hỏi, giả làm vẻ thản nhiên như không và với tay lấy bình nước uống .

- Về chúng ta !

- Ông ấy đã nói với anh rằng đã trao đổi với tôi về việc này hay sao ?

- Không, anh đã nói thẳng với ông ấy rằng đừng nhúng mũi vào chuyện này vì nó chỉ liên quan đến một chúng tôi .

- Điều đó chắc chắn không làm cho ông ta thích thú - Diana đưa bình nước lên miệng .

Uống một ngụm nước nóng như vừa được đun sôi cô vặn nắp bình lại, treo vào mũi yên cương ngựa . Con ngựa đổi vị trí đứng và che cho họ trước ánh mắt của Holt . Guy tận dụng ngay cơ hội này, vòng tay ôm ngang hông Diana & xoay người cô lại phía mình . Con thèm khát gắng gượng lắm mới kiềm chế được lộ rõ trong đôi mắt anh .

- Diana .. - Anh thì thầm - Từ lúc chúng ta gần gũi nhau đến nay, anh tưởng đã hàng thế kỷ qua .

- Đừng thế Guy . - cô im lặng nhìn vào cổ áo để mở của anh .

- Tối hôm qua, anh muốn gặp em quá .

- Tôi đã giải thích cho anh rằng không thể được rồi - Cô nhắc anh .

- Anh biết em phải đi cùng cha em tới bữa tiệc ấy . Nhưng suốt cả ngày anh nhớ em quá, anh muốn gặp em, trò chuyện với em & ôm hôn em . Nhưng Holt đã trông vào cổ anh không biết bao nhiêu là công việc đến mức chẳng có lấy một phút ngơi tay . Anh đã rất mừng về buổi tối cùng đi với em .. mà rồi lại có bữa tiệc đáng nguyên rủa kia .

- Việc này không thay đổi được .

- Tất nhiên là không được . Nhưng suốt cả buổi tối, anh khôn nguôi nhớ em , nhớ em, nghĩ đến em như suốt bao nhiêu năm nay anh chỉ nghĩ và nhớ đến em . Tối hôm qua anh còn đau khổ hơn vì anh cô đơn trong khi em vui thú với bạn bè của mình . Anh uống một cốc beer, rồi thêm một cốc nữa . Chẳng lâu sau, anh tự hỏi mình không biết liệu ..

- Guy, thôi đi anh ! - giọng nói ghen tuông của anh làm cô cảm thấy đau nhói .

- Anh biết - anh thở dài nói - em không muốn nói quan hệ giữa chúng ta phát triển tới kết quả nào . Nhưng anh không cưỡng lại được tình cảm của mình, Diana ạ . Anh yêu em từ lâu lắm rồi . Và thật tuyệt vời làm sao bây giờ anh chẳng còn phải che giấu điều đó nữa . Nếu em muốn, anh sẽ trèo lên đỉnh núi cao nhất để thét to điều đó . Ở bên em, Diana ạ, anh là người đàn ông hạnh phúc nhất trần gian này .

- Anh đừng nói như thế .

- Anh biết, anh biết mà - bàn tay anh âu yếm vuốt ve hông cô - bây giờ chúng ta đang ở bên nhau, và đó là điều quan trọng nhất đối với anh, Diana ạ !

- Lúc này giọng anh trở nên thôi thúc - chiều tối nay khi ngủ trại, em nhớ trải đệm ngủ của mình bên cạnh anh nhé . Anh biết chúng ta chẳng thể làm được gì cả vì còn có Holt và Rube ở bên cạnh . Nhưng chỉ biết có em nằm bên cạnh đã bao hàm ý nghĩa to lớn đối với anh như thế nào .

- Cô ghen ngào bác bỏ đề nghị cảm động của anh .

- Không, Guy ạ . Tôi không thể làm được việc ấy - cô gắng gượng thoát khỏi vòng tay anh .

- Tại sao không ? - anh hỏi, bối rối về lời từ chối của cô .

- Như thế chẳng tiện chút nào - cô lắp bắp .

Anh im lặng trong khoảnh khắc một nhịp đập của con tim . Rồi anh hỏi, giọng mang vẻ cay đắng .

- Có chuyện gì vậy ? Em không hài lòng về anh hay sao ? Em là con gái của Thiếu tá trong khi anh chỉ là một anh chàng vô gia cư làm việc cho cha em .

Diana đứng lùi lại một bước và lặng nhìn anh .

- Đấy chẳng phải là lời nói của anh - cô buộc tội anh - Holt đã nói thế , đúng không ? và anh đã tin ông ta . Vì thế mà tối hôm qua anh đã uống rất say .
- Không, anh không tin ông ta - Guy chối nhưng anh không chống lại nổi ánh mắt sắc của đôi mắt xanh .
- Nhưng ít ra ông ta cũng thành công trong việc làm anh nghi ngờ tới mực tự hỏi rằng ..
- Em hãy quên điều ấy đi - Anh ngắt lời cô - thực tâm anh không nghĩ như thế .

Diana nhận ra quá muộn rằng lẽ ra cô nên im lặng thì hơn . Nhưng khi bản năng của mình nói ra với cô rằng chỉ Holt mới có thể chia rẽ hai người đến như thế, cô đã phản ứng hoàn toàn bộc phát . Và như thế cô lại làm cho Guy tin rằng cô yêu anh nhiều hơn thực tế . Cô tự nguyện rửa mình . Ý nghĩ về Holt như chiếc khăn đỏ che mắt cô và rồi lần nào cũng vậy, lý trí như bị tê liệt . Cô chuyển sang thế tấn công mà không dẫn đó cân nhắc .

- Thôi được, Guy ạ . Chúng ta sẽ quên điều ấy - cô nói & cố gượng nở nụ cười .

- Diana, anh ..

- Tầm đệm dưới yên con ngựa của con bị lệch - Holt đến thật đúng lúc để kết thúc câu chuyện giữa 2 người - con nên sửa lại, nếu không sẽ phải cưỡi con ngựa bị thương ở lưng .

Guy chỉ hơi ngập ngừng .

- Vâng, con sẽ lo việc ấy - anh nói và đi khỏi .

Diana bắt gặp ánh mắt sắc lạnh của Holt . Anh ta sẽ làm mọi cách để cô rất hiểu khi mới gặp riêng được Guy . Quyết tâm này như được hằn in trên những đường nét rắn rỏi quanh miệng anh .

Cô vênh mặt, thách thức, nhưng Holt thản nhiên quay người đi về phía con ngựa của mình .

Mười phút sau, Diana gắng gượng lắm mới nhắc nổi cơ thể như đang muốn phản kháng lại của mình lên yên ngựa . Cả những người khác cũng đã sẵn sàng tiếp tục truy tìm dấu vết . Đi được 2 cây số, họ đến một ngọn đồi & một thung lũng trải dài ra trước mặt họ . Holt dừng ngựa đứng trên đỉnh đồi, với tay vào túi yên ngựa lấy ra cái ống nhòm .

Anh dùng ống nhòm xem xét kỹ lưỡng thung lũng . Diana nheo mắt nhưng chẳng nhìn thấy gì cả . Anh nhìn gần hết vòng quanh thung lũng thì chợt dừng lại, như dán mắt vào vật gì đó làm mình hết sức quan tâm .

- Anh thấy gì không ? - Rube hỏi .

Holt buông ống nhòm, ánh mắt vẫn chột ở điểm đó . Anh đưa ống nhòm cho Rube và nói .

- Ông hãy xem dưới khe núi kia !

- Có phải con ngựa đực không ? - Diana hỏi .

Phải vài giây sau Rube mới trả lời và trông ngực Diana đập rộn vì hồi hộp .

- Chứ còn ai vào đấy nữa ! - rồi ông nói - rồi ông nói - con ngựa đực trắng đáng nguyên rủa ! Nếu không tận mắt nhìn thấy chắc chẳng bao giờ tôi tin cả . Nó to lớn hơn bầy ngựa hoang bình thường . Tôi đoán cao khoảng mét rưỡi .. Trông nó dữ tợn làm sao .. Nó đang đấu mắt với tôi đây .

- Chúng ta đang đứng ở đầu nguồn gió - Holt giải thích - Có lẽ nó đã đánh hơi thấy chúng ta .

- Ông có thấy con ngựa cái không, ông Rube ? - Guy hỏi - mấy con ngựa cái có ở bên cạnh không ?

Rube nhìn qua ống nhòm xục xạo xung quanh, đáp :

- Có thể chúng đang gặm cỏ đâu đó dưới chân khe núi . Tôi chẳng thấy chúng . Ồ, bây giờ anh bạn ngựa đực của chúng ta bắt đầu di chuyển . Có thể nó không thích thú gì khi phát hiện ra chúng ta . Các bạn hãy xem kia ! Xem kia ! - ông để cái ống nhòm vào tay Holt, vẻ mặt bị kích thích cao độ . Chưa kịp đợi người kia đưa ống nhòm lên nhìn, ông đã hỏi :

- Anh nhìn thấy nó không ?

Diana đề ý thấy Holt nhăn trán . Cô hỏi :

- Có chuyện gì vậy ?

- Đây là một con ngựa chiến hung hăng ! - Rube thét lên .

- Nó phi kiêu đi pas - Holt tiếp lời như thể giải thích . Giọng anh lộ vẻ hơi ngạc nhiên .

- Kiêu đi pas là kiêu gì ? - Diana ngập ngừng hỏi .

- Có nghĩa là khi nó chạy, cả 2 chân ở một bên thân nó đều đặt về phía trước - Holt giải thích .

- Vậy ra anh cũng đã nhìn thấy à ! Quý tha ma bắt nó đi - Rube vỗ đùi, hài lòng - thế mà tôi đã nghĩ bị con mắt mình đánh lừa - chưa bao giờ Diana thấy ông già chần ngựa vui thích đến mức cực độ ấy - thật là một tin giật gân . Những người khác sẽ tròn xoe mắt ngạc nhiên khi nghe tin này .

Chương 7

- Nó biến mất rồi - Holt nhét trả cái ống nhôm vào túi dạ - nó chỉ có 3 con ngựa cái đi theo . Hai con trong số ấy là của chúng ta . Nó đã đẩy lũ ngựa cái này sang bên kia của khe núi - Holt cầm dây cương ngựa , liếc nhìn Guy - cha nghĩ, bây giờ chúng ta biết vì sao dấu chân của nó lại lạ lùng như vậy .

Guy nhăn trán nhìn cha hỏi :

- Có thật nó đi kiểu Pas không cha ?

- Thật .

- Nhưng sao có thể được ? Tại sao thế ? - Guy thốt ra những ý nghĩ ngạc nhiên giờ cũng đang bốc lên trong đầu Diana - Vậy nó từ đâu đến đây ?

- Điều ấy rất đơn giản - Rube nói - Các bạn chưa bao giờ nghe kể về con ngựa đực màu trắng đi kiểu pas hay sao ?

- Chưa ông ạ ! - Guy ném về phía ông già chặn ngựa cái nhìn bức bối - sáng nay, trước khi khởi hành . Ông còn quả quyết rằng chẳng hề có con ngựa đực trắng trong này . Bây giờ ông lại nói đã từng nghe những câu chuyện về nó .

- Không phải con ngựa này - Rube vội đáp - Không . Tôi muốn nói về con ngựa hoang nổi tiếng nhất đã từng sống ở vùng này . Đó là thời gian khoảng năm 1800 . Con ngựa đực này trông như tuyết, trừ đôi tai đen như than . Người ta nói rằng lông bờm nó dài tới 60 phân & đuôi nó quét sát mặt đất . Kiểu đi duy nhất của nó là đi kiểu pas . Bằng cách này nó luôn tránh được tất cả những con ngựa nhanh nhất khác . Con ngựa đực dưới khe núi kia phải là con cháu của nó .

- Chắc chắn là chuyện cổ tích thôi.

- Không phải là chuyện cổ tích. - Rube cãi lại.- Ít nhất cũng chẳng do tôi bịa ra. Nhiều người nổi tiếng cũng đã từng trông thấy nó. Thậm chí đến cả cái anh chàng đã viết cuốn sách về cá voi cũng từng kể về con ngựa trắng này. Chỉ vì cháu chưa nghe kể gì về nó đâu đã có nghĩa rằng chẳng hề có nó.

- Được rồi, ông Rube ạ, cháu tin ông. - Guy đáp lại để chấm dứt câu chuyện.

Sau khi vượt thung lũng, họ buộc phải giảm tốc độ đi để tìm dấu vết của con ngựa đực và bầy ngựa cái. Trước lúc trời sập tối và họ phải dựng trại nghỉ qua đêm, và họ không tới gần được lũ vật ở mức có thể nhìn thấy chúng.

Lúc mọi người xuống ngựa, Guy nói.

- Tôi đi kiểm củi.

- Con để việc đó cho Rube làm. - Holt nói, và đi về phía con ngựa của Rube. - Con nên cởi bỏ yên ngựa và buộc chúng lại với nhau. - Đôi mắt xanh ngạo mạn của anh nhìn về phía Diana, hỏi.

- Cô biết nấu ăn không ?

- Điều đó tôi đã nói với anh rồi.- Cô nhắc để anh nhớ lại.

- Tôi biết những gì cô đã nói. - Anh không khan đáp lại.

- Vậy anh phải chấp nhận rủi ro và tự tìm ra điều ấy.

Anh dỡ đồ trên lưng con ngựa đặt xuống đất.

- Thức ăn trong đó, cô bắt đầu vào việc đi.

Diana nén nổi bực tức, ngồi dỡ gói đồ ăn ra, lựa chọn những thức ăn cho bữa tối. Rube đã đem củi lại cho cô để có thể nhóm được bếp lửa. Bếp lửa đã cháy, ông vẫn kiểm thêm nhiều củi vì đêm sẽ lạnh. Diana nấu món xúp bò, đậu, rau trong nồi treo trên đồng lửa. Cô đang khuấy bột để nướng mấy cái bánh thì Holt và Guy vác mấy bộ yên ngựa về khu họ ngả trại. Họ buộc ngựa lại với nhau và thả rông chúng trong đêm ở ngoài kia.

- Con ngựa đực này đi kiêu pác thật hả cha?- Guy hỏi, chắc chắn vẫn còn nghi ngờ.

- Đúng thế.- Holt nói và trải đệm ngủ ra.

- Ước gì tôi được nhìn thấy nó một lần.- Diana nói.

- Sáng mai cô sẽ được toại nguyện..hy vọng thế.- Holt trả lời, nhưng hình như đầu óc đang đề tặn đầu.- Sắp xong bữa ăn chưa?

- Vài phút nữa thôi.

- Mùi thơm quá.- Guy nói, như muốn khích lệ cô.

Trong những điều kiện nấu ăn nghèo nàn như vậy. Diana thấy bữa ăn cô nấu rất ngon. Việc cả nồi súp

được chén sạch nhẵn đã chứng minh điều ấy, chu dù Guy là người duy nhất nói ra.

- Tôi no quá.- Anh nói, người ngả ra phía sau, tay vỗ vỗ vào bụng.- Ngon tuyệt Diana ạ. Tôi chẳng có nói với mọi người rằng cho chị ấy đi cùng là một ý cực hay hay sao?- Anh liếc nhìn Holt, thách thức.- Cha định không cho chị ấy đi cùng. Dù rằng cha không phải là một đầu bếp tồi, nhưng những cái bánh như vậy chắc chắn cha không thể làm được.

Khi sự im lặng của Holt làm không khí chung trầm hẳn xuống. Diana nói.

- Cảm ơn Guy. Kể ra thỉnh thoảng được khen cũng thấy hay.

- Chị biết câu tục ngữ rồi còn gì.- Nụ cười mỉm của anh hẳn sâu hơn.- "Con đường tình yêu đi qua dạ dày." Dạ dày tôi thì chị đã chinh phục được rồi.- Giọng run rẩy của anh làm cho những lời nói này càng thêm có ý nghĩa đặc biệt.

Holt cúi người về phía trước. Cơ bắp anh giật giật lúc che Guy không nhìn thấy được Diana.

- Còn cà phê không?- Anh hỏi và giơ cao cốc của mình.

- Còn đây.- Cô dùng khăn tay cho khỏi bị bỏng cầm cái nồi đen xám đặt bên cạnh đồng lửa. Rồi cô rút đầy cốc Holt.

- Phần còn lại cô có thể đổ vào cốc của tôi.- Rube nói.

Ông ngồi ở bên kia đồng lửa. Cô duỗi chân đứng dậy cầm cái nồi đi về phía ông. Guy để ý thấy cô đi lại chậm chạp.

- Chị vẫn còn thấy đau lắm hả?- Anh hỏi, vẻ thương cảm.

- Nói thế vẫn còn quá nhẹ. Nhưng tôi không kêu ca gì đâu.- Câu nói xen nhằm vào Holt.

- Chị lại ngồi cạnh tôi xoa bóp vai cho.- Guy mời mọc.

- Lời mời chào này hấp dẫn tới mức tôi không thể từ chối được.- Cô bắt chập ánh mắt dò xét của Holt, đến ngồi vắt ngang chân trước Guy. Anh nhẹ nhàng xoa bóp các u bắp bị đau cứng trên vai cô. Một sự hỗn độn của đau đớn và thích thú làm cô kêu thốt lên. Cô cúi đầu, mắt nhắm nghiền lại. Một bức màn tóc đen rủ xuống phía trước. Những ngón tay của Guy tác dụng như có phép thuật trên da thịt đau đớn của cô. Anh đáng yêu và chu đáo làm sao..

- Hừ. Anh sẽ trở thành một người chồng tuyệt vời.- Cô hồi hận ngay về nhận xét này của mình vì biết được Guy đã rút ra từ đó những kết luận gì.- rất buồn và chán đời.

- Tôi còn đau hơn vai rất nhiều?

- Tôi sẽ xoa bóp xuống dưới đây.

Holt ném một cành củi khô vào lửa.

- Chúng ta cần thêm củi, Guy ạ.- Anh sẵn giọng nói.

- Sao anh lại nói với nó như thế?- Rube hỏi.- Nó đâu biết tôi kiếm củi khô ở đâu. Nó sẽ đi tìm cả đêm mà chẳng kiếm được cành khô nào. Thực ra anh cũng thừa đủ trí khôn để tìm ra đâu có củi khô Holt ạ- Guy. Cháu cứ ngồi lại đây.- Rube nhắc thân hình già nua và gầy của mình dậy.- Tôi sẽ đi kiếm củi.

Tình trạng này là cho Diana không thoải mái.

- Ông đi về phía nào hả ông Rube?- Cô hỏi.

- Về phía đằng kia.- Ông chỉ tay về bên phải.- Sao cô lại hỏi vậy ?

- Chuyển động đi lại đôi chút cũng thoải mái đấy chứ.- Cô nói và đứng dậy.- Cháu cần phải đi lại đằng này một chút và muốn chắc chắn rằng không va vấp phải ông trong bóng tối.

- Có gì khó đâu. Nếu cô đi về phía đằng kia, chắc chắn sẽ không gặp tôi đâu.

Lúc đứng dậy, Diana nói thêm.

- Tôi không đi đâu.- Rồi cô biến mất trong bóng đêm về hướng Rube đã chỉ. Nếu Guy đoán rằng còn có lý do khác khiến cô phải rời khỏi khu trại đêm thì trên gương mặt anh chẳng thể hiện điều ấy lúc anh nhìn theo cô.

Đêm trên sa mạc luôn luôn lạnh và trên vùng đồi núi cao này nhiệt độ còn ở thấp hơn ở đồng bằng, Diana không chịu lạnh được lâu nên chẳng mấy chốc lại phải quay về bên đống lửa ấm. Lúc đi lại gần vòng ánh sáng ấy, cô nghe rõ giọng nói của Guy.

- Sao ông không chịu im miệng đi, Hoalt? Tôi đã trưởng thành, đủ để biết mình làm gì. Hơn nữa, ông không về Diana như tôi.

Cô không hiểu được câu trả lời của Holt, nhưng không bỏ qua được vẻ khinh bỉ trong giọng nói của anh.

Cô bậm môi vì biết Holt nghĩ gì về mình, vì thế cô nghĩ rằng Holt đang tìm cách áp đặt quan điểm của mình lên Guy.

Chẳng biết anh nói những gì, nhưng chỉ thấy Guy đứng bật dậy.

- Nói dối !

Holt cũng đứng dậy để đáp lại ánh mắt thách thức của con trai mình.

- Con cứ định ninh rằng có chuyện bịa đặt sao? Con hãy tỉnh táo và mở mắt ra nhìn.

Dù anh tỏ ra hoàn toàn bình thản, nhưng Diana nhận cảm thấy rõ sự căng thẳng bên trong người anh. Ánh lửa tỏ vẻ thân hình cường tráng của anh, như đang nhảy múa trên gò má anh để đào sâu hai bên má, tô sắc những màu sắc cảm anh. Cô đưa mắt nhìn Guy và đọc được rất rõ sự tức giận trong đôi mắt đầy cảm xúc này. Người con trai không phải là địch thủ của người cha. Guy còn thiếu sự bất chấp thủ đoạn lạnh lùng và kinh nghiệm sống vất vả đã hằn sâu trong đôi mắt xám màu kim loại của Holt.

- Ông phải xin lỗi đi !- Guy đòi hỏi như một đứa trẻ bị xúc phạm.- Ông sẽ phải xin lỗi những gì đã nói về cô ấy, nếu không..- Phần còn lại của phần đe dọa ẩn náu trong bàn tay đã nắm lại của anh.

- Cô ta không đáng để vì cô ta mà cha con ta đánh nhau.- Holt đáp lại rồi quay đi.

Guy nắm tay cha, kéo về phía mình.

- Ông xin lỗi đi.

Câu trả lời là cái nhìn lạnh lùng. Diana rùng mình, lạnh buốt sống lưng, và không chỉ bởi cái lạnh giá của đêm hôm. Sự từ chối im lặng của Holt đã đẩy Guy vào chân tường. Anh chẳng còn cách nào khác. Anh phải bảo vệ tính cách đàn ông vừa mới giành được của mình, buộc cha anh phải coi mình, phải đối xử với mình với tư cách là người đàn ông, mà người khác phải coi chừng những khi bị cự tuyệt.

Holt tránh cú đâm định đánh vào cằm mình. Nhưng miếng đòn trượt qua vai. Holt lùi lại, nhưng Diana biết rằng chẳng vì anh nhút nhát.

- Cha sẽ không đánh nhau với con, Guy ạ.

- Ông hãy xin lỗi đi !- Guy như điếc trước mọi lời giải thích nghiêm túc. Anh chỉ còn để tâm đến một điều là trả thù cho sự xúc phạm của cha mình đối với Diana, vì anh mù quáng trước thực tế rằng đang đứng ở thế của kẻ bại trận, khi Holt không phải cứng như mình mong muốn. Guy lại tấn công như chú bò tót non. Ở trong tình trạng tê liệt lên hạ lưng. Diana không kêu lên được một tiếng cũng chẳng hề tiến thêm được một bước. Holt tự phòng vệ một cách dễ dàng bằng cách cứ tiếp tục lùi bước. Những cú đòn trúng người anh chẳng nghĩa lý gì đối với anh. Dần dần, đến cả con mắt giấu từng trái của Diana cũng nhận được rằng đây chẳng phải là trận hỗn chiến đầu tiên giữa hai người. Co nghe tiếng thở phì phào mệt và giận dữ của Guy. Rồi một cú đâm phá tan hệ thống phòng thủ của Holt, giáng trúng cằm anh và hất anh ngã nhào xuống đất.

- Ông đứng dậy đi !- Guy thốt lên.- Đứng dậy và đánh nhau đi !

Holt chống khủy tay, lắc đầu như thể rời bỏ cơn choáng váng. Anh thử chuyển động cầm dưới, rồi nhìn lên nói với Guy.

- Cha đã nói rằng sẽ không đánh nhau với con.- Giọng anh thẳng nhiên như thường lệ. Anh từ từ đứng dậy.

Guy lại tấn công ngay lập tức sau khi đã nếm mùi thắng lợi, những đòn tấn công của anh mạnh mẽ hơn, ác liệt hơn. Hai lần Holt không còn khả năng tránh được cú đâm của Guy. Sức mạnh hoang dại của nó hất dãn anh ra phía sau. Diana hoảng sợ nhìn anh đưa tay ra phía trước. Cú đánh diễn ra theo bản năng hơn là cố ý. Và Guy ngã nhào xuống đất.

Lúc này ý chí của Diana mới chế ngự được đôi chân cô. Cô chạy về bãi trại, về phía thân hình co rúm nằm soài trên mặt đất.

- Guy !

Cảm giác có lỗi trào dâng trên người cô vì đã không can thiệp trước khi anh bị thương.

Holt lùi đảo đứng ra chặn đường, cô chạy lại với Guy. Máu ứa bên khóe mép anh. Những miếng đòn tuyệt vọng của Guy đã làm cho anh bị thương nặng hơn Diana tưởng. Mắt anh tối sầm bây giờ lấp lánh trong màu sắc của những đám mây trước cơn giông bão ghê gớm.

- Cô hãy để cho con trai tôi được yên.- Anh thốt lên giọng lạc hẳn đi.- Cô tác oai tác quái như thế chưa đủ hay sao ? Bây giờ cô đạt được những gì cô muốn rồi đây, cô muốn chia rẽ cha con chúng tôi. Cô hãy tránh xa nó ra.

Cô im lặng lắc đầu, nhưng cũng không tìm cách tiên lại gần hơn. Holt quay người, quỳ xuống bên thân xác nằm bất động trên mặt đất, quay người để Guy nằm ngửa ra. Ánh lửa chiếu hắt những tia vàng ngời lên mái tóc nâu rối bời của anh lúc anh cúi xuống người con trai mình.

Bụng Diana đau thắt khi nhìn thấy gương mặt bê bết máu và tím bầm của anh, trong trạng thái bất tỉnh nhân sự này, trông anh trẻ và dễ thương tổn quá. Và tất cả chỉ vì anh muốn bảo vệ danh dự cho cô..Diana thấy đau khổ và vô tích sự đúng như Holt đã nói về mình.

- Anh ấy bị thương.- Cô khẽ nói.

- Tôi sẽ chăm lo cho nó.- Holt lạnh lùng đáp lại.

Nhưng cô không thể bó đứng đó mà nhìn nhất là khi vì cô Guy phải nằm đây như thế kia.

- Tôi..tôi đi lấy nước lại.- Cô đến nơi túi nước mang theo gần nhất.

Lúc Diana quay trở lại, tiếng bước chân lao xao báo hiệu Rube đem củi khô về. Ông bê theo một ôm

cúi, trông thấy Holt cúi người xuống Guy, ông đột ngột đứng lại trên đôi chân cong, tròn mắt nhìn.

- Đã xảy ra chuyện gì vậy? Tôi nghe thấy ồn ào, nhưng không hề nghĩ rằng..Nó bị thương à ?- Rube quăng cả ôm cúi xuống đồng lúa đang dần lụi tàn và chạy về phía hai người đàn ông.

Holt nhận túi nước từ tay Diana và thấm nước vào chiếc khăn tay.

- Nó bị ngã.- Với ánh mắt lạnh lùng, anh cầm Diana phản lại lời giải thích của anh.

- Nó bị ngã.- Rube nhắc lại và nhìn qua vai Holt.- Tôi chưa hề thấy người nào ngã mà bị thương tới mức như vậy. Trông nó như thể vừa bị ai đó đánh cho ngất đi.

- Ông Rube có ai đã từng nói với ông rằng thường quá nhiều lời chưa?- Holt tức giận thốt lên.- Tôi đã nói rằng nó bị ngã. Chỉ có thể thôi.

- Được, được rồi nó bị ngã.- Rube đồng ý, nhưng vẻ bị xúc phạm.- Chưa ai nói với tôi cả. Tất cả điều giữ kín trước mặt tôi. Ông già Rube chẳng cần biết đến việc đó. Nhưng tôi đâu có mù, tôi nhìn thấy đấy chứ.- Với ánh mắt tức giận, Holt tìm cách làm ông im miệng, nhưng Rube tiếp lời.- Nhưng nếu anh nói nó bị ngã thì tất nhiên nó đã bị ngã. Tôi là ai mà dám nói anh nói dối nhỉ?- Ông đi khỏi, miệng không ngớt lầu bầu vì bị tự ái.

Guy thều thào lắc đầu, dần dần hồi tỉnh trở lại. Đôi mắt anh từ từ mở ra và phải lát sau nó mới mất đi lớp màng sương mù phía trước. Lúc đôi mắt hướng vào Holt, tinh thần chiến đấu lại sống lại trong Guy. Anh định đứng thẳng dậy, nhưng Holt đã ấn anh nằm xuống. đất.

- Nằm xuống !Con đã bị ngã đau.- Ang nhấn mạnh câu cuối cùng để nhồi nhét vào đầu con trai, đồng thời đưa mắt liếc sang Diana và Rube.

Sự có có mặt của Diana chính là cái đã khiến Guy kiềm chế cái thịnh nộ của mình.

- Con không sao cả. Anh khẽ nói, cố làm ra vẻ thản nhiên, cầm lấy cái khăn từ tay Holt và kêu lên vì đau đớn khi đưa cái khăn lau môi.

Holt đứng dậy đi khỏi vì biết rằng Guy chẳng hề coi trọng sự chăm sóc của anh với nó. Chàng trai trẻ thận trọng đứng dậy. Anh vẫn còn choáng váng. Diana nhận cảm thấy sự hồi thúc của người mẹ muốn vỗ về an ủi đứa con, nhưng cô không kèm chế được. Cô không muốn sự lo ngại của cô sẽ bị lý giải sai và anh cũng không cần phải biết rằng cô đã chứng kiến sự thất bại của anh.

Cô không đi lại phía anh mà chỉ hỏi.

- Anh có chắc chắn rằng không bị gì cả không?

Anh cay đắng nhìn về phía Holt, rồi nhìn cái khăn đang cầm trên tay.

- Không sao cả đâu .

Ánh mắt của anh làm Diana nhớ lại lời buộc tội của Holt rằng đã quấy rầy một cách đáng kể mối quan hệ giữa cha và con này. Hai người đã đánh nhau vì cô, và vì thế quan hệ giữa họ đổ bể, tình cảm gia đình bị sức mẻ. Mà chắc chắn không dễ dàng gì hàn gắn lại được. Cách đây vài năm, cô mong ước điều đó, nhưng ngày ấy cô còn là một đứa trẻ, còn bị chi phối tình cảm không bền vững và nặng nề về bản năng như mọi đứa trẻ khác.

- Ngày mai sẽ rất vất vả.- Holtnói, không chủ định nói với riêng ai.- Bây giờ đã đến lúc chúng ta phải đi ngủ rồi đây.- Chỉ thị này được ban ra chỉ để nhằm kết thúc cuộc nói chuyện giữa Diana và Guy. Điều ấy cả ba người đều biết rất rõ.

- Diana.- Giọng Guy rất trang nghiêm.

Diana lắc đầu không muốn nói chuyện với anh nữa, nhất là khi anh bị tình cảm trào dâng của mình chi phối. Cô không biết anh còn có tâm sự gì mà cũng chẳng hề thích nghe những nỗi niềm ấy.

- Bây giờ anh phải nghỉ cho lại sức.

Không đợi anh kịp phản ứng lại, cô đi về nơi đã trải đệm nằm và nhận ra rằng Holt đã trải đệm của mình ở đúng giữa chỗ ngủ của cô và Guy. Lúc nằm xuống cô để ý thấy Guy và Rube cũng chui vào chăn ngủ. Holt là người cuối cùng đi ngủ.

Những vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm. Cô còn nhìn sao rất lâu, lắng nghe cái yên tĩnh của đêm trên hoang thổ. Ánh mắt cô tròn sang thân hình bất động của Holt. Anh không ngủ, cho dù đôi mắt nhắm nghiền. Cô vẫn căm thù anh. Nhưng những sự việc diễn ra lúc trước làm giảm đi đôi chút cảm giác này .

. Rồi cô mệt mỏi nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Một bàn tay chạm vào vai cô.Dinan dần tỉnh lại và thấy Holt đang cúi người xuống mình. Khi thấy cô hoảng sợ đến nghẹt thở, anh nhếch mép cười. Ánh sáng yếu ớt của rặng đông hắt chiếu cảm anh làm nó lấp lánh muôn vàn màu sắc.

- Cô dậy chuẩn bị bữa ăn sáng đi!- Anh ra lệnh.- Nửa giờ nữa chúng ta phải dọn dẹp bãi trại để lên đường.

Diana lải bầu tung chẳng đứng dậy. Guy và Rube đã dậy từ trước đó, đang cho đàn ngựa ăn và chuẩn bị buộc yên ngựa. Lịch trình của Holt không dành thời gian cho những câu chuyện phiếm. Bữa sáng được chuẩn bị và ăn vội vàng, đồ ăn được rửa và cất dọn ngay. Bốn phút trước khi hết thời hạn nửa tiếng đồng hồ, họ đã lên ngựa đi về phía chân trời đỏ ối như san hô. Trời vẫn còn lạnh và và hơi thở phà ra thành đụn khói trước mặt họ.

Giữa buổi sáng Holt dừng ngựa nhìn về phía họ đang đi theo dấu vết, hỏi.

- Ở khe núi này còn có một hồ nước, đúng thế không nhỉ ? Ông Rube ?

Rube không trả lời quay mà nhìn quanh.

- Đúng anh nói đến làm gì tôi nhớ lại.- Rồi ông nói.- Những con ngựa hoang phải đến uống nước ở đó. Đó là nguồn nước duy nhất trong phạm vi vài cây số trở lại đây, ngoài ra tôi không biết nguồn nước nào khác. Chúng ta nên làm gì bây giờ? Anh nghĩ chúng đang ở đó hay sao?

- Tôi không dám chắc, nhưng rất có thể. Chúng ta sẽ đi tiếp đường vòng cung để lần này tiếp cận lũ ngựa từ phía kia lại. Như thế chúng sẽ không đành hơi được chúng ta.

Một giờ sau, lần đầu tiên Diana thấy con ngựa trắng. Họ từ phía bắc đi lại nguồn nước và dừng lại ở thìa thung thủng. Nó màu trắng như sữa, thân hình cân đối, vạm vỡ như loài ngựa sa mạc Ả Rập tốt nhất của thiếu tá. Nó đứng cạnh bên những con ngựa cái đang gặm cỏ như kẻ canh gác kiêu ngạo đồng thời cũng cao thượng.

- Nó đẹp tuyệt làm sao!- Diana thì thầm.

- Tuyệt vời.- Guy cũng trầm trồ, vẻ thán phục.

- Nó là kẻ cắp.- Holt nhắc hai người.- Những con ngựa cái dưới kia là của thiếu tá.

Nhấn xét của anh làm tăng căng thẳng đã lộ rõ cả suốt buổi sáng, Diana cố làm ngoi điều đó. Cô miễn cưỡng rời mắt khỏi con ngựa hoang để nhìn sang mấy con ngựa cái. Con Nashira màu nâu rất quen thuộc chân trắng đứng cạnh bên con Cassie vốn đã đem lại cho thiếu tá nhiều giải thưởng. Con ngựa cái thứ ba thuộc loại giống tốt, nhưng không được nuôi dưỡng chu đáo.

- Ông buộc con ngựa chở đồ vào đầu đó, Rube ạ.- Holt nói với ông già.- Chúng ta sẽ từ đây đi xuống đó, cây cối sẽ nguy trang cho chúng ta trong một đoạn đường. Xuống đến thung thủng rồi, chúng ta sẽ đuổi cho con ngựa cái chạy loạn lên để cho con ngựa đực này không sát lại được gần chúng được nữa. Nếu không bị nó gây chuyện, chúng ta sẽ dễ dàng tóm lại được chú ngựa cái này.

Rube xuống ngựa, trao giây cương cho Diana và buộc con ngựa chở đồ vào một bụi cây rậm rạp, xung quanh có mọc um tùm. Diana nhìn theo Rube trong giây lát nên không để ý rằng ngực con ngựa cô đang cười bông nở rộng thêm. Cô nhớ ra quá muộn màng rằng nó là con trai của con ngựa cái màu nâu ở dưới kia. Nó đã đánh hơi thấy mùi quen thuộc và vênh mép hú vang về phía con ngựa cái. Holt phản ứng nhanh như chớp, đưa ta bịt miệng con ngựa .

Nhưng cũng đã quá muộn, hậu quả đã xảy ra. Con ngựa trắng đã ngẩng lên và nhìn về phía của các kỵ sĩ. Nó lúc lắc đầu cái đầu, như thể bức tức vì chẳng đánh hơi được gì. Nhưng rồi nó cũng nhìn thấy

những thân hình ở rìa thung thũng. Diana nín thở. Cô biết họ sẽ mất bầy ngựa cái nếu bây giờ nó bỏ chạy. Dù vậy cô vẫn hy vọng rằng nó sẽ chạy trốn.

Với một tiếng rống dữ dội âm vang khắp cả thung thũng con ngựa đực lồng lộn chạy vòng quanh thúc đẩy bầy ngựa cái còn lại. Con Cassie vốn là thành viên mới trong đàn chống lại việc không được ở gần cỏ tiếp. Con ngựa đực giận dữ buộc nó phải tuân lệnh.

Chúng phi về phía đầu kia thung thũng, con ngựa đi sau cùng như để ngăn chặn lũ ngựa cái quay đầu, Diana lặng người ngắm nhìn chân trước chân sau chuyển động nhịp nhàng của nó, đều đặn nhưng trái ngược nhau ở hai bên. Đó là cách đi như bay, nhẹ nhàng trông hoàn toàn tự nhiên.

- Nó đi kiểu pas.- Cô thì thầm, như thế phải được tận mắt trông thấy như thế này mới thực tin. Lúc Holt buông bàn tay ra khỏi mồm con ngựa, cô quay sang phía anh. Anh bỏ mũ, đưa tay bực tức vuốt lại mái tóc, rồi lại đội mũ lên.

- Bây giờ chúng ta đuổi theo nó chứ ?- Diana hỏi.

Hình như anh đang cân nhắc những khả năng hành động, chúng lại chỉ có thể đến gần chúng khi chúng dừng lại nghỉ ngơi ở đâu đó. Và nó sẽ quay lại đây. Tôi cũng nghĩ như Rube. Theo tôi biết nguồn nước khác ở cách đây hàng cây số đường.

- Nhưng có thể ngày mai chúng sẽ quay trở lại.

- Nếu vậy chúng ta đành phải đợi thôi.

- Sao cha chắc chắn rằng con ngựa đực sẽ cùng bầy ngựa cái trở lại đây?- Guy hỏi, sự phản kháng của anh bây giờ lại mở rộng sang lĩnh vực khác.

- Ngựa là loài thú có thói quen, chúng không rời xa đồng cỏ của mình, có chăng cũng chỉ chạy quanh đồng cỏ ấy! Con ngựa đực trắng sẽ quay trở lại.- Holt quay ngựa đi về rìa thung thũng.- Chúng ta sẽ ngủ trại trong núi kia và chờ đợi. Ở đó, nó sẽ chẳng phát hiện chúng ta và chừng nào gió nam thổi, chừng đó nó sẽ không đánh hơi thấy chúng ta, Rube, ông đứng gác ở đây, nhưng đừng để lộ hình. Hai giờ nữa sẽ có người tới thay gác cho ông.

- Được, nhưng đưa cho tôi một túi nước, ở đây chắc sẽ nóng khi mặt trời lên cao, nếu không để lại nước uống cho tôi, chắc tôi sẽ bị khát khô rát cổ họng. Hay là tôi chạy xuống nguồn nước dưới kia để lấy đầy nước vào các túi.

- Không.- Holt đáp lại.- Tôi không muốn có mùi con người vương lại nguồn nước này. Chúng ta phải còn đủ nước để trụ lại được tới sáng mai.

- Nếu đến lúc đó con ngựa đực không trở lại thì sao?- Guy hỏi.

- Sáng mai quyết định việc này cũng chưa muộn. Dắt con ngựa chở đồ về đây.

Holt cưỡi ngựa đi trước, Diana đi theo anh sau khi đã giao lại cho Rube túi nước của mình. Guy đi sau, tay dắt con ngựa chở đồ, một con đường vòng vèo dẫn họ tới khe núi ở cách xa hơn là đứng từ trên nhìn xuống.

- Cô xung phong đi để nấu cơm mà!

- Tôi không đói.- Diana nói dối để ngăn cuộc cãi vã nhau lại xảy ra giữa hai cha con.

- Nhưng..- Guy vẫn không chịu buông tha.

- Tôi thích những gì tự mình nấu ăn hơn.- Cô ngắt lời anh và đứng dậy.

- Tôi giúp chị.- Gug nói.

Cô từ chối đề nghị của anh một cách lịch sự nhưng kiên quyết, giải thích rằng mình cô cũng đủ sức nấu ăn. Sức nặng tình yêu của anh đè lên vai cô dường như mỗi lúc một tăng và do đó cô vui mừng khi cô thể trốn tránh được nó trong chốc lát ngắn ngủi ?

Chương 8

Họ lặng lẽ ăn món Ragout do cô nấu. Ăn xong, Diana thu dọn đĩa chén. Holt đứng dậy rót cà phê.

- Cô giữ nóng nồi thức ăn cho ông Rube.- Anh nói và nhìn đồng hồ.- Guy bây giờ con lên đôi gác cho ông ta đi!

- Không. Cha đi đi. Con ở lại đây với Diana.

Lời nói giản đơn này như thanh kiếm treo lơ lửng trên không. Holt từ từ quay người về phía Guy. Diana nín thở khi nhìn vào đôi mắt xám lạnh lùng như sắt thép của anh.

- Con không phải đi cùng để vui đùa với Diana.- Holt nói khẽ, giọng nghe rất nham hiểm.- Mà để hoàn thành nghĩa vụ của mình. Cha đã từng đuổi nhiều người trốn tránh công việc. Con muốn để bị như vậy không ?

Sao ông lại có đạt tới hận thù tàn bạo như thế đối với Guy. Cô cố gượng cười.

- Sao anh nghiêm khắc như thế đối với Guy! Anh ấy chẳng nghĩ thực lòng vậy đâu. Đó chỉ qua là một mong muốn mà anh ấy đã nói lộ ra. Đúng thế không Guy?

Một bên cầm và môi anh gằn lên, sẫm màu. Anh quay người đi để Diana không nhìn thấy được phần mặt. Ánh mắt anh không thể hiện điều gì khi miễn cưỡng gật đầu.

- Tất nhiên rồi. Giờ tôi phải đổi gác cho Rube.

Holt quay sang Diana.

- Trong bình nước cô đưa cho Rube có còn nhiều nước không?

- Tôi nghĩ còn khoảng phần ba.

- Vậy con cầm túi nước nữa đi.- Anh nói với Guy.

Những túi nước dự trữ bên cạnh Diana. Cô chọn túi đầy nhất định đưa cho Guy. Nhưng anh không nhận lấy ngay. Trán nhăn lại, anh cố lần đọc trên gương mặt cô.

- Sao lần nào em cũng đứng về phía ông ấy?- Giọng anh khe khẽ, nhưng căng thẳng, nghe mang vẻ bối rối lẫn tự ái.

- Đừng ngốc thế Guy ạ.- Cô trả lời khẽ để Holt không nghe thấy được.- Tôi có làm thế đâu.

- Có chứ,, cách đây vừa một phút.

- Cách đây một phút chỉ một chút nữa là anh bị đuổi việc. Chẳng lẽ anh muốn thế hay sao?

Nét mặt anh đánh lại làm cô nghĩ đến Holt.

- Không.- Anh thở dài rồi cầm lấy túi nước.- Lát nữa ta sẽ gặp nhau.- Anh khẽ nói thêm và quay người đi.

Diana nhìn theo Guy khi anh bám vào vách đá nghiêng theo khe núi trèo lên, sau khi anh mất hút sau các bụi cây, cô quay lại với đồng bát đĩa và nhận ra Holt đang lặng nhìn mình. Họ nhìn nhau trong giây lát rồi anh từ từ quay người đi.

Mắt cô nheo hắt lại.

- Cảm ơn cô Diana.- Cô nhại giọng nói về châm biếm.- Tôi biết đánh giá những gì cô đã làm.

Anh quay lại phía cô.

- Sao cô đã phải cảm ơn việc cô đã can thiệp vào ?

- Vì nếu tôi không làm như vậy, Guy sẽ không đi. Tại sao anh lại lấy việc thả hồi ra để dọa anh ấy ? Đó thực ra chẳng khác gì một tởm hậu thư. Anh không hình dung được Guy sẽ phản ứng như thế nào hay sao ? Anh đã buộc Guy phải hạ mình.

Anh nhú mào về cao ngạo.

- Tại sao? Nó có thể tự đưa mình và trình trạng bị buộc phải thôi việc. Nếu không làm việc ở điền trang nữa, nó cũng chẳng sống ở đây. Khi ấy, cô sẽ còn quan tâm đến nó được bao lâu ? Khi nó không còn ở bên cạnh cô nữa ?

Diana ghen tởm.

- Vậy ra anh đã cố tình khích động Guy.- Cô phần nộ buộc tội anh.- Thật bỉ ỏm.

- Có thể cô dạy cho tôi cách cư xử với con trai mình sao cho được tốt nhất.- Anh khiêu khích đáp lại.- Có khi sau đó tôi lại bảo ban được nó. Đúng thế không ?

- Có thể.

- Cô còn buộc mỗi như Guy bao lâu nữa mới thả xuống nước hả Diana?

- Tôi không như anh ấy.

Anh làm ngơ sự phản đối của cô.

- Nếu cô cắt dây câu, nó sẽ rơi xuống nước. Vậy tôi phải làm gì?Tôi phải đi chấp nhặt những mảnh vụn sau khi cô đã ngán những đồ chơi mới của mình và đập nát chúng chẳng? Nhưng trước đó tôi đã làm tất cả để ngăn chặn hành động nghịch ngợm hành động của cô.

- Còn tôi phải làm gì?Đâu phải tôi chỉ định quyến rũ để Guy yêu tôi?

- Yêu đương ư ? Cô là thánh nữ của nó, Diana ạ. Nó tôn thờ cô và cô đã khích lệ nó bằng cách quyến rũ nó.

- Không đúng. Tôi chẳng làm việc ấy.

Dù sao cũng chắc chắn rằng Guy đã không quyến rũ cô. Bởi vậy nó không hề động chạm đến người cô nếu cô không khích lệ nó làm việc này. Bất cứ lúc nào, chỉ cần một lời duy nhất cô đều có thể ngăn chặn được nó. Guy không bao giờ dám cưỡng hiếp cô. Sao cô chẳng nói lời này ra ?

- Tôi biết anh ấy khao khát có được tôi. Nhưng tôi không bao giờ nghĩ rằng Guy yêu tôi. Giá như để ý biết được sớm hơn. Cô quay đi, không biết nói gì nữa, có cái gì đó đang làm cổ cô nghẹn.

- Sao cô lại để cho nó ăn nằm với mình?

- Vì tôi thương anh ấy.

Lời thú nhận nói ra chưa dứt, một bàn rắn đặt lên vai cô, kéo cô quay lại, Diana lặng nhìn thẳng vào đôi mắt giá băng ấy.

- Cô thương nó ư ? Vì sao ?

Sự động chạm của hai giới tính này làm cả hai hệ thần kinh của cô nổi loạn, và sự căm thù của cô lại nổi dậy mãnh liệt chẳng kém gì thời còn son sẻ trước đây.

Những ngọn lửa xanh cháy bỏng dường như đã bập bùng trong đôi mắt cô.

- Bất cứ ai có người cha như anh làm cho tôi thương.

Bây giờ anh mới túm chặt hai vai cô. Những ngón tay anh xiết vào da thịt làm cô đau nhói. Khi kéo cô về phía mình dường như anh nhất bồng cô lên khỏi mặt đất, bàn tay cô bám vào cánh tay gân bắp vạm vỡ của anh để giữ mình ở cách người anh. Mặt anh sát mặt cô, rất gần, một gương mặt nhỏ, rắn rỏi, sắc đá, tàn nhẫn và rất đàn ông.

- Cô là con quỷ nhỏ khát máu trả thù.- Giọng anh khe khẽ và nghe rùng rợn như một tiếng sét ở nơi xa.- Guy cho rằng cô là thánh thần của nó, nhưng thực con người cô được nhào nặn từ bùn. từ bùn đen bẩn thỉu như nhuộc mà bất cứ thằng đàn ông nào cũng có thể nhào nặn được.

Trống ngực cô đập rộn vì sợ hãi. Cô tự giải thoát mình ra khỏi vòng tay xiết của anh làm một cánh ta áo bị xé rách. Cô giơ tay áo rách, Nhìn anh với ánh mắt lên án.

- Chẳng biết liệu Guy có tin lần này tôi bị ngã hay không ?- Cô nói, vẻ thách thức.

Holt tiến lại phía cô một bước, nét mặt đe dọa. Diana lách chạy vòng quanh. Cô đã cố ý khích động anh và bây giờ thấy hối hận. Cô đã lớn lên dùng Guy để chọc tức và trả thù Holt. Bây giờ cô không còn nghĩ như vậy nữa. Nhưng sau tất cả những gì đã xảy ra. Chẳng bao giờ Holt sẽ tin lời cô.

Diana chạy, cô chạy trốn mình cũng như trốn anh. Cô cưỡi chạy được vài bước thì anh đã đuổi được và tóm được cô. Cô vùng vẫy để tự giải thoát, nhưng chân cô đã đan vào chân anh. Cô mất thăng bằng ngã nhào xuống đất, kéo anh ngã theo. Cô bị cơ thể nặng của anh xích buộc trong khoảng khoắc, rồi quay người đâm đập anh để thoát ra, giải thoát được nửa người, cô định chồm người bò đi thì bị anh túm giật trở lại. Ngón tay cô bám vào sỏi đá để giành từng centimet quý giá, nhưng chẳng lấy li mốt nào. Với tư thế về sức lực. Holt lật ngửa người cô ra, bàn tay cô vẫn bám vào những viên đá sỏi nhỏ.

Lúc anh lật được người cô, cô hất cả nắm cát sỏi vào mặt anh làm anh choáng váng trong giây lát.

Trước lúc Diana thoát khỏi vòng tay cứng như sắt của anh, Holt đã hồi tỉnh lại, những ngón tay anh lần xuống tóm chặt cổ tay cô, kéo ngược lên đầu cô trong khi cả cơ thể anh nằm đè lên người cô. Như trông qua một tấm màn che cô thấy Holt lắc đầu để rũ rơi những hạt bụi cát bám quanh mắt. Nhưng cô không lấy làm tiếc đã làm như vậy đối với anh.

Cô vẫn chống cự, vẫn co người cố gắng đẩy hất anh ra. Hơi thở hỗn hển của cô dần dần biến thành tiếng thều thào khe khẽ, tuyệt vọng. Holt giữ chặt tay cô cho tới khi cô không còn kháng cự nữa. Con tim cô đập đau nhói vì gắng gượng quá để vật lộn. Cơ bắp cô run rẩy, dần cả ra không đủ khả năng để tự giải thoát ra khỏi vòng kiềm kẹp của anh.

Diana nhìn thẳng vào gương mặt bất động của kẻ làm nhục mình. Kiệt sức và với hơi thở khó khăn, cô dùng đầu lưỡi liếm cho dịu làn môi dưới khô nóng rát. Ánh mắt của Holt rơi xuống miệng cô. Con mắt của anh xám màu than củi nhưng mãnh liệt và long lanh.

Tiếng thở hỗn hển khẽ thoát ra từ cổ họng cô. Cô không thể cử động được nữa. Cô cũng chẳng thể quay đầu được để tránh miệng anh lúc này cứ hạ thấp xuống và quyết nhẹ quỳ rũ trên đôi môi nhạy cảm của cô.

Tất cả những giác quan cảm thụ của cô bỗng bừng dậy sống động trong cuộc sống mới. Cái giường đá sỏi cứng. Những viên đá sắc cạnh ấn nghiền vào da thịt cô. Tay cô cọ cọ trên nền đất khô cằn lúc Holt kéo tay cô xuống ở vị trí ngang vai. Diana nếm những giọt mồ hôi mặn chát nhỏ xuống từ môi trên của anh và hòa nhập vào nụ hôn. Cái nóng bức tỏa ra từ cả hai cơ thể dường như đốt họ chảy lỏng trộn nhập vào nhau và mồ hôi càng làm tăng cái hương vị đàn ông của anh tác dụng kích thích và điều hòa. Nhịp đập hoảng loạn của con tim trong người cô hài hòa dần với nhịp đập hoang dại của tim anh.

Những cảm giác mà anh dùng chúng để chiếm đoạt đôi môi của cô làm cô rùng mình, đưa cô đến ngưỡng cửa của sự hưng phấn bất chấp Diana gấn gượng xua đuổi những khoái cảm anh tại nên cho cô. Cuộc hôn nhân đã mở đường cho cô đến bản chất tình ái của mình, đã dẫn dắt cô vào thế giới của tình dục, đã đưa cô đi ngang dọc trong mê lộ của cảm xúc. Lưỡi anh bây giờ thám hiểm những nơi thầm kín và nhạy cảm nhất của cô, gửi đến những cơn sóng trào của khoái cảm cho nó cứ lan tràn tới tận những đầu dây thần kinh xa nhất trong cơ thể cô.

Bàn tay anh không ngừng yên lấy một giây. Chúng vuốt trượt trên cơ thể cô, dường như nhào nặn tái tạo nó theo sự thèm khát của anh. Trong một cơn tuyệt đỉnh của cảm giác làm cô không thể nghĩ được tới cái gì khác. Diana mơ màng nhận cảm thấy những thứ quần áo khác còn bám giữ ở người cô bỏ tuột hết ra.

Diana nằm ngửa trên mặt đất mắt nhắm nghiền, cô nhận cảm được những tia nắng mặt trời bỗng rọi xuống làm da trần của mình. Cô lắng nghe hơi thở của người đàn ông nằm cạnh. Trong vài khoảng thoáng vơi, cô chẳng thấy gì ngoài niềm hạnh phúc của sự thỏa mãn hoàn toàn. Nhưng rồi dần dần sự im lặng cứ trải dài ra mãi thức tỉnh những ý nghĩ khác trong đầu cô. Cô quay đầu nhìn anh với ánh

mắt thận trọng, bàng hoàng được che dấu dưới đôi mi dài. Cô lặng nhìn thân hình vạm vỡ đôi mắt nhắm nghiền và mái tóc rối bời. Nhịp đập con tim cô lại rộn lên khi nghĩ đến sức mạnh và sức sống trong anh. Bây giờ, cô không coi anh là kẻ thù, mà nhìn anh với tư cách là đàn ông. Và tư cách này. Holt là người có một không hai chẳng ai có thể so sánh được với anh. Cô muốn gần gũi anh kể cho anh về ngọn lửa hoang dại trong vòng tay anh đã đánh bại cả tâm hồn cô.

Như thể nhận được ánh mắt và đọc được những suy nghĩ, anh đứng thẳng dậy và cử động này đẩy anh ra khỏi tầm nhìn của cô, dường như xóa nhòa mọi nét thân quen. Mi mắt cô khép lại sâu hơn để che dấu cô bị tự ái đến dường nào.

- Ít ra Guy chưa đến nỗi lựa chọn lầm. Em khá thật đấy.- Trong lời nhận xét miệt thị này bao hàm câu khen miến cưỡng. Nhưng đối với Diana nó có tác động giống cái bạt tai làm cho cô cảm giác rằng mình chỉ là một con đàn bà rẽ rúm. Có cái gì đó vừa mới rất đẹp, bỗng trở thành xấu xa đối với cô.

Lòng tự trọng đã giúp cô đứng dậy, với tay nhặt quần áo vẫn còn nằm la liệt xung quanh.

- Cái đó chẳng thay đổi được gì.- Cô nói mà không nhìn anh. Nhưng cô biết tất cả đã thay đổi.

- Tôi chưa bao giờ nghĩ thế cả.- Holt khô khan lập lại. Bàn tay cô run rẩy lúc mặc chiếc quần bò. Cổ họng cô như thắt lại.

Khi cài lại nịt vú, cô nghe thấy tiếng vải sột soạt đằng sau. Chui người vào được chiếc áo sơ mi, cô quay lại. Holt cũng đang cho áo vào trong quần.

- Bây giờ thì sao, Holt? - Đó nửa là câu hỏi, nửa là câu thách thức.

- Tôi không biết cô định nói gì. - Ánh mắt lạnh lùng lãnh đạm vuốt ve thân thể cô.

- Anh sẽ tận dụng cái có lợi cho anh chứ? Đó vẫn luôn là mục tiêu hàng đầu của anh từ khi đến điền trang cơ mà.

- Diana cài khuy áo. Anh tiến lại gần hơn, nhưng cô không lùi tránh anh.

- Tại sao lại tôi? Cô mới chính là người luôn luôn lợi dụng người khác.

Anh đứng lại cách cô nửa mét. Con tim Diana ngừng đập trong giây lát khi bắt gặp ngọn lửa bạc trong ánh mắt của anh. Ngọn lửa đã bị dập tắt bớt đi, nhưng chưa hề tắt, ở cả hai bên. Tro còn hồng, sẵn sàng để bất cứ lúc nào cũng có thể bùng cháy lên.

Cô nén tiếng nức nở, hỏi.

- Tại sao anh lại nghĩ rằng tôi đã lợi dụng anh?

Anh quay người, đường như sốt ruột và bối rối.

- Tôi cũng có thể đưa ra chính câu hỏi ấy.- Khi nhìn lại cô, trong ánh mắt anh mang vẻ mỉa mai.- Diana..cô thợ săn.. Cô đang săn con mồi mới chăng? Cô nghĩ rằng chinh phục được cả hai chúng tôi là việc làm thích thú hấp dẫn hay sao? Hai con mồi.. giai thương kép? Cha và con trai?

Diana rùng mình bởi sự tàn bạo trong lời nói của anh. Nhưng cô không nói ra được lời phản bác của mình đã ra đến đầu lưỡi nữa vì lúc này dòng đá sỏi nhỏ chảy xuống sườn núi cả hai cùng quay lại, nghĩ rằng sẽ thấy ông Rube, nhưng đó là Guy.

Diana hoảng sợ lạnh hết cả người lúc trông thấy nổi tức giận đau đớn hằn in trên gương mặt trẻ. Những dòng nước mắt nóng hổi lăn dài trên má anh và trong con mắt anh là sự căm thù đến hoang dại lúc anh đứng lại dạng chân thách thức.

- Tôi đã nhìn thấy hai người.- Anh nói, giọng run run. Từ trên kia nhìn xuống. Tôi đã thấy hai người.

Diana vô tình kêu lên một tiếng sợ hãi. Ánh mắt cô trườn về phía Holt đang đứng bên cạnh. Sự tự chủ đã được tôi luyện hàng năm dài đã giúp anh giữ vẻ mặt thản nhiên, chẳng để lộ cảm xúc gì, Đôi mắt xám của anh chẳng thốt lộ những suy nghĩ ở bên trong.

- Guy ạ..- anh nói, giọng bình tĩnh.

Nhưng Guy đã quay về phía mấy bộ yên ngựa để cách đó vài bước chân. Đầu tiên, chẳng ai nhận thức được rõ ý định của anh. Rồi anh rút khẩu súng gắt bên yên ngựa, chìa thẳng vào Holt. Ngón tay đặt vào vòng cò.

- Tôi đã nhìn thấy ông cưỡng hiếp cô ấy.- Anh nghẹn ngào thét lên.- Tôi sẽ giết ông.- Anh bật khóa súng. Ông hãy đứng cách xa cô ấy.

Ông đã kể cho tôi nghe toàn chuyện bịa đặt về cô ấy vì chính mình cũng muốn chiếm đoạt cô ấy.- Guy buộc tội anh và nâng súng lên tầm vai.- Ông sẽ chẳng còn bao giờ có cơ hội động chạm vào người cô ấy.

.Guy, đừng thế.- Diana đứng ra giữa hai người đàn ông, dù hoàn toàn không ý thức được việc mình làm.- Trời ơi ông ấy là cha anh.

- Nhưng người cha làm nổi việc gì? Anh cay đắng hỏi lại.

Holt đẩy cò sang bên, từ chối tầm bình phong này. Anh chậm chạp đi về phía Guy.

- Không được tiến lại gần hơn nữa.- Guy cảnh cáo anh, đầu mũi súng đã hơi run rẩy.

Holt đứng lại chỉ còn cách Guy có một mét.

- Ở khoảng cách này con sẽ không bắn trật đi, Guy ạ. Nếu định bóp cò trước đó con nên xem xét suy nghĩ cho kỹ để khỏi hối hận.

Chân run lẩy bẩy, Diana chạy về phía Guy, con tim như muốn bật ra khỏi lồng ngực vì sợ hãi.

- Nếu anh còn muốn gì ở tôi thì xin đừng làm thế. Cô cầu khẩn.

Ngón tay đề nơ cò súng run bần. Nhưng anh không nhìn cô. Cô quay sang phía Holt nhưng không đầu trôi nổi ánh mắt sắc lạnh như kim loại của anh và cô không hiểu sao Guy lại đầu trôi nổi ánh mắt ấy. Giây lát sau, cô định giật khẩu súng khỏi tay Guy, nhưng chẳng cần thiết nữa, vì Guy đã hạ mũi súng xuống.

- Nếu ông còn lại gần cô ấy một lần nữa, tôi sẽ giết ông. Anh đe Holt.

Sự việc qua đi. Diana kiệt sức khụy xuống gối. Holt quay người đi xa mấy bước, nhờ đó mà ngăn ngừa khả năng xảy ra cuộc đụng độ mới. cái báng súng bằng gỗ đánh bóng chạm đất bên cạnh Diana. Cô run rẩy đưa tay lên gạt mái tóc xõa kín mặt.

Guy chùi sạch giòng nước mắt trên má, vờ cử chỉ cho thấy anh như thể vừa thức tỉnh dậy khỏi một cơn ác mộng. Diana nhắm mắt, cố xua đẩy khỏi trí nhớ những hình ảnh hãi hùng khi trước. Cô nhận cảm thấy Guy âu yếm đặt tay lên vai mình.

- Ông ta có làm em đau không.

- Không.- cô tưởng mình nghẹt thở bởi tiếng cười điên loạn đang ngẹt dâng trong cổ họng và vất vả lắm cô mới đè nén xuống được.- Không. Ông ấy không làm tôi đau.

Giọng Holt ngăn đoạn câu chuyện.

- Ông Rube ở đâu?

- Trên kia.- Guy cộc lốc đáp lại.

- Lên đôi gác cho ông ấy đi.- Anh ra lệnh.

Guy ngập ngừng trước khi tuyên bố:

- Diana sẽ đi cùng tôi.

Holt liếc nhìn hai người trong giây lát, trả lời.

- Sao con lại nói với cha điều ấy? Cô ấy chẳng cần đến sự cho phép của cha.

Môi Guy bặm lại lúc nhìn xuống Diana.

- Đi em! Anh chìa tay để kéo cô đứng dậy.

Cô không biết phải làm gì. Một nửa cái Tôi của cô muốn ở lại bên Holt, nửa bên kia lại biết rằng cô phải đi cùng Guy, nếu không sẽ gây ra cuộc đụng độ mới. Và hệ thống thần kinh đã bị tổn thương của cô chắc chắn sẽ không chịu đựng nổi.

Cô cầm tay Guy, đứng dậy đi cùng anh. Lúc anh kéo cô trườn lên dọc sườn núi dốc, cô phải vất vả lắm mới cưỡng lại được sự quyến rũ quay người nhìn xuống thân hình cô đơn ở dưới kia đang ngược nhìn theo họ.

Leo trèo lâu và vất vả mới tới được chỗ Rube đang đứng đợi. Chân Diana mỏi nhừ, đau nhức. Cô mệt đến đứt hơi thở. Nhưng cái đau đớn về thể xác lại hữu ích đối với cô vì nó làm cô quên đi trong chốc lát nỗi đau vật trong tâm hồn.

- Đã đến lúc cháu quay lại đây, Guy ạ.- Rube lầu bầu. Tôi đã tưởng cậu bỏ rơi ta ở trên này. Bữa trưa của ta chắc đã nguội lạnh rồi. Tại sao khi này cháu lại chạy loạn lên như con bò tót bị con ong nào đó đốt vào bộ phận quý giá nhất của mình thế? - Bây giờ, ánh mắt hấp háy của ông nhìn vào Diana.- Cô bị làm sao thế?

Cô đoán nét mặt cô chắc vẫn còn tái nhợt và nỗi sợ hãi chưa biến mất khỏi ánh mắt mình. Lúc ánh mắt ông đập vào tay áo bị xé rách của cô, cô đặt bàn tay lên đó.- Tôi bị vướng vào bụi cây.- Cô nói dối.

- Ở ngoài hoang thổ này cô phải thận trọng. Bụi cây gai có thể làm người ta bị xây sát và rồi nhiễm trùng.

- Tôi không hề bị xây sát gì.

- Thế thì cô quá may mắn đấy, nhất là khi tay áo bị toạc ra đến thế kia.

- Giờ ông không định quay xuống hay sao? - Guy ngắt lời ông già.

- Lúc này anh chạy biến mất, không thềm nói một câu tạm biệt, bây giờ lại muốn đuổi tôi đi ngay khỏi đây. Nhưng tôi biết rõ thân phận mình. Tôi đều biết khi nào người ta không thích tôi có mặt.- Rube khập khùng bước đi, vừa đi vừa lẩm bầm trong miệng.

Mấy phút sau thân hình gầy gò của ông biến mất khỏi tầm nhìn của Diana. Cô ngồi xuống dưới bóng một cây lá kim ma cao trên đỉnh núi. Cô không nhìn Guy đã ngồi xuống bên cạnh. Thời gian cứ lặng lẽ trôi đi và dường như giây khắc sau điềm âm vang to hơn giây khắc trước.

Rồi Guy giận dữ quát lên.

- Tôi căm thù ông ta. nếu không có em ở đó, anh đã giết chết ông ấy rồi.

- Anh đừng nói thế.- Diana bối rối đứng bật dậy, vòng tay ôm lấy bụng đau thắt.- Tôi không muốn nghe thấy điều ấy.

Guy cũng đứng dậy hỏi.

- Tại sao em để cho ông ta hành động như vậy đối với mình? Anh hỏi trong sự bối rối đau đớn.

- Chuyện ấy đã xảy ra. tất cả chỉ có vậy.- Cô quay lưng về phía anh, đấu tranh chống lại sự cắn rứt lương tâm.- Tôi không thể giải thích được như thế nào và tại sao.

Anh vòng tay ôm lấy ngang lưng cô, kéo cô lại phía mình.

- Trời ơi, em Diana, anh rất yêu em. Anh vô cùng yêu em.- Môi anh trượt trên mái tóc cô.- Anh không mong muốn gì hơn là được bảo vệ che chở cho em và chăm lo cho em. Chừng nào có anh ở bên, chừng ấy em chẳng phải lo lắng sợ hãi gì. Anh thề với em như thế.- Cô nắm lấy cổ tay anh, để cô tự giải thoát ra khỏi vòng tay anh, nhưng lời nói lạ lùng của anh làm cô đột ngột dừng lại. Anh biết tâm trạng thế nào mỗi khi cảm thấy cô đơn, lẻ loi và cần đến ai đó..một người nào đấy quan tâm tới mình. Và anh yêu em, Diana ạ. Anh vẫn luôn yêu em. Bây giờ em có anh, Diana ạ và mỗi khi cần đến ai đó em luôn có thể trông cậy được vào anh.

Môi anh vuốt ve cổ cô, nhưng các giác quan của cô vẫn lạnh nhạt. Bây giờ cô không ngần ngại nữa, cô đẩy người anh ra, vì những cử chỉ âu yếm yêu thương của anh làm cô khó chịu chẳng kém gì lời giải thích anh tìm ra cho thái độ của cô.

- Em làm sao thế?- guy ngờ ngác hỏi.

- Anh không hiểu hay sao?- Cô sốt ruột đáp lại.- Tôi không thể từ vòng tay cha anh chạy thẳng vào vòng tay của anh.- Cô thấy đau khổ vô cùng.- Bây giờ tôi phải đi xuống dưới kia.

- Nhưng em không thể đi đến với ông ấy.- Anh phản đối.

- Trời ơi!- Cô cười cay đắng- sau tất cả những gì xảy ra giữa anh và Holt, thực lòng anh cũng chẳng tin rằng ông ấy muốn chiếm đoạt tôi lần nữa. Có lẽ ông ta muốn thấy tôi chết hơn là sống. Anh đừng lo. Sẽ chẳng có gì xảy ra đâu. Hơn nữa ông Rube đang ở dưới đó.

Cô chậm chạp trèo xuống bãi ngô trại trong lòng khe núi. Khi chân cô nghiêng trên nền đá sỏi, Holt quay người về phía cô, mắt ngài sáng. Con tim cô đập rộn lúc thấy anh như vô tình tiến lại phía cô một bước. Nhưng rồi anh đứng sững, mọi cảm xúc biến mất khỏi gương mặt và vội quay lưng về phía cô. Diana bậm môi. Cô đã phỏng đoán và chờ đợi chính điều ấy, nhưng nhận thức này không giúp cô dễ dàng chịu đựng điều đó hơn.

- Tôi nghĩ cô định ở lại trên kia cùng với Guy cơ mà?- Rube vừa vét sạch đĩa thức ăn vừa hỏi.- Nếu tôi biết cô lại quay xuống đây thì lẽ ra cả hai chúng ta có thể đi cùng nhau. Nhưng chẳng thấy cô nói gì cả.

- Trên ấy nóng bức quá.

- Lẽ ra tôi có thể nói ngay được cho cô biết điều đó, nhưng cô có hỏi tôi đâu. Chẳng ai hỏi tôi câu nào.. Chẳng ai nói với tôi câu nào.- Ông lâu bầu phàn nàn.- Cũng chẳng sao cả.- Tôi thì thế nào cũng vậy thôi.

Giá như không có ông Rube ở đây, sự yên lặng bên đồng lửa sẽ chẳng bao giờ bị phá tan. Thực tế này chẳng lọt qua sự để ý của ông.

- Không khí ở đây ngột ngạt quá thể..đến mức tưởng như dùng dao có khi cắt xẻ chúng được ra thành từng mảnh. Ngoài tôi ra chắc chẳng còn ai nói được mười từ liền nhau. Tất nhiên không ai nghĩ rằng nên kể cho tôi nghe chuyện gì đã xảy ra. Nhưng thực ra cũng chẳng cần phải nói cho ông già Rube biết chuyện gì. các bạn hãy giữ lấy cho riêng mình.- Diana thấy Holt ném về phía ông cái nhìn bức bối.

- Tôi biết, tôi biết mà.- Rube tiếp lời.- Tại sao tôi chẳng im miệng đi nhỉ? Mọi chuyện xảy ra ở đây nào có liên quan gì đến tôi đâu? Đúng thế không Holt?

Đến chiều hôm sau, con ngựa hoang vẫn chưa đưa lũ ngựa cái quay về nguồn nước bên khe núi. Túi nước cuối cùng của họ đã trống rỗng.

Bây giờ phải quyết định điều Holt đã trì hoãn và Guy nhắc anh nhớ lại.

- Chúng ta không còn nước uống nữa. Phải làm gì bây giờ?- Anh hỏi giọng thách thức.- Từ sáng đến giờ, bầy ngựa cũng chẳng được uống ngụm nước nào.

- Chúng ta hãy đợi cho đến năm giờ chiều. Nếu cho đến lúc ấy con ngựa đực vẫn chưa đưa lũ ngựa cái lại đây, chúng ta sẽ đi xuống nguồn nước kia.

Họ đợi đến năm giờ chiều vẫn chẳng thấy bóng dáng tăm hơi của con ngựa hoang trắng và mấy con ngựa cái. Diana cảm thấy Holt không muốn đi xuống nguồn nước nhưng họ cần nước uống và sự cần thiết này quan trọng hơn tất cả những điều khác.

- Buộc yên ngựa đi!anh nói khi nhìn thấy tín hiệu của Rube báo rằng trong thung lũng kia chẳng hề có động tĩnh gì.- Chúng ta xuống nguồn nước và cho lũ ngựa uống.

Bây giờ, ngồi trên yên ngựa, Diana cảm thấy con đường như ngắn lại. Thấy Guy dắt theo con ngựa đã thắng yên cương cho mình, Rube nhếch mép cười.

Chương 9

- Tôi tưởng các bạn để tôi ngồi chết dí trên này như con chim bị buộc vào cành cây. Tôi thích ngồi trên yên ngựa hơn là ngồi phệt xuống mặt đất. Dưới kia chắc chắn sẽ mát mẻ dễ chịu hơn là ngồi trên đồng sỏi này. Chẳng khác gì bị quay trong lò.

- Ông lên ngựa đi.- Holt nói, vẻ sốt ruột không dấu diếm. Rube nhận giây cương từ tay Guy, lầu bầu câu gì đó rồi tung chân nhảy lên con ngựa. Holt đi đầu. Diana đi sau cùng, tay dắt con ngựa chở đồ đạc.

Bóng đổ đã dài hơn và trong thung lũng mát mẻ hơn trên núi rất nhiều. Holt và Guy lấy đầy nước vào cái túi da cẩn thận thả những viên thuốc khử trùng vào trong khi Rube và Diana để ý đến lũ ngựa. Sau khi uống chán chê, lũ ngựa được để thả trên bên bờ hồ.

Diana hất vốc nước nóng lên mặt.

- Được tắm một cái bây giờ thì thích làm sao! cô nói chẳng hề chủ định nói với ai.

Nhưng Rube nhanh chóng chớp ngay lấy cơ hội để nói chuyện.

- Khi đi săn ngựa hoang, người ta không được phép tắm. Thậm chí cả đến áo quần cũng chẳng được thay. Nếu không sẽ làm lẫn lộn các mùi. Tôi đã từng gặp một anh chàng không tắm và mặc quần áo mới bao giờ. Hắn truy đuổi đàn ngựa suốt cho tới khi chúng quen mùi người hắn, đến mức hắn tới sát chúng mà chúng chẳng hề bỏ chạy. Hắn đẩy cả bầy vào khe núi cụt mà lũ ngựa chẳng hề để ý thấy đã bị bắt. Không được, cô không được tắm khi đi săn ngựa hoang.

- Tôi tin chắc rằng ông sẽ là tấm gương sáng cho chúng tôi, ông Rube ạ.- Holt nhận xét.

- Anh nói vậy có nghĩa thế nào? Tôi vẫn thường xuyên tắm gội như những người khác.- Rube bực bội đáp lại.- Không ai nói rằng tôi ở bẩn cả.

Không ở bẩn, nhưng râu ria chẳng thềm cạo, Diana nghĩ thầm và nhìn bộ râu xám tua tủa trên gương mặt chai sạm vì nắng gió và cát bụi thời gian của ông. Nhưng cả cô lẫn hai người kia đều không có ý định trêu tức ông già, việc mà cách đây vài ngày chắc chắn họ sẽ làm.

Cô thở dài ngồi thẳng người nhìn ra cửa thung lũng. Cô tình cờ nhìn về hướng này.

- Các anh xem kia! cô thì thầm.

Những người khác quay người lại và chết lặng trong chuyển động quay này. Con ngựa đực trắng nhìn thấy họ. Nó ngẩng cao đầu để đánh hơi. Nó tiến lại gần hơn vài trăm mét đi lướt trên mặt đất trong kiểu đi chao đảo lạ lùng hiếm thấy. cái đuôi dài của nó ve vẩy. Bộ bờm dập dờn như tấm lụa trắng trong cơn gió nhẹ thổi. Nó hoài nghi đứng lại, bất động như tượng đá sống.

Hình ảnh của nó làm Diana vừa nể sợ vừa thích thú. Con ngựa đực hoang dại và tự do như con đại bàng vỗ cánh tung bay trên trời cao, cũng cao thượng và tự hào như vậy.

Một sự kích thích đặc biệt trù phú lấy người cô.

Ngọn gió đem mùi vị của con ngựa đực đến với bầy ngựa của họ. lần này Diana đã chuẩn bị, khi con ngựa của cô quay đầu để nhìn về phía con ngựa lạ, cô đặt tay lên che mõm nó để nó không hí lên. Nhưng những cử chỉ của các con ngựa khác quay đầu tò mò lặng nhìn con ngựa đực dường như cũng đủ là tín hiệu báo động cho nó.

Tiếng hí phì phì thoát ra từ mõm nó rõ ràng là mệnh lệnh rút lui đối với những con ngựa cái đang đứng đợi đằng sau nó. Nó tung vó sau nhảy hất chốc lát rồi lại phi thẳng về phía cửa thung lũng, Diana muốn đứng lặng ở đó để chiêm ngưỡng những chuyển động uyển chuyển như giòng nước chảy của nó. Nhưng Holt đã nhảy lên yên ngựa.

- Đuổi theo thôi! Chẳng bao giờ chúng ta có thể tiến gần hơn nó bây giờ đâu.

Con ngựa của anh đã phi theo đàn ngựa bỏ chạy kia trước khi những người khác kịp nhảy lên yên ngựa. Vì phải dắt theo con ngựa thồ nên Diana phải chịu số phận hẩm hiu là hứng bụi bị tốc lên mù mịt, khi ba người đàn ông phi ngựa đi. Lũ ngựa được nghỉ ngơi nhưng chúng vừa uống một bụng đầy nước và điều đó làm giảm tốc độ của chúng.

Nhưng họ vẫn theo dõi đàn ngựa họ đang đuổi theo. Con ngựa cái hoang chạy trước và con ngựa trắng thúc hai con ngựa cái kia chạy trước mình, không để cho chúng chậm bước lại trong cuộc chạy trốn. Trông kiểu đi pas lạ lùng, dường như nó bay lướt trên mặt đất, không hề biết mệt và hết sức dễ dàng.

Bóng đổ mỗi lúc một dài hơn khi mặt trời bắt đầu ngả xuống xa xa. Thỉnh thoảng Diana chẳng nhìn thấy lũ ngựa cái đâu, nhưng màu trắng lấp lánh trong thung lũng của con ngựa đực soi đường chỉ lối cho những người truy lùng như một ngôi sao định hướng phương vị. Cho dù có thúc ép ngựa phi đi đến đâu, hình như họ cũng không rút ngắn được khoảng cách giữa mình và đàn ngựa hoang đang chạy trốn.

Con ngựa cái hoang hình như quen thuộc tường tận từng ngọn đồi, từng khe đá. Đột nhiên nó rẽ vào một khe núi hẹp. Con ngựa đực thúc hai con ngựa cái bị nó áp sát vào theo. Holt và Rube là người đầu tiên phi vào khe núi, Guy theo sau. Diana còn tụt lại một khoảng xa. Cô thấy những tiếng the the, tiếng hét thảng thốt. Cô chưa vào đến đầu khe núi thì Gue phi ngựa trở ra.

- Chúng nó mắc bẫy rồi.- Anh phấn khởi kêu lên.

Chốc lát sau, cả Holt lẫn Rube đều phi ngựa ra khỏi khe đá chật hẹp. Holt đã nhảy xuống trước khi con ngựa kịp đứng lại. Anh không hao phí thời gian vào việc tận hưởng chiến thắng.

- Chúng ta dựng chướng ngại vật.- Anh nói với Rube.- Guy và Diana phải sẵn sàng đề phòng trường hợp chúng chạy ra đây.

Giả như không cố tập trung lắng nghe những tiếng động từ trong khe núi vọng ra. Diana đã hết sức khâm phục Rube và Holt trong thời gian ngắn nhanh chóng và khéo dựng được chướng ngại vật bằng cành cây chết khô.

- Trông không được bền vững cho lắm.- Rube nói khi họ xong việc. Ông thở hỏ hà hỏn hển.

- Đúng thế.- Holt nói.- Nhưng trông thoáng qua thì chắc chắn. Cho nên chúng ta phải hy vọng vào khả năng con ngựa đực không nghĩ đến việc thử độ bền vững của chướng ngại vật này.

- Có lẽ nó không đi vào lối nhỏ của khe núi này vì như thế bị dồn vào thế đường cùng. Cho nên nó sẽ chẳng đụng chạm gì đến chướng ngại vật đâu.

- Hy vọng thế.

- Các anh có chắc chắn rằng ngoài ra chẳng có lối nào khác dẫn ra khỏi khe núi không ?- Diana xuống ngựa sau khi thấy không cần thiết phải canh gác nữa.

- Chắc chắn phải có lối đi thoát ra hoặc một cửa vào nữa, nếu không con ngựa cái đã chẳng dẫn cả đàn chạy vào đây.- Rube nói.- Tôi nhớ đã từng lần thấy nơi một vách khe núi sụt lở. Có thể trước đây là một con đường mòn dẫn ra ngoài nhưng giờ bị đất sụt che lấp hết tất cả. Chúng đang bị kẹt trong đó. Chẳng có cái bẫy nào tuyệt hơn cái bẫy này.

- Bây giờ chúng ta đi vào bắt mấy con ngựa cái chứ?- Guy hỏi, anh vẫn ngồi yên trên ngựa, tay cầm cuộn dây thừng.

- Trời tối không thể nhìn được nữa rồi.- Holt nói. Mặt trời đã biến mất dưới chân trời. Hoàng hôn rực rỡ trên nền trời cao phía ấy ! Chẳng lâu nữa, nó sẽ ngã màu tối tím thẫm và không tia sáng yếu ớt nào chiếu rọi được tới khe núi hẹp thoải mái này.

- Mấy con ngựa cái của chúng ta đang hốt hoảng chẳng kém gì con ngựa đực. Chúng không thể chạy trốn được khỏi khe đá. Vậy nên chúng ta để cho chúng trấn tĩnh lại qua đêm hơn là làm cho chúng hốt hoảng thêm lòng chạy có thể bị thương. Sáng mai chúng ta sẽ bắt giữ lại hai con ngựa cái của mình, còn sẽ thả con ngựa đực cùng con ngựa cái hoang kia đi.

- Vậy dựng trại ngủ đêm ở đây hay sao ?- Diana hỏi.- Nhưng thức ăn và đồ đạc của chúng ta để cả ở

dưới kia..

- Chúng ta ngủ lại ở đây.- Holt nói, giọng mang vẻ kiên quyết không chấp nhận bất cứ sự phản đối nào.- Chúng ta sẽ đốt lửa trước đốt chường ngại vậy để phòng trường hợp con ngựa trắng dò ra xem xét nó. Còn vì chẳng có đồ ăn và chăn đệm, chúng ta phải nhin đói để ngủ và sưởi ấm bằng đồng lửa thôi.

- Có khi tôi kiếm được con thỏ nào thì hay lắm.- Rubenói.- Tôi không thích đi với cái dạ dày trống rỗng.

- Nếu ông tinh mắt bắt được thỏ trong điều kiện như thế này thì cứ việc xin mời.- Holt trả lời.

- Sao lúc nào anh cũng phải nói ngược lại?- Rubr lâu bầu.- Chẳng bao giờ anh dám khen ngợi ai nấy ra một vài ý kiến hay. Không. Bao giờ anh cũng bới bèo ra bọt. Nhưng nếu anh nhin đói được thì tôi cũng chịu được. Đây, anh cầm lấy giây cương con ngựa của tôi.- Ông ấn giây cương ngựa vào tay Holt.- Nếu anh cứ nhất định như vậy thì tôi sẽ đi kiếm củi đốt. Chắc chắn chẳng có ai khác sẽ làm việc này.- Tôi thử xem tóm được con thỏ nào không trước khi trời tối hẳn.- Rõ ràng Guy thấy sáng kiến của ông Rube hay hơn cha mình. Anh rút súng ra khỏi bao và xuống ngựa.

- Phải dẫn lũ ngựa đi đi lại lại cho nhiệt độ có thể chúng giảm dần.- Holt nói lúc con trai anh đưa dây cương ngựa cho Diana.- Thấy chúng ướt đầm mồ hôi.

Diana dắt con ngựa của mình, của Guy và con ngựa thồ đồ đạc đi theo mấy con ngựa do Holt dắt. Họ đi vòng tròn mấy lượt đơn điệu trước cửa khe núi trong khi Guy biến mất vào bóng nhập nhoạng của hoàng hôn và Rube kiếm củi.

Tiếng động ồn ào vang ra từ khe núi. Những tiếng hí của bầy ngựa hòa trộn cùng tiếng vó đập dầm xuống nền đất của nhà tù tự nhiên mà chúng dần thân vào. Sự tuyệt vọng của chúng dường như trùm phủ lấy bầu không gian và làm thần kinh Diana hết sức căng thẳng đến mức cô chỉ muốn dờ bỏ chường ngại vật và thả chúng thoát ra ngoài. Nhưng lý trí ngăn cô hành động theo bản năng như thế, đầu hàng những cảm xúc nhất thời, và cô cố gắng gượng nghe tiếng hí bất hạnh này một cách thần nhiên và bàng quan như Holt.

Tiếng súng vang lên từ nơi nào đó trong sa mạc tím, dội vọng xuyên màn đêm buông phủ mỗi lúc một dày thêm. Diana dừng lại để tìm nhiều về hướng mà cô nghĩ tiếng nổ từ đó vọng về, bàn tay đều đều vuốt bên mồm con ngựa. Bụng cô sôi sùng sục. Đến lúc cô còn chịu đựng được, nhưng cô biết chẳng bao lâu nữa sẽ bị cơn đói hành hạ.

- Không biết Guy có bắn được con gì không?- Cô thốt lên.

- Chúng ta sẽ biết ngay lúc nó về đến đây.- Holt cộc lốc trả lời.

Ngọn lửa của Rube đãy bốc cháy, nổ lách cách lúc Guy quay trở về với vẻ mặt đặc thảng, tay xách tai

một con thỏ giơ cao nó trước mặt mọi người để tất cả đều thấy rõ bằng chứng về cuộc đi săn thành công của anh.

- Thì cũng tốt hơn là chẳng có gì.- Rube nói thật lòng mình với anh.- Tôi sẽ làm sạch nó và lột da và xiên nướng trên đồng lửa. Anh vốn là một tay súng giỏi. Guy ạ. Đã có những thời tôi đã làm được như thế..nhưng ông không nói hết câu.

- Tôi chưa hề nghĩ rằng thịt thỏ cũng có thể ngon hơn thịt bò.- Diana cười nói.- Điều đó chỉ muốn nói lên rằng tôi đang rất đói bụng.

- Tôi hiểu ý chị.- Guy nói và ném về phía Holt cái nhìn kiêu ngạo. Anh đã thành công trong việc mà Holt cho rằng không thể làm được. Nhưng Holt đang dựng cột rào quanh lũ ngựa, làm ngơ trước những gì xảy ra bên đồng lửa như thể sẽ hạ cố nếu để ý đến vẻ đắc thắng của Guy.

Rube rút từ thắt lưng ra con dao. Lưỡi dao lấp lánh trong ánh lửa. Guy đưa con thỏ cho ông rồi đi lại chỗ con ngựa của mình, đút súng vào bao. Niềm tự hào về thành tích của mình rõ ràng đã giảm sút bớt từ lúc Holt không thèm công nhận cho anh. Tiếng động từ bên trong khe đá dần lắng xuống chỉ còn tiếng thở phì phì tức giận và tiếng chân đi đi lại lại không ngừng hòa lẫn tiếng chúng dậm móng xuống đất. Con hoảng hốt của bầy ngựa đang bị vây bủa đã vọt đi.

- Đêm nay sẽ lạnh lắm đấy.- Guy nói lúc đang đứng cạnh bên Diana.

- Đúng thế.- Đoán được hướng suy nghĩ của anh thật chẳng khó khăn gì và Diana cố làm thay đổi dự định của anh.- Nhưng đồng lửa sẽ sưởi ấm chúng ta và nhờ kết quả săn bắn của anh mà chúng còn sưởi ấm được dạ dày, cho nên cũng sẽ chẳng đến mức tồi tệ lắm đâu.

Anh há miệng định trả lời rồi lại im lặng vì Holt đi lại cầm lấy dây cương ngựa từ tay Diana.

- Cô giao ngựa cho tôi.- Anh nói.

Sự hiện diện của anh làm cho khí trời buổi tối đã lạnh lại càng lạnh hơn. Diana trao dây cương cho anh mắt không nhìn anh và nhận cảm thấy thần kinh của chàng trai trẻ đứng cạnh đang căng lên như sợi dây đàn. Khi Holt dắt mấy con ngựa lại cùng với những con khác bên trong khu được rào lại, và được buộc chặt ở đó, cô quay về phía đồng lửa.

- Tôi giúp ông Rube.- Cô nói.

Guy đi theo cô, người bảo vệ không sẵn lòng cho phép cô đứng cách mình xa hơn vài mét. Con thỏ xấu số đã bị lột sạch da, moi ruột gan. Rube rửa sạch máu với ý thức hết sức tiết kiệm những giọt nước quý giá.

- Bé quá phải không ?- Ông hỏi băng quơ lúc xiên nó vào một cành cây khô.

- Kể ăn xin không được phép đòi hỏi nhiều.- Diana nói. Cô cầm cành cây khô và hơ trên đồng lửa trong khi Rube cầm cành cây có chạc xuống đất đặt cái xiên con thỏ nướng trên đó.

Tiếng thở hí phì phì của con ngựa đực hoang như vọng lên ngay phía sau cô. Cô hoảng sợ ngoảnh lại nhìn qua vai về cửa khe đá đã bị ngán chặn, những cành cây kho cọ vào nhau nghe loạt soạt, tiếng vó ngựa dậm vỗ trên nền cát sỏi vang lại trầm đục.

- Nó đang xem xét chương ngại vật ! Đuổi nó quay lại, Guy! Holt từ phía khu buột nhót ngựa gọi với lại.

Guy chạy về phía khe núi, đập tay vào nhau thét.

- Chúng mày cút đi ! Đi khỏi nơi ấy đi!

Có tiếng động mạnh sau tiếng thét của anh.

- Cần thận đấy! - Holt thét lên.

Lời cảnh báo nhắc nhở đến quá muộn. Một tảng núi trắng đột nhiên chọc thủng chương ngại vật. Guy không thể tránh được con ngựa đực. Anh cố nhảy sang bên, nhưng bị con ngựa phì xô ra hất ngã nhào xuống đất. Những con ngựa cái chạy theo như nổi chân con ngựa đực.

Nhìn thấy màu trắng lấp lánh. Diana đã lặng người vì sợ hãi. Khi con ngựa hoang phi bỏ về phía cô, về cái chương ngại vật thứ hai này, tai nó áp sát vào đầu, hàm răng trắng nhọn như ngà voi của nó nhe ra, nghiêng hàm hù đe dọa. Trong đôi mắt tối đen của nó lonh lonh sự căm thù hoang dại.

- Diana, cần thận đấy!

Cô nghe tiếng hét của Holt, nhưng không tài nào cử động nổi. Con ngựa đực chỉ còn cách cô một tầm nhảy cao xa duy nhất thì cô thân thể to lớn của ai đó xô cô ngã xuống đất đè nặng làm cô nghẹt thở. Cô tuyệt vọng nằm đó, bị trói buộc bởi cơ thể nặng kia.

Những giác quan đang choáng váng của cô cảm nhận những vó ngựa dậm dập phi ngang qua. Phải mất vài giây sau. Cô mới nhận ra cả người Holt đang nằm đè lên cô, cô bị xô ngã xấp xuống, cát sỏi vào đầy miệng và cảm giác được thân thể gân bắp của anh nằm trên che chở cho cô.

Lũ ngựa phi chạy qua, nhưng cảm giác vừa gặp nguy hiểm suýt chết vẫn chưa tan biến.

- Không sao chứ?- Holt hỏi và đứng dậy.

Cô nhổ hết cát sỏi trong miệng ra, thở hổ hơ hổ hển.

- Vâng.- Vất vả lắm cô mới nói được thành lời.

Holt không có thời gian để xác định xem cô nói thật hay chỉ muốn chứng tỏ sự cam đảm của mình. Anh nói câu nguyên rũa, bật dậy thét.

- Giữ lấy lũ ngựa !

Trong khi quay lưng lại, lúc đầu cô tưởng anh ám chỉ con ngựa đực hoang và bầy ngựa cái, cho tới nghe thấy những tiếng động hoang dại vọng lại từ khu rào buộc bầy ngựa của họ, những con ngựa cở của họ đang gắng sức giật tung giây buộc để chạy theo con ngựa đực. Viễn cảnh bị giam cầm trong sa mạc, không còn ngựa cở để trở về cách xa điện trang như vậy làm cô tỉnh táo ngay lập tức. Cô chạy theo Holt, thở hổ hển.

Con ngựa chở đồ đã phi biến vào màn đêm. Con ngựa thứ hai giật đứt giây buộc. Khi nó quay chồm lên để phi theo con ngựa hoang. Holt đứng ra chặn ngang đường dang tay ép nó quay lại. Diana chạy lại chỗ ba con ngựa còn bị buộc đang hốt hoảng chồm nhảy tung. Cô cố vỗ về chúng.

- Yên lặng!Yên lặng nào!- Cô nói giọng dịu dàng nhưng quả quyết. Đứng ở đó, cô còn nhìn thấy Holt đang cố gắng tóm bắt dây cương con ngựa phi vọt qua nhưng vô ích. Những con ngựa còn lại nghe theo lời vỗ về của cô nhưng chúng vẫn hàm hừ, đầu lúc lắc sang hai bên. Holt chạy đến bên con ngựa gần nhất, cởi tháo giây cương ra khỏi cột buộc.

- Anh định đuổi theo chúng trong bóng đêm hay sao ?Cô hỏi giọng nói bao hàm ý phản đối.

- May ra tôi đuổi kịp chúng.- Holt tung người nhảy lên ngựa.- Đuổi đến sáng mai chắc chúng đi được nửa đường từ đây về Điện trang.- Anh không bắt đầu cuộc truy đuổi ngay mà kéo giây cương con ngựa vẫn đang hoảng hốt vỗ móng xuống mặt đất quay về phía đồng lửa. Diana biết rằng một kỵ sĩ chỉ có thể hy vọng tóm nổi một con ngựa. Nhưng hai người may ra bắt được cả hai con. Cô tháo giây buộc con ngựa của mình và nhảy lên yên.

- Guy thế nào?Holt hỏi vói lại.

Diana nhìn thấy ở bên kia đồng lửa. Rube đang cúi người xuống Guy. Chàng trai trẻ gượng ngồi dậy, hai tay ôm lấy đầu. Cô không hề nghĩ tới việc anh bị con ngựa hoang trắng hắt xô ngã xuống đất.

- Nó còn hoa mắt và choáng váng, nhưng không sao cả.

- Rube trả lời và quay người, ngồi đó nhìn Holt - Anh định đi đâu vậy? Anh điên rồi sao?

- Hai con ngựa của chúng ta giật đứt dây buộc bỏ đi rồi.

- Và giờ anh định phi đuổi theo chúng hay sao? Anh sẽ bị vấp ngã gãy cổ đấy!

Rube còn lâu bầu nói thêm gì đó nữa, nhưng Holt đã quay ngựa giật dây cương phi thẳng vào đêm tối,

Diana theo sát sau. Anh ngoảnh lại nhìn vội ra sau và trước khi anh tìm ra được lời nói thích hợp trong cơn giận dữ, Diana đã hét vang, giọng đầy quả quyết.

- Tôi đi cùng anh. Có thể anh cần tôi giúp đỡ. - Cô biết rằng anh không thể buộc cô phải quay trở lại nếu chính mình không quay lại.

Họ quất ngựa phi xuyên màn đêm. Trăng lưỡi liềm mảnh khảnh chỉ hắt được chút ánh sáng yếu ớt xuống sa mạc. Hai người phi ngựa đi ào ào, và chỉ giác quan thứ sáu nhắc nhở hai con ngựa tránh những trở ngại có thể gây cho họ những hậu quả không lường trước được. Đó là cuộc truy lùng vô cùng mạo hiểm. Diana bám chặt vào yên cương, chẳng hề biết chắc rằng bước nhảy tới đây của con ngựa sẽ đưa cô vượt qua một trở ngại, một chướng ngại vật hay sẽ hất cô ngã xuống một khe đá hoặc một hố sâu.

Bóng hình tối tăm của một con ngựa đang phi chạy hiện ra trên nền chân trời phía trước họ, đầu nó ngoảnh về một bên để dây cương treo thả không bị vướng vào chân. Lúc này họ đã nhìn thấy kẻ chạy trốn đầu tiên. Holt thúc ngựa phi nhanh hơn. Diana bám sát theo sau. Tốc độ phi nước đại lúc đầu của con ngựa bỏ chạy dần dần giảm xuống còn ở mức độ phi bình thường, và mấy phút sau họ đuổi kịp nó.

Diana còn nhớ những thủ thuật từ những năm thơ ấu nghịch ngợm. Họ từ hai bên tiến lại gần con vật và ép nó phải phi thẳng về phía trước, không thể rẽ ngoặt sang phải hay sang trái. Holt đi ở bên có dây cương treo thả. Diana thấy anh cúi người tóm lấy đầu dây cương của con ngựa chạy trốn.

Chỉ khoảnh khắc sau, con ngựa của cô ngã nhào, hất Diana bay nhào qua đầu nó vào khoảng trống tưởng như vô tận của đêm đen. Một tiếng hét lên bằng hoàng chết nghẹn trong cổ họng cô. Cô nghĩ mình bay lâu không thể tưởng được trong không gian trước khi rơi xuống mặt đất. Nhưng thật ra tất cả chỉ trong khoảnh khắc.

Cú va chạm mạnh xuống đất làm cô đau đến nghẹt thở. Diana nằm bẹp ở đó. Cái đau đớn trong ngực cô dữ dội tới mức cô không tài nào cử động được. Con ngựa của cô run rẩy đứng dậy, vỗ vó, dẫm chân xuống mặt đất ở cách chỗ cô nằm chỉ vài mét. Cô gắng gượng hít hơi thở đầu tiên, đau nhói như bị kim châm.

Mặt đất dưới cơ thể cô rung chuyển bởi chân ngựa dẫm đạp, không chỉ một con ngựa.

- Diana! - Holt hét.

- Ở đây! - Cô trả lời, giọng yếu ớt, ngạt thở.

Nhưng không hiểu vì sao anh nghe thấy tiếng cô. Giây lát sau anh đã quỳ bên cô, một bóng đen xấp xỉ cúi xuống với cô.

- Cô có làm sao không?

Diana đã thử cử động chân tay và trả lời rất thật.

- Tôi không bị sao cả, chỉ thấy hơi khó thở thôi. Anh có bắt được con ngựa không?

- Có. - Holt sốt ruột đáp lại, như thể điều đó hoàn toàn chẳng quan trọng.

- Chúng ta không thể nào tìm được chúng trong bóng tối.. Bây giờ không thể được nữa. Ngoài ra một lần cô bị hất bay khỏi yên ngựa đã quá đủ. Lần sau có khi cô còn bị gãy cổ.

Cô ngựa đầu ra sau để có thể nhìn được gương mặt anh. Vành mũ che mất đôi mắt anh nhưng cô nhìn thấy cái cằm nhọn. Một cơn rừng mình khao khát lan chạy khắp người cô.

- Giả sử như vậy thì anh sẽ nghĩ sao nào? - cô thầm hỏi.\.

Lúc lâu im lặng tiếp theo câu hỏi của cô. Ngón tay anh gạt những hạt cá bám trên má cô, cài vào tóc cô. Rồi anh cúi đầu.

- Chẳng lẽ anh lại nghĩ khác em à? - Anh thì thầm bên môi cô.

Có sự phản kháng ần náu trong nụ hôn của anh, như thể anh đang chống chọi lại thực tế anh thêm khát cô thể cô. Nhưng điều đó không còn quan trọng nữa, vì nụ hôn đã làm lớp tro hồng của sự đam mê trong người cô lại bùng cháy. Những ngọn lửa cháy sáng trắng dường như đốt họ chảy quyện vào nhau. Nỗi khao khát, cái thôi thúc náu hình trong vòng ôm này, như cơn khoái cảm vô tận, không thể nào thỏa mãn được bề gãy mọi chương ngại vật.

Sao lung linh trên bầu trời đêm trong vắt không một gợn mây. Suốt lúc nằm ôm nhau họ không hề nói gì cả. Những sự im lặng vừa này còn hợp lý và rất đẹp đối với Diana bây giờ hành hạ cô. Cô nhìn theo Holt đi lại mấy con ngựa, buồn rầu, và lúc anh dắt ngựa quay về phía cô, cô làm như đang toàn tâm toàn ý tới việc giắt áo vào trong quần bò.

- Con ngựa của em bị què rồi - Anh nói - Em phải cưỡi ngựa của Guy.

Cô rừng mình thấy gương mặt thản nhiên của anh.

- Nó bị thương à? - Cô khẽ hỏi. Cô đi tới bên con ngựa của mình, vuốt vuốt bên trái nó.

- Anh nghĩ không phải vậy. Có thể nó bị sai khớp hay bong gân ở chân trước bên trái. Chỗ đó hơi bị sưng tấy một tý.

Nó có thể chịu tải được ở chân ấy, nhưng hình như không muốn thế. - Anh giải thích vậy và anh đưa dây cương con ngựa thứ ba cho cô. - Chúng ta chỉ có thể đi được rất chậm, cho nên phải khởi hành ngay từ bây giờ.

Anh không nói thêm, nhưng rõ ràng ám chỉ lý do vì sao họ về muộn. Anh làm như họ chưa hề ở trong vòng tay của nhau, và cả Diana cũng không thể nói được về việc ấy.

Cô trèo lên lưng ngựa của Guy, đi theo con ngựa bị thương được Holt đi căng dây dắt. Vì đi chậm do dắt theo con ngựa bị thương nên Diana có thời gian suy nghĩ và việc này chẳng hề làm cô thích thú chút nào. Những suy nghĩ của cô hoàn toàn tập trung vào thân hình mảnh dẻ cưỡi ngựa đi trước cô, về người đàn ông thô thiển và khó thuần dưỡng như vùng hoang thổ họ đang đi qua.

Diana không biết họ đã cưỡi lặng lẽ đi theo nhau như thế trong bao lâu cho tới lúc có tiếng ngựa hí vang lên trong đêm. Họ dừng lại lúc có tiếng chân ngựa ngập ngừng tiến lại.

- Con ngựa chở đồ. - Diana nói lúc nhận ra hình dáng của nó.

- Có lẽ nó cảm thấy cô đơn nên đi tìm đồng loại. - Holt nói. - Em hãy cầm lấy dây cương nó.

Con vật hoảng sợ lùi lại khi Diana uốn tay tóm lấy dây cương buông thả bên cổ nó. Nhưng khi cô thử lần thứ hai, nó không tránh lảng ra nữa mà còn dụi đầu vào cổ con ngựa cô đang cưỡi. Sau khi bắt được cả hai con ngựa đã bỏ đi, họ tiếp tục lên đường trở về bãi trại đang hắt ánh sáng le lói yếu ớt vào màn tối của đêm đen.

Ánh sáng mỗi lúc một rõ hơn. Khi chỉ còn cách vài trăm mét, Diana có thể nhận ra được bóng dáng của hai thân hình. Một người ngồi cúi bên đồng lửa, người kia đứng bên cạnh, đang dán mắt vào bóng tối trong trạng thái căng thẳng. Làm sao có thể quên được Guy nhỉ?

Ánh mắt cô lại lướt sang cái lưng tấm phản của Holt. Anh ngồi rất thoải mái trên yên ngựa, thản nhiên như không, chẳng hề có gì cho thấy rằng anh đã chuẩn bị sẵn sàng đối phó với cuộc gặp lại con trai. Diana cố đoán cô đã bỏ đi bao lâu. Chắc chắn lâu đến mức làm cho Guy nghi ngờ. Cô cảm thấy như đang bị giam cầm trong đồng tư vò rối mù của cảm giác.

Khi nghe thấy tiếng chân ngựa, Guy đi về phía họ, thái độ lạnh lùng. Anh nắm dây buộc quanh đầu con ngựa của Holt, hỏi:

- Hai người đã ở đâu vậy?

- Chúng tôi đã bắt lại được hai con ngựa. - Holt xuống ngựa, vẻ thản nhiên làm Diana thấy khâm phục.

- Tại sao lại lâu đến như vậy? - Guy chưa hài lòng với lời giải thích này, nheo mắt dò xét nhìn vào gương mặt bất đồng của cha.

- Đúng thế. - Bây giờ là sự tò mò của Rube cũng bị đánh thức. Ông đứng dậy đi theo Guy. - Tôi gần như đã phải trói anh ta lại, nếu không nó đã phi đi tìm hai người. Giả sử bây giờ hai người chưa về, có lẽ tôi chẳng thể giữ nó được lâu hơn.

- Con ngựa của Diana bị ngã. - Holt nói như thể đó là lý do của sự chậm trễ. Khi thấy chàng trai trẻ nhăn trán, nét mặt của sự hoảng sợ, anh mỉm cười châm biếm! - Cô ấy chẳng bị sao cả. - Anh tiếp lời trước khi Guy lo lắng đi về phía Diana - nhưng con ngựa bị thương. Ông Rube hãy xem xét chân trước bên trái của nó đi. Ông thấy thế nào?

Holt trao lại dây cương con ngựa bị què cho ông Rube, rồi đón lấy dây buộc quanh dẫn con ngựa thồ hàng từ tay Diana. Guy đã đứng bên cạnh cô để đỡ cô xuống ngựa và cô không còn cách nào từ chối sự giúp đỡ của anh.

- Chị có sao không? - anh hỏi.

- Không sao cả. - Giọng nói của chính mình mà nghe lạ lẫm trong tay cô. Cô không muốn nói về mình và về những gì đã xảy ra ngoài kia. - Còn anh thế nào?

Đó là thời điểm hoàn toàn không thích hợp để trao cho Holt dây cương con ngựa của Guy. Cô đọc được sự khi bở trong đôi mắt anh. Mặt cô tái nhợt.

- Tôi không bị sao hết. - Guy nói. - Tôi chỉ bị đau đầu và âm ỉ nhức vai thôi. - Guy nói - Anh cử duệ cánh tay phải và khẽ kêu rên. - Chắc chị lạnh cóng phải không. Chị hãy đến bên đống lửa xười cho ấm!

Cô gái thả mình cho được gần bên đống lửa cháy nổ lách cách. Cả Holt lẫn Rube đều không đi theo họ trước khi lại ngựa được tháo bỏ yên cương và buộc chặt vào cọc chắn. Cho tới lúc ấy, cô phải nghe Guy kể về nỗi lo lắng của anh khi biết cô cùng Holt phi ngựa đuổi theo hai con ngựa bỏ đi. Hơn nữa, cô còn phải che dấu sự thật rằng sự lo ngại của anh là có cơ sở của nó. Anh im lặng khi Holt và Rube trở lại.

Chương 10

- Diana lại đây! - Holt ra lệnh. Cô ghen thờ vì nhận cảm thấy ánh mắt lên án của Guy ném về phía mình khi đột nhiên tất cả nỗi nghi ngờ và sự lo sợ của anh sống lại.

- Để làm gì vậy? - Cô thận trọng hỏi.

- Tôi muốn xem lại cánh tay cô. - Holt thản nhiên nhắc cô nhớ lại và giơ cao túi thuốc cấp cứu.

- Tay chị bị làm sao thế? - Guy hỏi. - Tôi tưởng chị không bị thương cơ mà?

- Tôi chỉ bị trầy da ở cùi tay thôi. - Diana hoàn toàn quên bằng vết thương nhẹ ở tay mình. - Chẳng nguy hiểm gì đâu.

- Nhưng phải rửa sạch và tẩy trùng vết thương. Holt ngoan cố yêu cầu.

Chẳng thể bác bỏ được luận điểm có lý này. Cô ngập ngừng đi lại phía anh và quỳ xuống bên anh khi anh ngồi sát vào đồng lửa. Cô giơ cánh tay trái ra, sẵn tay áo bị rách toạc lên cao. Sự đụng chạm của anh với da thịt cô hoàn toàn tự nhiên, như chẳng hề ẩn chứa các cảm xúc thầm kín cả hai cùng muốn nén lại. Diana lặng nhìn vào đồng lửa, chớ không nhìn vào cái đầu đen sát bên cùi tay mình.

Holt quay người để mở cái hộp nhỏ.

- Cô phải cởi tay áo này ra. - Anh nói.

Diana biết đó là yêu cầu rất logic vì cánh tay áo rách sẽ cản trở cố gắng của Holt tẩy rửa vết thương trong ánh lửa. Guy thốt lên một tiếng kêu phản đối bị tắt nghẹn ngay lập tức. Nhưng Diana đã cởi núc áo và kéo cánh tay áo bị rách ra. Lưu ý tới linh cảm của Guy, cô kéo áo che trước ngực. Làm như thế Holt không nhìn thấy da thịt cô được nhiều hơn Guy, Holt không để ý đến hành động này. Anh khôn khéo nhưng thận trọng rửa sạch và tẩy trùng vết thương. Sau đó anh cất hộp thuốc cấp cứu vào túi yên ngựa. Diana ngồi lại với cảm giác vừa được một người lạ chăm sóc về y tế.

- Cảm ơn anh. - Giọng cô cũng lạnh lùng như thái độ của anh sau khi kết thúc sự ôm ấp đam mê kia.

Cô mặc lại áo vào xong, Rube nói.

- Nếu cô hỏi, tôi sẽ nói cô gặp may đấy! Chỉ bị trầy da thế kia là rất may đấy. Trong cuộc truy lùng rô đại như vậy lẽ ra cô có thể bị thương nặng hơn thế này. Thật lòng tôi không tin rằng hai người tìm lại được lũ ngựa sau khi chúng bị con ngựa hoang kia đuổi cho chạy tan tác. Lúc trông thấy hai người đem hai con ngựa kia trở về tôi mừng đến muốn tung hoa rải đường đón các bạn.

- Đúng, chúng tôi đã gặp may. - Holt công nhận.

- Tất cả chúng ta đến là gặp may. - Rube nói - Rất may là lũ ngựa của chúng ta không chạy lạc vào vùng xa lạ đối với chúng. Tôi đã nghĩ rằng trời đang xập khi con ngựa trắng khôn kiệp kia chọc thủng hệ thống chương ngại vật chúng ta đã dàn dựng.

- Nó đã đề bẹp được tất cả chúng ta. - Guy nói - Anh chàng này khôn ngoan thật đấy. Nó tiến lại gần chương ngại vật, đã bật tất cả mà không ngần ngại lấy một giây rồi tấn công chúng ta. Lúc nó tiến lại phía tôi, tôi cứ tưởng rồi nó sẽ giết tôi. Thậm chí nó còn phá tan đám ngựa của chúng ta để chúng ta không thể đuổi theo được nó.

- Con không được coi hành động hoàn toàn theo bản năng là hành động có trí thức. - Holt nói - Con

ngựa hoang biết rằng chúng ta đều đã đi vào khe đá và cửa mở này là lối thoát duy nhất. Nó chỉ tấn công con vì con cản đường nó như cái chướng ngại vật kia. Còn mấy con ngựa của chúng ta trở nên hoảng hốt vì cái hỗn độn chung. Đó không phải cuộc tấn công có suy nghĩ.

- Có lẽ đúng đấy. - Rube công nhận. - Nhưng không phải lúc nào cũng đúng là con ngựa hoang chẳng chủ động tấn công ai bao giờ. Vì nó làm việc ấy đấy! Anh đã từng thấy nó cư xử như thế nào với mấy con ngựa đực của thiếu tá rồi đó.

- Nhưng nếu con ngựa đực hoang này khoẻ mạnh đến như vậy thì tại sao nó không đánh nhau với lũ ngựa đực hoang khác trong đàn của nó để giành lấy lũ ngựa cái? - Guy hỏi. - Tại sao nó lại đến cướp ở điền trang chúng ta? Thiếu gì ngựa hoang ở trong núi.

- Cái gì đâu. Chỉ có một câu trả lời cho câu hỏi này. - Rube ngồi xồm bên đồng lửa. - Ngày trước tôi đi săn ngựa hoang, nhiều người từng kể cho tôi nghe rằng những con ngựa đực đẹp nhất họ từng trông thấy thường đi một mình, không có ngựa cái đi bên cạnh. Người ta cho rằng những con ngựa đực tảo tợn này quá khôn đối với lũ ngựa cái bình thường. Rất có thể con ngựa trắng này của chúng ta đã ngộ nhận như vậy cho tới ngày giáp mặt bầy ngựa cái thuần chủng của thiếu tá và bị chúng kích thích. Không có con ngựa hoang nào bỏ qua cơ hội đánh cắp ngựa nếu qua đó có thể lập được cả bầy ngựa cái quanh mình.

- Một quan điểm hết sức sắc sảo! - Holt nói với vẻ nghi ngờ châm biếm.

- Tôi không nói đó là sự thật. - Rube bào chữa - Nhưng những cao thủ trước đây của miền tây hoang đã kể cho tôi nghe như thế. Có khi đó cũng chỉ là câu chuyện cổ tích. Tôi nghe được và kể lại, chứ không hề quả quyết rằng đó là đạo tin lành mà ta phải truyền bá.

- Dù chuyện đó có đúng hay không, sáng sớm mai chúng ta sẽ đuổi theo mấy con ngựa cái. - Holt nói - Bây giờ tôi thấy nói như vậy là đủ cho đến ngày nay và ai cũng bị quấy rầy nhiều rồi. Đã đến lúc phải đi ngủ.

Không ai cãi lại. Diana lại càng không có lý do để cãi. Các bộ yên ngựa được dùng làm gối đầu xếp xung quanh đồng lửa. Diana nằm gần đồng lửa như có thể được, kéo tấm đệm yên thô dày đắp tới ngang vai. Guy và Rube chúc cô ngủ ngon. Cô đáp lại lời chúc. Nhưng Holt im lặng và cô cũng bỏ mặc anh như vậy.

Cô nhắm mắt cố ngủ, nhưng không thể xua đuổi được những suy nghĩ đang trào xô đến cô. Chẳng mấy chốc sau, Rube đã ngáy khò khò và hơi thở đều đều của Guy cho thấy rằng cả anh cũng đã trượt sang thế giới của những giấc mơ. Cô nằm thức rất lâu trên nền đất cứng trong khi cái lạnh lẽo của ban đêm cứ xâm nhập dần qua các làn vải bên ngoài vào da thịt cô. Mắt cô nhắm nghiền nhưng giấc ngủ nhất định không chịu đến.

Cô nghe có tiếng động. Ai đó nhẹ nhàng đứng dậy. Cô hé mắt nhìn. Qua khe hở nhỏ giữa hai mi mắt cô thấy Holt ném vãi cành củi vào đồng lửa rồi đứng bất động ở đó. Ngọn lửa leo lắt tỏ vẻ những đường

nét ôm lấy thân hình anh. Nét tập trung suy nghĩ cao độ làm gương mặt anh răn lại.

Cô ngồi thẳng dậy. Dù cô làm rất nhẹ nhàng, không gây tiếng động nào, anh vẫn quay phắt đầu về phía cô. Cô chẳng sợ hãi gì, đứng lên đi lại bên anh.

- Anh cũng không ngủ được à? - Cô hỏi, giọng thì thầm để không quấy rầy những người kia.

- Tôi cho thêm củi vào đồng lửa. - Như thế câu hỏi của cô vẫn chưa được trả lời.

Cô kéo khoác cái đệm yên cương đỡ vì thấm mồ hôi ngựa chặt hơn quan vai, cố quên đi cái lạnh lưng.

- Em chưa kịp cảm ơn anh đã cứu sống em. - Vì thấy anh nhìn mình với vẻ không hiểu gì, cô tiếp lời để giải thích. - Anh đã đẩy em ngã xuống đất lúc con ngựa hoang nhảy chồm qua chướng ngại vật. Em quên chưa cảm ơn anh về việc này.

- Thế ư? - Cái nhìn xúc phạm trườn trên cơ thể cô dường như muốn nói lên rằng cô đã thể hiện sự biết ơn này không phải bằng lời nói mà bằng việc làm. Cô không thể ngăn được sự tàn ác của anh làm cơn rùng mình chạy khắp lưng cô.

- Cô lạnh à? - Anh thản nhiên hỏi.

- Tất nhiên rồi. - Câu trả lời cộc lốc, bị chỉ đạo bởi sự tự cao lạnh lùng không thêm đòi hỏi gì, cả đến sự chăm sóc lẫn thương hại.

- Cô có thể đến nằm với Guy. Chắc chắn nó sẽ rất vui mừng được sưởi ấm cho cô.

Nước mắt ứa ra chảy dài trên má cô. Giận dữ pha trộn với thất vọng.

- Sao anh có thể nghĩ được như vậy sau khi đã ôm ấp em trong vòng tay? Sao anh lại có thể nói được với em rằng em nên đến ngủ với con trai anh? Vậy thật ra anh coi em là người thế nào?

- Cô đã chia rẽ giữa Guy và tôi, Diana ạ. Cô thật muốn tôi trả lời câu hỏi của cô không?

- Nhưng tại sao.. ở ngoài kia.. chúng ta.. anh. - Cô bối rối ngừng lời, nhưng anh biết cô đang nghĩ gì.

- Cô tưởng bây giờ tôi không ước gì được vặn gãy cổ xinh đẹp của cô lúc cô bị ngã ngựa hay sao? Anh dùng hạnh động để nhấn mạnh cử chỉ của mình, để bàn tay vòng quanh cổ cô và cô cảm thấy nghẹt thở khi nhận cảm những ngón tay lạnh giá của anh ở gáy mình. - Giá như tôi để ngón tay cái dưới cằm cô như thế này.. Như bây giờ.. chỉ cần ấn mạnh và tôi có thể bẻ gãy cổ cô, đồng thời có thể nói rằng cô bị vậy khi ngã ngựa. Nếu cô chết, may ra tôi có cơ hội giành lại được con trai mình.

Thay vào đó, anh vòng tay ôm lấy cô và lúc này Diana biết rằng anh hối hận đã nói ra điều ấy. Khi nhìn vào đôi mắt xám cương nghị của anh, nỗi sợ hãi dâng lên trong người cô. Mặc dù vậy, cô vẫn

thách thức anh với câu hỏi. - Tại sao bây giờ anh không làm những gì đã bỏ qua ngoài kia?

Áp lực ngón tay cái của anh ở dưới cằm cô hơi tăng lên, nhưng Diana không co rúm người lại và dám đấu chọi ánh mắt của anh. Có cái gì đó chảy lấp ló trong đôi mắt anh. Sự thích thú mỉa mai chăng? Sự khâm phục, sững ái miến cường chăng? Nét thể hiện đó lại thoáng qua nhanh tới mức cô không thể diễn giải được ý nghĩa của nó. Áp lực giảm dần và giây lát sau, anh thả tay ra.

- Em sẽ dám thách thức cả đền quỷ sa tăng nếu nó nói với em rằng em không thể có được những gì em muốn! - Holt mệt mỏi thở dài. - Thôi, Diana, em đi ngủ đi!

Anh quay người trở về chỗ nằm của mình. Cô cũng chẳng biết làm điều gì hơn là bắt chước anh. Cô nằm co người, lặng nhìn vào đồng lửa. Nghe Holt nói về cô, người ta có thể nghĩ rằng cô rất tự tin. Lạ lùng thay, cô chẳng cảm thấy như thế bao giờ.

Một giờ sau khi mặt trời mọc, Rube dùng cát dập tắt tro hồng của đồng lửa. Ngựa đã được buộc yên cương. Vì con ngựa của mình vẫn bị thương chưa khỏi, Diana phải cưỡi con ngựa chở hàng. Cô chẳng thích cưỡi trên lưng nó, nhưng chẳng còn sự lựa chọn nào khác nếu không muốn đi bộ hoặc cưỡi ngựa cùng với một trong số ba người đàn ông kia. So sánh với những gì khó xử và khó chịu ấy thì con ngựa chở hàng là cái ít xấu nhất.

- Chúng ta phải làm gì bây giờ? - Guy hỏi sau khi nhảy lên ngồi trên lưng ngựa. - Quay trở về nguồn nước chăng?

- Không. - Holt đáp lại. - Chúng ta đã đánh động con ngựa hoang nên sẽ tiếp tục truy lùng nó.

- Nhưng chúng ta hải quay trở lại bãi trại. - Guy nói.

- Không phải chúng ta phải quay trở lại bãi trại. - Holt nói và quay về phía người đàn ông già. - Ông chất đồ lên lưng con ngựa của Diana vừa sức chịu đựng của nó. Chúng ta sẽ gặp lại nhau ở..

- Không thể như thế được, Holt ạ. - Guy bức tức ngắt lời anh. - Từ trưa hôm qua tới nay chúng ta chẳng được ăn thức ăn gì. Chúng ta không săn đuổi lũ ngựa này với cái dạ dày lép kẹp. Chúng ta phải quay về bãi trại và ăn uống thứ gì đấy.

Holt ngập ngừng trước khi trả lời và nhìn hệt người này sang người khác. Diana cũng nghĩ như Guy. Cô đang đói đến hoa cả mắt, nhưng không đời nào cô thú nhận công khai điều ấy.

- Được. - Cuối cùng Holt nói. - Ba người có thể quay về bãi trại, ăn uống chút ít rồi chia đồ đạc con ngựa bị thương không thể tải nổi lên ba con ngựa của mình. Cái ống nhòm đây. - Anh trao cho Rube cái túi da. - Tôi sẽ đuổi theo con ngựa hoang. Mọi người hãy trèo lên đỉnh núi cao nào đấy và để ý theo dõi tôi. Có thể nó đi vòng xung quanh nguồn nước nhưng ở khoảng cách xa, cho nên tôi cũng ở nơi chẳng cách xa các người.

Thế là ba người cùng đi xuống chân thung lũng ở cách xa đó chừng vài cây số trong khi Holt dò dấu vết của con ngựa đực hoang và lũ ngựa cái để lại trên mặt đất. Con ngựa bị thương buộc ba người phải đi chậm.

- Tại sao hai đứa không đi trước đi? - Rube đề nghị sau lúc họ đi được chừng một cây số. - Tôi đi theo sau và khi về tới nơi, các bạn có thể đã chuẩn bị xong bữa sáng cho tôi rồi.

- Sáng kiến tốt đấy, ông Rube ạ. - Guy vội đồng tình, thực chân vào bụng ngựa phi vọt đi. Con ngựa chở đồ khắp khu rừng đi theo. Bước đi không chắc chắn của nó càng làm tăng cảm giác khó chịu trong bụng của Diana. Họ phi nước đại, đi nửa chặng đường rồi ghì cương phóng đều bước đoạn đường còn lại, dù vậy cũng không làm giảm được những gì đang hành hạ Diana. Chỉ có điều nhờ thế mà câu chuyện của hai người giảm xuống còn ở mức độ tối thiểu. Đến rìa thung lũng nơi họ dựng lều ngã trại, cả hai dừng ngựa nhìn lều trại của họ bị phá tan tành.

- Trời ơi, đã xảy ra chuyện gì thế này nhỉ? - Guy bối rối và bàng hoàng nhìn quanh, không tin vào con mắt mình.

- Có thể người da đỏ Khôngjoten đã tới đây. - Diana nói lúc anh xuống ngựa.

- Anh không tin. Em hãy xem đây này.

Diana cũng nhảy xuống ngựa, xem những dấu vết theo hướng anh ta chỉ. Cô nheo mắt:

- Con ngựa đực hoang đã tới đây. - Guy nói.

- Nhưng không thể như thế được.

- Em thật sự nghĩ vậy hay sao?

Cô gái bối rối lắc đầu.

- Chúng ta hãy xem còn giữ được cái gì không?

Thiệt hại không đến nỗi nặng như lúc đầu họ tưởng. Đồ ngủ được hất tung bừa bãi khắp nơi. Họ phải rũ hết cát mới gấp được chăn. Cả hình dáng các đồ dùng cũng gây cảm giác một cơn lốc xoáy đã thổi qua đây. Bộ nồi niêu tuy bị méo vài chỗ, nhưng vẫn còn nguyên vẹn.

Về đồ ăn dự trữ, họ không vui mừng được gì nhiều. Diana quỳ gối xuống đất, cô gạt lộc lấy một số bột bị tung từ trong bao ra. Lúc ấy Rube và Holt đi đến. Cô không ngạc nhiên khi nhìn thấy Holt vì anh đi lần theo dấu vết của con ngựa đực.

- Con ngựa hoang đã tới đây. - Guy thông báo. - Nó đã cơ bản tiêu huỷ hết toàn bộ số lương thực của chúng ta. - Với thông báo này, rõ ràng anh đã thách thức Holt tìm lời giải thích nếu có thể được.

- Đến mức tôi tệ lắm à? - Holt hỏi Diana.

- Thực ra chúng ta chẳng còn lại nhiều nhận gì, bây giờ thì còn ít hơn thế. Nhưng chắc đủ cho hai bữa ăn nữa.

Holt nhìn quanh như thể chờ đợi sự hy vọng thấy con ngựa trắng đứng ở đâu đó cười cả bốn người.

Chúng ta ăn sáng được chưa? - Rube sốt ruột hỏi - Tôi đang thèm bánh rán quá. Nhưng chắc con ngựa đực trắng này đã làm tiêu tan mọi niềm hy vọng của tôi. Các bạn có nghĩ rằng chủ định làm việc này không?

- Nó đã đánh hơi thấy người. - Holt đáp lại. - Nó dẫn mấy con ngựa cái từ khe núi đá đi thẳng tới nguồn nước ở đây. Trên đường đi, nó ngửi thấy mùi đồ đạc của chúng ta giống hệt mùi nó đánh hơi thấy khi bị truy đuổi sa vào bẫy nên tưởng rằng..

- Tối hôm qua, nó tìm cách lôi kéo bầy ngựa của chúng ta. - Guy nói. - Bây giờ nó đã gần như tiêu hủy hoàn toàn lương thực của chúng ta. Chẳng lẽ đến lúc này cha vẫn tìm cách thuyết phục người khác tin rằng nó không ý thức được những gì nó làm hay sao?

- Tối hôm qua, bầy ngựa của chúng ta bị kích động trở nên hoảng loạn. - Holt nhắc để con trai mình nhớ lại. - Chuyện như vậy cũng xảy ra. Giả sử một đàn bò rừng ào ào từ trong khe đá phóng ra. Nó không chú ý lôi đồ ăn của chúng ta ra mà chắc tình cờ ngửi thấy mùi này nhiều nhất. Đây không phải là hành động có chủ tình trước, Guy ạ, mà hoàn toàn theo bản năng.

- Tôi nghĩ Holt nói đúng đấy. - Rube đồng tình, còn Guy khinh khỉnh quay mặt đi. - Tôi đã từng trông thấy một con ngựa hoang dẫm đạp lên da con sư tử sống trong núi. Đối với con ngựa này, tấm da chết hay con sư tử bằng xương bằng thịt cũng đều như nhau. Có lẽ con ngựa trắng chết đạp này đã hành động tương tự như vậy ở đây. - Rube xuống ngựa, lắc đầu bức tức nhìn Holt. Anh biết không, Guy đang đói bụng và bây giờ chẳng hề nghĩ đến việc nhóm lên đồng lửa. Rõ ràng ở đây tôi là người duy nhất biết làm sao để có lửa. Và nếu tôi không quan tâm tới việc này thì có lẽ chẳng bao giờ được ăn uống thứ gì cả.

- Sao ông không nhóm lửa ngay đi và bớt lời thì hay hơn đây, ông Rube ạ. - Guy lầu bầu.

- Dừng lên giọng như thế, cậu bé hỗn hào ạ. - Rube thốt lên. - Nếu cha cậu bảo tôi bớt lời thì còn nghe được, đằng này lại là cậu..

- Tôi biết, tôi biết rồi. - Guy chen lời ông, giọng cay đắng. Ở đây ông ấy là ông chủ lớn.

- Đủ rồi đấy, Guy ạ. - Giọng Holt nghe như tiếng roi quất. Diana sợ hãi hết nhìn người này rồi lại nhìn sang người khác. Đây là lần đầu tiên mối quan hệ vốn chẳng em đẹp giữa cha và con bộc lộ rõ ràng trong sự có mặt không chỉ của cô mà còn của cả Rube. Cô nín thở, chờ đợi nó phát triển tới đỉnh cao

và bùng nổ.

Guy quay người đi.

- Tôi sẽ giúp ông tìm kiếm củi đốt, ông Rube ạ.

- Hượm đã. - Rube nói - Chúng ta chưa cần đến lửa trước khi Diana cho biết còn làm được món ăn gì. Tôi không muốn nhọc nhằn vất vả để rồi chỉ được mỗi việc vận động cơ thể.

- Tôi nghĩ còn có thể làm được vài chiếc bánh. - Diana trả lời câu hỏi gián tiếp.

Holt nhảy xuống ngựa.

- Guy ạ, để mình ông Rube lo chuyện nhóm lửa. Trong khi ấy chúng ta thu dọn đồ đạc.

- Các người thấy chưa? Tôi đã nói cho các người biết rồi còn gì? Ở đây tôi là người duy nhất biết cách châm lên ngọn lửa đáng nguyên rửa này. - Rube lau bầu chửi lúc đi đến bên đồng tro đen của bếp lửa lần trước còn sót lại.

Dù đói bụng đến như thế, nhưng bữa ăn chẳng khác gì đá vôi trong cổ họng Diana. Cô cố gắng nuốt vì biết rằng phải ăn để lấy sức. Cả Holt lẫn Guy đều không cạo râu vì tối hôm qua đã để toàn bộ đồ dùng ở lại khu lán trại. Bây giờ họ mới có thời gian để làm việc này. Vết râu thẫm còn lộ rõ trên lớp da mặt cứng của Holt, càng làm tăng vẻ kiên quyết, không khoan nhượng của anh. Những chân râu của Guy trông không được rõ. Còn Rube thì vẫn không một lần cạo râu kể từ khi họ rời điện trang đến nay. Ông gần như liên tục gãi gãi vào bộ râu xầu của mình.

Trong bộ quần áo bụi bặm, trông họ thật chẳng có gì hấp dẫn cho lắm. Diana hơi ngượng khi nghĩ về hình dáng bên ngoài của mình.. đầu tóc không chải gọn, không son phấn trang điểm và bẩn như những người kia. Áo cô bị rách, thủng một lỗ ở cánh tay. Cô chỉ mang theo mỗi một cái áo để thay và nó đã bị Holt xé rách. Cô thở dài tự nhủ như để tự an ủi rằng không làm được điều gì nhiều về việc tu sửa sắc đẹp bên ngoài, vì Holt không để mất thời gian, muốn tiếp tục truy lùng ngay theo dấu vết con ngựa đực hoang.

Ăn uống xong, họ thu dọn những đồ dùng còn lại. Dù con ngựa của Diana không còn bị què nặng như hôm qua nữa, nó chỉ chờ đồ ở mức vừa phải. Những đồ đạc khác được phân chia cho những con ngựa còn lại và Diana vẫn phải tự hài lòng với con ngựa chờ đồ.

Rube đã rời khu trại để lần theo dấu vết lúc Holt trao dây cương con ngựa bị thương cho cô.

- Đến khi đuổi kịp con ngựa hoang, cô phải bám sát lấy chúng tôi. - Anh nói - Cô không được lạc đường, vì tôi không muốn phải quay lại tìm cô.

- Tôi cũng không thích để anh phải tìm tôi. - Cô đáp lại.

- Sao lại để Diana dắt theo con ngựa què? - Guy hỏi. Rõ ràng anh muốn tận dụng mọi cơ hội tranh cãi với cha mình. - Ông Rube thừa sức dắt nó đi cùng.

Môi Holt bặm mồm lại, trả lời:

- Thứ nhất, con ngựa Diana cưỡi đi chậm hơn những con ngựa của chúng ta, do chỗ con ngựa bị thương làm giảm đáng kể tốc độ đi của cô ấy. Thứ hai, rất có thể chúng ta lại phải truy lùng đuổi theo như lần trước và không muốn để cô ấy bị ngã gãy cổ.

- Tôi không tin điều đó làm anh phiền lòng. - Diana mỉm mai. - Tôi cứ nghĩ rằng anh vui mừng khi loại trừ được tôi.

Anh ném về phía cô ánh mắt lạnh lùng.

- Tôi không thích gì khi phải giao xác cô cho thiếu tá.

- Tôi hiểu rồi. - Cô ngồi thẳng người trên yên ngựa. - Có nghĩa là nếu tôi chết anh cũng chẳng bận tâm phiền lòng mà chỉ không thích thú gì việc phải chịu trách nhiệm trước thiếu tá.

- Rất may là cô đã hiểu ra rồi đấy. - Anh thốt lên và tung người nhảy ngồi lên lưng ngựa.

- Tên khốn kiếp.. - Guy nguyên rủa, nhưng cha anh đã phóng biến về hướng Rube đã đi.

- Thôi Guy ạ. - Lúc này, sau khi Holt đã đi xa, lòng tự trọng của cô đổ sụp, chỉ còn cảm giác mệt mỏi vô cùng ở lại trong cô.

- Nhưng..

- Tôi đi đoạn hậu cũng chẳng sao cả đâu. Sau cú ngã nhào tối hôm qua, tôi chẳng ngại gì hơn ngoài việc phi ngựa mạo hiểm qua dãy núi này. - Tất nhiên đó là câu nói dối, nhưng là một lí do có thể sử dụng được, và Guy chấp nhận.

- Anh không nghĩ đến điều đó. - Anh xin lỗi.

- Được rồi. - Cô kéo dây cương con ngựa bị thương. Anh đi theo cô. Hai người cứ thế phi ở phía sau Holt và Rube.

Hai người đi chậm và do đó Diana không gặp khó khăn gì trong việc bám sát theo họ. Gần mười giờ, họ thấy một đàn ngựa đang gặm cỏ trên sườn núi. Giống như lần đầu tiên, con ngựa đực đứng gác hơi cách xa bầy ngựa cái - cảnh giác, cẩn thận, nhưng trong tư thế thư dãn.

- Nó đấy. - Guy hồi hộp thì thầm, nhìn như bị thôi miên.

- Nếu hắn ta giữ đúng thói quen của mình. - Rube nói, người hơi cúi về phía yên ngựa của Holt. - Nó sẽ phi về phía trái khi bị chúng ta săn đuổi và chạy đường vòng cánh cung trở lại thung lũng. Chúng ta có thể đuổi cả đoàn ngựa rồi đến lúc nào đó sớm hay muộn con ngựa đực này sẽ bỏ đàn ngựa cái với hy vọng đánh lừa được chúng ta. Khi đó chúng ta có thể tóm được bầy ngựa cái.

Holt đồng ý với đề nghị này.

- Được. Tôi bắt đầu ở đây. Ông và Guy chiếm lĩnh vị trí cách nhau ba hoặc bốn cây số dọc hai bên lối đường mà theo ông con ngựa hoang này sẽ đi. Diana, cô ở lại đây. Nếu Rube đoán trúng, con ngựa sẽ đi theo đường trở về thung lũng. Rồi anh quay về phía hai người kia. - Dù ai đang đuổi theo đàn ngựa đi chẳng nữa, nhưng nếu con ngựa đực tách khỏi đoàn thì người đó đuổi theo nó, không để cho nó được nghỉ ngơi trong khi những người còn lại bắt mấy con ngựa cái.

Con ngựa Diana đang cười muốn phi theo những người đàn ông lúc họ phóng đi, nhưng cô giữ nó lại, vỗ về nó. Guy và Rube rẽ sang bên trái trong khi Holt tiến thẳng về phía đàn ngựa.

Cô quan sát anh phi dọc theo lòng suối cạn để cắt giảm bớt tiếng móng vỗ xuống mặt đất. Trời gần như lặng gió. Lúc anh tiến lại gần con vật, cô thấy nó ngẩng đầu, đôi tai nhỏ động về phía Holt.

Lúc Holt lọt vào tầm mắt của nó con vật trắng này không hoảng sợ hí lên để tránh kích động lũ ngựa cái. Thay vào đó, nó hí một tiếng lạnh lót vẻ thích thú trước một cuộc chiến. Cái đuôi dài trắng như ngà voi thẳng áp sát vào thân hình nó. Trong bước đi chao đảo ấy của mình, nó tiến thẳng về phía kẻ thù, chẳng tỏ ra sợ hãi gì.

- Trời ơi! - Diana thì thầm. Trống ngực cô bắt đầu đập loạn vì sợ hãi. - Nó sẽ tấn công Holt..

Chắc Holt đã nhận ra phản ứng không bình thường của con ngựa đực, nhưng anh tiếp tục phi đến, tốc độ không hề giảm. Khoảng cách giữa hai bên còn chừng ba chục mét thì con ngựa đực tung người quay lại chắc nhận ra bây giờ rút lui rõ ràng thích hợp và thông minh hơn là tấn công. Với tiếng hí vang, nó dồn đàn ngựa cái. Con ngựa cái hoang lại dẫn đàn trong khi con ngựa trắng đi sát sau lũ ngựa cái. Đàn ngựa bỏ rơi Holt, như thể con ngựa của anh đứng trong khi chúng phi chạy. Nhưng con ngựa của Holt vẫn phi. Holt không thúc nó phi nước đại, mà chỉ chạy nhanh đủ mức để mắt được đến đàn ngựa phía trước. Chúng biến mất sau một tảng núi đá nhô ra. Diana đứng thẳng người trên bàn để chân nhìn cho rõ và nghĩ rằng lúc này sẽ thấy ngựa hiện ra ở phía bên trái nơi có Guy và Rube đứng chờ sẵn. Mấy phút sau đó, cô nhìn thấy đàn ngựa. Những con ngựa cái cuốn vó phi chạy, còn con ngựa đực trắng nhảy từng bước dài chạy theo, vẻ chẳng hề có gì vất vả.

Một lát sau, chúng biến mất khỏi tầm nhìn của Diana, chỉ những đám mây bụi đánh dấu hướng đi của chúng. Diana chờ đợi. Trống ngực cô đập loạn vì hồi hộp và cô thầm mong ước được tham gia vào cuộc truy đuổi hoang dại này. Hình như thời gian cứ dài ra đến vô tận làm cô tự hỏi không biết có chuyện gì chẳng lành đã xảy ra.

Rồi Diana thấy lũ ngựa ở phía bên phải mình. Chúng tiến đi ngang qua một quả đồi, và tiến thẳng về phía cô. Con ngựa cái hoang vẫn dần dần, nhưng rõ ràng đã mệt mỏi đi nhiều. Hai con ngựa cái kia hoàn toàn đã kiệt sức nhưng vẫn là con ngựa đực thúc chạy một cách không thương tiếc. Nó nhe hàm răng trắng nhõn, giận dữ xua lũ ngựa cái chạy một khi chúng giảm tốc độ, dù chỉ là chút ít. Rube phóng theo chúng và tiến sát lũ vật gần hơn Holt.

Bầy ngựa cái chạy ngang qua Diana ở khoảng cách hai chục mét. Chúng thở phều phào, mình ướt đầm mồ hôi. Cách đi của con ngựa hoang trông chẳng thay đổi và chẳng mất sức lực gì. Bộ lông nó ướt đầm, bám đầy bụi và không còn màu sáng trắng lấp lánh như trước. Mũi nó mở rộng để có thể hít thở được mạnh. Chắc phải còn lâu nữa nó mới mệt.

Khi tiến lại gần sườn núi lúc trước chúng đã gặm và chúng phải vượt qua lòng suối cạn, mà Holt đã dùng để tiến lại gần đàn thú. Lòng mới chỉ rộng mét rưỡi là cùng. Con ngựa hoang giảm tốc độ nhảy phắt qua. Hai con ngựa thuần chủng làm theo. Một con trượt ở mép bên kia và ngã xuống. Đó là con Cassie. Nó gắng gượng đứng dậy. Con ngựa đực đứng ngập ngừng ở bên kia bờ, quay nhìn những .. (mất một chữ) truy đuổi mình. Nó bực tức lắc lắc cái đầu rồi bỏ mặc con Cassie để đuổi theo những con kia.

- Để tôi bắt lại nó. - Diana gọi với sang người chăn bò già. - Ông đuổi tiếp đi.

Rube vẫy tay ra hiệu đã hiểu lời cô nói. Ông không thể cho ngựa mình nhảy qua ngay mà khéo léo đi vòng để vượt qua dòng suối cạn.

Lúc Diana tay vẫn cầm dây cương con ngựa bị thương tới bên bờ suối cạn, con ngựa cái vừa đứng dậy được. Nó run lẩy bẩy, nhưng rõ ràng là không bị thương. Sau khi cố gắng nửa vờ và mệt mỏi định chạy trốn, nó đứng lặng ở đó để yên cho Diana buộc dây cương quanh đầu và cổ.

Cô dẫn cả hai con ngựa quay trở về điểm xuất phát. Đột nhiên cô nghe thấy tiếng thét. Lúc ngoảnh lại, cô thấy Holt và Guy đang phi đến. Holt chỉ tay về phía đàn ngựa chạy trốn và hét câu gì đó mà cô không hiểu nổi. Cô quay người trên yên, đứng lên làm bàn đạp.

Con ngựa đực đã bỏ rơi lũ ngựa cái, đứng như Rube đã đoán trước. Nó rẽ về phía bên phải và ông già đuổi theo sau. Con ngựa cái hoang vẫn thẳng theo hướng cũ, nhưng con Nashira vốn già hơn, đã giảm tốc độ một cách rõ rệt.

Diana lập tức hiểu ngay ám hiệu của Holt, cô thúc ngựa phi theo hai cha con anh khi họ nhắm hướng mấy con ngựa cái phi vút qua. Họ dễ dàng tóm lại được Nashira. Lúc Diana dừng ngựa lại bên cạnh hai người đàn ông, Holt đã xuống ngựa, choàng dây buộc vào đầu cổ con ngựa, tạm làm dây cương giữ lấy nó. Anh cũng làm tương tự như vậy đối với con Cassie.

- Thế được rồi. Bây giờ chúng ta phải đi giúp Rube. - Rồi anh nói.

Con ngựa trắng chạy vào khu vực gập ghềnh khó đi, nó vẫn bị truy đuổi. Rube không nhìn và nghe thấy

gì về những kỵ sỹ đang phi chạy theo sau. Diana thấy đau nhói ở cánh tay phải nắm cương kéo hai con ngựa, nhưng cô không muốn giảm tốc độ.

Khi vượt qua được một sườn núi lên đến một cao nguyên phẳng, cô thấy Guy và Holt không ở cách xa lắm. Trước mắt họ là Rube và con ngựa đực trắng. Rồi Rube quay người ghìm ngựa chờ đợi hai người kia đi đến bên. Cô thấy ba người đang trao đổi thảo luận với nhau về chuyện gì đó. Diana nhăn trán suy nghĩ, dò đoán, mãi khi tới bên họ cô mới biết sự việc.

- Con ngựa đực lại bị mắc bẫy rồi. - Guy nói - Từ bình này không có con đường nào dẫn xuống dưới ngoài lối đường chúng ta đã đi lên đây.

Cô nhìn thấy con ngựa hoang bối rối đi đi lại lại, rồi cô quay sang Holt.

- Chúng ta phải làm gì bây giờ? - Cô hỏi.

- Để cho nó chạy thoát. Sau khi bị chúng ta đuổi ra khỏi khu vực găm cỏ của mình có thể nó sẽ không quay lại đâu.

- Chúng ta có thể bắt được nó. - Rube nói - Tôi nói cho các bạn biết rằng nó đang rất mệt. Rồi và Guy có thể dùng dây thừng tóm được nó để anh dùng tay trói chân sau nó lại. Việc này dễ dàng như trò chơi của con trẻ. Chúng ta sẽ không bao giờ có được một cơ hội như thế này.

- Và sau đó ông định làm gì với con ngựa hoang này, ông Rube? - Holt hỏi - Nó chẳng thể giúp ích gì được cho chúng ta cả. Nó sẽ thù tự sát chứ không để thuần dưỡng đâu. Chúng ta đã đạt được dự định của mình nên bây giờ sẽ đưa lũ ngựa cái trở về điền trang.

- Nhưng tôi đã nói với anh rằng..

- Các người hãy xem kìa. - Guy chỉ tay về phía con ngựa đực. - Nó làm vậy chẳng khác gì tự sát.

Con ngựa hoang biến mất chỉ để lại tiếng sỏi đá xô chạy rào rào. Họ tiến lại nơi nó đứng lúc này, tìm ngựa ở sát bên mép vách đá gần thẳng đứng của bình nguyên. Con ngựa hoang ngồi trên đuôi mình, sỏi đá chông đầy người cứ thế trôi tụt xuống phía dưới. Dòng sỏi đá nhẹ trôi theo làm nó mất tư thế cân bằng, hất nó ngã nhào, làm nó phải lộn mấy vòng tới chân vách đá.

- Nếu nó không bị gãy chân thì cứ cắt lấy đầu tôi đi. - Rube làu bàu.

Con ngựa đực nằm bất động trên mặt đất.

- Nó chết rồi. - Guy ghen ngào nói và Diana cũng cảm thấy như có cái gì đó chẹn ghen tắc cổ họng mình.

Nhưng rồi nó ngẩng đầu, giây lát sau nó đứng thẳng dậy, lắc người rất mạnh làm cát bụi văng bắn tứ

tung. Nó đi thử vài bước đều trong cách đi chao đảo của mình. Bước đi của nó còn hơi khó nhọc, nhưng nó hoàn toàn chẳng bị thương gì.

Chương 11

Diana ngạc nhiên đến nín thở.

- Các người thấy chưa? - Guy kêu lên - Trời ơi, nó làm cách nào mà chẳng hề bị sao hết cả thế nhỉ?

- Tôi chẳng thấy bộ lông trắng của nó bị xây sát gì. - Rube nói.

- Tôi đã tưởng nó bị gãy cổ rồi. - Guy tiếp lời.

- Rất tiếc nó không bị vậy. - Holt nói, chẳng hề bị gãy ấn tượng bởi điều kỳ diệu họ chứng kiến.

- Anh không nói đùa đấy chứ? - Diana hỏi lại.

- Không. Tôi có cảm giác con ngựa này còn quay trở lại.

Holt nhìn theo con ngựa trắng có kiểu đi nhu một thợ săn để sống thoát con mồi. Không rõ vì sao nhưng anh biết rằng sẽ còn gặp lại nó một lần nữa. Nhưng điều ấy thật buồn cười, Diana tự nhủ. Holt không quan tâm tới con ngựa hoang. Anh chỉ dấn thân vào sa mạc để tóm lại hai con ngựa cái.

- Tại sao nó lại làm thế nhỉ? - Guy vẫn còn bối rối và bàng hoàng hỏi.

- Nó bị mắc bẫy, ở thế cùng và nó biết điều đó. - Rube trả lời.

- Nhưng trượt vách đá xuống như thế này.. - Guy lắc đầu.

- Lũ ngựa hoang làm gần như tất cả trước khi để bị bắt. Chúng nhảy xuống vực, lặn sâu dưới dòng nước xoáy. Phần lớn trong số này thà chọn cái chết hơn bị trói buộc trong dây thừng của người chăn bò ngựa.

Holt quay ngựa ra khỏi bờ vực và phi đi. Những người khác đi theo sau. Còn Rube lại đắm chìm trong kỉ niệm của thời oanh liệt.

- Tôi đã từng nghe kể về ngựa hoang không ăn, không uống gì sau khi bị bắt. Có nước để ngay trước mõm chúng thế mà chúng chết đói. Một lần, có người kể cho tôi nghe dùng dây thừng bắt được con ngựa hoang. Anh ta cùng vài người đàn ông khác đem nó về điền trang. Họ phải vượt qua một khúc suối nước chỉ sâu khoảng gang tay là cùng. Con ngựa hoang để ngáp mũi trong nước, không ai kéo nổi đầu nó lên. Nó đã chết đuối trong dòng nước sâu có khoảng một gang tay. Một người khác kể cho tôi nghe về con ngựa tự sa xuống đầm lầy..

Diana không để ý nghe ông nói nữa. Cô nhớ lại khoảng khắc con ngựa trắng đứng dậy sau lúc Guy

tưởng nó đã chết rồi Holt nói con ngựa hoang sẽ trở lại. Liệu nó có làm thế không nhỉ?

Những vết đỏ hồng trùm phủ cả bầu trời phía Tây lúc điện trang hiện ra trước mắt họ. Bầy ngựa phi rảo bước hơn vì biết rằng ở đó có nước, rơm khô và sự nghỉ ngơi đang chờ đợi chúng. Cả Diana cũng vừa đói vừa mệt và trong thâm tâm cô không tin rằng còn có thể ngồi trên lưng ngựa được thêm một giờ nữa.

Những người chăn bò đã tụ tập thành một đoàn đón tiếp thi nhau đặt câu hỏi. Diana để mặc cho những người kia trả lời. Cô cảm ơn người đàn ông ra giữ ngựa cho cô với nụ cười mỉm mệt mỏi.

- Thiếu tá nói ông biết các bạn muốn tắm rửa trước đã. - Floyd Hunt nói. - Nhưng sau đó các bạn vào nhà điện trang nhé. Đừng lo gì về chuyện ăn uống. Thiếu tá mời các bạn đến dự cơm tối.

Holt gật đầu:

- Cảm ơn. Đôi mắt anh lại trông già đi thêm nhiều năm hơn cơ thể anh lúc quay sang nhìn Diana. - Cô Somers, nhờ cô nói với Thiếu tá là nửa giờ nữa chúng tôi sẽ tới.

- Vâng. Cô lê đôi chân mệt mỏi rã rời đi về ngôi nhà chính. Thiếu tá ngồi trong phòng khách, ông mỉm cười nhìn lên lúc cô đóng cửa lại phía sau mình.

- Thế nào, cuộc săn ngựa thế nào? Ông thả đá vào cốc rượu.

Diana chỉ nói một câu duy nhất:

- Thành công cha ạ.

- Con uống chút gì không? - Ông mời chào.

- Cha cho con cốc rượu Whisky với đá. - Cô nói, không ngập ngừng chút nào.

Ông lấy ra từ cái bình pha lê đặt ở khay trên bàn cho vào cốc và rút thứ nước màu vàng óng lên trên mấy viên đá ấy. Con trông kinh khủng làm sao. - Ông nói khi đưa cốc rượu cho con gái.

- Cảm ơn cha nhiều về lời khen này. - Cô đáp lại với nụ cười mỉm gượng gạo, đau khổ.

- Khi bọn thanh niên báo cho biết con cùng mấy người trở về, cha đã nói Sophie chuẩn bị bồn tắm bọt cho con. Chắc đã chuẩn bị xong rồi đó.

- Chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi người ta cho rằng con được nuông chiều. - Cô cười nói và hôn lên má ông. Cô uống một ngụm rượu và vừa đi về phòng mình vừa cởi áo.

Một tay cô vẫn cầm cái cốc lúc cô cởi áo ngoài quẳng xuống sàn phòng. Cô chạy vội vào phòng tắm

đang tràn ngập hương xà phòng tắm bọt từ trong bồn nước nóng toả ra.

- Ai nói rằng con được nuông chiều? - Thiếu tá đi theo cô, đứng bên ngoài.

- Holt chẳng hạn. - Cô trả lời, đặt cốc rượu lên thành bồn tắm bằng đá thạch anh và cởi hết đồ mặc trên người.

- Con có cần áo váy ngoài không? - Cha cô hỏi vọng từ phòng cô ra.

- Có, cha lấy cho con với. - Diana trèo vào núi bọt trên bồn tắm của mình.

- Vậy ra Holt cho rằng cha đã quá nuông chiều con. Thiếu tá đem cái áo tắm lại cho cô và treo trên mắc sau cánh cửa. - Dọc đường đi, hai đứa đầu óc buồng bình có cãi nhau không?

Diana nằm chỉ thò cổ ra khỏi bọt, mắt nhắm nghiền, cố xua đẩy tất cả những kỷ niệm về chuyện đã xảy ra giữa mình và Holt.

- Con xin cha. Con không muốn nói về anh ấy nữa.

Ông sẵn lòng chuyển đề tài.

- Mọi người đi lâu hơn cha dự tính đấy.

- Vâng. - Diana thở dài khoan khoái khi nước ấm làm thư giãn các cơ bắp đau như dằm của mình.

- Mấy con ngựa cái bị sao không?

- Con Cassie bị một vết thương và vài chỗ xây xát ở hông. Cả hai con đã gầy đi khá nhiều. Nhưng không nguy hiểm cho lắm.

- Sao con bị thương ở cùi tay thế kia? Chuyện gì đã xảy ra vậy?

- Con bị bay ra khỏi yên ngựa. Con ngựa vấp ngã làm cho con nhào bay qua đầu nó. - Diana mỉm cười khi thấy cha mình lo lắng nhăn trán. - Đấy đâu phải lần ngã đầu tiên của con, thiếu tá ạ.

- Đúng thế, đúng thế. - Ông công nhận.

- Còn ở điền trang trong thời gian ấy thế nào/ .

- Tuyệt. Chúng ta chẳng phải gặp khó khăn gì cả.

- Con Fath ra sao rồi hả cha?

- Nó hồi phục rất nhanh. Nhưng bây giờ còn quá sớm để nói được liệu rồi đây có khi nào nó sử dụng chân trước được như ngày xưa không. Có thể nó sẽ vĩnh viễn bị què. Thế thôi nhé. Chúng ta nói chuyện với nhau như vậy là đủ. Con cứ nằm trong đó nghỉ ngơi cho khỏe. Tắm xong con xuống phòng ăn nhé. Bà Sophie đã chuẩn bị cả một túi đồ ăn thức uống.

Khi ông đi ra ngoài cô gọi với theo.

- Con quên nói với cha rằng nửa giờ nữa Holt sẽ đến.

Ông gật đầu rồi đóng cửa lại ở phía sau mình. - Diana vùng vẫy trong nước ấm thơm nồng, cô không nghĩ về điều gì cả.

Tắm xong, cô lau người, cuốn khăn quanh mái tóc vừa gội túm buộc lại trên đầu. Cô đứng lại trước tấm gương, tô thắm làn mi và bôi son lên môi. Rồi cô buộc thắt áo váy lại và đi xuống phòng ăn.

Thiếu tá mỉm cười chào cô.

- Trông con bây giờ xinh hơn trước rất nhiều.

- Con cảm thấy trong mình cũng khỏe hơn.. - Nhưng câu trả lời của cô mất hút trong những tiếng động ồn ào từ ngoài sân vọng vào.

Giây lát sau, Holt xuất hiện, tiếp theo là Guy và Rube. Đôi mắt xám rướn tới vờn trượt trên cơ thể Diana rồi mới hướng về cha cô. Dây thần kinh cô căng hẳn ra. Cả ba người đều đã tắm gội, chải đầu, cạo râu sạch sẽ, thay mặc áo quần mới.

Holt tươi tắn ra và sung sức. Trông anh không thể nhận ra rằng phần lớn của thời gian của bốn ngày qua anh chỉ ngồi trên yên ngựa. Nhưng vết thương ở cẳng anh đã tím bầm lại. Chắc chắn. Thiếu tá cũng đã để ý thấy.

Ông cười chỉ tay về cẳng Holt.

- Còn anh chàng kia thì sao? - Lúc này Guy quay đầu lại và Thiếu tá nhìn thấy đôi môi dập sưng, gò má tái tím của anh. Ánh mắt ông quay lại phía Holt, nhìn dò xét, xuyên thấu.

- chúng tôi đã gặp nhiều vất vả, Thiếu tá ạ. - Rube nói - Guy bị ngã, Holt bị dập dằm vào đầu gối và áo Diana bị cây vướng xé rách. Con ngựa đực trắng này định lôi kéo hết cả lũ ngựa của chúng tôi, rồi nó tàn phá khu trại của chúng tôi tiêu hủy đồ ăn của chúng tôi. Từ trưa đến giờ tôi chẳng hề được cái gì nhét vào bụng.

- Có đúng thế không? - Thiếu tá nhăn trán hỏi.

- Cũng.. cũng hơi cường điệu một chút. - Holt đáp lại.

- Cái gì.. Thiếu tá nói, nhưng rồi ông ngừng lời ngay. - Chúng ta sẽ nói chuyện với nhau sau về việc này. Bà Sophie đã dọn bàn ăn. Bây giờ chúng ta đi ăn bữa tối đã.

Khi Diana đến bên bàn ăn, Guy đã đứng lên kéo ghế cho cô ngồi. Anh ngắm nhìn cô với ánh mắt rùng rợn mà cô không đáp lại. Lúc cô ngồi xuống, anh hơi cúi người.

- Em đẹp tuyệt vời. - Anh thì thầm. - Như một bà hoàng.

- Cảm ơn anh. - Diana tránh nhìn về phía Holt lúc Guy ngồi xuống bên cạnh mình.

Lúc đầu không ai nói gì cả, vì mọi người đều tập trung xoa dịu cơn phẫn nộ của dạ dày trống rỗng. Thiếu tá kiên nhẫn chờ đợi cho tới khi không thể kiềm chế được trí tò mò của mình.

- Rồi. Bây giờ hãy kể cho tôi nghe về con ngựa đực này.

- Nó cao khoảng mét rưỡi, trắng muốt từ đầu đến chân, cơ thể cường tráng. Nó đi cùng một con ngựa cái hoang và đi kiểu pas .

Holt nói thêm sau giây lát ngập ngừng.

- Cái gì?

Diana quá hiểu cái nhìn ngạc nhiên của cha cô, vì cô cũng đã phản ứng tương tự như vậy khi tận mắt nhìn thấy nó.

- Nó là một kẻ hiếu chiến đáng nguyên rủa. - Rube nói. - Hôm nay chúng tôi đã truy đuổi nó suốt 4 giờ liền mà nó không lần nào phải thay tốc độ và dáng điệu. Giá như ông trông thấy nó Thiếu tá ạ, trông thấy nó lắc lư hết bên này sang bên kia. Như một cái ghế đung đưa thật sự.

- Các anh nói thật không đây? - Thiếu tá hỏi.

- Hoàn toàn nghiêm túc, thưa thiếu tá. - Holt lấy thêm món salad khoai tây vào đĩa mình.

- Nó là con ngựa đi kiểu pas hồi sinh. - Rube nói. - Thiếu tá đã từng nghe kể về nó chưa?

- Con ngựa trắng với dáng đi kiểu pas.. có.. Tất nhiên rồi. - Thiếu tá ngả người ra phía sau, vẽ dăm chiêu.

- Vậy nó tồn tại thật sự à? - Guy nghi ngờ hỏi.

- Có thật. - Thiếu tá trả lời. - Nhưng tôi vẫn luôn nghĩ rằng còn có nhiều con ngựa trắng với kiểu đi như thế. Lịch sử của miền Tây hoang dã là lịch sử đầy rẫy những câu chuyện về con ngựa hoang trắng

đi kiểu pas. Nó mang nhiều tên khác nhau như con ngựa hoang trắng, thủ lĩnh trắng của đồng cỏ, hoặc đại loại như vậy. Ngựa trắng ở miền tây hoang dã không phải là chuyện hiếm!

- Nhưng con ngựa đi kiểu pas.. - Guy bối rối lắc đầu.

- Phần lớn ngựa Bắc Mỹ đều có nguồn gốc từ Tây Ban Nha. Người Tây Ban Nha đã cố gắng nuôi dưỡng loài ngựa tự nhiên với kiểu đi pas này. Với kiểu đi ấy, chúng có thể chạy nhanh bằng phóng nước đại của những con ngựa khác.

Loài ngựa Narragansett biết đi kiểu ấy nay đã bị diệt chủng ở bờ biển phía đông vốn được coi là dòng giống của loài ngựa đực Tây Ban Nha. Vả lại, chủng loại này ở Nam Mỹ sống lâu hơn ở đây. Tôi đã từng đọc thấy ở đâu đó rằng ngựa Nam Mỹ màu thường sáng, màu xám, trắng sữa hay trắng muốt trên da đen. - Thiếu tá ngừng nói quay sang Holt. - Anh có cho rằng con ngựa đực hoang này có nguồn gốc từ giống ngựa thuần chủng Tây Ban Nha không?

- Theo những gì ông vừa nói thì rất có thể. - Holt đáp lại.

- Một ý rất hay đấy. - Thiếu tá nói. - Ước gì tôi nhìn thấy nó một lần nhỉ?

- Tôi không tin ông sẽ có cơ hội làm việc ấy. Bởi vì chúng tôi đã đuổi nó sang tận Utah. - Rube nói, thức ăn còn phồng cả miệng.

- Chúng tôi đã tiến sát tới biên giới, nhưng tôi không biết đã vượt qua nó chưa. - Holt không để cho Rube quá cường điệu.

- Nhưng anh tin rằng nó sẽ trở lại cơ mà? - Diana chủ tâm dồn Holt vào thế bí trước mặt cha mình.

Holt ngáp ngừng rồi miễn cưỡng công nhận.

- Đúng, tôi tin thế. - Rồi anh nhìn Thiếu tá. - Có lẽ tốt hơn nếu trong tuần tới không để lũ ngựa cái đi cách quá xa điền trang.

- Anh cứ làm những gì anh cho là đúng.

Holt chuyển đề tài.

- Vì con Fath còn bị thương và con Shetan đã chết, chúng ta cần con ngựa giống đực mới. Sáng mai tôi sẽ gọi điện thoại đi khắp nơi xem có kiếm được gì không. Tùy theo tình hình mà tôi sẽ quyết định thuê hay mua con ngựa giống mới.

Diana nheo mắt khi nhận ra rằng Holt đã không trao đổi với cha cô về cái dự định của mình. Anh chỉ thông báo cho Thiếu tá biết. Bây giờ câu chuyện chỉ xoay quanh những ưu việt khác nhau của các loài ngựa. Diana không tham gia vào câu chuyện vì còn bức tức về cách làm tự ý của Holt.

Cô lên nhìn quan sát cha mình. Bệnh tật và tuổi già đã để lại dấu ấn của nó. Thiếu tá không còn là người đàn ông khỏe mạnh bất bại như cô từng thấy từ hồi còn nhỏ. Mái tóc đen của ông đã bạc xám. Gương mặt trước kia màu xạm nay đã nhợt nhạt. Những nếp nhăn bám trên da cằm ông, nơi trước đây vốn béo mập và khỏe khoắn! Bàn tay ông hơi run rẩy.

Cô tưởng ông sẽ hồi phục, khỏe khoắn hơn. Bây giờ cô phải chấp nhận thực tế ông sẽ không bao giờ còn là người đàn ông như trước đây. Những đường nét thể hiện tính cách của ông bây giờ chỉ còn thấy rất mờ nhạt. Thiếu tá đã trao quyền hành cho người gia tộc và trở thành một thứ đồ vật trang điểm trong nhà. Đột nhiên cô cảm thấy thương ông, thậm chí thương hại ông. VÀ con tim cô chống lại cảm giác này một cách tuyệt vọng. Ông đã già yếu và bệnh tật. Đột nhiên cô nhận cảm thấy ý muốn phải cất giấu ông trước mặt mọi người.

- Đã muộn rồi đây! Thiếu tá ạ. - Cô cắt đứt câu chuyện và cảm thấy mình như nhẹ người mẹ nhắc nhở đứa trẻ rằng đã đến lúc nó phải đi ngủ.

- Cái gì? - Ông ngơ ngác nhìn cô trong giây lát, rồi nói. - Ừ, đúng rồi, đúng rồi, tất nhiên rồi.

Bữa ăn kết thúc. Những người khác không còn lý do gì ở lại lâu hơn. Holt hiểu được ám hiệu này. Anh lùi ghế đứng dậy.

- Bây giờ xin phép thiếu tá, tôi nghĩ mọi người đều muốn về nghỉ, trừ khi ông muốn trao đổi điều gì đó với tôi.

Diana nổi giận về những lời nói khiếm nhã này. Sao Holt lại phải làm như thiếu tá vẫn còn là ông chủ khi anh ta biết rất rõ rằng không còn được như thế nữa. Anh ta định loè bịp ai ở đây vậy?

- Không, tôi nghĩ không có điều gì cấp bách cả. - Cha cô đáp lại với tiếng thở dài mệt mỏi. - Flod có thể thông không báo lại cho anh về những gì cần thiết.

Lúc Diana đứng dậy để tiễn các vị khách ra ngoài, Guy thì thăm với cô.

- Em Diana..

Cô không biết anh muốn gì, nhưng quả quyết cắt lời anh.

- Tôi đang rất mệt, Guy ạ. - Cô đi về ghế của cha mình, bàn tay đặt như dán vào thành ghế. - Chúc mọi người ngủ ngon. - Cô nói và đứng lặng ở đó cho tới khi cả ba người đàn ông đều đi ra ngoài. Rube còn nhanh như chớp kịp gói hai lát bánh kẹp thịt vào khăn ăn, mang theo về.

Khi chỉ còn lại mình với Thiếu tá, Diana phân trần cô phải sấy cho khô tóc rồi lên giường đi ngủ, để thuyết phục ông đi ngủ sớm, vì ông già rất cần được nghỉ ngơi.

- Đúng thế. Cha cũng rất mệt. - Ông nói. - Nhưng chuyến đi của con chắc phiêu lưu mạo hiểm lắm phải không?

- Vâng, thưa cha. - Diana nói. - Chúc cha ngủ ngon.

- Chúc con gái cha ngủ ngon.

Sáng hôm sau, lúc Diana bước vào. Thiếu tá đã ngồi bên bàn ăn sáng. Trông ông khoẻ khoắn, và cô vui bớt nỗi lo ngại.

- Con chào cha. - Cô mỉm cười nói với ông. - Chào bà Sophie - Cô nói thêm lúc bà quản gia bước vào. - Xin bà đem cho tôi bánh mì nướng và nước quả?

- Ngày hôm nay đẹp quá, phải không cha? - Cô rót cà phê vào cốc.

- Đúng thế. - Thiếu tá âu yếm nhìn cô. - Nhưng cha có cảm giác con còn mang nỗi tâm tư gì đây chứ không chỉ quan tâm thời tiết.

- Cha đã đoán rất đúng. - Cô vui mừng vì có dịp đề cập tới vấn đề rất khó nói. - Tối hôm qua con đã suy nghĩ nhiều và thấy rằng con phải đảm nhận một phần trách nhiệm ở đây để trong thời gian ấy cha dưỡng bệnh cho khoẻ hẳn lại.

- Holt làm mọi công việc đều rất tốt.

Cha làm như thế con không biết điều đó. Diana nghĩ.

- Con đã để ý thấy cha tin tưởng vào anh ấy như thế nào. Điều đó rất dễ hiểu vì ngoài ra chẳng còn ai ở đây có thể đảm nhiệm được nhiệm vụ quản lý này. Nhưng bây giờ cô đã ở nhà. Con thông thạo ở điền trang, đã quen với mọi người từ thuở bé. Có thể nói là cũng đã đỡ mồ hôi cho điền trang của chúng ta. - Cô cười cố làm ra vẻ tự nhiên. - Chẳng có lý do gì để con không đảm nhận nhiệm vụ quản lý điền trang? Holt làm việc rất tốt, nhưng chính cha cũng có lần từng nói không có người đàn ông nào quản lý tốt tài sản của người khác tốt như anh ta sẽ làm nếu đó là tài sản của chính mình.

- Đúng thế. - Ông công nhận.

- Hơn nữa, con không chỉ đủ khả năng để chăm lo tới tất cả mà đây còn là mong muốn lớn nhất của con. Con là con gái của cha và đây là gia đình của con.

- Cha không thể phản bác lại được ý kiến ấy. - Thiếu tá đáp lại, hình như ông rất thích thú.

- con cũng hy vọng cha không phản đối gì. - Cô không thể ngăn được nụ cười mỉm đắc thắng hiện quanh đôi môi cô.

- Cha sẽ nói với Holt về việc này.. trong bữa ăn trưa.

Cô bối rối nhìn ông, hỏi lại.

- Việc ấy có gì phải đem ra trao đổi như vậy hả cha?

- Cha không thể giản đơn thôi quyền chỉ huy của một người làm việc tốt nếu trước đó không trao đổi thống nhất với anh ta. Việc này cần phải làm sao cho thật tế nhị. - Ông giải thích cho con gái nghe với nụ cười mỉm khoan dung. Bà Sophie đem đến cho Diana bánh mì nướng và nước quả, rồi lại bỏ ra ngoài ngay. - Vậy nên trưa nay chúng ta sẽ trao đổi với Holt. Sau khi ăn sáng xong, con có thể hỏi anh ta xem liệu trưa nay có thể về đây sớm hơn thường lệ được không.

- Vâng. - Cô trả lời, rất hài lòng với mình.

Sau đó, cô đi như bay nhảy sang toà nhà bên cạnh. Người và ngựa đều tụt tề đông đủ ở bên cạnh chuồng ngựa. Cô nhìn thấy Guy nhưng không phát hiện ra bóng dáng của Holt. Trông thấy cô, Guy thúc ngựa chạy ngay lại.

- Chào Diana. - Anh dừng ngựa trước mặt cô, miệng mỉm cười tươi tắn. - Nhờ em nói với bà Sophie rằng trưa nay Holt không về dự cơm được.

- Sao lại không? Anh ấy đâu? - Cô bực mình tới mức những câu hỏi của cô như đạn súng liên thanh thoát ra khỏi nòng.

- Sáng nay ông ấy đã đi xem vài con ngựa đực giống. Ông ấy nói mãi tận chiều tối mới trở về. - anh bậm môi. - Rất may chúng ta được khuất mắt ông ấy ngày hôm nay.

Mắt cô nhúu lại.

- Anh ấy quá vội vàng trong việc tìm kiếm con ngựa giống mới.

- chúng ta có ba con ngựa cái đến kỳ giao phối mà chẳng còn con ngựa đực nào. - Guy không biện hộ cho cha mình mà chỉ đưa ra lời giải thích.

- anh nói có lý. - Nhưng đó chỉ là sự an ủi rất nhỏ cho Diana.

- Holt giao cho chúng ta nhiệm vụ đưa bảy ngựa cái và ngựa con vào khu thả bên trong. Bây giờ mọi người đang làm việc ấy! Em muốn đi cùng không?

- Không! - cô thản nhiên đáp lại, những suy nghĩ của cô đã bỏ rơi Guy.

- Em khi nào cũng nói không. - Anh phàn nàn. - Tại sao em không nói thẳng ra chỗ anh rằng anh nên đi khỏi nơi này.. như thuở trước?

Diana giờ tay làm một cử chỉ phản đối, nhưng anh đã quay ngựa đi về phía những người khác với mấy lớp nhăn bực tức trên vầng trán. Diana không gọi anh trở lại.

Buổi tối, lúc cô đi ngủ, Holt vẫn chưa trở về. Sáng hôm sau, ăn sáng xong, cô lại ra sân điền trang để tìm Holt.

Cô hỏi một người đàn ông đứng ở đó.

- Anh biết Holt ở đâu không?

- Trong chuồng ngựa. Anh ấy đang chăm sóc cho một con ngựa cái.

- Cảm ơn anh.

Cô tìm thấy Holt và một người chăn ngựa khác trong một khung nhốt ngựa. Họ đang chăm sóc cho vết thương của con Cassie do con ngựa đực trắng gây ra.

- Tôm, anh có thể đi được rồi đây. - Cô nói với người đàn ông đứng bên cạnh đầu con ngựa cái. - Để đây tôi giữ cho. Trước khi buông tay, Tôm liếc nhìn Holt để xem anh có phản đối gì mệnh lệnh của Diana không rồi mới nghe lời. Việc này làm Diana hoàn toàn không thích thú chút nào. Trước khi cô lấy chồng, không người đàn ông nào dám nghi ngờ mệnh lệnh của cô con gái Thiếu tá. Đó cũng là dấu hiệu của sự thay đổi sâu sắc trong thời gian cô vắng mặt ở điền trang.

Cô vòng tay giữ dây buộc đầu con vật, trò chuyện với nó và đợi cho tới khi Holt hoàn tất mọi chuyện. Anh quay người rút lại chai thuốc tẩy trùng.

- Anh đã tìm được con ngựa chưa? - cô hỏi thăm.

- Có thể rồi. - Cuối cùng anh cũng nhìn cô, nhưng quan sát từ đầu đến chân với vẻ miệt thị. - Nhưng chắc chắn không phải vì thế mà cô tới đây. Cô muốn gì nào?

Cô nhận thấy sức hấp dẫn đàn ông của anh làm kích thích các giác quan của cô, một phản ứng thuần túy về thể xác mà cô không thể kiểm soát được. Trái lại, hình như cô chẳng thể gây được ấn tượng gì đối với Holt.

- Thiếu tá muốn nói chuyện với anh. Trưa nay anh nên về sớm một chút. - Giọng cô hơi run rẩy.

- Không thể được. Trưa nay tôi không ở nhà. - Holt ra khỏi khung chuồng và đi dọc hành lang. - Nhờ cô nói với ông ấy tối tôi sẽ đến.

Diana bực tức đi theo anh.

- Đã từng có thời anh bật ngay dậy mỗi khi ông gọi anh đến.

- Tôi chưa khi nào bật dậy cả. - Holt đáp lại. - Tôi luôn làm những việc ông yêu cầu tôi làm và cả bây giờ cũng vậy. Nếu ông ấy biết rằng tôi đã có cuộc hẹn mất rồi thì ông ấy là người đầu tiên hoãn cuộc gặp giữa ông và tôi lại sau. Còn nếu cấp bách thì ông đã cho gọi tôi đến gặp ông ngay lập tức.

Chương 12

Lời đáp chất thẳng thừng đã ở đầu lưỡi cô, nhưng cô không nói ra, vì lúc hai người đi ra khỏi chuồng ngựa, một chiếc xe con tiến vào sân điền trang. Xe mang dấu hiệu của chính quyền địa phương trên cửa xe. Diana quên ngay cơn thịnh nộ của mình. Cô đứng lại ngập ngừng nhìn Holt.

- Anh nghĩ người này muốn gì ở chúng ta? - Cô hỏi, răng bặm chặt môi dưới.

- Chúng ta sẽ biết ngay bây giờ.

Chiếc xe dừng lại trước ngôi nhà chính. Diana và Holt cùng đi về phía đó. Một người đàn ông nhỏ nhắn, tuổi trạc bốn mươi nhảy xuống xe. Anh ăn vận theo kiểu áo quần làm việc, mặc quần bò, áo sơ mi kẻ sọc và đội chiếc mũ rơm rộng vành. Anh định đi vào nhà nhưng nhìn thấy Holt và Diana nên đứng lại đợi, lớn tiếng chào.

- Chào anh chị.

Diana đáp lại lời chào này với nụ cười mỉm có tác động tước bỏ hết vũ khí của người đàn ông đang đứng đối diện.

- Chào anh. Anh cần gì ở đây? - Chúng tôi có thể làm được điều gì cho anh?

- Có lẽ sẽ phải ngược lại, - giọng anh ta nghe rè rè, lúng búng nhưng nét mặt thân thiện, - Tôi là Keith Jackson. Tôi là người của chính quyền địa phương và muốn gặp ông Somers.

- Tôi là Diana Somers, con gái ông ấy, cô tự giới thiệu. Người khách bỏ mũ xuống đáp lễ, để lộ cái đầu hói nhẵn bóng. - Cha tôi trong người hiện không được khỏe. Có thể tôi sẽ giúp ích được cho anh.

Người đàn ông ngập ngừng nhìn Holt, như thể miễn cưỡng không muốn nói chuyện công việc với người đàn bà. Holt chìa tay ra bắt.

- Tôi là Holt Mallory, người quản lý của điền trang.
- Tôi thực sự không cần phải nói chuyện trực tiếp với thiếu tá. - người đàn ông nói và quay về phía Holt. - Tôi tin chắc rằng anh có thể cung cấp được cho tôi những thông tin mà tôi cần.
- Tôi sẽ cố, Holt đáp lại với vẻ lịch sự và đáng yêu. - Vậy anh muốn biết gì nào?
- Chúng tôi nghe nói các anh đang gặp khó khăn với bầy ngựa hoang phải không?
- Anh nghe thấy điều đó ở đâu? - Holt hỏi lại, vẻ hơi thích thú.

Người đàn ông mỉm cười.

- Anh thừa biết những chuyện như vậy lan truyền đi rất nhanh. Người này kể cho người khác nghe chuyện gì đó và họ cứ kể tiếp cho nhau nghe. Sớm muộn rồi câu chuyện cũng lọt đến chỗ chúng tôi.
 - Vậy anh đã nghe được cái gì? - Diana nín thở dò hỏi.
 - nghe thấy kể có con ngựa đực hoang cướp đi của các anh hai con ngựa cái.
 - Đúng là có hai con ngựa cái của chúng tôi đã bỏ đi. - Holt nói. - Chúng tôi đã tìm và tìm thấy chúng.. nhưng chẳng hề thấy bóng dáng của con ngựa đực nào ở bên cạnh chúng cả.
- Câu trả lời nửa thật, nửa dối này làm cho Diana thích thú. Và cô phải rất tự kiềm chế để không phá lên cười. Con ngựa đực hoang đúng cũng không có mặt ở bên cạnh lúc họ tóm lại hai con ngựa cái.
- Ồ, tôi hiểu.. - Jackson ngáp ngừng trong giây lát. Rồi anh tiếp lời. - chúng tôi có nghe về một cuộc ẩu đã giữa hai con ngựa đực. - Chẳng biết có đúng vậy không?

- Đáng tiếc là đúng như vậy. - Holt công nhận. - chúng tôi không rõ sự việc xảy ra như thế nào vì không có nhân chứng. Có lẽ ai đó không đóng thật chặt những thanh cửa ra vào khuông thả trong chuồng. Một con bị giết, còn con kia bị thương.

- xin có lời chia buồn. - Người đàn ông nói, vẻ thông cảm.

- Cảm ơn anh. Một sự mất mát đáng tiếc. - Holt đồng tình. - Con ngựa chết là con ngựa giống rất quý. Đối với chúng tôi thay thế nó không phải là một việc dễ dàng gì.

- Điều đó tôi có thể hiểu được. Tôi có nghe Thiếu tá nuôi dưỡng hai con ngựa quý đắt tiền. Nếu vậy thì.. - Anh thở dài, - Có lẽ tôi đi ra đây mà chẳng nên công chuyện gì.. nếu các anh chẳng phải gặp khó khăn nào với lũ ngựa hoang.

- Năm nay có đủ nước và cỏ. - Holt nói, như thể điều đó giải thích cho tất cả.

- Đúng, nhưng cũng là trường hợp ngoại lệ. - Jackson đội mũ lên đầu. - Nhưng sau này giả sử có gặp phải chuyện gì với bầy ngựa hoang, các anh thông báo cho chúng tôi biết chứ?

Holt khẽ mỉm cười:

- tự nguyện thì không đâu. Cá nhân tôi thấy bộ luật bảo vệ lũ ngựa hoang thật hơi vô duyên.

Diana ném về phía anh cái nhìn nửa tức giận nửa sợ hãi. Nhưng hình như Jackson chẳng hề bận tâm gì về ý kiến của Holt, anh nhếch mép, nhún vai:

- Anh chẳng phải là thiếu số với quan điểm này. Phần lớn những người chủ điền trang đều nghĩ vậy. Thôi, xin tạm biệt anh chị.

- Tạm biệt anh. - Holt đáp lại.

- Tôi rất thích được vinh dự làm quen với cô, cô Somers ạ.

- tôi cũng vậy anh Jackson ạ. Tạm biệt anh.

Lúc người đàn ông đi khỏi, Diana thốt lên:

- Sao anh lại nói như vậy, Holt?

- Nếu ta tỏ ra quá hợp tác, có thể anh ta sẽ nghi ngờ. Tôi đã cư xử như hàng trăm ông chủ điền trang khác mà anh ta đã gặp.

- Tôi vẫn biết anh là người vô cùng láu cá, nhưng thật không hề nghĩ rằng anh còn biết nói dối khéo đến như thế. Từ nay về sau, có lẽ tôi phải luôn nhớ tới điều ấy.

Anh không trả lời, chỉ hơi mỉm cười và đi khỏi.

- Nhờ cô nói lại với thiếu tá rằng khoảng bảy giờ rưỡi tối nay tôi sẽ đến. - Anh nói với lại phía sau.

Đúng bảy rưỡi, Holt có mặt trước ngôi nhà chính. Khi nghe thấy tiếng chân bước ngoài sân Diana rời phòng làm việc đi sang phòng khách. Đúng lúc ấy, anh bước vào.

- Thiếu tá đang đợi anh trong phòng làm việc của ông. - Diana quay người ngay đi để dẫn anh tới chỗ của mình.

Thiếu tá ngồi trên cái ghế bành sau bàn làm việc rộng. Ông đứng dậy khi cả hai bước vào.

- Đến nay đã hai lần anh không về ăn trưa rồi đấy Holt ạ. - Ông nói và bắt tay Holt.

- Tôi bận quá.

- Tôi biết, tôi biết. Diana, con đem cho chúng ta cà phê nhé.

Mấy phút sau, cô trở lại với bộ cốc chén bằng sứ trên cái khay. Hai người đàn ông đang trao đổi về một con ngựa đực mà Holt đã tới xem. Diana rót cà phê ra tách, Holt liếc nhìn về phía Diana. Lúc này anh biết rằng cả cô nữa cũng tham dự vào cuộc nói chuyện.

Lúc anh ngả người ra sau ghế, cô mới ngồi xuống cái ghế tựa đặt cạnh anh. Cô nhấp ngụm cà phê và để mặc cho Thiếu tá vào đề câu chuyện vốn là nội dung chủ yếu của cuộc gặp gỡ này. Trong lúc chờ đợi, cô chẳng hề lưu tâm hay tham gia vào cuộc trao đổi về con ngựa đực và chất lượng của nó.

- Tôi còn muốn xem hai con ngựa đực khác trước khi có quyết định cuối cùng.

Holt nói như để kết thúc câu chuyện.

- Tôi chưa hề được biết việc anh làm là quyết định chuyện gì đó ở đây?

Diana chen lời giọng lạnh lùng.

Không nên hiểu nhận xét của tôi theo nghĩa đen của nó. - Holt đáp lại.

- Holt có con mắt lựa chọn rất tốt đối với ngựa. - Thiếu tá bảo vệ anh. - Anh ta cũng là người chọn con Fath.

Diana lặng nhìn vào tách cà phê, cô cố gắng nén lại nỗi bức tức của mình.

- Điều đó thật con không biết.

- Chúng ta chưa có đủ ngựa con lấy giống của nó để chắc chắn rằng sự lựa chọn của tôi là đúng. - Holt nói.

- Nhưng chúng trông đầy hứa hẹn. - Thiếu tá nói. - Thế thôi nhé, còn bây giờ đi vào việc. Tôi không mời anh đến đây để trao đổi với anh về con ngựa đực, Holt ạ.

- Tôi cũng đã nghĩ thế, - Holt đặt cái tách xuống khay và liếc nhìn Diana. - Vậy Thiếu tá muốn nói gì với tôi?

- Diana đã nói với tôi rằng cô ấy muốn đảm nhận việc quản lý điền trang.

- Vậy có nghĩa là tôi sẽ thất nghiệp. - Holt đáp lại. Diana cảm thấy thái độ thờ ơ, chẳng lo lắng gì của anh gần như vô liêm sỉ.

- Không phải thế. - Thiếu tá vội quả quyết. - Diana chỉ muốn thay tôi cho tới khi tôi hồi phục được như trước. Vị trí của anh chẳng hề thay đổi gì. Anh chỉ chịu trách nhiệm trước Diana chứ không phải trước tôi nữa.

Holt nhú mào nghi hoặc.

- Tôi e rằng làm như thế không được.

- Tại sao không? - Diana thách thức hỏi. - Anh không thích nhận lệnh từ một người phụ nữ hay sao?

- Không phải thế, - Holt đáp lại và lạnh lùng nhìn cô - Nhưng tôi không thích nghe lệnh của cô. - Cái gắng tay thách thức bị ném trở lại.. vào giữa mặt cô.

- Tôi biết anh có một vài bất đồng với Diana. - Thiếu tá gắng gượng làm dịu bầu không khí căng thẳng.

- Xin lỗi Thiếu tá. - Holt nói, nhưng trong giọng anh không hề có vẻ xin lỗi. - Nếu không còn làm việc cho ông nữa thì tôi sẽ chẳng làm việc ở đây. Hoặc là để cho sự việc vẫn như trước, hoặc là ông chiều ý muốn thất thường của con gái mình và tôi sẽ đi khỏi đây.

Diana bắt đầu thấy lạnh ớn lưng và biết trước được cha mình sẽ trả lời như thế nào.

- Tất nhiên tôi muốn anh ở lại, Holt ạ, đó cũng là mong muốn của Diana.

Cái nhìn châm biếm của Holt như muốn nói lên rằng anh nghi ngờ lời quả quyết này. Thực ra Diana không mong muốn gì hơn ngoài giành lấy vị trí xứng đáng cho mình với tư cách là con gái Thiếu tá.

- Thừa thiếu tá.. - giọng cô run rẩy. - Con có thể trao đổi riêng với Holt được không ạ?

Thiếu tá ngập ngừng đứng dậy.

- Được, có khi tốt nhất là hai người nhất trí với nhau.

Lúc ông rời khỏi gian phòng, Holt đi lại về bên lò sưởi, đặt tay lên bệ lò. Hình như tiếng đập của con tim Diana còn to và ngân vang hơn tiếng tích tắc của cái đồng hồ quả lắc treo trên tường ở đó.

- Thế nào, Diana, cô muốn nói gì với tôi nào? Holt thách thức hỏi. - Cô định làm gì nào? Truy ép nhau chắc? Có lẽ cô sẽ dọa kể cho Thiếu tá nghe rằng tôi đã cưỡng hiếp cô.. nếu như tôi không chấp nhận điều kiện cô đưa ra.

Cái mĩa mai châm chọc của anh làm cô nghẹn thở trong mấy giây.

- Anh định không thú nhận đã làm vậy hay sao?

- Và tôi cũng tìm thấy được một nạn nhân hết sức bỉ ổi. - Anh đáp lại, giọng châm biếm.

Cô run rẩy đứng bật dậy.

- Thế là không công bằng. Tôi là con gái ông ấy, là máu thịt của ông ấy.. là đứa con độc nhất của ông ấy. Tôi phải giữ trách nhiệm ở đây.. chứ không phải anh.

Anh nhìn cô, nét mặt hoàn toàn thản nhiên.

- Điều đó phải do Thiếu tá quyết định.

- Tại sao anh lại ép buộc ông ấy quyết định vấn đề này? Cô bực tức kêu lên. - Vì anh biết rằng ông ấy sẽ đứng về phe của anh. - Nước mắt cô ứa ra, chảy dài xuống hai bên má. Ông ấy luôn luôn thiên vị anh. Luôn luôn! Bàn tay cô nắm lại tuyệt vọng.

- Diana ạ, điều đó thật đáng buồn cười. - Anh tiến lại gần cô một bước.

- Như thế không công bằng.. - Bộ ngực nở nang của anh là một cái đích rất dễ trúng cho ánh mắt của cô, dầu bị nước mắt làm mờ nhoà. Cô vung tay đâm như gỗ trống vào đó, giận dữ khóc nức nở. Anh nắm lấy tay cô, lắc rất mạnh làm đầu cô hất ngửa ra sau.

- Thiếu tá quyết định công chuyện làm ăn, chứ không phải cá nhân thuần túy.

Cái nắm chặt tay làm cô thôi khóc nức nở. Lúc này, một cơn cười điên dại trào dâng trong cổ cô.

- Anh nghĩ vậy thật sao? Ông ấy chẳng cần đến tôi bao giờ. Mà cũng đúng thôi. Cần để làm gì? Ông ấy có anh rồi. - Rồi những dòng nước mắt lại chảy dài trên má cô.

- Em không hiểu những gì vừa nói ra. - Holt thì thầm.

Diana không thể nhận ra đường nét khuôn mặt mờ ảo của anh nữa. Anh ôm lấy cô vào lòng, ép đầu cô gục vào vai mình. Cô nhận thấy cảm anh đặt lên trán mình. Anh bối rối vuốt ve mái tóc đến mềm mại như lụa của cô.

- Đúng thế đấy, Holt ạ. - Cô thì thầm, môi áp chặt vào áo anh. - Đã luôn như thế này từ ngày anh đến đây.

- Không phải đâu, Diana ạ. - Anh cãi lại.

Cô ngẩng đầu để nhìn thẳng vào mặt anh, nhưng chỉ nhìn thấy được đôi môi anh, cái miệng anh, nó rõ nét, răn rỏi và đàn ông làm sao! Cô hé môi, muốn nói lên điều gì đó nhưng không diễn tả được thành lời. Bàn tay anh thôi không vuốt ve mái tóc của cô nữa. Rất từ từ, chuyển động từng xăng ti mét một,

miệng anh cúi sát gần miệng cô cho tới khi hơi thở nóng hổi và hơi hả của anh phả lên mũi cô, lên gò má cô rồi mơn trớn đôi môi cô. Con tim Diana đập rộn trong cảm giác chờ mong và cô hoàn toàn ý thức được thân hình đàn ông của anh đang áp sát vào cơ thể cô. Ánh mắt anh trượt trên mắt cô, dừng lại bên đôi môi hé mở.

Miệng anh chạm lên miệng cô, nhẹ như một cái lông tiếp đất.

- Anh đã thề không bao giờ đến gần em nữa.. - Holt không nói hết câu thì thầm bên môi cô và đầu bằng sự thôi thúc và quyến rũ của thể xác mạnh hơn sự phản ứng của lý trí.

Nụ hôn của anh làm Diana run rẩy. Khi cơn rung mình khoái cảm đầu tiên chạy lan toả khắp người cô, cô cảm giác anh đang căng người ra. Anh đẩy cô đứng lùi lại. Cô mở choàng mắt, nhìn tư thế căng thẳng của anh. Như thể hiểu được cái nhìn của cô, anh khẽ nói:

- Em lắng nghe xem!

- Cô lắc lắc cái đầu trong cơn choáng váng phản đối.

- Có cái gì đấy làm lũ ngựa sợ cuống cả lên. - Anh giải thích.

Hơn cả tiếng đồng hồ bực mình, bây giờ Diana cũng nghe được tiếng gầm gừ lạ lùng, tiếng hí hốt hoảng, tiếng chân đập tuyệt vọng. Nhưng rõ ràng chưa đến mức hốt hoảng hỗn loạn.

- Con ngựa hoang chẳng? - Diana thì thầm.

Đôi mắt Holt nheo lại:

- Đúng, con ngựa hoang. - Anh rảo chân bước vội ra cửa và Diana chạy ra theo. Không trông thấy Thiếu tá đâu khi họ chạy ra phòng khách. Ra khỏi nhà, họ có thể khẳng định được tiếng động từ đâu vọng lại. - từ hai .. (hông đọc được) lớn hiện đang nhốt bầy ngựa cái và ngựa con.

Trăng bán nguyệt lấp lánh ánh bạc trên nền trời đêm, soi lối đường cho họ đi. Holt nhảy ngay qua hàng rào đầu tiên. Anh không chờ đợi Diana phải trèo qua. Cô nghe tiếng chân bước theo sau. Cô ngoảnh lại và nhận ra Rube đang chạy theo.

- Lại đúng con ngựa đực trắng chết đuối này, đúng không? - Rube tung người nhảy qua hàng rào. - Tôi nghe những tiếng động của bầy ngựa cái, thế là hiểu ngay ra vì sao chúng hoảng sợ.. - Ông nói luôn miệng trong lúc chạy bên Diana, nhưng cô đâu để ý những gì ông nói.

Holt đã chạy tới hàng rào bãi thả. Anh trèo đứng hẳn lên trên hàng rào để nhìn được rõ hơn vào đồng cỏ. Diana và Rube cũng bắt chước anh.

- Nó kia kia. - Diana chỉ tay về một phía đầu bãi thả. Ánh trăng chiếu lấp lánh sáng trắng trên bộ lông

con ngựa đực đang chạy đi chạy lại dọc hàng rào với kiểu đi như lướt chao đảo trên mặt đất. Những cơ bắp nổi hằn u trên cổ nó lúc đầu nó lắc lư sang hai bên và đuôi nó vẫy vẫy như một ngọn cờ trắng ở phía sau trong khi nó kích động, quấy rầy và dọa dẫm lũ ngựa cái với những tiếng gọi khê khàng, lời cuốn, tán tỉnh. Dần dần, chúng siêu lòng trước sức quấy rầy của nó và không phản ứng một cách hốt hoảng như trước nữa.

Diana nhìn như bị thôi miên vào bức ảnh trước mặt mình. Cô không để ý thấy những người chăn bò khác của điền trang cũng bị tiếng động thu hút kéo tụ cả đến. Cô chẳng hề nghe thấy 1 tiếng thì thầm hỏi hộp của họ lẫn mệnh lệnh của Holt phân việc cho họ. Chẳng có gì làm hư hỏng toàn cảnh đẹp tuyệt vời cho tới khi những tiếng la hét, tiếng huýt sáo của mấy người đàn ông xua tan những thân hình tối sẫm của bầy ngựa cái tới tụ chen chúc bên hàng rào. Con ngựa hoang trắng đứng lặng như một pho tượng, nhìn trực diện và chờ đợi những kẻ thù hai chân của mình. Rồi nó quay người, dáng điệu uyển chuyển như một vũ sư và biến mất trong màn đêm.

- Vậy ra đó là con ngựa đực hoang. - Thiếu tá đứng bên hàng rào nói. Ông như nghẹt thở, hỏi hộp chẳng kém gì những người khác. Trên gương mặt ông phản phát dấu ấn của cuộc đấu tranh giữa sự tức giận và thán phục.

- Nó thật tuyệt vời, phải thế không cha? - Diana thì thầm.

- Từ trước tới nay chưa hề thấy con ngựa hoang nào như thế cả. - Ông thú nhận.

Sau khi con ngựa đực chạy biến, những người đàn ông cũng trở về nhà mình, vừa đi vừa sôi nổi trò chuyện. Holt đi lại hàng rào, nơi Thiếu tá và Diana đang đứng đợi. Ánh trăng dường như biến gương mặt thon dài của anh thành một chiếc mặt nạ bằng đồng và biến đôi mắt thành những mảnh bạc vụn.

- Nó sẽ trở lại, - anh tiên đoán - Chúng ta phải cảnh giác. Cứ bốn giờ sẽ đổi gác một lần.

- Đồng ý. - Thiếu tá nói, mặc dù mình chẳng hề được hỏi gì.

- Có thể chúng ta sẽ gặp may. Sau vài lần thử không đạt kết quả gì, có thể nó sẽ từ bỏ ý định tiến sát vào gần lũ ngựa cái của chúng ta. - Holt nhìn về phía rặng núi đen sẫm mà con ngựa đực vừa đi hướng ấy.

- Chắc chắn.. - Thiếu tá nhìn từ Holt sang phía Diana. - Hai người đã..

Diana ngắt lời ông:

- Cha không cần phải lo rằng sẽ mất Holt nữa. Chúng con đã nhất trí với nhau. Anh ấy sẽ tiếp tục chỉ huy ở đây và con sẽ không làm khó dễ anh ấy nữa. Con sẽ làm việc với lũ ngựa, thuần dưỡng những con ngựa con và có thể giúp cha trong công việc sổ sách kế toán, cha ạ. Nhưng tất cả chỉ có thể thôi.

Diana đã hối hận rằng để trong nhà xảy ra cảnh tình cảm yếu mềm đó. Qua đây cô đã mách bảo Holt

rằng điểm yếu của cô ở đâu. Cho dù một sức hút tình dục rất mạnh đẩy hai người lại với nhau, vẫn còn nhiều dòng máu xấu chảy giữa họ, và Holt vẫn còn là kẻ thù của cô. Bây giờ cô đã giúp anh giành được một chiến thắng.

- Vậy thì mọi cái đã được giải quyết. - Thiếu tá nói.

Lần này Holt trả lời:

- Vâng. - anh nhìn Diana dò xét trong giây lát rồi lại quay sang cô. - Bây giờ tôi xin phép Thiếu tá, tôi phải đi phân công người canh gác.

- Được rồi. Anh cứ đi đi. Ngày mai tôi chúc anh một chuyến bay tốt. - Sau khi Holt đã đi về phía những người đàn ông khác, Thiếu tá hỏi con gái mình.

- Chúng ta vào nhà chứ?

- Vâng. - Cô nhảy xuống hàng rào. - Ngày mai Holt bay đi đâu vậy hả cha?

- Đi Kalifornia. Anh ta muốn đến xem một con ngựa đực. Cha rất vui là hai người đã nhất trí được với nhau. Ông quay người chậm rãi đi vào nhà. Diana đi theo ông. - Cha vẫn luôn mong ước hai đứa hiểu nhau hơn. Holt là người chồng tuyệt vời đối với con. Anh ta giỏi việc và trung thành nhưng.. - Thiếu tá thở dài. - Chắc không được như vậy. Rất may cha chưa tìm cách mai mối hai đứa cho nhau.

Diana đứng lại như bị mọc rễ ở chân.

- phải chăng vì thế mà cha đã thuê nhận anh ta? Đó làm người chồng tương lai của con? - cô rất muốn nói thêm. Phải chăng chính vì thế mà cha đã khuyến khích tham vọng của anh ta và cất nhắc anh ta làm người thừa kế của mình.

- Trời ơi, không phải thế, - ông cười giải thích cho con gái hiểu. - Cha đã thuê nhận anh ta vì anh ta có trình độ và khả năng cần thiết cho chỗ làm việc ngày ấy còn trống. Mãi ba hoặc bốn năm sau cha mới hình dung được rằng anh ta có thể là con rể cha được. Ngày ấy con đã thường xuyên cãi nhau với anh ta rồi. Cha từng hy vọng sự căm thù này rồi sẽ chuyển biến thành tình yêu. Nhưng đáng tiếc là chẳng thành đạt gì.

- Cha chẳng nói gì với con về việc này.

- Đúng. Cha không bao giờ đòi hỏi ở con một cuộc hôn nhân không có tình yêu.

- Nhiều khi tình yêu cũng có thể trở nên rất xấu xa.

- Bây giờ chắc con lại nghĩ về Rand. Đó chẳng phải là tình yêu anh ta cảm nhận được với con. Nếu không anh ta đã chẳng tung những tin đồn nhảm như vậy về con. Tình yêu con người đầy hơi ẩm và

điều kỳ diệu.

Diana nghen thở:

- Cha.. cha đã nghe những chuyện ấy à?

- Có. Người cha công nhận.

- Con..

- Con không cần phải giải thích gì cho cha cả. - ông ngắt lời cô. - Con hãy quên đi tất cả.

Diana nhận ra trong giọng nói của ông rằng sự ông thật sự không muốn biết cái gì về các chuyện ấy nữa, rằng ông muốn chôn vùi vĩnh viễn đề tài này. Diana đưa tay vào túi quần bò. Điều đó không hề làm cho cô cảm thấy nhẹ nhõm trong lương tâm. Thiếu tá đã nghe về những gì sau câu chuyện ấy, và bây giờ quyết tâm chẳng để ý gì đến chúng nữa.

Đêm hôm sau, con ngựa đực đến thăm bầy ngựa cái lần thứ hai. Những tiếng động làm Diana thức giấc và sau đó cô không tài nào ngủ lại được. Sáng hôm sau, cô thức dậy muộn. Thiếu tá đã đi nghỉ sau bữa ăn sáng như lời bảo và căn dặn. Vì không biết nên làm việc gì, cô rảo bước đến chuồng ngựa. Mặt trời chiếu rọi nóng ấm lên mặt cô. Buổi chiều, trời sẽ rất nóng. Làn hơi nước bao phủ các ngọn núi. Những bóng mây trời ngang qua các đồi núi.

- Diana!

Cô quay người khi nhận ra giọng Guy. Cô không gặp anh kể từ lúc cách đây hai ngày anh nói ra lời cay đắng ấy rồi bỏ đi để cùng với những người khác dồn lũ ngựa vào chuồng thả bên trong.

Một nỗi đau làm cô đến nghẹt thở chạy lan khắp người cô lúc anh rảo bước dài đi lại phía cô. Liệu anh có biết rằng anh rất giống Holt không? Nhưng Diana xua đẩy được những suy nghĩ này và chăm chú nhìn vào bó hoa trên tay anh.

Anh dừng lại trước mặt cô, bối rối nhìn cô.

- Một đề nghị giảng hoà.

Cô đón nhận bó hoa.

- Hoa dại! Đẹp quá Guy ạ.

Anh thở hắt ra, nhẹ nhõm khi thấy cô mỉm cười.

- Anh đã cố ý đi tìm hoa dại. - Anh giải thích với nét mặt tự tin. - Anh đã nghĩ không biết có nên mua

sắn bó hoa trông ở trong các cửa hàng của thành phố hay không. Nhưng những bông hoa ở đây giống hết như em, xinh đẹp, không thể thuần dưỡng được vì đầy sự phản kháng một khi người ta định chinh phục nó. Ngày ấy anh đã thử trồng em ở nơi anh muốn, nhưng người ta không thể làm được như vậy với một bông hoa dại. Anh rất lấy làm tiếc. Em tha lỗi cho anh chứ?

Tại sao anh cứ phải đáng yêu và đầy sự thông cảm người khác thế? Cô hối hận đã làm đau người khác và bỏ rơi họ. Chắc chắn sẽ tốt hơn nhiều nếu như anh luôn giận cô và vẫn giận cô.. tốt hơn đối với anh. Cô không thể tiếp tục để cho Guy lý tưởng hoá con người cô.

- tôi đã quá thô lỗ đối với anh khi từ chối anh cục cằn như thế. Và tôi chỉ có một lời xin lỗi duy nhất cho hành động ấy là đang bận tâm về những việc khác trong đầu.

- Tất cả chúng ta đều thỉnh thoảng trải qua những khoảnh khắc chẳng khao khát gì khác ngoài được ở một mình. - Ánh mắt anh đong đầy vẻ sủng ái cô.

Chương 13

Diana lặng nhìn những bông hoa vàng trên tay, thờ dài. - Guy, anh đừng nên quá để ý đến người khác như thế. Làm vậy không tự nhiên cho lắm.

- Đối với anh chỉ có điều duy nhất này là tự nhiên.. tình yêu dành cho em, tình yêu dồn nén, lắng đọng và không nguội từ bao năm nay dành cho em. - Anh có cảm giác rằng suốt cả cuộc đời này anh chỉ yêu em.. Có lẽ tình yêu ấy đã nuôi sống anh vượt qua những khó khăn đau khổ về thể xác và tâm hồn từ thời thơ ấu..

- Anh đừng nói như thế nữa. - Bàn tay cô nắm chặt hơn bó hoa bẻ gãy vài cành hoa.

- được rồi. Anh sẽ không nói về chuyện ấy nữa. Nhưng cả hai đều biết rằng điều đó không hề làm thay đổi được bản chất của sự việc. Anh đang định vào nhà gặp em. Anh phải đi Ely nhận phụ kiện máy móc và anh nghĩ có thể em đồng ý đi cùng anh. Em có thể mua bán vài thứ gì đó. Chuyến đi có thể là sự thay đổi không khí đối với em.

Ý nghĩ này hấp dẫn quá và do đó cô nhận lời, một lần ngoại lệ.

- Vậy bao giờ anh khởi hành?

- Khoảng một giờ nữa. Anh còn phải làm xong một vài việc sau đó còn.. - Anh nhìn bộ quần áo lao động bẩn thỉu của mình và chiếc quần bò vương đầy lông ngựa.

- SAu đó anh còn phải tắm gội.

- Được rồi. Chúng ta sẽ gặp lại sau.

Trong một giờ đó Diana có đủ thời gian để thay quần áo và nói cho bà Sophie biết về ý định của mình. Cô vận chiếc váy của người Digan, áo sơ mi trắng với những tà vải xếp gập. Rồi cô đi ngang sân tìm Guy. Chẳng thấy anh đâu cả. Vì anh không nói sẽ đi xe nào, nên cô đi lại khu nhà ở của công nhân.

Cô đứng lại bên cửa hộ lớn nhất gõ cửa và gọi.

- Guy ơi!

Bên trong vang lên tiếng quạt máy vù vù thổi hắt khí nóng ra xung quanh. Diana bước vào, nghiêng đầu lắng nghe những tiếng động khác. Đã phải nhiều năm trôi qua kể từ khi cô tới chỗ ở của công nhân lần cuối cùng. Trong đó có một gian phòng lớn, chắc đó là phòng khách, vừa là bếp nấu gọn gàng, ngăn nắp, gần như chúng mang dáng dấp tư cách con người nào sống ở đây. Diana phát hiện ra hai cái cúp giải thưởng Guy đã dành được trong một lần dự thi bắn súng, đi cùng với bức tường đỏ có tên anh trên đó được ghi bằng những chữ cái vàng. Khẩu súng bóng gỗ treo bên cạnh nhưng không có đạn.

Một cánh cửa phòng ngủ bật mở làm Diana quay lại Holt đứng nhìn cô, bàn tay anh bất động ở giữa động tác anh định làm mà có lẽ anh muốn đóng cửa lại. Cả Diana cũng như bị tê liệt, hơi thở nghẹn tắc trong cổ họng cô.

Rõ ràng anh vừa mới tắm xong. Mái tóc ướt lấp lánh đen. Cả trên cái ngực vạm vỡ cũng ướt lấp lánh. Cái quần đen tô điểm nhấn mạnh thêm cái hông mảnh dẻ, đôi vai rộng. Đột nhiên Diana thấy nhột nhạt khắp trong người một cách rất nguy hiểm.

Anh từ từ quan sát cô từ đầu đến chân, để đôi mắt không biết xấu hổ như hai cái lưỡi dao bạc trượt theo những đường cong trên bộ ngực hiện rõ sau làn vải áo trắng và các giác quan của cô bắt đầu nổi loạn dưới ánh mắt này.

- Em định chào đón anh trong vương quốc của anh hay sao? - giọng anh vừa mỉa mai vừa trêu chọc.

- Em. em không biết rằng anh đã trở về. - Quý quái thật tại sao cô lại lắp bắp như một thiếu nữ? Anh làm cho cô thấy bối rối. - Đúng thế. - Nhưng tại sao cô phải thể hiện, phải lộ ra đến như vậy.

- Anh vừa về cách đây hai mươi phút. - Anh đóng cửa phòng ngủ, ánh mắt vẫn không rời khỏi thân hình cô, đứng hơi choáng chân, trong tư thế của người quen ra lệnh.

- Em ở bên nhà. Em chẳng nghe thấy anh về.

Cái quạt để chéo sau lưng Holt trên cái tủ bếp! Trời ơi, Diana nghĩ, mình có thể ngửi thấy mùi cơ thể anh. xà phòng.. nước thoa mặt sau khi cạo râu.. hương rất đặc biệt và quyến rũ làm sao.. Một làn sóng nóng bỏng đến nghẹt thở dường như bao trùm lên người cô, làm cô chóng mặt choáng váng như một thứ rượu vang nặng.

Holt nhìn quanh trong phòng hỏi:

- Em định đi kiểm tra hay sao?

- Em định cùng Guy đi vào thành phố. Hai đứa định hẹn gặp nhau ở trên sân.

Nhiệt độ trong phòng hình như đột nhiên giảm đến điểm đóng băng. Gương mặt Holt trở thành cái mặt nạ bằng đồng trớ trêu và ngạo mạn. Nhưng thông điệp cảm lạnh đã làm cô bối rối đến như vậy bị gián đoạn.

- Vậy tại sao em đến đây? - anh lạnh lùng hỏi.

Diana bối rối cho rằng anh đã hiểu sai lý do cô có mặt ở đây nhưng vẫn giải thích.

- Em không trông thấy Guy ngoài sân. Anh ấy nói là muốn đi tắm gội. Vì thế em đến đây.

- Nó không có ở đây.

- em cũng đã để ý thấy điều đó.

- Anh muốn nói rằng nó không sống ở đây nữa.

Thông báo này làm Diana ngạc nhiên tới mức không thể trả lời được. Cô lắp bắp thì thào.

- Vậy ở đâu.. tại sao?

- Chẳng nhẽ em vẫn còn tin rằng nó sống chung với anh dưới một mái nhà sau khi nó căm thù anh như căm thù một loại bệnh dịch hay sao? - Anh thốt lên, giọng sắc gọn.

Diana co rúm người lại như vừa bị quất một roi.

- Em đã không nghĩ đến điều đó.. Nhưng khi chúng ta trở lại.. - Cô không thể nói hết được câu.

- Đêm ấy nó ngủ trong chuồng ngựa. Hôm sau, nó dọn sạch một xe cũ và chuyển đồ đạc sang đó. Anh rất ngạc nhiên thấy nó chẳng hề kể gì cho em hay về việc này. Holt mĩa mai tiếp lời. - Lẽ ra nó đã phải mời em đến ngôi nhà ẩm cúng mới của nó.

- Từ lúc trở về đến nay, em gần như không gặp Guy, - cô bức tức đáp lại. - Và chẳng nói chuyện được với Guy lấy mười câu.

- Tất nhiên rồi. Nó làm em phát chán ngấy! - anh đáp lại vẻ khinh bỉ.

- Anh tưởng em không biết trước đây em đã đối xử tệ với Guy như thế nào hay sao? Anh không nghĩ rằng em rất đau lòng về việc ấy hay sao? - Lời phản đối của cô nêu sự cầu xin tuyệt vọng được thông cảm.

- Và bây giờ em muốn làm người tốt lại à? - Holt hỏi, giọng thách thức. Rồi anh thở dài lắc đầu. - Mà như vậy thì đã sao nhỉ? Em đã lôi nó ra khỏi phạm vi ảnh hưởng của anh, Diana ạ. Anh không thể cấm hoặc ngăn chặn em được nữa. Nó là của em, em có thể chơi đùa với nó hoặc huỷ diệt nó. - Anh quay người đi.

- Em không muốn anh ta.. - cô ngừng lời, lặng nhìn vào những vết sẹo trong bao nhiêu vết sẹo chẳng chịt trên lưng anh. Ngón tay trở của cô dường như đang nhớ lại những đường nét nho nhỏ trên làn da anh mà cô đã vuốt ve mơn trớn trong những giây phút tốt đỉnh của khoái cảm dục vọng. Rồi suy nghĩ của cô lại quay trở về với mùa hè đã qua từ lâu rồi, khi lần đầu tiên cô trông thấy những vết sẹo này. Và cô nhắc lại câu hỏi ngày ấy cô cũng đã hỏi.

- Vì sao anh bị nhiều vết sẹo thế?

Cô thấy cơ bắp của anh cứng lại. Anh rảo bước đi về tủ bếp lấy ra cái cốc.

- Em đi tìm Guy đi. - Anh nói và lơ câu hỏi của cô.

Anh hứng cốc dưới vòi nước chỗ rửa bát đĩa, nước lạnh chảy vào đầy cốc. Diana đi theo anh, như bị thôi thúc của một thể lực vô hình nào đó mà cô không cưỡng chế nổi. Cô dừng lại khi cách anh một bước, nhìn lên những đường thành cong vàng sẫm trên làn da nâu của anh.

- Có ai đã dùng roi quất anh phải không? - cô giơ tay, dùng ngón trở vẽ theo viền của một vết sẹo trắng. - Tại sao vậy?

Ngón tay cô vừa chạm vào, cái cốc rơi xuống bồn rửa, vỡ tan tành. Holt quay phắt người tóm lấy tay cô bóp chặt những ngón tay mảnh dẻ. Con thịnh nộ ghê gớm long lanh trong đôi mắt anh.

Đầu cô ngả ra sau. Mái tóc đen mềm như lụa rơi phủ xoã sau lưng. Để giảm bớt cái đau bởi ngón tay bị bóp chặt, cô hơi cúi người về phía anh, nhận cảm thấy cơ bắp rắn chắc ở đùi anh qua nếp gấp váy. Sự tiếp xúc về thể xác làm cô quên hết mọi nỗi sợ hãi. Trong đôi mắt xanh thẫm như bích ngọc không chỉ lấp lánh nỗi đau đớn cô nhận cảm thấy mà còn hừng hực cái thèm khát được ôm ấp.

Những mong muốn của cô bị hiểu sai. Cô cảm thấy Holt nín thở, cô nhìn ánh mắt của anh trượt tới đôi môi ướt quýt rữ của cô. Áp lực ở những ngón tay anh giảm dần khi đôi bàn tay kia của anh vuốt lên

vai cô. Nhận thức theo bản năng rằng chỉ giây lát nữa thôi cô sẽ nằm trong vòng tay anh, bao trùm lên cả thể xác và trí thức đó.

- Diana? - Bên ngoài vang lên tiếng Guy gọi tên cô.

Khoảnh khắc thèm khát đến nhanh như thế nào thì lúc này cũng biến mất nhanh như thế. Một phần cái tôi của cô muốn ôm riết lấy Holt, muốn nhận cảm thấy những đường cong của cơ thể cô hoà nhập vào đường nét đàn ông của cơ thể anh tuyệt vời như thế nào, muốn làm cho anh quên đi rằng ngoài kia Guy đang đi tìm cô. Giả sử còn có được một cơ hội bù đắp nhỏ nhoi nghe theo tiếng gọi của lương tri, cô cũng sẽ quên đi lòng tự trọng của mình, và trở nên táo tợn, thèm khát nhục dục tới mức như thế như một sinh vật được tạo hoá cho sinh thành để yêu đến mê cuồng. Nhưng Holt cự tuyệt những cố gắng xích lại gần một cách ngập ngừng của cô, anh bực bội đẩy người cô ra, ngắm nhìn cô với vẻ khinh bỉ lạnh lùng.

Không ai nói câu nào. Cuối cùng cô cup mắt xuống dưới áp lực cái nhìn của anh. Cô quay người đi ra cửa và mở bật một cánh cửa. Một nụ cười mỉm buột hiện quanh đôi môi cô lúc Guy nghe thấy tiếng động và quay lại.

- Tôi đang đi tìm anh. - cô nói, giọng rần rỏ đến ngạc nhiên. Guy nhìn cánh cửa đóng lại phía sau cô. Diana tự hỏi liệu anh có biết rằng Holt đã trở về hay không. Không có tiếng động nào vọng ra từ căn hộ đó. Guy cầm tay cô, dẫn cô tới chiếc xe tải con anh đỗ cạnh đây.

- Anh không sống ở đây nữa. - Anh giải thích.

- Anh chẳng hề cho tôi biết gì về việc này. - Diana giả vờ ngạc nhiên. Nhưng đó cũng đúng là sự thật không thể chối cãi được.

- Bây giờ anh ngủ trong chiếc xe cũ ở đằng kia, cạnh mấy tắc xăng. - Guy mở cửa xe, đỡ cô lên xe. - Thật ra chẳng tiện nghi gì đặc biệt.. - Anh nhìn cô và Diana nhận ra rằng sẽ chẳng bao giờ anh học được nghệ thuật che dấu tình cảm của mình. - Chỗn nường thân mới của anh cần đến bàn tay người phụ nữ, Diana ạ.

Cô muốn khóc lên vì lời yêu cầu khẩn thiết này, nhưng về chuyện kiềm chế và kiểm soát tình cảm của mình thì cô từng trải hơn anh nhiều.

- Nhưng không phải tay tôi. - cô cười nói - Tôi đã thủ vai người vợ nhỏ bé hạnh phúc luôn tạo ra cho người chồng một chốn nường thân ấm cúng quen thuộc trong thời gian đủ lâu rồi. Rồi anh sẽ gặp được ai đó có khả năng xây dựng được cho anh một tổ ấm gia đình. - Diana mỉm cười để bẻ gãy những cái gai nhọn trong câu nói đầy đùa bỡn của mình.

- Rất buồn cười đấy. - Anh đau đớn thốt lên. - Nhưng anh không muốn đi tìm một người đàn bà khác.

Khi ấy Diana buông rơi cái mặt nạ. Cô khăn khoản.

- Guy ạ, tôi không muốn anh yêu tôi. Tôi không muốn làm anh đau.

Anh quay người, đóng sập cửa xe lại.

- Em không thể thay đổi được điều đó. - anh khẽ nói và đi vòng quanh xe về phía chỗ ngồi sau tay lái.

Họ không nói gì với nhau trong lúc đi những cây số đầu tiên. Cuối cùng, Guy phá tan màn im lặng với một nhận xét ngập ngừng về ngựa. Diana trả lời và bầu không khí căng thẳng có dịu đi. Lời nói này tiếp theo câu nói khác. Chẳng bao lâu sau, họ lại trò chuyện với nhau tự nhiên và thoải mái như trong những ngày đầu tiên sau lúc cô quay trở về điền trang và sự việc còn chưa trở nên phức tạp như thế.

Lúc đi ngang qua một vùng nghỉ ngơi và picnic đầy bóng râm ở bên đường cao tốc, Guy giảm tốc độ, nhìn Diana với đôi mắt long lanh.

- Chúng ta nghỉ lại nhé? Anh có một túi lạnh trong xe.. có bia và cô ca.

- À, hoàn toàn ngẫu nhiên chẳng? - cô trêu anh.

- Túi lạnh là một thứ trong hộp thuốc cấp cứu của anh, đề phòng trường hợp xe bị hỏng lốp, miệng khát khô và đầy bụi khi phải thay lốp xe ở giữa sa mạc, - anh đi mỗi lúc một chậm hơn. - Thế nào? Em có khát không? anh không vội đi vào thành phố đến như vậy.. trừ khi em muốn..

Cái nhìn của anh chân thành và cởi mở. Hình như anh không có ý định làm việc gì đó nghiêm trọng hơn, như thể chỉ bỏ đi chơi trong vài tiết học.

- Được, chúng ta dừng lại ở đây. - Diana nói.

Guy rẽ vào một phố cắt trái sỏi nhỏ, đỗ xe dưới bóng một thân cây to. Anh tắt máy, nhảy ra khỏi xe, đi sang bên mở cửa xe cô ngồi cạnh.

- Tiểu thư dùng gì nào? - anh làm điệu bộ.

Diana trả lời với vẻ trang nghiêm giả vờ tương tự.

- Một hộp cô ca. - anh làm cô có cảm giác còn rất trẻ và vô tư như hồi còn là cậu bé và cô bé.

- Loại cô ca nào đây?

- Vậy anh có thể mời chào tôi được những cái gì nào? Ánh sáng ranh mãnh bắt đầu nhún nhảy trong mắt anh.

- Một khi tiểu thư đã hỏi tôi trực tiếp đến thế thì.. Diana cười phui tay.

- Thôi đi Guy. Anh luôn có thể làm tôi ngạc nhiên bằng cái gì đó.

Guy thở dài rất điệu như đang ở trên sân khấu và đi vòng xe để mở nắp xe. Cô nghe tiếng khí thoát vụt ra ngoài khi nắp hộp bị bật mở. Rồi anh quay lại ngồi vào sau tay lái và đưa cho Diana hộp cô ca lạnh. Diana ngả đầu ra sau ghế, uống một ngụm dài.

- Ô, ngon quá.

- Trong ngày nắng, chẳng có thứ nào tốt hơn là một ngụm nước uống để lạnh. - Guy uống bia. Mùi bia toả tràn ngập cả khoang lái chiếc ô tô.

Diana vô tình nhìn qua cửa sổ xe, nhìn những đồng rác, giấy vụn và vỏ đồ hộp chất chồng và để rải rác xung quanh những cái bàn cho du khách nghỉ chân. Rõ ràng họ không phải là những người duy nhất đã đứng lại ở đây để tận hưởng cái bóng đêm và yên tĩnh.

- Chắc nhiều người đến nghỉ ở đây. Và họ chẳng hề lưu tâm gì tới những người đến sau mình - cô nói, tay chỉ về đồng phế thải trên mặt đất.

- Đúng thế. Ở đây thường có những cuộc tiệc tùng bia rượu. Những cặp tình nhân rất thích tới đây.

Bởi tình cảm bạn bè lúc này đã phát triển giữa hai người, Diana không nghĩ ra rằng những lời nói của anh bao hàm ý nghĩa đặc biệt.

- Phải chăng đó là tiếng nói của kinh nghiệm? Chắc anh rất hay cùng các cô gái đến đây.

Guy uống một ngụm bia và lắc phần còn lại trong hộp.

- Anh chỉ nói ra điều ấy nếu em kể cho anh nghe em đã bao lần tới đây rồi.

- Câu hỏi đó rất dễ trả lời - chưa lần nào cả. Những anh chàng tôi quen ở trường phổ thông không có đủ can đảm để đi cùng với con gái của Thiếu tá tới những nơi kín đáo như thế này.

Lúc anh ngẩng đầu lên, trong đôi mắt anh lại lộ rõ nét cô vốn sợ hãi đến thế.

- Anh rất mừng là em chưa hề cùng ai khác đến chỗ này, Diana ạ. - vì đối với anh, đây cũng là lần đầu tiên. Anh đặt hộp bia lên bệ thiết bị trước mặt và quay về phía cô. Đột nhiên cô cảm thấy khoang lái ô tô như một nhà tù.

- Vậy có nghĩa lần này đối với cả hai chúng ta đều là lần đầu tiên. - cô thản nhiên nói, làm như không nghe và hiểu ẩn ý của anh. - Chúng ta cũng đã có một tiệc bia nhỏ, ít nhất đối với anh, - cô chỉ tay về phía hộp bia. - Anh nên uống đi trước khi nó chẳng còn lạnh nữa.

- Diana, em không thể cự tuyệt anh mãi như vậy được. Em không thể đối xử với anh như thể anh là..

- Tôi đâu có cự tuyệt anh, Guy.- cô không đóng kịch nữa. - Nhưng tôi không muốn..

- Em đừng nói gì cả! - anh ngồi xích lại gần cô hơn, vòng tay ôm lấy vai cô. Diana không còn sự lựa chọn nào khác ngoài chấp nhận sự ôm ấp của anh hoặc mở bật cửa xe. Cô quyết định nhận sự lựa chọn thứ nhất, thận trọng để một tay ở giữa mình và Guy để giữ anh ở một khoảng cách nhất định.

- Em đẹp quá, Diana ạ. Anh biết, anh đã nhiều lần nói ra điều ấy đối với em.. nhưng đó là sự thật..

- Guy, đừng thế. - Cô cố kiên nhẫn với anh, chớ không chống lại anh một cách kiên quyết nhưng không thô bạo.

- Anh nghĩ rất nghiêm túc đây.. anh không chỉ nghĩ như vậy thôi đâu. - Anh kiên nhẫn. - Tóc em mềm to lạ. - Anh cuốn một dẻ tóc đen của cô quanh ngón tay cái vuốt ve nó. - Đen như nửa đêm đen với các vì sao.

Cô quay đầu và dẻ tóc tuột khỏi ngón tay của Guy không sợ hãi, ngón tay anh tô vẽ lại những đường nét trên mí mắt cong của cô.

- Và mắt em xanh thăm tới mức anh muốn mình được chết trong đó. - anh thì thầm.

Diana cố đẩy bàn tay anh ra.

- Và anh yêu cái miệng em. Trời ơi em không biết được, anh yêu em đến nhường nào.

Cô bị thu hút vào cái cổ gắng để đẩy gạt tay anh ra, không để ý thấy anh cúi đầu xuống. Nhưng làn hơi ấm nồng nàn đượm mùi bia phả vào má cô, như một sự cảnh cáo nhắc nhở cô. Cô mắc phải sai lầm là quay lại fĩa anh, do đó anh hôn lên môi cô. Cô cố tìm cách đẩy anh với tâm trạng đau khổ vô cùng.

- Xin em đừng lại nói không nữa nhé. - anh cầu khẩn . Lời thỉnh cầu của anh dánh xuống đúng con tim cô nhận thức anh dễ bị tổn thương làm tê liệt tri giác của cô . Vì thế cô để cho anh hôn, nhưng thụ động, không phản ứng lại sự đam mê đang rực cháy trong anh. Nhưng thương hại anh không phải là giải pháp. Chẳng nhẽ cô không học được điều gì từ sai lầm mới đây nhất của mình hay sao?

Cuối cùng cô cũng quay được đầu đi để thoát nộ hôn của Guy. Nhưng việc ấy hình như không làm Guy bối rối. Bây giờ Guy chuyển toàn bộ sự quan tâm của mình vào cổ cô . Dùng phương cách âm nộ buồn với mục đích kích thích lại đem lại cho cô nỗi thất vọng & cảm giác có lỗi . Một tiếng kêu tắc nghẹn trong cổ họng cô mà Guy lại hiểu nhầm là giọng thở khoan khoái .

- Anh yêu em, Diana ạ - anh gạt sợi dây co dẫn treo áo của cô xuống qua vai - anh yêu tất cả mọi cái ở em - bàn tay anh không hề rời xa da thịt cô lấy một giây, vừa mơn trớn, vuốt ve, hôn hít cổ cô, cánh tay cô .

- Guy ..

Guy hôn lên môi cô, anh không muốn để cô nói lên lời ...và anh hôn cô, tiếp tục chương trình hành động của mình .

- Anh yêu mọi thứ của mọi, da thịt em ..

Cô đẩy anh ra, sao cho nhẹ nhàng như có thể, nhưng cương quyết . Trong cái vụng về của mình, anh tin rằng cô chỉ cử động như vậy để có tư thế ngồi thoải mái hơn hay để giúp thêm vào những cố gắng để cho bàn tay anh trườn vào trong áo cô, phủ lên một bên ngực cô và nâng nó lên như một vật báu .

- Anh rất yêu ngực em .. bầu vú em - giọng anh khàn khàn vì thèm khát - chúng tròn và đầy đặn làm sao ... với một bông hồng đen .. đẹp hơn tất cả những bức anh anh trông thấy .

- Đừng thế ! - cô để hai tay lên đầu anh, ấn đầu anh ra, tìm cách đẩy anh ra khỏi mục tiêu của sự thèm khát trong người anh . Hơi thở hỗn hển có' tìm đường thoát ra khỏi cổ họng cô .

Hình như số phận Guy là thường xuyên hiểu nhầm cô. Anh để cô đẩy tay mình ra khỏi ngực, nhưng khi anh ngẩng đầu lên, đôi môi anh lại tìm môi cô. Diana tránh làm miệng anh chỉ chạm vào má cô. Chỉ khi anh nếm thấy dòng nước mặn, anh mới thẳng người dậy, nhăn trán lặng nhìn những dòng lệ tuôn trào trên gò má cô.

- Diana, em làm sao thế? Tại sao em khóc? - giọng nói anh ngạt thở vì đam mê, nghe bối rối và lo âu. Diana nhìn anh và biết rằng mình đã trút những dòng lệ không chỉ vì mình mà còn cả vì anh.

Cô bực tức lau gò má.

- Tôi muốn anh đừng làm thế nữa. - Lúc này cô quay người đi để không nhìn thấy thái độ phản ứng của anh. Sự thương hại không phải là nguyên cớ để đáp ứng nguyện vọng của anh cũng như cái cắn rứt lương tâm cứ bám riết lấy cô vì cô đã cho phép anh, dù chỉ là một lần duy nhất.

Cô kéo lại dây đeo nịt vú cho ngay ngắn, mở túi sách đeo tay lấy bút son bôi môi.

- Anh xin lỗi. - Guy lại ngồi avò ghế lái xe, tay ôm lấy vô lăng, đầu gục xuống. - Anh yêu em quá. Anh chẳng thể nào kiềm chế nổi tình cảm của mình.

Diana hạ cái che nắng xuống, ở trong đó có gắn cái gương nhỏ hình chữ nhật.

- Anh cần khá nhiều thời gian để hiểu ra cô gái có muốn hay không đây.

Phải chăng hình ảnh trong gương kia là gương mặt cô? lạnh lùng, tự chủ và xinh đẹp đến như vậy? Đôi mắt xanh biếc của cô long lanh như hai viên ngọc bích vừa được chùi bóng nhoáng. Những dấu vết của son phấn bị chùi xóa hình như chỉ làm nổi thêm những đường nét ở đôi mi mắt đầy. Bàn tay cô không

còn run rẩy khi đưa bút son lên quệt vào môi. Chẳng còn gì tiết lộ rằng cách đây mới chỉ vài phút cô còn bối rối, còn hoang mang về cái bẫy mà cô tự đặt ra và chính mình lại sa vào.

- Lần nào ở bên em, ở riêng với em cũng đều làm anh nhớ tới lần ân ái đầu tiên ấy. Mặc dù ở xa em, anh vẫn luôn nghĩ về lần ấy. Trời ơi, lần ấy em đẹp làm sao, Diana ạ, cơ thể em.. da thịt em.. lấp lánh dưới ánh mặt trời sau lúc chúng ta cùng tắm với nhau.. anh được sờ em và hôn em khắp nơi. Và lúc chúng ta yêu nhau, anh cảm thấy cơ thể của hai chúng ta chỉ là một. Và sau khi anh đã ở trong người em rồi nằm bên em với hy vọng có thể một đứa bé cứ hình thành và lớn dần trong em..

- Không có đứa bé nào hết, Guy ạ.. Tôi chưa đến nổi ngu ngốc như thế. - cô thấy vô cùng đau khổ. - Anh đưa hộp bia cho tôi, tôi ném vút nó đi.

Anh nghe lời như một cái máy, và chỉ nhận thức được nửa vời yêu cầu của cô. Lúc cô bước xuống ô tô, anh hiểu ý định của cô và đi theo.

- Nhưng ngày ấy em đã nói mọi cái đều tốt đẹp, và em không hối hận. Chắc em không lừa dối anh đây chứ, Diana? Chắc em không hối hận rằng chúng ta đã ân ái với nhau đây chứ?

- Không. - Ngày ấy cô không hối hận. Sự hối hận cay đắng mãi sau này mới đến với cô. Cô để hai vỏ hộp xuống một đồng phế thải cao rồi quay người định đi về xe. Nhưng Guy đứng ngang chặn đường cô và nhìn dò xét thẳng vào mặt cô.

- Vậy tại sao bây giờ anh lại không được phép ôm ấp em? Anh biết, em có nói rằng tạm thời chưa thể có gì đặc biệt hình thành từ mối quan hệ của chúng ta. Nhưng anh không thể tin rằng đó lại là nguyên cớ. Có cái gì đó khác, phải thế không em?

- Guy..

- Có phải. vì Holt đã cưỡng hiếp em không? Từ đó đến nay em như bị băng giá trong lòng. Ước gì anh giết chết được hắn ta.

- KHÔNG! Anh đừng coi tôi là thánh nhân nữa, là bậc siêu nhân chẳng bao giờ phạm phải sai lầm. Đó không phải là vụ cưỡng hiếp.

Anh long mắt nhìn ngơ ngác không tin.

- Em đã muốn thế hay sao? Nhưng em vẫn luôn luôn căm thù hắn ta chẳng kém gì anh cơ mà? Anh không thể nào tin được em đã muốn vậy.. thực sự muốn vậy.

- Lúc đầu tôi cũng không muốn. - Cô tìm kiếm vô vọng một khả năng, một cơ hội để giải thích cho anh điều chính cô cũng đã không hiểu nổi. - Làm sao tôi có thể giải thích để anh hiểu được nhỉ. Tình dục và tình yêu không cứ phải lúc nào cũng bên nhau.. nhất là ở người phụ nữ. - Diana lảng tránh cái nhìn của anh. Bây giờ cô xấu hổ vì đã sẵn lòng ngã nhào vào vòng tay của một người đàn ông cô vốn căm

ghét. - Anh hãy tin tôi, tôi chẳng thích thú gì khi phải thú nhận điều đó.

- Em hối hận à?

- Đúng thế, tôi vô cùng hối hận. - cô nói với một nụ cười cay đắng.

Guy vẫn từ chối nghĩ xấu nhất về cô.

- Điều đó chẳng hề thay đổi được thực tế rằng Holt đã dùng vũ lực chiếm đoạt em.. vào một thời điểm em không muốn thế. Anh đã nhìn thấy, em chống trả và chống cự với hắn ta như thế nào. Những gì em vừa thú nhận chẳng hề làm tha lỗi được cách hành động tàn bạo của hắn ta. Hắn phải trả giá cho việc ấy.

Anh không nghĩ rằng ông ấy đã chịu đủ đau khổ và dằn vặt về việc ấy hay sao? Con tim cô muốn hét lên như thế. Chẳng lẽ Guy không biết rằng sự căm thù của anh là sự trừng phạt khủng khiếp nhất đối với Holt hay sao? Nhưng Diana không tin rằng chỉ lời nói thôi có thể chọc thủng được bức tường của sự căm thù này.

- Hãy cố quên đi Guy ạ. - giọng cô nghe mệt mỏi như chính cơ thể cô lúc này. - Anh không thấy rằng bây giờ chúng ta nên đi vào thành phố hay sao?

Anh miễn cưỡng gật đầu. Diana ngồi sát cánh cửa xe. Lúc họ đi trên đường cao tốc, gió lùa qua cửa sổ xe hất tung những đé tóc đen xoắn hình sóng của cô làm nó rối bù. Trên chặng đường dài nhiều cây số chỉ nghe thấy tiếng lốp xe rên xiết trên mặt đường và tiếng động cơ. Lần này, Diana là người chọc thủng bức màn im lặng.

Chương 14

- Anh đã lần nào hỏi Holt vì sao bị lăm sẹo vậy chưa? Giây lát im lặng. Mắt Guy vẫn không rời khỏi mặt đường.

- Có. Anh có hỏi.

- Rồi sao?

- Ông ấy không trả lời.

Rồi họ lại im lặng cho tới khi đến ranh giới giữa thành phố. Guy dừng lại ở bên một ngã tư, nhìn Diana hỏi:

- Anh để em xuống đâu bây giờ?

- Ở đâu đó trong trung tâm thành phố. Tôi chỉ muốn đi xem cửa hàng cửa hiệu chốc lát. Vậy anh cần bao nhiêu thời gian?

- Khoảng một giờ đồng hồ. - Đèn đường bật xanh. Guy gài số một đi tiếp.

- Vậy chúng ta định gặp nhau ở đâu?

Guy liếc nhìn đồng hồ đeo tay.

- Một giờ nữa là mười hai giờ. Chúng ta có thể đi ăn cùng nhau trước khi quay về điện trang.

- Tốt. VẬY chúng ta sẽ gặp nhau lúc mười hai giờ trong khách sạn.

- Em không giận anh nữa chứ? - anh ngập ngừng hỏi.

- Tôi chưa khi nào giận anh cả, Guy ạ. - Mà làm sao có thể giận anh được. Anh hoàn toàn không có lỗi gì đâu. Chỉ vì lỗi lầm của cô mà gây nên sự rối loạn tình cảm này.

Guy dừng lại để cô xuống xe ở một góc phố gần trung tâm mua bán. Diana nhìn các khung cửa sổ trưng bày hàng nhưng không chú ý quan sát cái gì. Cô đi xem hàng hoá chỉ vì cô đã nói sẽ làm việc ấy.

Lúc mười hai giờ kém hai mươi, cô bước vào khách sạn. Một người đàn ông đứng bên các máy chơi tự động dễ trong sảnh. Những tiếng va chạm ồn ào vang lên lúc các cần đẩy được chuyển động bánh xe quay xào xào, thỉnh thoảng lại tiếng kim loại rơi xô vào nhau nghe loảng xoảng trên khay hứng cũng bằng kim loại.

Cảnh tượng ấy và tiếng ồn ào quen thuộc với Diana đến mức cô chẳng thèm để ý đến chúng. Cô đi ngang qua những người đàn ông có máu mê cờ bạc ấy, trèo lên một cầu thang ngắn. Những bàn chơi vắng vẻ. Một người phục vụ ở đó mỉm cười với cô lúc cô đi vào quán cà phê.

Quán ăn mỗi lúc thêm đông người vì đã gần giờ ăn trưa. Diana nhìn quanh tìm một bàn còn trống. Đột nhiên cô nghe thấy ai gọi tên mình.

- Diana, lại đây ngồi với anh chị. - Peggy Thornton gọi.

- Em rất muốn, nhưng em có hẹn với Guy. - Cô đi về phía bàn của hai vợ chồng chị. - Em không nghĩ rằng anh chị rồi cũng có lần cùng nhau đi vào thành phố. Thế anh chị để bọn trẻ con đâu?

- Trong lúc đợi Guy, em có thể ngồi xuống đây uống chè đá cùng anh chị. - Peggy đề nghị. - anh chị đưa bọn trẻ con đến nhà mẹ chị. - chị nhìn chồng mình ngồi bên cạnh. - Anh Alan cho rằng thỉnh thoảng chị cũng phải rời xa những đứa con đáng yêu ấy để nghĩ cho lại sức. Vì thế anh chị đi vào thành phố mua bán chút ít, còn bây giờ anh ấy mời chị đi ăn trưa. Em thấy nah ấy có đáng yêu không?

Rõ ràng rất hiếm khi Peggy mới đi ra khỏi nhà. Thực ra việc ấy là việc rất nhỏ mọn và dễ thực hiện. Diana rất bức mình thấy Alan không thường xuyên tạo cho vợ mình niềm vui nhỏ mọn này. Peggy đắm đuối nhìn chồng, mặt rạng rỡ vì hạnh phúc.

- Diana, em ngồi xuống đi. - Alan Thornton nhắc lại lời mời đã được vợ mình nói ra. - Em muốn dùng gì nào? Hay uống cà phê thay cho chè đá?

- Nếu có chè thì rất tuyệt vời.

Lúc Alan vẫy tay gọi người hầu bàn, Diana định ngồi xuống hàng ghế đối diện ghế hai vợ chồng ngồi. Nhưng hàng ghế không hoàn toàn trống. Holt ngồi đó trước cốc cà phê bốc hơi nghi ngút. Chẳng hiểu sao cô không nhìn thấy anh. Cô cứ tưởng rằng chỉ có vợ chồng Peggy ngồi ở đó.

- Ôi.. tôi không biết anh cũng đang ở đây.. - lời xác nhận này nghe giống lời phê phán. Diana ngập ngừng ngồi xuống một đầu ghế.

- Và bây giờ cô không còn thích uống chè nữa phải không? - anh mĩa mai hỏi.

- Tất nhiên không rồi? - Peggy cười kêu lên. - Sao anh có thể nói ra được những câu ngốc nghếch thế, Holt? Em đừng để cho anh chàng này làm cho rối trí, Diana ạ. Đã từ lâu rồi chị rất muốn tới thăm em, nhưng cháu Amy bị ốm nên chị bận tới mất mũi cả ngày.

Diana miễn cưỡng ngồi xuống cạnh Holt. Mọi cơ bắp của cô đều căng ra, thần kinh cô dao động, giác quan cô phản ứng mạnh mẽ lại sự hiện diện rất gần của anh. Cô biết mình đang ngồi ngay ngắn, nhưng cô không thể ngồi thả người thoải mái và tự nhiên.

- Amy thế nào rồi? Nó đã khoẻ hơn chưa? - giọng nói của cô nghe căng thẳng và không thật, nhưng hình như Peggy không để ý thấy.

- Đã tốt hơn trước. Nhưng chị nghĩ nó đã làm lây sang Sara, và khi ốm, nó quấy chị tới mức chị không được phép nghĩ tới nhiều lúc nó nằm đùa nghịch trên giường, và chị còn có điều kiện để chăm sóc hai đứa kia. - Peggy thở dài. - Được rảnh tay đi khỏi nhà vài giờ đồng hồ thật tuyệt vời làm sao.

- Cô ấy nói vậy nhưng thực chất chỉ nói mà chẳng nghĩ thực lòng đâu. - Alan chen lời. - Từ lúc gởi lũ trẻ ở chỗ mẹ cô ấy sáng nay đến giờ, Peggy đã hai lần gọi điện thoại để hỏi thăm tình hình của lũ trẻ, và nếu dám nói thật thì bây giờ cô ấy muốn ở bên lũ trẻ hơn là ở trong quán.

- Ô, không phải đâu. Anh biết không, em tận hưởng những giờ phút anh chỉ là riêng của em, không có lũ trẻ nhảy nhót xung quanh đòi cái này, xin cái khác. - Cô âu yếm áp vào sát người anh.

- Alan, chào anh bạn cũ. - Giọng nói vui vẻ của một người đàn ông vang lên.

- Đã lâu lắm rồi chúng ta chưa hề gặp nhau, từ.. tôi chẳng còn nhớ được từ bao giờ nữa. - Một người đàn ông đi lại, vỗ vai Alan hồ hởi bắt cả hai tay anh. Diana mơ hồ nhớ lại, người đàn ông trước là đây, chủ một điền trang bên cạnh. Ông đã bán điền trang của mình và nghỉ dưỡng tuổi già đâu đó. Một viên đá xanh trang điểm cái cravat của ông, cả cái thắt lưng bạc cũng gắn đá xanh. Alan giới thiệu với mọi người ông là Ed Bennett.

- Ô, vậy ra cô là con gái của thiếu tá. Ông quay người về phía Diana, nhếch mép cười. - Nhưng mà cô đã lớn quá rồi. Lần cuối cùng tôi trông thấy cô, cô mới chỉ cao đến đầu gối tôi, cô.. - Ông vẫy cô gái hầu bàn. - Cô đem cho tôi một cốc cà phê. - Lúc ông ngồi xuống cạnh Diana, cô buộc phải xích lại gần Holt hơn. - Thiếu tá thế nào? Tôi có nghe ông ấy bị ốm, bị đau tim phải không?

- Vâng, nhưng bây giờ sức khỏe của ông ấy đã khá hơn nhiều.

Mạch cô bắt đầu đập loạn. Cái đùi cơ bắp rắn của Holt áp sát vào đùi cô, vai cô bị nén ép vào tay anh cho tới khi anh phải nhấc ra để vòng sau trên thành lưng ghế. Nhưng thay vào tạo chỗ ngồi cho thoải mái, với cử động này, hình như anh còn kéo Diana vào sát mình hơn. Người anh dậy mùi tươi mát và sạch sẽ, toả ra những hương vị đàn ông làm cô thấy bị kích thích đến lạ lùng.

Lúc này, người đàn ông quay sang tập trung trò chuyện với Peggy và Alan, làm Diana cảm thấy còn bị biệt lập hơn trong góc đó với Holt.

- Tại sao anh ở đây? - cô hỏi giọng khẽ khàng nhưng sắc gọn. Cô quay đầu nhìn anh, nhưng ánh mắt cô chỉ nhìn lên tới được cái cằm cạo nhẵn thín của anh.

- Con ngựa đực tôi mua chiều nay sẽ về đến đây. Tôi phải đợi ở đây để đón nó về điền trang. - Cả anh cũng nói khẽ để không làm gián đoạn câu chuyện của ba người kia. Anh nhấp ngụm cà phê và rõ ràng sự hiện diện của cô ở gần bên anh chẳng có nghĩa lý gì đối với anh.

- Nhưng tại sao anh lại ở đây? - Diana nghe thấy được cả giọng nói ngạo mạn của mình. - như thể cô đang tìm cách đưa anh về đúng vị trí của anh. - Tại sao anh không..

- Tôi để cho người ta chở con ngựa đực đến đây bằng máy bay. Khi họ đến sân bay, anh phi công sẽ gọi điện cho tôi. Anh đặt mạnh cái cốc xuống bàn, muốn thể hiện rằng anh làm những gì anh thích và chẳng có nhiệm vụ phải báo cáo tường trình cho cô. Hơi nước ẩm bám vào thành của cốc chè làm nguội những ngón tay cô, nhưng không làm nguội được cái nóng bỏng đang lan chảy trong huyết mạch của cô.

Diana nghe những người khác nói nhưng chẳng nghe được lời nói của họ. Trời đất ơi, họ nói với nhau

về gì vậy? Cô cố gắng tập trung lắng nghe. Nhưng vô ích cô quá ý thức được những chuyển động nhẹ nhàng bên cánh tay cô, nơi ngực Holt phồng lên rồi xẹp xuống. Hơi ấm cơ thể anh như một chất kích thích làm cô u mê đi, nhưng cô không được phép để lộ cho người khác biết.

Nhịp thở của cô rất gấp gáp. Cô sợ bất cứ chuyển động nào. Cô quan sát gương mặt anh qua khe mắt. Bộ mặt trông thô tục, dữ dằn, nhưng đồng thời cũng thoát toả ra sức quyến rũ lịch lãm, mạnh mẽ. Đôi mắt xám biết cảm giác của anh mà anh có thể thấy được vì anh gần như chỉ nhìn thẳng đúng ngực cô. Chắc chắn anh phải nhận cảm thấy được cái run rẩy khe khẽ chạy lan toả khắp người cô, vì lúc này, anh nhìn vào môi cô. Cô như bị thôi miên, lực hút mãnh liệt của anh làm cô trở nên yếu đuối.

- Diana, Guy đến kia kìa. - Giọng nói của Peggy xé tan màn che trùm phủ quanh Diana và cắt đoạn dòng chảy của cảm giác. - Guy. - Peggy vẫy gọi. - Chúng tôi ở cả đây. Lại đây!

- Chào chị Peggy, chào anh Alan- Guy đi lại phía họ. Em đang tìm Diana.. - Anh ngừng bật lúc phát hiện ra cô ngồi cạnh đó là Holt.

- Em kéo ghế vào đây ngồi với anh chị. - Alan đề nghị.

- Cảm ơn anh, nhưng như thế quá ư là chật chội quanh bàn của anh chị. Diana và em nên tìm một chiếc bàn trống khác thì hơn. - Guy lại thủ vai cứu nhân trong khi hoạn nạn nhưng Diana không nghĩ rằng mình muốn được cứu thoát. Nếu như đó là Holt, chắc chắn cô chẳng còn lòng tự trọng nào nữa.

- Nếu vậy thì chúc các bạn gặp nhiều may mắn. - Alan cười nói. - Quán đã chật ních khách rồi. Em sẽ chẳng thể nào tìm được bàn trống nữa đâu. Hơn nữa ở đây cũng còn thừa chỗ. Em hãy kiếm ở đâu đó cái ghế và ngồi xuống đây đi.

- Nếu vậy thì.. - Guy cố nghĩ ra lời giải thích.

Cô hầu bàn đang đứng ở bàn bên, Alan vẫy gọi cô.

- Cô có thể đem lại cho anh bạn của chúng tôi cái ghế ngồi được không?

Như thể là sự việc đã được quyết định mà chẳng thêm đến sự tham gia của Guy. Diana thấy bứt rứt trong thâm tâm vì đã không chào đón anh. Cô càng cảm thấy bối rối thêm khi trong suốt cả buổi ăn anh chỉ trả lời cụt hoặc ngồi ngoan như một đứa trẻ. Guy không rời mắt qua Holt và Diana. Diana cố bỏ thuồng Holt, mặc dù cô không thể làm được cử động gì mà không phải động chạm đến người anh.

Cô hầu bàn lại đến đem cà phê và dọn những.. (mất chữ) Holt đặt tay lên che cốc.

- Cảm ơn cô. Tôi không uống nữa. - Ánh mắt anh ngó từ Diana sang người đàn ông ngồi ở đầu ghế. - Xin phép ông cho tôi ra ngoài. Tôi phải đến hỏi bộ phận tiếp tân xem đã có ai gọi điện thoại cho tôi chưa.

Người đàn ông già đứng dậy bước ra để Holt có thể đi ngang qua cô. Cô đã quen ở bên cạnh anh, nhận cảm có cơ thể gân guốc của anh nên bây giờ cảm thấy hơi lạ lẫm ngồi trong góc không có anh.

- Có lẽ Holt không quay trở lại. - Peggy nói sau mấy phút trôi qua.

- Có thể. - Alan đồng tình. - Anh thoáng trông thấy anh ấy trả tiền ở bàn kia.

- Thật ra anh ấy làm gì ở đây vậy? - Guy sáng giọng hỏi. Diana kể về con ngựa đực hôm nay sẽ được đem đến đây.

- Có lẽ anh phi công đã gọi điện rồi.

Anh nhìn đồng hồ. - Bây giờ chúng ta phải trở về điện tran.

- Không, chưa được. - Peggy cãi lại. - Diana và chị còn chưa trò chuyện thật sự với nhau. Các anh chẳng ở lại thêm chốc lát được nữa hay sao?

- Chúng tôi rất muốn nhưng tôi lại phải làm việc. - Guy đáp lại, giọng lịch sự nhưng quả quyết.

- Còn Diana, không phải làm việc. - Peggy quay về phía người bạn gái. - Anh Alan và chị có thể đưa em về đến tận nhà. Đằng nào chúng ta cũng phải đi qua điện trang nhà em nên đâu phải đi vòng vèo gì. Khi ấy chúng ta đủ thời gian để trò chuyện với nhau. Trước khi về chị còn phải đi mua bán vài thứ và em có thể đi cùng chị. Phải từ không biết bao nhiêu lần rồi kể từ khi chị cùng người bạn gái đi mua sắm lần cuối cùng. Trong khi ấy, anh Alan cũng có việc phải làm. Em đồng ý đi!

Thực ra trong thâm tâm của Diana cũng không muốn có câu trả lời khác. Ý nghĩ về chuyến đi dài với anh chàng Guy không được vui vẻ thật chẳng có gì hấp dẫn. Hơn nữa, cô vui mừng vì cơ hội ở với bạn gái vài giờ đồng hồ.

- Tất nhiên em sẽ ở lại. Đó là một sáng kiến tuyệt vời. - Cô quay về phía Guy, làm ngo thái độ bị xúc phạm của anh. - Nhờ anh nói lại với Thiếu tá rằng tôi ở lại trong thành phố cùng chị Peggy và anh Alan.

Trong giây lát ngắn ngủi cô nghĩ rằng anh sẽ kiên quyết yêu cầu cô cùng đi. Nhưng anh chỉ khẽ gật đầu rồi đi khỏi.

Ông già Ed Bennett phát hiện ra một người bạn cũ nữa và đến trò chuyện với ông ta. Alan tạm biệt hai người phụ nữa để đi làm công chuyện của mình. Peggy nêu ý kiến đi vào toalet của khách sạn, Diana đồng ý.

Cô đứng trước tấm gương, chải lại mái tóc bị gió thổi làm rối mù. Peggy bậm môi miết son lên đây, một biện pháp cần thiết để ít ra đem lại chút màu sắc lên gương mặt nhợt nhạt của cô. Ánh mắt hai người đàn bà gặp nhau trong gương.

- Rõ ràng Guy ghen Holt và em. - Peggy nói.

Diana ngừng chải tóc, rồi lại chải tóc mạnh hơn.

- Chị nói gì vậy?

- Thôi đi em, Diana! Nó đã yêu em từ lâu. Là phụ nữ phải nhận cảm thấy điều đó chứ! Trước đây chỉ là sự ngưỡng mộ của trẻ con, nhưng còn bây giờ là chuyện thật một tình yêu với ghen tuông đến hoang dại.. đủ hết cả.

- Guy nghĩ rằng yêu em. - Bác bỏ thực tế chẳng có ích gì. - Nhưng chị đã làm nên cho rằng giữa Holt và em có chuyện gì đấy. Ngay từ đầu, em và anh ấy đã không chịu được nhau.

- Là lòng thật, chị có cảm giác rằng.. - Peggy ngừng lời, nhún vai. - Anh Alan vẫn thường nói với chị rằng chị quá giàu trí tưởng tượng.

- Đúng thế, đúng thế.

Peggy cất bút kẻ môi vào túi, quay khỏi gương.

- Em xong chưa?

Diana lấy ngón tay rẽ tóc, gạt đầu. Nhà vệ sinh nằm ở tầng hai của khách sạn. Khi hai người bước xuống cầu thang.

Diana thấy Holt đứng sau một bàn chơi. Con tim cô bắt đầu đập nhanh hơn. Như thể là anh chưa rời khách sạn.

Như thể cảm nhận được ánh mắt của cô, anh quay người và đôi mắt xám của anh giữ chặt lấy mặt cô. Sàn dưới chân cô như bị cuốn đi, nhưng đó chẳng qua chỉ vì hai đầu gối run lẩy bẩy.

- Holt. - Peggy ngạc nhiên nói khi thấy anh đi về phía họ. - chúng tôi tưởng anh đã đi khỏi đây rồi.

- Chiếc máy bay chưa đến sao? - Diana hỏi.

- Chưa. Guy đâu?

- Anh ấy đi trở về điền trang. Tôi sẽ đi cùng với Peggy và Alan về nhà.

- Vâng. Diana đi mua bán với tôi. - Peggy giải thích. - Chắc chắn sẽ là một kỷ niệm khó quên đối với cô ấy vì tôi sẽ dắt cô ấy qua tất cả các quầy hàng đồ trẻ con. Sau đó cô ấy sẽ trở thành chuyên gia về tả lót và đồ chơi trẻ con.

- Nếu còn ở lại trong thành phố cô có thể về với tôi, Diana ạ. Như vậy, Alan không cần phải vì cô mà ghé qua điền trang. - Đôi mắt anh dường như nói với cô rằng cô chớ có từ chối.

- Không sao đâu, Dianna ạ- Peggy nói.

- Vả lại, anh vẫn chưa biết bao giờ anh rời đây đi, Holt.

- Dianna tiếp lời.

Theo bảng giờ bay thì hai giờ nửa máy bay sẽ hạ cánh. cô có thể giúp tôi trong việc đưa con ngựa đực lên xe.

Tại sao anh đột ngột cần đến mình, Diana nghi ngờ tự hỏi. Mặc dù cô khao khát ở gần bên anh, nhưng cô không chắc chắn phía bên kia như vậy. Tại sao đột nhiên anh lại muốn có cô ở bên? chắc chắn không chỉ vì con ngựa đực. Cuối cùng, cái tò mò đã đẩy cô tới chỗ chấp nhận đề nghị của anh.

- Chúng tôi hẹn gặp nhau ở đây với anh Alan sau khi mua sắm đủ các thứ cần. Nếu lúc ấy anh chưa đi ra sân bay thì tôi sẽ đi cùng anh. - Cô nói hoàn toàn thản nhiên để không tạo ra ấn tượng cô muốn đi cùng anh.

- Được rồi.

- Có thể lát nữa chúng ta sẽ gặp lại nhau Holt. Peggy nói và quay đi.

Diana định đi theo, nhưng Holt giữ chặt tay cô lại. Cô cảm nhận có cái gì đó như kim loại lạnh áp vào lòng bàn tay cô. Anh nhìn thẳng vào mặt cô, ánh mắt lạnh băng, thách thức khi buông thả tay cô ra. Những ngón tay cô ôn chặt lấy vật ấy và máu dâng làm mặt cô nóng bừng khi hiểu ra đó là cái chìa khoá. Chìa khoá phòng khách sạn. Cô muốn nén vào mặt Holt, nhưng đúng lúc ấy Peggy quay lại hỏi:

- Đi thôi chứ em, Diana?

Cô còn đầu mắt với anh trong giây lát nữa, tưởng mình bị nghẹt thở vì tức giận.

- Vâng. Rồi cô nói và quay người đi. Cô rút ngay cái chìa khoá vào túi mình trước khi Peggy kịp để ý thấy.

Cái chìa khoá dường như nặng đến mười cân và mỗi lúc một nặng thêm.

Đúng như Peggy đã nói, việc mua sắm chỉ hoàn toàn diễn ra trong khu đồ trẻ con. Diana đến nay vốn chưa có lý do gì dễ quan tâm lưu ý đến quần áo trẻ con, đột nhiên đứng giữa những dãy quần áo bé tý xíu.

- Sara rất hay xé quần áo, nên không thể nào sử dụng lại được cho Amy khi nó lớn- Peggy giải thích- Tất nhiên cậu bé Brain phải vận lại áo quần hai chị nó thải ra. Anh Alan thường bực mình khi thấy nó con trai mà phải vận đồ đủ yếm, váy màu sắc con gái. chị lục lọi trong đống quần áo treo trên giá, lấy ra một cái áo liền quần bé tí bằng vải bò- Em xem đẹp chưa này.

- Rất xinh. Diana đồng tình.

Peggy nhìn tờ giấy in giá tiền treo cùng tròn mắt ngạc nhiên.

- Đúng là giá cắt cổ.người ta không thể nào trả cả đồng tiền cho thứ đồ chỉ hai tháng nữa là đồng dẽ vụn. Có lẽ chị phải quét tâm học may mất.

- Chị học vào lúc nào ?- Diana tin rằng Peggy có ngày làm việc hai mươi bốn trên hai mươi bốn!

- Đêm, khi chúng nó đã ngủ cả. Peggy nhăn trán suy nghĩ - Chị sẽ xin anh Alan mua cho chị cái máy khâu cũ. Thế sẽ rất tiện, vì đến bây giờ chị vẫn phải đi đến chỗ mẹ chị để may vá khi cần thiết. Mẹ chị có máy may mà.

Peggy xem xét những đồ khác rồi cuối cùng mua áo thun và cả quần cộc. Lúc rời khu vực bán đồ trẻ con hai người đi qua nơi bán đồ phụ nữ của cửa hàng. Ánh mắt Diana rơi xuống bộ váy với những màu hồng vàng óng.

- Chị xem này, chị Peggy, chắc chắn nó rất hợp với chị đấy.- Diana biết theo cảm nhận của cô có lý. Chất liệu vải sẽ làm cho thân hình của Peggy mềm dịu đi, màu sắc sẽ làm nổi mái tóc nâu thẫm của chị.

- Đúng, đẹp quá.

- Chị thử mặc xem sao. - Diana đề nghị.

- Không.- Nụ cười mím của Peggy đượm nỗi đau đớn- Lũ trẻ cần áo quần mới chứ không phải chị. Chị có cả một tủ đầy váy áo từ thời chị con dạy học ở trường.

Từ thuở ấy đến nay đã mười năm rồi.- như thế những thứ ấy chẳng còn hợp một nửa- Diana muốn cắt lười mình khi thấy Peggy đỏ bừng mặt.

- Vài năm nữa nó sẽ lại mới . Khi đó chị sẽ là người sang trọng nhất vùng này.

- Người phụ nữ nào thỉnh thoảng cũng cần đến bộ váy áo mới. Như thế rất tốt cho ý thức của họ.

- Có thể..nhưng dù sao chị vẫn từ bỏ.

Đột nhiên Diana quyết định rằng người bạn gái đã nhận ít như vậy từ cuộc sống phải nhận bận váy này.

- Cái áo như thế là may cho chị, chị Peggy ạ. Em muốn mua tặng chị làm quà trước lễ Noel.

- Chị biết em có trái tim ở phía phải bên phải, nhưng không thể nhận được. anh Alan sẽ đoán ra và sẽ thấy lòng tự trọng của mình bị xúc phạm. Hơn nữa.. chị mặc cái váy ấy để làm gì ? Bọn chị hầu như chẳng ra khỏi nhà. vì lũ trẻ con. Và để mặc cho đi lễ nhà thờ vào ngày chủ nhật thì bộ váy này quá ư là lộ liễu. Dù sao chị cũng rất cảm ơn em.

Anh chàng Alan đáng nguyên rủa với lòng tự trọng này. Diana nghĩ. Anh ta thật đáng nguyên rủa vì cứ đòi Peggy phải sống với mình trên cái điền trang nhỏ bé hầu như chẳng làm ra được cái gì. Chẳng đủ nuôi một gia đình với những đứa trẻ. Anh ta càng đáng bị nguyên rủa vì còn bắt vợ sinh thêm hai đứa nữa. Cô áp cái túi da vào sát người hơn và có cảm giác cái chìa khoá xuyên thủng lớp da túi thiêu đốt vào người cô. Tất cả bọn đàn ông đều đáng nguyên rủa....

- Có lẽ anh Alan đã đợi chúng ta trong khách sạn rồi- Peggy không để ý thấy bạn gái mình tái nhợt vì tức giận- chúng ta quay về thôi chứ?

Tất nhiên không được để Alan phải chờ đợi lâu, Diana tiếp lời trong suy nghĩ.

- Vâng, đi thôi chị- Cô nói, giọng nhẹ bồng.

Đến ngã tư trước khách sạn, mặt Peggy bừng sáng.

- Em thấy chưa? Chị đã nói mà, anh Alan đang đợi chúng ta.

Alan Thorunon đứng trước cửa khách sạn. Những nét nhăn trên trán lại giãn ra lúc nhìn thấy hai người phụ nữ sang đường khi đèn bật xanh.

- Thế nào, em đã đủ hết những thứ cần chưa ?- anh đỡ túi đồ cho Peggy.

- Đủ hết rồi anh ạ. Anh đợi đã lâu chưa ?

- Chưa , chưa lâu đâu- Anh quay sang Diana- Cách đây hai mươi phút anh gặp Holt trong khách sạn. Anh ấy nói rằng sẽ đưa em về nhà.

- Vâng. Để em hỏi xem bao giờ anh ấy lên đường.

- Cảm ơn em đã đi cùng chị, Diana ạ- Peggy nói- lúc nào đến thăm chị nhé!

- Vâng trong thời gian tới, chị Peggy ạ. Diana hứa.

Cô vẫy theo hai người rồi đi vào khách sạn. Không thấy Holt trong phòng đánh bạc lẫn trong phòng ăn. Nhưng cô không nghĩ anh ta ở đó. Cô biết anh ta đang đợi cô ở đâu. Con giận dữ trào dâng trong

người cô như dòng dung nham nóng chảy trước cơn bùng nổ của núi lửa. Cô lấy cái chìa khoá ra liếc nhìn số phòng trước khi nắm chặt nó trong tay. Cô trèo lên tầng hai. Rất may là hành lang vắng lặng. Không ai ở đây để quan sát cô đang đếm lần theo số phòng.

Sau khi tìm được đúng phòng, cô gõ cửa và chờ đợi. Chẳng nghe thấy tiếng động gì, Diana ngáp ngừng giây lát rồi cầm chìa khoá mở cửa. Bước vào phòng, cô thấy Holt đứng bên cửa sổ. Anh đang nhìn ra ngoài qua khe tấm màn che và làn khói thuốc bốc vương vẩn trong phòng. Cô bước vội vào, cố nén cơn thịnh nộ, gấu váy rộng ôm choàng ngang đùi cô.

Lúc cô khép cửa lại, Holt nhìn về sau, nhưng người vẫn đứng ở tư thế cũ.

- Tôi đã tưởng cô sẽ không tới nữa.

- Thế ư ? Cô hét lên- Vậy anh nghĩ tôi sẽ làm gì ?

- Cô đừng thét lên như thế. Hay cô muốn để cho có ai đó phàn nàn với quản lý khách sạn? - Anh đi lại bên cái gạt tàn , bình thần dụi diếu thuốc xuống đó.

- Vậy theo anh bây giờ họ đang nghĩ gì? - Diana rít qua kẻ răng- Chẳng lẽ anh không nghĩ rằng họ đang tự hỏi tại sao anh lại thuê hẳn cả một phòng cho mình hay sao?

- Họ biết tại sao- Holt nhếch mép, nói thản nhiên như không- Tôi đã thuê ba phòng cả thầy, một phòng cho phi công chính, một phòng cho phụ lái, và một phòng cho người bán hai con ngựa đi cùng nó đến đây. Họ sẽ nghỉ đêm lại đây và sáng sớm mai trở lại California.

- Còn ai ở đây?

- Chuyện ấy có gì đáng phải nói ? tôi tạm thời sử dụng gian buồng này.. cho đến khi bộ phận lễ tân thông báo cho tôi hay là máy bay đã hạ cánh. Con tốt hơn lang thang dưới kia đợi cú điện thoại.

Diana vẫn chưa hoàn toàn tin anh nói thật.

- Bao giờ máy bay hạ cánh?

- Khoảng hai giờ nữa.

- Lúc trước anh cũng đã nói thế.

- Đúng - Anh nhìn cô, nét mặt chần lộ ý gì- Nhưng thời tiết xấu đã làm hoãn việc cất cánh.

- Và anh muốn tôi ngồi chơi hai tiếng đồng hồ ở đây?

- Ở trên này chắc không buồn tẻ như ở dưới kia.

- Vậy ra là anh đang thấy buồn tẻ? - Diana tức giận đến mức run bắn cả người- Và tôi ở đây để cho anh khuây khoả chứ gì ? Vậy thật ra anh muốn gì ở tôi ? Tôi nên cởi truồng ra và nằn sắn trên giường cho anh sử dụng như một con đĩ rẻ tiền hay sao? Đây tôi trả chìa khoá cho anh- Cô nén chìa khoá về phía anh- Để anh muốn làm gì thì làm. Xin chào.

Chiếc chìa khoá đập vào ngực anh rồi rơi xuống nền nhà.

- Alan và Peggy đã đi rồi.

- Thì đã sao? Thiếu gì khả năng để trở về điền trang.

Cô chỉ hơi ngập ngừng trước khi nhắm vào nơi yếu nhất của anh, vào điểm anh dễ tổn thương nhất - ví dụ như tôi có thể gọi cho Guy đề nghị anh ấy đến đón tôi - Đôi mắt anh nhỏ hắt lại - Chắc chắn anh ấy sẽ rất thích thú giải thoát tôi ra khỏi nanh vuốt của anh - Diana tiếp lời để đồ thêm dầu vào lửa rồi đi ra cửa.

Nhưng cô chỉ mới đi được một bước thì Holt đã nhào đến tóm tóc cô.

- Con quỷ cái! - Anh xoay người cô rất nhanh làm cô bay vào vòng tay anh.

Chân tóc cô đau như bị lửa đốt. cô thét lên một tiếng kêu tắc nghẽn, nhưng Holt tỉnh bơ. Cô đưa tay ra sau, cố ôm lấy đầu cho giảm bớt đau, nhưng tay cô bị trói buộc trong vòng tay anh như ở trong một cái bẫy bằng sắt thép! Anh vẫn kéo tóc cô làm đầu cô phía ngửa ra sao, nhìn thẳng vào mắt cô hàng phút liền. Cô sợ hãi đến nghẹn thở.. sợ hãi và còn cái khác nữa. Cô không nói lấy được một lời, lời phản đối cũng như kêu rên vì đau đớn.

- Con quỷ cái đáng nguyên rủa này. - Anh thì thầm, miệng anh áp chặt vào môi cô ép chúng bẹp dí vào răng. Tiếng thở hỗn hển cứ dần tăng trong cổ họng cô lúc những cái cú áo anh sắp ấn như khoan vào ngực cô. Bên rìa tiềm thức của cô chao đảo, chấp chới những đám sương mù đen.

Chương 15

Rồi áp lực trên môi anh đột nhiên nhẹ nhàng thay đổi. Sự tàn ác chuyển thành nỗi đam mê. Những giác quan bị phản bội của Diana chọc thủng những ngưỡng cửa của cơn bị án ngữ, để nỗi khát khao, thèm muốn của cô được tự do sinh sôi, nảy nở, đùa nghịch và rủ rê theo quy luật của riêng nó. Bàn tay anh vuốt ve như xoa dịu nơi đầu sau còn đau điếng của cô, những ngón tay anh như chơi trò ú tim trong

mái tóc mềm mại như lụa của cô. cô choàng tay ôm lấy cổ anh, đứng kiễng chân để có thể đáp lại nụ hôn của anh được tốt hơn. Một vòng thép dường như (không rõ) buộc ngang hông cô, nhắc nhở cô lên, cho tới khi chân cô không với chạm tới sàn phòng nữa. Anh bế bổng cô lên bước mấy bước và cùng ngã nhào xuống giường.

- Anh có nên thôi chằng, Diana? - Anh hỏi giọng khàn đi, sát bên cổ cô- Em muốn anh thôi đi không?

Tiếng thở hổn hển phản đối thoát ra khỏi cổ họng cô. cô căm thù anh vì anh bắt ép cô phải thú nhận sự khao khát của mình.

Anh đứng thẳng dậy, hỏi:

- Em muốn thế không ?

Cô nhắm mắt lại để tránh nhìn vào mắt anh.

Khi cô thiêu thào phản đối. Anh suốt ruột cởi những cái cúc áo bỗng trở nên vương vãi!

- Chẳng lẽ chúng ta mặc quần áo nhàu nát đi trong khách sạn hay sao ? Nhất là. cứ theo những cảm giác của anh bây giờ.. anh e rằng đến da thịt em chưa chắc còn lành lặn chứ nói gì đến quần áo..anh ngừng lời, quay lưng về phía cô.

Với bàn tay rung rẩy, Diana tụt cởi cái áo ra khỏi đầu, mở cái cúc thất vảy, đứng dậy trên giường để lấy chúng ra, toàn thân run bần bật vì xấu hổ và thèm khát, một sự thèm khát mà cô không thể kiểm soát được. Lúc cởi dép và tắt ni lông, cô đứng chao đảo tên một chân và nghe biết Holt cũng đang cởi quần áo ở phía sau. Trong căn phòng yên lặng như tờ lúc cái tắt của cô rơi xuống đồng các quần áo khác. Diana quay người, vuốt tóc gạt chúng ra khỏi mặt. Lần đầu tiên. (không rõ.), Diana ý thức được sự trần truồng của mình. Một(...) tàn ác của anh. và cô sẽ bỏ chạy trốn còn hơn là để (.....) miệt thị và hành hạ. Trong gương mặt anh phản chiếu cuộc tranh đấu của các cảm giác trái ngược nhau. Anh đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

Trong giây lát ấy, cô biết; cô hiểu ra rằng Holt cũng thèm muốn, cũng thèm khát cô hơn cả căm thù và khinh bỉ cô.

Anh cũng chỉ có thể che dấu tình cảm của mình một cách vụng về như cô. Cả anh cũng bị giam cầm trong cơn giông tố nguy hiểm của đam mê bây giờ đang kéo dãn cả hai xuống vực sâu không đáy của nó. Với sự tuyệt vọng của hai tình nhân ôm nhau trong cái chết, họ xâm nhập vào nhau, hoà quyện vào nhau, để bỏ mặt trôi nổi trên dòng sông của những thèm muốn không sao cưỡng lại được.

Sau đó, Diana nằm gối đầu lên cánh tay anh, hơi thở yếu ớt, kiệt quệ, mắt nhắm nghiền và im lặng.. vì sợ lời nói có thể phá tan cái kỳ diệu mà họ vừa trải qua. Holt âu yếm chùi khô những dòng lệ còn vương lại trên má cô, kéo chần chập cho cả hai người. Diana thả mình bồng bềnh trong thế giới giữa vòng tay anh, chao đảo trên một tầng mây đã chạy trốn thực tại.

Một lần có cái gì đó quấy rầy làm cô động dậy. Ngay lập tức một giọng nói vổ vổ thì thào bên tai cô:

- Em thân yêu, em ngủ đi..và Diana tuân thủ mệnh lệnh dịu dàng này.

Rồi lúc nào đó. cái lạnh bắt đầu mon men đến da thịt cô. Cô lại muốn áp sát vào cơ thể ấm áp của Holt, bàn tay dò dẫm trong giấc ngủ về phía anh và nhận thức phần giường bên cạnh trống rỗng chỉ thâm nhập rất chậm vào tiền thức cô.

Cô mở mắt và tỉnh táo ngay lập tức. Trong phòng cũng trống không. Áo quần anh không còn đó nữa. Những ánh mặt trời vàng chen nhau chiếu lọt vào gian phòng. Đã muộn rồi...Trời đã sắp hoàng hôn.

Diana ngồi dậy, đưa tay ôm lấy mặt, thở dài. Tại sao cô trở về thực tại một cách cô đơn như thế này. Sẽ dễ chịu hơn khi thức dậy trong vòng tay Holt. Cô bậm môi nén tiếng khóc nức nở.

Cuối cùng cô tung chăn, nhảy ra khỏi giường và chạy vào phòng tắm. Cô đứng trước gương, nhìn gương mặt ngáy ngủ của mình vẫn còn mang dấu tích của sự đam mê hoang dại và nhìn vào vẻ ngơ ngác trong đôi mắt. Cô vội quay lưng đi, lấy khăn túm buột tóc lại để chúng khỏi bị ướt và nhảy vào bồn tắm xả nước qua vòi hoa sen. Những tia nước như các mũi kim nhọn chọc vào da thịt cô, xua đẩy cảm giác mệt mỏi không tỉnh táo. cô ngửa đầu lên, giơ tay lên, mắt nhắm lại để mặt cho dòng nước chảy ào ào làm hồi sinh cơ thể mình. tiếng nước chảy át hết mọi tiếng động khác.

Lúc chiếc màn che khung tắm bị gạt sang bên,cô hoảng sợ hét lên và tưởng như bị nghẹn thở. Holt đứng bên cạnh, bất động. Dần dần cô lấy lại được hơi thở bình thường, đứng lùi sát ra phía tường lát đá trắng để thủ thế sau dòng nước đang xối xuống!

- Anh đã ở đâu về thế - cô hỏi, nửa lên án nửa tự ái.

- máy bay hạ cánh rồi. - Tay anh vẫn dễ giữ tấm màn che ở bên, anh quan sát cô, nhưng ánh mắt anh dừng đọng trên gương mặt ướt của cô chứ không vươn trườn xuống phía dưới. Anh phải chuyển con ngựa con ngựa đực lên xe tải và đưa đội bay về đây.

- Đội bay..Diana nhớ lại gian phòng này thuê đặt sẵn cho người khác.- em lau khô người thật nhanh và trải lại giường. Có lẽ họ đang đợi dưới kia.

- Lái chính và lái phụ ngủ trong một phòng, cho nên em không cần phải vội- Holt buông tấm màn và quay người đi.

- Anh làm gì vậy?- cô nín thở hỏi.

Mắt cô tròn xoe ngạc nhiên lúc Holt chui vào buồng tắm với cô. Trông anh ta cao, vai rộng hơn bất cứ lúc nào hết, và bên anh, cô cảm thấy như một cô bé lùn. Dòng nước như biến cơ thể u bắp của anh trở thành một bức tượng đồng lóng lánh to hơn ngoài đời.

Ngọn lửa mới lại cuộn dâng trong huyết mạch cô, nhưng cô không động dậy gì cả trước khi anh lấy xà phòng trên giá sát vào tay. Mí mắt cô run rẩy trong sự động chạm đầy cảm giác với những ngón tay trơn của anh đang vuốt ve cổ cô. Miệng anh khép miệng cô lại với nụ hôn dài, ngây ngất!

Nước chảy dài trên mặt cô, trên cơ thể giờ như sẵn nổ tung ra thành từng mảnh của cô và cái ấm áp từ cơ thể anh chẳng là cái gì nếu so với cái nóng bỏng đang làm cơ thể họ hoà quyện vào nhau. Nước lạnh nguội đi nhanh hơn là đôi tình nhân, và sau đó anh còn giữ Diana trong vòng tay, đợi chờ cho tới khi cái run rẩy trong cô và trong anh lắng xuống, anh bế cô ra ngoài buồng tắm, lấy khăn quấn người cô. Cái khăn Diana quấn len đầu ướt sũng, và tóc Diana cũng ướt trong lúc cô rũ chúng ra. Cô nhìn mình trong gương, thấy những đé tóc đen thẫm ướt dán vào trong đầu. Trong khoảng thời gian ngắn cô đã thay đổi quá nhanh như thế sau? Không một chút tự đề cao mình, cô phải công nhận rằng cô rất đẹp, đẹp rực rỡ. Nhưng đó là sắc đẹp làm cô sợ hãi.

Hình ảnh Holt đặt cạnh cô. anh đứng cô và quan sát, anh cúi đầu xuống gáy cô, nghe có ai đó đang gắng gượng dành từng hơi thở và mãi sau đó mới biết đây chính là .

hơi thở của mình đang nghẹn tắc. anh ôm choàng lấy tay cô, để tay trong ngực cô trong lúc khảo cứu huyết mạch ở cổ cô. rồi anh quay người cô về phía mình và bế cô vào phòng ngủ, đang nhập nhoạng trong cái tranh tối tranh sáng của hoàng hôn đỏ ối.

Họ nằm bên nhau trên giường, thỉnh thoảng môi họ lại gặp nhau trong nụ hôn. Nhưng chủ yếu họ tận hưởng được tự do ôm ấp sờ vuốt nhau. Bàn tay cô để trên vai anh, trượt qua lưng anh, cảm nhận những chỗ gồ ghề mằn trên da anh.

- Sao anh bị lấm sẹo thế.- Diana ngẩn đầu để có thể nhìn thẳng vào mặt anh.

- Cái gì? - anh vuốt ve cái xương nhỏ nhô ra phía sau tai cô.

- Những vết sẹo này..

- Anh không biết nữa.- Holt cúi xuống định hôn cô, nhưng cô không để bị đánh lạc hướng.

- Ngày ấy, khi lần đầu tiên em hỏi anh về chúng , anh cũng đã nói thế- Cô dịch người sang bên để tránh đôi môi anh.

- Chẳn lẽ em ngạc nhiên khi thấy các câu trả lời của anh sau bao nhiêu năm vẫn vậy hay sao? - anh luôn tay xuống dưới đầu cô, làm cô không thể tránh anh được nữa.

- Có ai đó đã đánh anh. Tại sao?

Anh buộc cô phải im lặng với một cái hôn dài được Diana đáp lại, nhưng anh vừa buông thả đôi môi mình, cô phải đấu tranh chống lại sự bối rối trong các giác quan để trở lại đề tài cũ.

- Anh hãy kể cho em nghe ngày ấy xảy ra chuyện gì đi ! Holt.

Anh nhăn trán suốt ruột.

- Bây giờ không phải là thời điểm thích hợp để tiết lộ những kỷ niệm chẳng hay ho gì.

Cô lại vuốt ve những vết sẹo trên lưng anh.

- Chắc đau lắm phải không anh?

Holt cầm tay cô, ấn mạnh xuống đệm giường và cong người đè lên người cô với vẻ tức giận lạnh lùng. Nhưng cơn thịnh nộ trong mắt anh lại tan biến ngay lập tức lúc chúng lướt trên mặt cô.

- Anh chưa hề gặp người đàn bà nào như em- Lời khen này chỉ rất miễn cưỡng, gần như còn bực tức nữa- Em làm cho người đàn ông cảm nhận loạn cả lên đến mức không thể tỉnh táo suy nghĩ được nữa.

- Vậy ư? Lời thú nhận của anh tạo ra cho cô cảm giác uy quyền hạnh phúc.

- Em thừa biết lúc ở quán ăn em đã làm anh gần phát điên. Em luôn ép sát vào người anh, gần như đã ngồi vào lòng anh rồi còn gì.

- Không phải cố ý- Cô đưa tay vuốt ve cái cằm anh- em biết làm sao được. Cái ghế lã ra chỉ dành cho hai người. hoặc là em phải ép sát vào anh hoặc là phải ép sát vào người đàn ông kia.

- Thậm chí anh còn tưởng rằng chẳng hề đưa chìa khóa phòng cho em.

Diana nhăn trán hỏi:

- Tại sao anh lại muốn em đến đây?

- Điều đó không quan trọng. Có thể vì anh muốn em là của riêng anh. Hoàn toàn của riêng anh. Em cũng muốn vậy cơ mà.

- Đúng. - cô ngập ngừng thú nhận. Cơn thịnh nộ, chỉ là cái vỏ ngoài, như một điều nguy trang. Trong thâm tâm, cô mong muốn được nằm trong vòng tay Holt.

- Vậy thì cả hai chúng ta đều nhận được những gì chúng ta muốn.

Cô nằm sát vào người anh như một chú mèo con. Cô cố để không phải sa vào sự phân tích những cảm giác quá mãnh liệt và ngọt ngào của mình. Cô chỉ muốn cảm nhận chúng sẽ chẳng cần biết chúng sẽ đưa cô đi đến đâu. Ngón tay mân mê vuốt vai anh, tay anh. Anh cũng nằm hết sức thoải mái, da thịt cơ bắp gân cứng. Cô ước gì mình có đủ tay để sờ nắn cơ thể anh.

- Thật ra anh còn có gia đình không? - cô thì thầm hỏi. - Em nhớ không ra anh đã có lần nào rời điện trang không. Anh lớn lên ở Arizona à? - Cô để lồng ngực anh chui vào mũi nhón nhột, hít mùi vị cơ thể anh. Khi thấy anh im lặng, dòng suy nghĩ của cô tiếp tục trôi nổi. - Vợ anh.. mẹ của Guy..Em biết hai người đã ly hôn từ lúc Guy hãy còn nhỏ. - Nhưng chắc chắn anh cũng đã phải từng yêu chị ấy.

- Là lòng thật. Người đàn ông chỉ cần ngủ với người đàn bà trên giường thế là cô ta cho rằng có quyền biết toàn bộ cuộc đời của anh ta.

Giọng nói anh có vẻ thích thú, nhưng gương mặt anh đóng sầm lại lúc cô ngừng đầu lên nhìn anh. Cô cười khe khẽ.

- Chắc chắn bây giờ anh muốn nói em nên ngậm miệng phải không..như anh vẫn thường làm với Rube. - Cô vuốt ve cái cổ nâu sạm của anh, ngón tay đùa bỡn vẽ vòng quanh tai anh. - Nhưng với em anh phải vận dụng phương pháp khác mới được.

- Có thể bằng cách này chăng? - Anh luồn tay ra sau gáy cô kéo dần cô về phía mình. Với một nụ hôn thôi thúc, anh buộc cô phải im lặng, trước khi miệng anh để lại những dấu vết bỏng lửa trên cổ cô.

- Ôi trời ơi.. - Diana nhận cảm thấy hơi thở nồng ấm của anh lúc anh mơn trớn cổ cô.- Em bắt đầu quen với mùi vị cơ thể anh rồi đây..Em có thể tìm ra anh trong bóng tối...

- Bây giờ trời tối..

Diana áp sát người vào anh. Lửa cháy rần rật trong các huyết mạch cô. Cô cứ tưởng sự đam mê của mình đã tắt ngấm, nhưng nụ hôn của anh đã lại làm thức dậy những thèm khát trong người cô. Lúc nhận ra điều đó, Holt mỉm cười yêu cô:

- Em là con quỷ cái khôngy bao giờ thỏa mãn được.

- còn anh thì sao ?- cô mỉm cười hỏi.

Trong chớp mắt anh quay ngửa người cô ra, nằm úp lên mình cô với một nụ hôn điên cuồng tất cả. Ngọn lửa đã bùng cháy không thể nào kiểm soát được.

Một bàn tay nhẹ nhàng lay vai cô.

- Dậy đi, Diana dậy đi em. - Cô lắc đầu, ép vào mình anh sát hơn, gục vào ngực anh. - Dậy đi em- Giọng Holt lúc này quả quyết hơn.- đã nửa đêm rồi.

Diana thở hổn hển, cô mở mắt. Holt rút tay ra khỏi đầu cô, tung chăn ra. Nhưng trước khi vùng dậy ra khỏi giường anh còn cúi xuống hôn lên môi cô. Cô ngồi dậy đưa tay lên che mắt trước ánh đèn chói lòa do Holt bật lên. Cái giường run lên bần bật. Anh đi vào phòng tắm, vì đã để lại áo quần trong đó.

- Em mặc quần áo vào đi.- anh ra lệnh.

Diana nghe lời. Cô đang cài khóa sẵn đản lúc anh từ trong phòng tắm đi ra. Ngoài dấu vết của hàm râu trở nên sẫm màu hơn, trong anh tỉnh táo và đầy sức sống. Mái tóc nâu của anh lấp lánh trong ánh sáng nhân tạo.

Anh ra lấy xe và đợi em trước cửa khách sạn. Trước khi đi khỏi, anh quần cái chìa khóa lên bàn ngủ đặt cạnh giường khỏi phải giao nộp cho bàn tiếp tân. Rồi anh đóng cửa phía sau lưng. Diana đến trước gương chải tóc. Cô nhìn như tôi miên vào gương mặt mình trong gương, gương mặt ngời ngời vì hạnh phúc. Ai trong tâm cô lúc này đều biết rằng cô đã tận hưởng niềm vui thú của tình yêu. Và tận hưởng rất đầy đủ rất thỏa mãn. Chẳng còn gì từ tính tự trọng trước đây của cô nữa. Trong khoảng khắc này, Diana nhận ra rằng cô rất bị tổn thương rất dễ..

Khi chợt nhớ ra rằng Holt đang đợi mình, cô vội vã chải tóc. Chỉ còn phải quệt son lên môi- thế là đủ. Trong hành lang vang lên những giọng nói va cuộc gặp gỡ đầu tiên với thực tại sau hồi lâu vắng mặt đến như vậy làm cô hết sức bối rối. Diana chờ đợi cho tới khi cánh cửa ở đầu đó đóng sập lại rồi mới chạy ra cầu thang. Lúc bước xuống các bậc thang, cô có cảm giác rằng tất cả các đôi mắt đang hướng nhìn về cô. Về bề ngoài hình như chẳng có ai để ý gì đến cô hơn là bất kỳ người phụ nữ hấp dẫn nào khác họ gặp vào giờ giấc này. Nhưng dù vậy, Diana vẫn lo rằng có ai đó nhận ra. Liệu họ có hỏi cô ở đâu ra không? Liệu họ có đoán ra cô đã nghỉ nhiều giờ với tình nhân trong khách sạn không? Liệu những câu chuyện bịa đặt về vụ ly hôn của cô sẽ được nuôi dưỡng thêm không? Liệu những tin đồn đó sẽ lọt đến tai Thiếu tá không?

Cô đi như chạy trốn khỏi bầu không khí ngột ngạt của khách sạn, đi thnả ra bầu trời tươi mát của đêm calm lặng. Chiếc xe tải đã đỗ bên đường cạnh những chiếc xe khác trước cửa khách sạn. Diana chạy về phía đó, nhảy lên xe, tìm đạp thành thịch. Cô nghe thấy tiếng ngựa gõ móng ở cái rơ móc sau.

- Hy vọng rằng thiếu tá không lo gì về em.- Cô nói để xua đuổi cảm giác có lỗi cô nhận thấy do cách xử sự không hợp đạo lý của mình.

- Ông ấy biết rằng em đã là người lớn. Ông ấy sẽ chẳng thức đợi đâu.

Câu trả lời khác nhau không phải hoàn toàn là cái cô hy vọng.

- Không, có lẽ không.

Ra tới đường cao tốc, Holt tăng tốc độ, nhưng giữ tốc độ giới hạn nhất định vì còn phải để ý thứ đồ quý giá anh đang chở, là con ngựa là con ngựa thuần giống của sa mạc Á Rập. Diana tựa lưng vào ghế, ngả đầu ra sau, để làn gió đêm làm dịu mátmặt mình và nhắm nghiền mắt lại.

Hình như Holt xa xôi đối với cô, và cô tự hỏi tại sao. Phải chăng anh cũng đang nghĩ về cha cô sẽ phản ứng như thế nào khi biết được tất cả? Cô liếc nhìn những đường nét.

sắc cạnh hiện rõ trong ánh sáng mờ nhạt.

- Anh nghĩ thế nào khi chuyện này lọt tới tai Thiếu tá? Anh có bận tâm về việc ấy hay không?

Anh chỉ hơi ngập ngừng trước khi trả lời:

- Không - Anh khẽ nói, cộc lốc, sự chú ý vẫn tập trung vào đường đi.

Cô ước gì mình cũng có thể nói ra được như thế, nhưng những thói quen củ không dễ dàng gì từ bỏ được.

- Anh có nghĩ rằng ông ấy sẽ bị kích động không?

- Chắc chắn ông ấy không biết gì đâu. trừ khi em thú nhận tất cả với ông ấy và kể cho ông ấy nghe rằng chúng ta đã yêu nhau đến cuồng si cả buổi chiều và buổi tối.

Sự ngạo mạn kích thích lộ rõ trong giọng nói của anh, khoét sâu thêm vào vết thương đang ứa máu.- Và ông sẽ làm gì? Sẽ đóng vai người cha phản nộ chăng? Anh đã từng một lần bị người ta chia súng lục bắt anh phải kết hôn với người khác. Chuyện ấy chắc chắn sẽ không xảy ra với anh một lần nữa.

- Ông ấy cò thể sa thải anh.

- Mũi xia mất tác dụng.

Cả hai chúng ta đều đã lớn. Cha em là người đàn ông. Trong những điều kiện tương tự, Thiếu tá cũng sẽ hành động chẳng khác gì tôi.

- Không, ông ấy sẽ không sa thải anh đâu.- Cô không thể ngăn được giọng nói của cô sắc như dao- Ông ấy cần anh. Ông ấy lệ thuộc vào anh. Và anh chỉ đã làm những gì mà bất cứ người Mỹ nào nửa ngu nửa ngốc ở địa vị anh đều làm.

Trời ơi, tại sao cô lại đem chuyện này ra để nói nhỉ? Cô nhìn qua khung cửa sổ hướng về những dãy núi xa xa sẫm màu trong đêm. Những chiếc lốp xe nghiền sát vào mặt đường trong cái yên tĩnh của đêm. Diana nhắm nghiền mắt. Cô không ngủ, nhưng đắm chìm trong những tiếng động đơn điệu.

Sau khi đi được nhiều cây số, nhịp điệu động cơ ô tô thay đổi lúc Holt giảm tốc độ- Diana choàng mở mắt, nghĩ là đã về đến đồn trang. Holt đón nhận, mắt anh và chỉ về phía bên phải.

- Em muốn dừng lại ở đây nghỉ một chút không?

Diana nhìn xung quanh và nhận ra chỗ nghỉ hôm trước cô và Guy đã đến, cô hốt hoảng quay về phía Holt.

- Tại sao?

- Em đã từng thấy nơi này thật lý tưởng. anh nghĩ có thể bây giờ em lại ở trong tâm trạng ấy!

- Anh đã nhìn thấy chúng em.- Ước gì cô móc được mắt anh ra.

- Sáng hôm qua, anh đi ngay sau lúc hai người lên đường. Khi thấy cái xe tải con của điền trang dừng lại ở đây, tất nhiên anh phải giảm tốc độ. Rất có thể các bạn gặp vấn đề gì đấy về cơ khí!- Holt nói, giọng có vẻ lạnh lùng, nhưng cô biết nỗi bức tức đang cuộn dâng tron anh- Rồi anh nhìn thấy trong cabin xảy ra những chuyện gì. Em là một nữ diễn viên rất tài, Diana ạ. Nếu lúc ấy anh chẳng tận mắt trong thấy em và Guy, anh sẽ chẳng bao giờ nghĩ rằng...- Anh không .

nói hết câu, môi bập vào nhau.

- Hoá ra đây là động cơ của anh. cho phòng khách sạn và tất cả những thứ khác.

- Một nỗi đau không tên tuổi toả theo dây thần kinh của cô.- Nột thứ logic kỳ quái chỉ bảo anh rằng nếu cô ấy ở bên mình thì sẽ không thể ở cùng Guy. rẽ tiền làm sao!

Đôi mắt Xám chì của anh nhìn cô lạnh lùng, không khoan nhượng.

Diana quay người đi, cố nén dòng nước mắt. Cô thấy đau khổ vô cùng. Holt coi cô như một con điếm. Cô biết điều đó và trong lúc này, cô cảm thấy mình cũng đúng như vậy. Chẳng đường dài về dien762 trang ở lại phía sau sao chậm chạp quá vậy. Cô nhận thấy anh tăng tốc và thầm ước sao Holt đi nhanh về nhà như có thể được.

Sự im lặng của họ làm hoa tổn quá hiểu neron thần kinh. Rồi Diana nhìn thấy ánh sáng từ điền trang rọi qua những hàng cây. Holt cho xe chạy sát hàng rào chuồng thả. Anh nhảy xuống xe lúc chiếc ô tô chưa tắt máy hẳn. Diana bước xuống chậm hơn, chân cô nặng như chì. Lúc đi ra tới cái rờ móc phía sau, Holt đã thả cửa xuống và dắt con ngựa đực ra ngoài.

Cô bản thân nhìn thành quả mới của chương trình chăn nuôi ở điền trang. Con ngựa lông xám tối. điếm những vết đen, nâu hoặc trắng. thân hình to cao, hai cái tai nhô nhọn, cái cổ cong cong và những động tác vững chải rắn rỏi là dấu hiệu đặc chủng của nó. Nó vỗ móng hàm hừ làm quen với mùi vị lạ của của vùng sống mới. Cái đầu rất cân đối của nó quay về phía chuồng thả bên trong với những con ngựa cái. Nó hít hơi của bầy đàn rồi đây sẽ lần lượt quy phục trước dương tính của nó và cất lên tiếng hí lãnh lót chào lại.

- Yên đã nào, anh ban.- Holt vỗ vỗ vào cổ của nó- Rồi bạn sẽ sớm được làm quen chúng.

Đột nhiên có tiếng động ồn ào từ phía chuồng thả vọng. Những tiếng thét, tiếng súng nổ, tiếng hí hốt hoảng, tiếng vó ngựa dồn dập.. Diana chạy len bên hàng rào tròn phất qua đó, chẳng hề để ý đến váy

mình buông thả. Ở phía xa xa, cô nhìn thấy con ngựa hoang trắng, mập mờ ẩn hiện như một bóng ma. Con ngựa đi như lướt chao đảo trên sa mạc về phía rặng núi đen ngòm. Sự trở về của cô ngẫu nhiên trùng với chuyện viếng thăm trong đêm khuya của con ngựa hoang trắng!

Tiếng ồn ào làm con ngựa đực bối rối. Nhưng Holt đã làm tất cả để giữ nó lại và trấn an nó.

- Em mở cửa chuồng ngựa vào khoang thả nó ra đi. Anh gọi với về phía Diana.

Lý trí đòi hỏi cô hải tuân thủ. Cô nhảy xuống hàng rào, chạy vào chuồng ngựa, mở toan cửa và rồi mở khoang thả lớn trước đây vốn dành cho Shetan. Rồi Diana rời chuồng ngựa, không chờ đợi đến lúc Holt dẫn con ngựa đực đi vào, cô đi vào ngôi nhà chính. Con đường đi ngang sân đầy bóng râm phải qua một ngôi nhà chứa cỏ. Cô giật mình hoảng sợ đứng sững lại lúc nghe thấy tiếng sỏi đá nghiền vào nhau ở bên cạnh .

- Xin lỗi, tôi đã làm cô thức giấc - Rube bước ra từ bóng tối. Khẩu súng trên tay lấp lánh bởi ánh lửa từ sân đèn trang hắt lại - Con ngựa đực trắng đáng nguyên rửa kia lại đến.

- Tôi cũng đoán thế.- cô bỏ mặc cho ông tin rằng cô ngủ trong nhà vừa đi ra đây.

- Rõ ràng tiếng súng là cái duy nhất làm nó sợ hãi.

- Nhưng ông không nhắm bắn vào nó chứ, ông Rube?

- Không, bắn vào nó làm gì? tôi có phải thằng ngốc đâu? Hơn nữa rất dễ bắn lầm vào lũ ngựa cái của chúng ta. Khi ấy thiếu tá sẽ lột xác tôi. Hơn nữa Holt ra lệnh rằng chỉ được dọa đuổi con ngựa hoang chứ không được phép giết nó.

- Tất nhiên rồi. Xin lỗi ông , Rube ạ. Lẽ ra tôi phải biết ông chẳng phải là người vô trách nhiệm đến thế. Chúc ông ngủ ngon.

- Chúc cô ngủ ngon.- Ông thì thăm lâu bầu lúc cô đi khỏi.

Trong phòng cha cô đèn vẫn còn sáng, cánh cửa để mở.

- Con đây phải không, Diana?- ông gọi lúc cô bước vào hành lang nhà.

- Vâng, thiếu tá ạ- Cô đứng lại trước cửa phòng ông và cô thấy con tim mình đập như muốn bật ra ngoài lồng ngực. Bây giờ chẳng biết ông sẽ hỏi cô đã ở đâu ra không?

- Tiếng động đó chắc có nghĩa rằng con ngựa đực hoang lại mò đến phải không?- Ông vận bộ đồ ngủ, trông mệt mỏi và ngáy ngủ.

- Vâng, thiếu tá ạ.

Ông thở dài chán nản. rồi ông tắt ngọn đèn ngủ.

- Lẽ ra cha có thể suy đoán trước được điều ấy. Chúc con ngủ ngon.

- Con chúc cha ngủ ngon.

- Lúc con về đến nhà chắc phải muộn lắm rồi Hy vọng rằng hai người không gặp khó khăn gì với con ngựa.

Diana đã chuẩn bị sẵn câu trả lời của mình.

- Không cha ạ. Do thời tiết ơ? California xấu nên máy bay không thể cất cánh được.

Vì ông không hỏi nên cô cũng chẳng cần kể cho ông nghe cô và Hholt đã sử dụng thời gian chờ đợi như thế nào. Lúc nghĩ tới điều đó, miếng bánh mì nướng gần như tắc nghẹn trong cổ cô. Cô xin lỗi rằng đang bị đau đầu, mà đúng là cô đang bị đau đầu thật, nên không phải cùng Thiếu Tá đi đến chuồng xem con ngựa đực mới. Cô không ăn bữa trưa, để bằng cách đó tránh gặp Holt. Gần như cả buổi chiều cô nằm trên giường và hy vọng rằng Holt cũng đã tiêu hao hết sức lực về thể xác và tình cảm như mình. Sau bữa ăn tối cô uống hai viên thuốc ngủ và trải qua một đêm yên tĩnh, không bị quấy rầy.

.

- Hôm nay con thấy trong người thế nào? - Thiếu Tá hỏi lúc cô xuống bàn ăn sáng.

- Khỏe hơn nhiều, cha ạ.

Đầu óc cô nhẹ bỗng như bông, nhưng cô cho rằng đó là kết quả của hai viên thuốc ngủ.

đúng, giấc ngủ vẫn luôn là phương thuốc tốt nhất.

Ông đưa cô bình nước cam:

- Nhất là không bị ai quấy rầy giữa giấc ngủ. Đêm qua, con ngựa trắng đã tha cho chúng ta.

- Ô - Diana ngừng đầu - Có khi nó từ bỏ ý định rồi.

- Hy vọng vậy.

Sau bữa ăn sáng, cô cưỡi ngựa đi rất xa vào giữa sa mạc, cách xa mọi dấu hiệu của sự văn minh. Hoang thổ đơn côi làm Diana quên đi những nỗi niềm ám ảnh tâm trí mình. Cô đuổi săn theo một con thỏ rừng cho tới khi nó lư`a được con ngựa chưa lành hẳn của cô và tẩu thoát. Cô dừng lại rất lâu để ngắm nhìn một đàn chim bay vụt từ bụi cây trước mặt. Chúng chao đảo, chấp chới lượn trên không rồi

rủ nhau biến mất. Nhưng sau đây cũng đến lúc Diana quay trở về.

Chẳng thấy bóng dáng một ai trên sân điền trang, trừ một chiếc xe đậu đó, còn tất cả xe cộ khác đều đi đâu mất. Vì tới giờ ăn trưa thì còn quá sớm, nên Diana đi lại khu chuồng thả để xem con ngựa giống mới trong ánh sáng ban ngày.

Lúc nhìn thấy Guy đang để con ngựa xám này chạy vòng quanh dây dắt, cô ngập ngừng, nhưng rồi tiếp tục đi. Anh đứng quay lưng lại phía cô lúc cô trèo ngồi lên hàng rào. Rồi anh từ từ quay lại theo vòng chạy của con ngựa và nhận ra cô.

- Nó đẹp quá! - Cô kêu lên trước khi anh kịp nói câu gì .

- Như thuốc súng ấy - Anh để con ngựa đứng lại và đi lại phía nó cởi dây ra - Hôm nay như thế là đủ, anh bạn trẻ ạ - Con ngựa hất đầu ra sau, nhẹ nhàng bước đi. Guy cuộn sợi dây da và đi lại phía hàng rào. Anh ngồi xuống bên cạnh Diana, chăm chỉ quan sát con ngựa đực.

- Hôm qua không thấy em tới ăn trưa .

- Tôi đau đầu quá. Bà Sophie đã đem súp lên phòng cho tôi.

- Từ trước nay chưa khi nào em bị đau đầu. Anh nhớ em chưa khi nào bị ốm cả.

Đúng thế! Nhưng trong những năm tháng qua khi cuộc hôn nhân của tôi tan vỡ và trong vụ ly hôn đầy khó khăn phức tạp kéo dài, tôi thường bị đau đầu. Bác sĩ nói rằng hệ thần kinh.. Nhưng chắc sẽ chóng khỏi thôi - Cô thật đã trở thành người nói dối rất khéo .

- Hôm qua đi với Peggy thích chứ?

- Ồ, rất thích. Tôi thấy rất hay.

- Nhưng em đã nói rằng rồi hai người ấy sẽ đưa em về nhà cơ mà ?

Rồi anh cũng nói đến chuyện ấy! Cô thấy gần như nhẹ cả người.

- Tôi biết.

- Nhưng em chẳng đi cùng họ trở về.

- Không, mà đi với Holt.

- Lúc ấy đã rất muộn. Anh còn thức tới tận nửa đêm mà vẫn chưa thấy em về.

- Máy bay không cất cánh được vì thời tiết xấu.

- Thế trong suốt thời gian ấy em đã làm gì ?

Giọng nói gia trưởng của anh làm cô bối rối. Cô nhìn anh với đôi mắt lạnh lùng.

- Anh biết rằng anh không có quyền hỏi tôi như hỏi cung thế này.

Anh không chịu nổi ánh mắt của cô:

điana, anh.. anh..

Tiếng hí đầu đón vọng lại phía họ.

Diana nhìn về phía chuồng thả lũ ngựa cái. Chúng chạy nháo nhào, hốt hoảng, lũ ngựa con sợ hãi quần quít quanh nhau. Và giữa những thân hình sẫm màu và đông bụi mù ấy, cô thấy lấp lánh cái gì đó trắng trắng.

- Trời ơi, con ngựa hoang nhảy vào chuồng thả bên trong rồi! - Cô sợ hãi đến nghẹt thở kêu lên.

- Làm sao nói biết ban ngày không có người canh gác lũ ngựa cái nhỉ ? - Hai người như bị tê liệt trong giây lát vì cái bàng hoàng bất ngờ. Rồi Guy nhảy xuống:

- Anh phải đưa con ngựa xám vào chuồng. Em đi lấy cho anh khẩu súng. Chúng ta sẽ gặp nhau ở chuồng đằng kia.

Diana chạy vào nhà chính và tới thẳng bên tủ để vũ khí vì không biết giây phút khẩn cấp này có thể tìm thấy súng ở nơi nào. Lúc cô nhón chân để lấy chìa khóa tủ, cha cô hiện ra bên cửa phòng làm việc của ông:

điana, có chuyện gì vậy?

- Con ngựa đực trắng lại xâm nhập chỗ bầy ngựa cái - Cô mở bật cửa tủ, lần ra khẩu súng và bao đạn. Dù vội vàng, nhưng cô vẫn phải kiểm tra hai thứ có đúng cùng loại không.

- Bây giờ hay sao?

- Vâng. - Diana gạt ông sang bên, chạy ào ra ngoài. Cô chạy tưởng đến đứt hơi, qua sân điền trang, luôn phía sau khu chuồng trại ra bãi thả. Cơ bắp chân cô đau nhói lúc cô trèo lên hàng rào. Cô đưa mắt tìm Guy.

Anh đang từ một góc bãi thả khác đi lại bầy ngựa. Cô nghe tiếng quát sắc lạnh vào không trung. Rõ ràng anh đã đem theo một cái roi từ chuồng ngựa.

Cô lão đảo chạy theo anh. Lúc này cô có thể nhìn thấy rất rõ con ngựa hoang trắng. Nó đang tách hai con ngựa cái ra khỏi bầy - con Nashira và Cassie. Nó đẩy chúng về nơi hàng rào có hai thanh gỗ gãy gục. Nhưng chỉ lấy lại những gì nó đã chiếm dụng thôi rõ ràng chưa làm nó thỏa mãn. Lúc đẩy hai con ngựa cái nhảy ra ngoài xong, nó quay trở lại đàn ngựa, chẳng thèm nhìn về phía có người đàn ông đang đi lại.

Sự lựa chọn của nó rơi vào con ngựa cái nâu và đưa con của nó. Hai con ngựa này cố gắng đến tuyệt vọng để trốn thoát bằng cách tìm sự an toàn trong cộng đồng cả đàn. Nhưng hàm răng sắc và những cú đá mạnh của con ngựa đực đã làm thất bại mọi cố gắng chạy trốn. Cuối cùng con ngựa cái và con nó cũng phải nhảy qua hàng rào chỉ còn những thanh chắn thấp và chạy về hai con ngựa cái kia đang ngoan ngoãn chờ đợi con ngựa hoang.

Khi nó quay lại lần thứ tư, chân phải Diana khụy xuống làm cô ngã quỵ xuống gối. Guy vẫn còn đang ở cách đàn ngựa quãng 50 yds. Cô không còn sức và đủ không khí thở để gọi anh. Và thời gian cứ trôi qua bất lợi cho họ.

Cô để khẩu súng lên đùi, mở hộp lấy mấy viên đạn để nạp vào súng, thỉnh thoảng lại ngược nhìn lên. Lần này, con ngựa trắng chọn lấy con ngựa cái xám, cũng cùng một chú ngựa con. Con ngựa cái xám vẫn nằm bệt xuống đất để chống cự. Nhưng một cú cắn đau đớn vào hông đã buộc nó phải đứng dậy.

Những ngón tay run rẩy của Diana chỉ nạp được bốn viên đạn vào ổ. Cô mở chốt an toàn và thầm hy vọng chừng ấy là đủ. Lúc cô chĩa nòng lên trời bóp cò, tiếng nổ làm ù cả tai cô. Con ngựa cái và chú ngựa con phi chạy về nơi hàng rào gãy, con ngựa hoang bám sát theo sau. Diana bắn ba phát nữa, rồi chỉ còn tiếng cò súng ầm ầm không cách cách. Cô hạ súng, đưa tay gạt tóc che xoa mắt. Bốn con ngựa cái, hai con ngựa non và con ngựa hoang trắng phi biến về phía rặng núi. Hai con ngựa cái trong đó đã biết đường. Hai con kia và hai chú ngựa non sẽ nhanh chóng làm quen con đường này. Con ngựa đực trắng như tuyết với dáng huyền ảo ấy là một người thầy nghiêm khắc.

- Trời ơi, em có nhìn thấy không? - Guy nói, anh quỳ gối bên cạnh cô, bàng hoàng lắc đầu và lặng thinh theo những con ngựa nhanh chóng biến mất. - Lần này nó lấy cặp đi bốn con, ngay trước mũi chúng ta.

- Bốn con ngựa cái và hai chú ngựa con cả thảy - Diana sủa lại, giọng ghen như người nín thở. Phía sau họ vang lên tiếng chân bước bị lớp cỏ dày làm giảm bớt đi. Họ cũng quay lại và thấy Thiếu Tá đang đi lại, ông thở hắt ra, nhưng vui vẻ một cách lạ lùng.

- Không có ai ở đây à? Không có ai nhìn thấy con ngựa đực này à? Chẳng lẽ chẳng ai phát hiện ra nó khi nó biến vào đêm trăng hay sao? Chẳng có ai canh gác à?

- Không! - Guy đứng thẳng người dậy - Ai ngờ được con ngựa đực này vô liêm sỉ tới mức cả gan mò đến thăm chúng ta giữa ban ngày ban mặt. Thật tuyệt vời!

Đúng thế. Tôi cũng đã nhìn thấy nó.

- Chúng ta nên đuổi theo ngay và tìm cách đuổi kịp chúng trước khi chúng vào được trong núi.

Thiếu tá lắc đầu nói .

- Cứ với tốc độ này, chúng sẽ vào sâu được trong núi trước khi các cậu buộc xong yên cương ngựa. Nhưng bây giờ cố tu sửa lại hàng rào nhé, để những con ngựa cái khác không chạy theo được Guy ạ.

- Vâng, tất nhiên rồi - Guy trao cho Diana cái roi da đã được cuộn gọn lại và chạy về những thân cây gỗ bị gãy gục.

Diana lấy lại được nhịp thở bình thường. Cô đứng dậy, súng vẫn kẹp trong tay, mũi súng chĩa xuống đất. Cô lặng nhìn chạ Và vẻ tái nhợt trên mặt ông làm cô không an tâm .

- Lẽ ra cha không nên ra đây cha ạ - cô nói .

- Có thể chẳng bao giờ cha còn được trông thấy con ngựa hoang trắng ở gần như thế nữa. trông rõ hơn một như khi trước.

Ông đưa mắt dõi về phía những rặng núi xa xa, y như thể cái hoàn cảnh như khi này đang tái diễn trước con mắt tinh thần của ông và trên nét mặt ông thể hiện một cuộc xung đột thực sự, vì sự khâm phục và ngưỡng mộ con ngựa tuyệt vời này bị ám ảnh bởi sự đe dọa do nó gây ra.

- Chúng ta đi vào nhà đi chạ - Diana không dám chắc chắn ông nghe thấy cô nói hay không, nhưng lát sau, ông quay người đi theo cô.

- Trước đây, ở miền Tây hoang dã, loại ngựa trắng bao giờ cũng đi cùng với sự mê tín nhất định và một phần của nó hiện nay vẫn còn hiệu lực. - Ông nói lộ ra những ý nghĩ của mình, dường như chỉ mơ hồ ý thức được rằng cô đang lắng nghe - Loài ngựa trắng thường bị coi là yếu đuối và người ta nghĩ rằng chúng không có sức khỏe bền bỉ dẻo dai ở mức độ cần đến. Trong cuộc chinh chiến của tướng Crook đánh bộ tộc da đỏ? Sioux năm 1776, một đội kỵ binh cưỡi ngựa trắng và đúng là chúng chẳng hơn gì những con vật khác. Người da đỏ không sử dụng ngựa trắng vì chúng rất dễ lộ hình trong bóng tối. Cũng chính vì lý do đó mà sau này, những người chăn ngựa, tìm đường dẫn khách cũng không hay tìm trắng hoặc đốm trắng. Nhưng bất chấp những mặc cảm này, những định kiến kia, ngựa trắng vẫn là biểu tượng của cao thượng, của quyền lực và ưu thế. Biết bao vĩ nhân và nhà chinh chiến tài ba đã cưỡi trên lưng ngựa trắng? Có lẽ danh sách những nhân vật này là vô tận. Một mâu thuẫn lạ lùng ...

Chương 16

Diana ngồi bên bàn ăn trưa, quan sát Holt qua mí mắt hơi cụp xuống. Anh chỉ để mắt tới cô có một lần lúc anh bước vào nhà và khẽ gật đầu với cô. Hình như anh không được vui cho lắm, và điều đó làm cho Diana nhớ đến một con mèo rừng đã bị chọc tức và giận dữ quay đuôi quất vào không khí. Cô thấy lạnh ớn sống lưng, lúc nhìn bàn tay anh vốn chẳng lạ lẫm gì đối với từng tác da thịt cô. Một nỗi khao khát mới lại bùng lên trong người cô. Cô lặng nhìn xuống đĩa ăn, cố đấu tranh chôn g lại khao khát của chính mình, và tìm cách tập trung vào câu chuyện bên bàn ăn.

- .. Phải đem theo ngựa dự phòng và đủ đồ dự trữ .. có thể cho cả một tuần liền. Ngày mai, lúc rạng đông chúng ta sẽ lên đường.

Thiếu Tá gật đầu .

- Holt anh định đem ai đi cùng ?

- Rube, Guy có thể ca? Don nữa .

Lần này, Diana không nói rằng cô muốn đi theo Guy ném về phía cô một cái nhìn chờ đợi, hy vọng. Anh trông bối rối, hình như cũng đang bức tức về chuyện gì đó. Rồi anh nhìn Holt, ánh mắt ngùn ngụt căm thù, nhưng anh im lặng.

Buổi chiều, Diana ở trong phòng làm việc để giải quyết một phần công việc kế toán sổ sách. Sau bữa ăn tối cô muốn đi ra ngoài hít thở khí trời tươi mát. Nhưng cô chỉ đi đến cuối sân đằng kia. Cô ngồi xuống tường sân, tựa lưng vào cột, ngắm nhìn mặt trời đang dần lặn vẽ nên những đường nét đỏ, vàng da cam trên những rặng núi phía xa xa.

Rồi cô thấy Guy bước ra từ một bóng cây, đi về phía ngôi nhà. Đến trước chỗ cô ngồi, anh dừng lại bối rối nhìn lên cô:

- Em đi dạo chơi với anh được không? Anh muốn nói chuyện với em.

Cô định nói dối rằng đang rất mệt, nhưng giọng nói của anh nghe khẩn thiết đến mức làm cô đột nhiên trở nên tò mò. Rõ ràng anh không chủ định cuộc dạo chơi lãng mạn trong hoàng hôn huyền ảo, cầm tay nhau đi vào cái vô tận của không gian lúc mặt trời đang lặn dần sang phía bán cầu kia. Hình như có cái gì đó đang làm anh bận tâm hoặc không yên lòng.

Được thôi - Cô tung chân nhảy xuống. Guy vòng tay ngang hông cô để đỡ xuống. Nhưng rồi anh lại dứt tay ngay vào túi quần và đi những bước dài trở lại phía rặng cây. Diana đi theo sau và khi thấy anh vẫn im lặng, vẻ cay đắng, cô kéo tay anh, hỏi:

- Có chuyện gì vậy, Guy?

Anh nhăn trán nhìn cô:

- Thiếu Tá có dự định gì với con ngựa hoang không?
- Họ chỉ trao đổi về việc bắt lại những con ngựa cái thôi. Tại sao anh lại muốn biết điều ấy?
- Anh nghĩ .. - Anh xòe bàn tay chải lại mái tóc hung sáng - Anh nghĩ Holt định giết nó.
- Cái gì ? Holt đã nói thế à?
- Không. - Bàn tay anh nắm lại, như thể đang bám giữ lấy một sợi dây vô hình - Nhưng cảm giác nói cho anh biết điều ấy. Anh biết mình không nhầm.
- Chắc chắn anh đã nhầm. - Diana không muốn tin điều ấy là sự thật.
- Em thừa biết ông ta coi con ngựa đực này là một trở ngại, là lý do của mọi cái không hay. Ông ta sẽ giết chết nó mà chẳng cần phải chớp mắt lấy một cái. Như đập chết một con ruồi. Ông ta đã chẳng nói gì cho Thiếu Tá hay vì có thể nghĩ rằng Thiếu Tá không đồng ý với dự định này.
- Anh làm sự việc quá lâm ly rồi đây. - Cô quay người để không bị lây nhiễm ý nghĩ này từ anh. Nhưng anh giữ chặt tay cô và cô quay người về phía anh.
- Còn nếu như anh nói đúng thì sao ? Nếu ngày mai Holt đi với ý định giết chết con ngựa đực thì sao ?
- Thì anh phải ngăn cản ông ấy .. nếu ông ấy thực sự có ý định đó.
- Anh ? Bằng cách nào đây ? Có ai nghe tôi đâu Holt ? Rube Don ? Những người này đều cho rằng tôi vẫn còn là cậu bé hỉ mũi chưa sạch. Rube và Don sẽ làm tất cả những gì Holt yêu cầu. Anh không thể ngăn được họ, nhưng em có thể làm việc ấy. Em là con gái của Thiếu Tá.
- Holt cũng chẳng bao giờ nghe lời tôi đâu. - Diana biện bạch.
- Nhưng nếu có em đi cùng có thể ông ấy sẽ nghĩ khác, và những người khác cũng sẽ nghe theo em thay mặt cho Thiếu Tá. Dù cha em không còn cầm dây cương trong tay nhưng toàn bộ dây cương ngựa đều vẫn còn thuộc về ông. Em phải đi cùng bọn anh.
- Không được. - Guy không hiểu những gì anh đã hỏi ở cô - Anh hãy nói chuyện với Thiếu Tá đi.
- Làm thế chẳng giúp ích được gì. Thiếu Tá và Holt rất ăn ý với nhau như ... - Guy sốt ruột tìm kiếm một sự so sánh.
- Như cha và con trai - Diana buột miệng nói .

đúng, ở hai người ấy mối quan hệ đúng như là mối quan hệ thường phải có giữa cha và con trai. Tất

cả phụ thuộc vào em, Diana ạ. Chẳng lẽ em muốn con ngựa hoang này chết hay sao ?

- Không!

- Nếu thế em phải hành động chứ. - Anh đưa tay nâng cằm cô lên, buộc cô phải nhìn anh. - Em đã lần nào trong đời trông thấy con vật nào đẹp hơn con ngựa hoang này chưa Hoang đại.. cao thượng và tự do Em hãy hình dung cảnh tượng nó bị bắn thủng đầu .. óc máu dây vương khắp chung quanh.. khắp mọi nơi .. Sự việc sẽ xảy ra như thế, giống hệt như thế đây, Diana ạ.

- Không! - Cô nhắm mắt lại Nhưng qua đó, hình ảnh khủng khiếp trong trí tưởng tượng lại càng rõ hơn.

- Em phải đi cùng, Diana ạ.

- Holt không muốn thế.

- Thì đã sao Lần trước ông ấy cũng có ngăn cản được em đâu.

Diana ngập ngừng. Lập luận của Guy rất logic. Cô nào la. Holt có thể trở nên dã man dường nào Anh chẳng nhiều lần tuyên bố muốn thấy con ngựa hoang này chết hơn là sống đó sao Cô chẳng đã nhìn thấy ánh mắt người thợ săn trong đôi mắt xám đầy sao ?

được tôi sẽ đi cùng - Cô khẽ nói .

- Anh biết rằng luôn có thể trông cậy vào em. - Guy thở phào nhẹ nhõm - Anh rất vui được thấy nét mặt Holt lúc nghe anh kể lại tin này - Anh cười đắc thắng. - Họ đang thu xếp đồ đạc. Anh sẽ nhắc họ chuẩn bị dự trữ cho nhiều thêm vì .. có em đi cùng nữa.

- Được rồi - Diana thấy chẳng hạnh phúc gì về quyết định của mình, nhưng bây giờ cô không thể tháo lui được.

Một ngày mới ra đời trong im lặng. Những kỵ sĩ bỏ yên cương ở lại sau mình. Họ nói chuyện với nhau rất ít, và giọng nói cũng rất khẽ khàng. Quyết định của Diana không làm Thiếu Tá ngạc nhiên. Ông nói rằng đã đoán được việc ấy sẽ xảy ra Rube và Don nồng nhiệt chào đón cô, còn Holt chẳng thèm chào hỏi cô lấy một lần.

Họ dong ngựa đi qua thung lũng, nhằm về hướng dãy núi Don dắt những con ngựa dự phòng theo, còn Rube thì đảm nhiệm con ngựa chở hàng. Guy đi bên cạnh Diana trong khi Holt đi trước dẫn đường.

Mục tiêu của họ là nguồn nước trong thung lũng cao ấy Thỉnh thoảng, Holt lại dừng ngựa xem xét dấu vết của con ngựa hoang để chắc chắn đi không bị lạc hướng.

Đi sâu vào vùng núi được khoảng một giờ, Diana phát hiện ra hai chấm đen lượn vòng trên bầu trời.

- Guy anh xem kia.

- Có tôi cũng đã thấy Có lẽ lũ điều hâu này sắp được chén tiệc thịnh soạn.

Họ tiến lại gần nơi bầy chim trời tụ tập sà cả xuống, có nghĩa là con vật chết phải ở gần lối đường họ đi Trước mắt họ mở ra một khe đất mà những dòng nước mưa xối đã bào mòn thành trên sườn núi Họ đã đi qua đây trong lần đầu tiên truy lùng con ngựa hoang. Hai thành khe dốc, nhưng một người một ngựa có thể vượt qua được.

Holt ghì cương ngựa, rồi thận trọng kéo cương đi xuống lòng khe Cùng lúc ấy vang lên tiếng kêu ồn ào và vỗ cánh phành phạch và những con chim đen to lớn sợ hãi bay trốn cả. Lúc Guy và Diana đến bên rìa khe, Holt vẫn còn đang đi xuống. Một trong số hai chú ngựa non nằm ở đáy khe Holt quỳ gối xuống bên thân hình bất động của con vật. Cô? Diana tắt nghẹn. Lúc ấy ca? Rube và Don cũng đi đến.

- Nó bị ngã gãy cổ. - Holt đứng dậy, môi bặm lại thành còn một vết mỏng.

- Có lẽ nó bị vấp ngã và lăn nhào xuống. - Rube nói - Con vật đáng thương này chắc chắn kiệt sức vì bị xua đuổi hoang dại đến vậy Thật đáng buồn! Thật đáng buồn!

- Lấy xẻng ra đi! Chúng ta phải chôn nó. - Holt nói Con ngựa của anh đứng không yên, cứ giật giây cương, bối rối bởi mùi máu và cái chết.

Sau khi chôn chú ngựa non, họ tiếp tục đi, thái độ nghiêm nghị và lặng câm. Bên nguồn nước họ phát hiện ra những dấu vết mới. Con ngựa hoang đã dẫn bầy ngựa tới đây rồi lại đi khỏi thung lũng. Diana lặng người nhìn vùng đất bị cào sới.

- Nó đã huấn luyện những con ngựa cái mới của mình - Rube nói ở phía sau cô lúc nhìn thấy vẻ không hiểu trên gương mặt cô, biết được cô đang nghĩ gì - Trước hết, con ngựa đực hoang bao giờ cũng phải dạy cho con ngựa cái mới biết tuân lệnh nó. Nhiều khi nó đuổi con ngựa cái chạy hàng giờ, không để cho nó đến gần nguồn nước, cho tới khi nó hài lòng về khả năng của con ngựa cái Có lẽ nó đã gặp khó khăn với con ngựa cái vừa bị mất con.

đúng, tôi cũng nghĩ thế. - Diana đưa tay lên mắt che ánh mặt trời chói chang buổi chiều, nhìn về những người khác đang cho ngựa uống nước. - Theo ông, bây giờ con ngựa đực và bầy ngựa cái ở đâu?

- Ít nhất cũng không gần đây Trước hết chúng ta hãy xem Holt có con chủ bài nào trong tay không?

Hai người đi về nguồn nước. Diana lại bên con ngựa của mình. Rube đến bên Holt đang cời lấy dây buộc yên ngựa Anh liếc nhìn Rube.

- Chúng ta thay ngựa Don, Guy và tôi sẽ dò tìm đám ngựa kia Trong khi ấy ông và Diana có thể dựng khu trại chính của chúng ta ở đây.

Diana quay người.

- Nhưng nếu chúng ta dựng trại ở đây, lũ ngựa sẽ chẳng quay về nguồn được.

- Con ngựa đực thì không, nhưng còn lũ ngựa cái sẽ phải về đây khi khát nước - Anh quăng cái yên ngựa của mình xuống đất, trải cái đệm ướt lên cái sừng. Anh không hề để mắt Diana lấy một lần, chỉ nhìn ngang qua cô sang người khác - Ba giờ nữa chúng tôi sẽ trở lại.

Hai mươi phút sau, ba người đàn ông đã thắng xong yên cương cho ngựa mới và đi ra khỏi thung lũng. Rube và Diana dựng trại Rube tìm một nơi kín đáo để đủ cho những con thú nhỏ ra được tới nguồn nước mà không cảm thấy bị con người đe dọa.

Ba giờ sau, khi những kỵ sĩ trở lại, trại chính của họ đã dựng xong. Bầy ngựa được buộc chặt vào bụi cây và thả cho gặm cỏ chung quanh. Ngọn lửa cháy. Nó được ông già Rube nhóm lên với lời lầu bầu giải thích rằng chỉ vì lý do này mà ông tham gia vào đoàn. Diana chuẩn bị bữa ăn tối. Cafe đã dậy mùi trong cái nồi để bên đồng lửa.

- Các anh có nhìn thấy nó không? - Rube đón lấy cương của mấy con ngựa lúc ba người nhảy xuống.

- Chẳng thấy đến một sợi lông trắng - Guy nói Holt đến bên đồng lửa, rót ra và uống cạn cốc cafe nhưng chẳng hề nhìn Diana đang đứng ngay sát đấy.

- Chúng tôi lần theo dấu vết đến một vùng toàn đá sỏi thì mất hút, chẳng thấy gì nữa cả.

Don theo Holt đến bên đồng lửa. Anh người bé nhỏ mảnh khảnh, tóc rậm và trên gương mặt chai sạm nắng gió luôn có nụ cười mỉm.

- Cafe thơm quá, quyen rũ quá! Cốc để đâu nhỉ ?

Rube và Guy cởi bỏ yên ngựa, lau bớt mồ hôi cho chúng rồi buộc cùng với những con khác. Diana bắt đầu nấu ăn. Sự câm lặng của Holt như một điều gì chẳng lành ghê gớm đè nặng lên vai cô. Don cũng chẳng phải người thích nói chuyện, có lẽ do chịu ảnh hưởng của Holt và sự ngần ngại tự nhiên trước con gái của Thiếu Tá.

Họ ngồi khoanh chân quanh đồng lửa ăn buổi tối, đĩa thức ăn để ở trên đùi.

- Lần này chắc sẽ rất khó đến gần con ngựa đực đáng nguyên rửa này - Rube vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói - Bây giờ nó sợ đến cả cái bóng của chính mình. Có lẽ nó sẽ phát hiện thấy chúng ta sớm hơn là chúng ta phát hiện ra nó. Và nó sẽ thúc bầy ngựa cái chạy mất. Chúng ta cần phải dùng máy bay để truy lùng nó.

- Với địa hình này dùng máy bay lên thẳng là thích hợp nhất, nhưng chúng ta phải nêu lý do khi thuê

máy bay - Holt vét thìa ăn cuối cùng rồi để cái đĩa không xuống đất. Sau đó anh đứng dậy uống thêm cốc cafe Không nói lấy một lời, anh rời bỏ khu trại, đi biến vào bóng sẫm màu của hoàng hôn.

- Anh ta bị sao vậy - Rube lầu bầu hỏi nhưng không ai trả lời.

Khi những người khác ăn xong, Diana thu dọn, rửa thìa đĩa và cất gọn vào chỗ cũ. Nồi cafe đã gần hết. Cô đổ phần còn lại xuống đất.

- Tôi đi lấy nước để sáng mai pha cafe - Cô nói .

Guy đứng bật dậy:

- Chị để việc ấy cho tôi làm cũng được.

- Không cảm ơn anh. Đằng nào tôi cũng muốn đi lại chút ít cho đỡ mỏi chân.

Cô đi về phía nguồn nước. Cỏ mọc cao ở mép hồ. Những bụi cây cao ở đó cũng đổ bóng xuống mặt nước trong ánh trăng sáng bàng bạc soi đường cho cô đi Cô quỳ gối trên mặt cát rửa sạch cái nồi và múc đầy nước. Điều thuốc lá cháy chỉ cách vài mét. Holt nhìn thấy cô đi đến, nhưng không nói lấy một lời.

- Nếu anh cho rằng dùng sự câm lặng như con hến ấy có thể buộc em quay trở về điền trang thì anh đã nhầm rồi - Cô bực tức nói.

- Tại sao em lại đi cùng ? - Giọng anh chọc thủng sự im lặng của màn đêm vang đến chỗ cô, khê khàng và rất bàng quan. - Em không thể chịu đựng được ý nghĩ xa Guy một tuần liền hay sao ?

- Chẳng liên hệ gì đến việc đó ca?

- Thế ử - Anh bước ra khỏi bóng tối, đứng lại trước mặt cô.

- Vâng .

- Vậy ra quyết định đột ngột của em chẳng dính dáng gì tới cuộc dạo chơi lén lút của hai người tối hôm qua.. giữa những bụi cây rậm rạp, nơi chẳng ai có thể bắt gặp được ?

- Xin nói để anh biết.. hai người chỉ nói chuyện thôi và anh có tin hay không tin thì cũng mặc kệ anh. - "Đồ nói dối" - Một giọng nói bên trong cô kêu lên, cô nghe như quát vào tai mình.

- Nếu thế hai người đã nói chuyện với nhau quá lâu đấy - Holt châm chọc nói.

- Và cũng về đề tài vô cùng thú vị .. về anh.

Cô thấy anh giật mình ngạc nhiên, cô đắc thắng tiếp lời:

- Guy cho rằng anh sẽ giết chết con ngựa hoang. Anh ta muốn ngăn cản anh làm việc này.

- Còn em thì sao ?

- Em không muốn nó bị chết, và Thiếu Tá cũng muốn vậy.

- Hai con ngựa đã chết vì nó. Đầu tiên là con Shentan, rồi bây giờ chú ngựa non kia.. cả hai đã đều chết vì con ngựa hoang này.

Nếu con cáo đột nhập vào chuồng gà, người ta bắn chết nó. Nếu con sư tử núi tấn công đàn bò, người ta lần theo dấu vết của nó và tiêu diệt nó. Nếu con chó săn bắt đầu cắn chết cừu, người ta cũng phải bắn chết nó. Giọng anh khẽ khàng và nghe rờn rợn. - Đến khi nào hai người mới hiểu ra rằng con ngựa hoang này không xứng đáng được sống nữa Không được sống nữa từ khi nó trở nên tàn ác.

- Vậy anh sẽ bắn chết nó à ?

- Không. Chúng ta đến đây để giành lại bảy ngựa cái.

- Holt...

đianan !!! - Đó là giọng Guy gọi theo cô .

- Em đi đi! Người tình của cô đang đợi .. - Holt quay người .

Diana ngập ngừng. Nhưng cô không muốn Guy nhìn thấy cô đứng với Holt. Khi ấy cô lại phải trả lời những câu hỏi ghen tuông của anh. Cô xách nồi đun cafe đi trở lại lán trại.

Guy đi lại phía cô, gặp cô ở quãng nửa đường.

- Anh đã phát lo vì em.

Cô cười .

- Tôi đã lớn rồi Tôi có thể tự đề ý đến mình được rồi Và giả sử khi không làm được việc ấy thì tôi có giọng hét khá lạnh lốt.

Khoảng mười lăm phút sau, Holt cũng quay trở lại bên đồng lửa nhưng đi từ một hướng khác. Rõ ràng anh cũng muốn ngăn ngừa việc Guy sinh lòng nghi ngờ.

Một giờ sau, họ đều nằm xuống ngủ. Diana mơ về những giờ phút cùng Holt trải qua trong khách sạn. Đó là một giấc mơ tuyệt vời.. không có cái kết thúc cay đắng.

Một bàn tay đặt lên vai cô, một giọng nói thân quen đánh thức cô. Cô mở choàng mắt và nhìn gương mặt Holt đột nhiên lúc này đối với cô như một phần của giấc mơ cô vừa trải qua. Cô mỉm cười nhìn anh âu yếm và đắm đuối.

đẩy đi! - Nét mặt anh sầm rấn lại.

- Chào anh. - Cô vòng tay ôm lấy cổ anh và duỗi người như một con mèo. Diana nhìn thấy những nếp nhăn trên vầng trán anh và biết cách nào có thể làm chúng phẳng lại. Cô ngẩng đầu, ép đôi môi quyến rũ mềm mại của mình vào đôi môi anh. Sự phản kháng ban đầu của anh biến ngay thành sự đam mê, bàn tay ôm lấy ngực cô. Môi cô mở ra để tiếp đón sự kích thích khôn cùng của nụ hôn chiếm đoạt của anh.

Đột nhiên anh buông cô ra, đứng thẳng dậy và nén tiếng rủa. Đôi mắt xám lạnh lùng của anh nhìn vào gương mặt bối rối của cô.

- Em pha cafe đi anh đánh thức những người khác.

Giấc mơ tan biến mất lúc Diana nhận ra mình đang ở đâu. Ánh mắt cô trượt trên vòng bán nguyệt với những thân hình còn say ngủ. Cô run rẩy ngồi dậy, với tay lấy đôi ủng.

Bữa sáng được chuẩn bị vội vàng và vốn chẳng phải là một trong những khả năng lớn nhất của cô. Nhưng hình như chẳng ai để ý đến điều đó cả. Hoặc mọi người quá lịch sự nên không bình luận gì. Don buộc yên ngựa trong lúc Diana rửa dọn đồ ăn. Cô để ý thấy rằng chẳng ai buộc yên cương mấy con ngựa của cô Holt đưa cho cô cái cốc không. Lúc ấy, cô hỏi anh, giọng thách thức:

- Thế còn bầy ngựa của em thì sao ?

Khi anh không trả lời mà chỉ nhìn cô, ánh mắt chằm/nghiêm nói lên được điều gì cả, cô bực tức nói:

- Nếu anh nghĩ rằng em phải quanh quẩn ở đây cả ngày như một mục quản gia trong khi các anh đi tìm bầy ngựa cái, thì anh nên cân nhắc lại dự định của mình.

- Em..

Cô không để cho anh thuyết phục mình:

- Tôi không chấp hành những mệnh lệnh của anh. Don, anh hãy buộc yên một con ngựa cho tôi. Tôi sẽ đi cùng các người.

Holt nhún vai vừa quay đi, vừa nói:

- Nếu bị ngã gãy cổ thì em đừng trách đây nhé!

Chương 17

Suốt cả ngày, họ đi tìm con ngựa hoang và bầy ngựa cái. Buổi trưa, họ quay trở lại bãi trại để ăn trưa và thay ngựa. Hai lần họ nhìn thấy bầy ngựa phi biến đi ở nơi cách xa họ hàng cây số. Khi trời sụp tối, họ lại phải quay về bãi trại, ai cũng mồ hôi đầm đìa mệt mỏi và đói meo.

Ngày thứ hai trôi qua mà họ cũng chẳng đạt được kết quả gì như ngày hôm trước. Ngày thứ ba cũng chẳng khá hơn. Lúc họ đi vòng về thung lũng Diana có cảm giác rằng vùng đất rộng cả cây số vuông của bang Nevada đã chơi trò trốn tìm với chúng.

Họ xuống ngựa. Cô trao dây cương cho Guy.

- Nhờ anh chăm sóc luôn thể cho con ngựa của tôi. Tôi chỉ muốn rửa qua cho sạch bớt bụi bặm trước khi bắt tay vào công việc bếp núc.

- Một ý tốt đấy - Guy mỉm cười đón lấy dây cương ngựa từ tay cô - Nhớ để lại cho anh một ít nước nhé.

Diana xách cái nồi nấu ăn đi về phía nguồn nước. Cô ngoảnh lại nói với Rube:

- Nhóm lửa xong, nhờ ông hâm nóng lại chỗ cafe còn từ bữa trưa.

Đi khỏi rồi, cô còn nghe thấy ông khẽ chửi rủa.

- Rube nhóm lửa lên! Rube, hâm lại nồi cafe! Người ta có thể nghĩ rằng tôi chỉ là ..chỉ là.. Tiếng ông mất hút trong gió..

Diana núp sau bóng cây, hắt mũ ra sau, để nó treo ngang cổ mình. Cô nhúng nồi nước xuống. Dòng nước tươi mát trùn lên bàn tay cô. Cô nhúng ướt cái khăn, lau sạch bụi bặm và mồ hôi trên mặt và cổ. Về đến bãi trại, cô sẽ đun chút ít nước ấm và rửa ráy cẩn thận hơn. Lúc' nghe thấy có tiếng chân bước ở phía sau cô chẳng hề ngoảnh lại.

- Anh cũng muốn nhảy xuống nước phải không? Guy Tắm được một cái rất khoan khoái và khoẻ hẳn lại đấy - Cô nói với tiếng thở dài khao khát.

- Và sau đó yêu đương ân ái phải không?. Có phải đó chính là cái em đang nghĩ tới không?

Cô đứng bật dậy khi nghe giọng nói châm biếm của Holt và quay phắt lại. Nét mặt anh bất động. Anh đứng sát bên cô trong tư thế đe dọa. Nước xô lấp xấp dưới chân cô. Cô không thể lùi đi đâu được nữa.

- Tại sao anh cứ phải luôn coi một nhận xét hoàn toàn vô tội là một cố gắng quyến rũ? - Cô hỏi vì tự

nhủ rằng tấn công là phương cách phòng thủ tốt nhất - Em chẳng hề nói ra và cũng chẳng hề nghĩ như thế.

- Vậy ử - Anh rít lên qua hàm răng nghiến chặt - Em quên rằng anh rất hiểu em. - Anh tiến lại phía cô một bước. Cô cố tìm cách tránh và lánh qua Nhưng anh dễ dàng tóm được cô, giữ cô đứng lại Sự tiếp xúc với da thịt. anh tiêu tan mọi dự định và khả năng phản kháng của cô Bàn tay anh nắm lấy gáy cô, buộc cô phải nhìn anh - Đã lâu quá rồi phải không ?

Cô run bắn người Bất kể anh nói gì.. cơ thể cô biết rất rõ ràng cô cảm thấy thiếu như thế nào sự mơn trớn của hai bàn tay anh lúc chúng bõn cợt với da thịt và sự tạo hình trên cơ thể cô cũng như ngọn lửa trong nụ hôn của anh. Cô nhìn thẳng vào mắt anh, và những tri giác của cô phản ứng không kiềm chế được đối với sự ôm ấp này của anh.

Nhận được sự kích thích đang đâm chồi nảy lộc trong cô, anh trùm phủ mặt cô bằng những cái hôn.

- Em muốn cởi truồng nhảy xuống nước, bơi lội, vùng vẫy, đập té nước? - Anh buộc tội cô, giọng khàn đi bởi cũng đang ở trong trạng thái bị kích động cao độ - Và rồi định bỏ vào bờ để chơi trò trai gái với Guy Ngày ấy hai đứa cũng đã làm như thế trên hồ.

Diana quay đầu đi Cô căm thù anh, vì đã nhắc cô nhớ lại cuộc phiêu lưu thất bại với Guy.

đúng thế - Cô thốt lên, giọng đau khổ bởi nỗi dằn vặt nội tâm. - Để anh có thể tận mắt nhìn thấy, lần này ở rất gần, và cũng có được cho mình cái gì đây từ trò chơi này Như thế còn có cái giữa chúng tôi để anh nhìn, để anh ngắm chứ, có phải thế không? - Anh bóp chặt tay cô tới mức cô tưởng rằng sẽ bị gãy xương. Nhưng cô không thể biết được anh thực sự muốn vậy không, vì đúng lúc này Guy xuất hiện bằng giọng nói của mình:

diana em làm gì lâu thế? Chẳng nhẽ nguồn nước cạn rồi hay là.. anh hiện ra giữa bụi cây và câu nói tắc nghẹn trong họng. Lúc đầu anh tái mặt vì sợ hãi, nhưng rồi lại đỏ bừng bừng vì giận dữ .

- Ông buông ngay cô ấy ra !

Nỗi hoảng sợ dâng lên trong người cô.. sợ những hành động bạo lực mới Cô tuyệt vọng quay người trong sự giam cầm bởi tay Holt. Anh nhìn xuống cô với nụ cười mỉa lạnh lùng. - Tất nhiên tôi sẽ buông thả cô ấy ra, nhưng cô ấy cần làm cho bớt nóng đã.

Anh đẩy cô một cái Cô lao đảo về phía sau, chơi vơi trên hồ nước nhỏ. Cô hoảng sợ thét lên lúc hai bàn chân chẳng còn chỗ bám víu trên mặt đất bùn lầy Cô ngã nhào làm nước văng lên tung toé, ngồi lặng ở đó, nửa choáng váng, nửa giận dữ, không đủ khả năng làm nổi cử động gì .

- Tôi đã nói ông không được động chạm tới cô ấy Nếu ông làm đâu cô ấy ...

Holt ngắt lời con trai mình, giọng chẳng thể hiện xúc động gì:

- Chẳng cần phải nói tiếp làm gì. Cha nghĩ người đàn bà của trái tim con cần được cứu trước đã.

Guy cảm thấy bị giằng xé giữa mong muốn giúp Diana đứng dậy và khao khát trừng trị cha mình. Vì thế anh chẳng làm việc này lẫn việc kia lúc Holt đi ngang qua và biến mất sau bụi cây. Sau khi khả năng thứ hai đã tan biến, anh chạy nhào xuống nước.

- Em có sao không? - Anh cầm tay Diana và kéo cô đứng dậy.

Cái quần bò của cô ướt sũng. Nước tràn vào ủng cô và cả áo cũng bị nước bắn thấm ướt. Mông cô đau nhói vì bị đánh xuống đất. Nhưng ngoài ra cô không hề bị thương. - Tôi không sao cả?

- Lẽ ra anh phải .. Guy ngoảnh lại nhìn ra sau, ánh mắt hằn học và rùng rục mong muốn trả thù.

- Anh đừng nghĩ về chuyện ấy nữa. Đó chẳng qua là lỗi tại tôi. Tôi đã khiêu khích anh ấy.

- Tại sao Em đã nói gì vậy? - Anh đỡ cùi tay cô lúc họ cùng bước lên bờ.

- Chuyện ấy có gì quan trọng đâu. Sau ba ngày vừa qua, tất cả chúng ta đều mệt mỏi và dễ cáu bẳn. Holt đang ở trong trạng thái thần kinh căng thẳng và chỉ cần một tia lửa nhỏ cũng đủ .. đủ để cho nổ tung lên. Thôi quên chuyện vừa xảy ra đi nhé?

- Nếu em đã muốn vậy .. - Anh miễn cưỡng nói - Nhưng ..

- Anh hãy chịu ý tôi một lần, Guy ạ. Được không?

Diana ngồi xuống bên mép nước để cởi đôi ủng, dốc cho nước ra hết. - Nhờ anh đi về bãi trại lấy quần áo khô ra đây cho tôi và đừng gây sự với Holt nữa. Chẳng có ích gì đâu.

- Một ngày nào đó tôi sẽ giết chết hắn. - Anh hít hơi thở dài rồi đi khỏi Diana rùng mình, cái lạnh buốt đuổi nhau trên lưng cô.

Sáng ngày thứ tư họ gặp đàn ngựa và cuộc truy đuổi bắt đầu ngay. Giống như hôm lần đầu tiên giành lại được bầy ngựa cái, họ cùng nhau phi đuổi sau cả đàn ngựa. Mỗi người đảm nhận một đoạn, kể cả? Diana cũng vậy. Lần này con ngựa hoang không bỏ rơi đàn ngựa cái. Nó thúc chúng chạy một cách không thương tiếc, luôn ép chúng phải dõng chân phi những bước đi dài để thoát khỏi những kẻ truy lùng.

Mặt trời đã vượt quá đỉnh cao nhất. Diana khâm phục sự bền bỉ mà bầy ngựa cái đã chứng tỏ dưới sự chỉ huy của con ngựa hoang trắng. Hình như nó chạy quãng đường gấp bốn lần bầy ngựa cái, luôn chạy từ đầu lại phía sau để thôi thúc những thành viên khác trong đàn. Lúc cách đàn ngựa chỉ khoảng nửa cây số, Diana thấy nó đột ngột tăng tốc độ, chạy xuyên qua đàn và buộc con ngựa cái vốn vẫn luôn đi đầu về hướng đi mà nó chủ định. Rồi nó hài lòng quay trở lại cuối đàn và từ đó thúc cả bầy chạy với

tốc độ do nó áp đặt. Khi ấy, Diana nhận thấy rằng sự ngự trị của nó là tuyệt đối trong đàn.

Thực tế đó càng được thể hiện rõ hơn khi chú ngựa non không chịu nổi tốc độ ấy nữa và bị tụt lùi lại. Mẹ nó cố gắng một cách tuyệt vọng để được ở bên nó. Nhưng con ngựa hoang cứ thúc nó phi tiếp một cách không thương tiếc. Nó nghe răng đe dọa, dùng chân trước thúc đập người mẹ bất hạnh.

Lúc Diana đuổi kịp con ngựa non, nó vẫn còn lao đảo phi theo đàn, mồm vẫn hướng về phía mẹ. Hoảng sợ và kiệt sức tới mức không thể chạy trốn được nữa, nó đứng lại, run rẩy lúc Diana phi đến gần.

Cô biết kỵ sĩ đảm nhiệm truy đuổi tiếp theo ở cách đó khoảng cây số, vì thế cô ghìm ngựa, nhảy xuống và từ từ đi lại phía chú ngựa non. Cô cầm cương dắt con ngựa của mình, âu yếm nói chuyện với chú ngựa non. Lúc đầu nó tránh sang bên khi Diana chạm vào người nó, nhưng rồi nó chịu để cho cô vuốt ve.

Cô cố bế nhắc con ngựa non lên yên ngựa. Nhưng nó nặng quá. Vì thế cô lại phải đặt nó xuống dưới đất, suy nghĩ tìm giải pháp khác.

Tiếng chân của nhiều con ngựa vọng lại gần. Holt phi về phía Diana, tay dắt hai con ngựa khác còn sung sức. Anh ghìm cương ngựa nhìn trấn hỏi Diana:

- Có chuyện gì vậy? - Sau khi hỏi rồi anh mới phát hiện ra chú ngựa .. non. - Nó có bị thương không?

- Không. Nó chỉ bị kiệt sức thôi.

Holt đoán được vấn đề Diana đang gặp phải, anh nhảy xuống ngựa.

- Anh sẽ nhắc nó lên cho em. - Diana trèo lên lưng ngựa, còn Holt nhắc bổng chú ngựa non đặt nó lên yên ngựa ở phía trước Diana - Em đem nó về bãi trại đi. Chắc nó phải đang vừa đói, vừa mệt. Có thể em hãy còn sữa bột. Nếu không em nhớ pha nước đường cho nó uống. Ai ở trước mặt em đây ??

Chú ngựa non héch mồm hí khe khẽ, nhưng rồi nó trấn tĩnh lại ngay khi được Diana vuốt ve.

- Em nghĩ Don thì phải. Anh ấy đợi em cách đây khoảng một cây số trước kia.

Holt nhảy lên lưng ngựa .

- Chúng ta sẽ đuổi con ngựa đực này cho tới khi mặt trời lặn. Em hãy để ý đến con ngựa non này nhé. Anh muốn ít nhất cũng đem về lại được cho Thiếu Tá một con ngựa sống. - Anh phi biến đi. Còn Diana chậm chạp cưỡi ngựa của mình đi về bãi trại.

Trời đã tối lúc những người đàn ông trở về. Nồi thức ăn tối củi ahọ sôi ùng ục bên đồng lửa. Diana ngồi trong vòng tròn sáng, con ngựa non nâu hung nằm cuộn tròn bên cạnh cô, cái đầu mềm mại của nó gối lên đùi cô. Nó đang ngủ rất say.

- Nó thế nào rồi - Holt ngồi xôm xuông bên cạnh cô.
- Ít ra cũng không tệ hơn lúc trước. - Diana cố gắng nói giọng thản nhiên như anh .
- Tôi tin rằng bây giờ nó nghĩ chẳng cần đến mẹ mình nữa .. bây giờ khi đã có Diana - Guy nói .
- Thật lạ lùng khi tất cả mọi thứ đều ở trên bàn tay cô em. - Nhận xét châm biếm của Holt nói ra chỉ như tiêng thì thầm, nhưng Diana đã nghe thấy.
- Nó gặp may rằng đã không vấp ngã gãy chân ở địa hình gập ghềnh mà chúng ta đã phi qua hôm nay
- Diana nói, với tay lấy cái đĩa Diana xếp bên cạnh. - Chúng ta ăn được chưa ?
- Các anh tự phục vụ mình đi - Diana nói - Tôi đã ăn rồi.

Ca? Rube cũng ngồi xuống bên đồng lửa .

- Con ngựa này còn sống là điều kỳ diệu rồi đây Một người thợ săn ngựa hoang già đã từng kể cho tôi nghe rằng nhiều con ngựa đực hoang giết chết ngựa non còn hơn để chúng ngăn trở tốc độ của cả đàn. Mặc dù đó không phải là thực tiễn phổ biến, nhưng việc ấy đã từng xảy ra Tôi thì tôi cho rằng con ngựa hoang trắng của chúng ta dám làm những chuyện như thế lắm.
- Ngày mai chúng ta phải truy đuổi đến cùng - Don nói - Nếu cứ truy đuổi đàn ngựa ráo riết như hôm nay, chúng ta sẽ có thể tóm lại được bầy ngựa cái.
- Nhưng ngày mai chúng có thể đi cách xa nơi đây hàng cây số rồi - Diana nói và quan sát những người đàn ông xúc thừa ăn vào đĩa mình.
- Tôi không nghĩ thế - Rube đáp lại - Mặc dù con ngựa đực không mệt mỏi, nhưng lũ ngựa cái đã kiệt sức. Thậm chí có khi chúng mệt tới mức không ăn, không ngủ được nữa Nhiều nhất chúng cũng chỉ có thể ở cách nơi chúng ta đã bỏ rơi chúng hôm nay chừng hai cây số là cùng.

Ông nói rất đúng. Khoảng hai cây số cách nơi hôm trước họ ngừng truy đuổi, họ phát hiện ra đàn ngựa Không biểu lộ. Một dấu hiệu mệt mỏi nào, con ngựa đực trắng lại thúc cả đàn ngựa cái chạy khi vừa nhắc thấy bóng các kỵ sĩ. Chỉ vài phút sau, nó đã thúc được cả đàn ngựa chạy với tốc độ như hôm trước.

Cuộc truy đuổi không khoan nhượng của ngày hôm trước dường như lại tái diễn. Nhưng rồi Diana để ý thấy các kỵ sĩ đuổi tiếp sức tiến mỗi lúc một gần thêm đàn ngựa Khoảng cách giữa họ và chúng ngày hôm qua là một cây số, sau giảm xuống còn nửa cây số và lúc này chỉ còn gần một phần tư cây số. Những con ngựa cái mệt mỏi đi một cách nhanh chóng. Chỉ có sự tàn bạo của chủ chúng giữ chúng đứng vững được trên tứ chi Con ngựa đực vẫn không chịu rời bỏ đàn. Dường như nó biết rằng các kỵ sĩ không đuổi theo nó mà đuổi theo những con ngựa cái.

Mặt trời treo như quả cầu lửa sáng trắng trên giữa đỉnh đầu Diana phi đuổi tiếp sức chặng đường của mình lần thứ ba, đuổi đàn ngựa vào một thung lũng nhỏ hoà nhập vào thung lũng lớn. Con ngựa đực hoang vẫn luôn tìm cách dẫn cả đàn chạy vào thung lũng nhỏ này vì ở địa hình gập ghềnh hơn và do đó truy đuổi sẽ khó khăn hơn. Rube trấn giữ lối vào trong thung lũng để xua đẩy cả đàn chạy trở lại thung lũng lớn và thay thế cho Diana .

Diana để ngựa chạy chậm hơn lúc con ngựa cái hoang nhằm hướng lối vào thung lũng nhỏ mà phi tới Rube xuất hiện ngay lập tức ở điểm giữa lối vào, chắn ngang đường chạy của đàn ngựa Con ngựa cái quay đi, chuyển hướng chạy, những con ngựa khác chạy theo nó và sử dụng sức lực còn được dư. Trữ đầy đủ cho vòng phi chạy tới Bây giờ Rube đang cố chặn đường chạy của chúng và thay thế cho Diana.

Con ngựa của cô cũng sẵn sàng phi chạy nhanh hơn, đầu nó vung sang hai bên. Bọt bay tung từ cái cổ dầm mồ hôi của nó (ewwww). Khi quan sát Rube từ một góc chéo phi thẳng lại phía đàn ngựa, cô thấy con ngựa hoang trắng đã nhận ra kẻ thứ hai truy đuổi nó. Nó lắc tung cái bờm trắng, quay người vùng vẫy Một tiếng kêu hiệu chiến ghê rợn dậy lên khắp thung lũng. Diana sợ hãi nín thở khi thấy con ngựa hoang tấn công kẻ thù của mình, cổ gục xuống thấp, tai áp sát vào đầu .

- Ông Rube! - Diana hét lên cảnh cáo .

Nhưng Rube đã để ý thấy cuộc tấn công đột ngột này và ghì cương ngựa Con ngựa của ông nhận cảm được mối nguy hiểm do con ngựa hoang gây nên, nó tránh sang bên, giằng cương, chống lại bàn tay đang nắm giữ dây cương ấy Diana thấy Rube hét to lên, đưa tay xua đẩy để đuổi con ngựa đực. Cô thúc ngựa phi theo người đàn ông già.

Như một tia chớp trắng, con ngựa hoang tấn công cả kỵ sĩ và con ngựa kẻ thù của nó. Rube tìm cách tránh và quay ngựa sang bên, con ngựa hốt hoảng tung bỗng hai vó trước. Rube bám chặt vào cổ con vật như một con khi, nhưng con ngựa mất thế đứng thăng bằng và ngã nhào ra sau, đè cả lên kỵ sĩ.

Con ngựa trắng rõ ràng chưa hài lòng với kết quả làm kẻ truy đuổi mình bị ngã. Nó lại tấn công. Con ngựa của Robe gượng dậy tránh đòn tấn công của nó. Rube cũng định làm theo, nhưng con ngựa trắng đã xô đến. Chân nó dẫm đạp lên Rube ép ông nằm sát mặt đất.

Con ngựa của Diana phi chạy lướt trên cỏ cây, cô quất liên tục đầu dây cương vào hông nó. Con ngựa đực quay người để đón nhận nguy cơ mới Trong giây khắc khủng khiếp, Diana tưởng rằng nó sẽ tấn công mình. Nhưng rồi nó hướng ánh mắt hùng hục, hờn căm long lanh về phía đàn ngựa cái bỏ chạy phân tán trong lúc nó vắng mặt. Nhanh như chớp, nó quay mình và kiêu đi pas chao đảo đưa nó trở lại với bầy nô lệ của nó.

Diana căng ghì dây cương lúc tiến lại gần người đàn ông nằm bất động trên mặt đất. Con ngựa trườn trên mặt đất cứng rồi đứng dậy được, chân trước nó khụy xuống, nhưng nó thẳng người được ngay Diana vội vã nhảy xuống khỏi yên ngựa và ngã bổ nhào, chẳng hề ý thức được tiếng nước nở đang thoát

ra từ cổ họng mình. Lúc đứng thẳng dậy chạy về phía Rube, cô thấy ông động đậy. Ông nằm nghiêng một bên, thở thều thào. Với đôi chân run rẩy, cô đi đến quỳ xuống bên ông:

- Ông Rube! - Cô thận trọng ngẩng người ông ra.

để tôi nằm yên - Ông già nói, máu trào ra khóe mép .

- Trời ơi! - Diana không biết nước mắt đã chảy dài trên má mình. Cô chạy nhào về con ngựa của mình, rút khẩu súng chia lên trời bắn ba phát. Rồi cô quay trở lại bên Rube, quăng khẩu súng xuống cạnh.

- Con ngựa đực đáng nguyên rủa này... - người đàn ông già thều thào .

- Ông hãy nằm yên, ông Rube, ông đừng cử động gì cả. Những người kia sẽ tới đây ngay.

Hình như ông đã bất tỉnh nhân sự. Vì không biết phải làm gì nên Diana chạy đến bên con ngựa của mình lấy túi đồ ra. Cô nhúng ướt cái khăn tay và lau những vết máu trên mặt Rube. Áo ông rách tướp, và trên ngực ông bầm tím những vết dẫm của con ngựa hoang lúc nó chồm nhảy lên ông.

Cô tưởng như thời gian trôi qua đến vô tận mới tới lúc nghe tiếng chân ngựa của mấy người kia. Cả ba người, Holt, Don và Guy, lần lượt chạy lại cách nhau vài giây. Diana đứng dậy, chân run lẩy bẩy, đi về phía họ.

- Chuyện gì xảy ra thế? - Holt thốt lên lúc chạy ngang qua cô để quỳ gối bên Rube.

Cô không chắc chắn anh có nghe hay không lúc cô kể lại sự việc. Cô ngạc nhiên thấy giọng nói của mình còn mạch lạc trong tình trạng hỗn độn của cảm giác. Cô không khóc nữa mặc dù lệ còn đọng long lanh trong mắt, Holt khám cho Rube, dò bắt mạch ông, lắng nghe tiếng đập của trái tim. Người chăn ngựa già hãy còn sống. Holt ngồi xổm, bàn tay nắm lại, lặng người nhìn thân hình nằm bất động đó.

- Trời ơi, Rube.... - anh thì thầm, câu nói này dường như thể hiện sự bất lực của anh .

Mắt vẫn nhắm nghiền, nét mặt Rube nhăn lại thành một nụ cười mỉm đau đớn.

- Có lẽ tôi bị nặng quá phải không Holt? - Ông bắt đầu ho và thổ ra mỗi lúc một nhiều máu hơn.

- Ông sẽ vượt qua được. Ông gắng chịu đựng - Đó là một mệnh lệnh, một mệnh lệnh sốt ruột, bức tức.

Holt quay người về phía Don và Guy - Don, anh hãy cưỡi ngựa của Rube và chạy ngay về điện trang. Chúng ta cần sự giúp đỡ của điện trang, còn Guy phi ngựa về bãi trại đem lại đây mấy cái chặn Diana, em đi cùng nó .

- Không! - Diana có cảm giác hãi hùng rằng anh muốn cô đi khỏi đây để không phải chứng kiến cảnh khi ông.... Diana không dám nghĩ tới tận cùng ý nghĩ này.... Don đã ngồi lên lưng ngựa, thúc nó phóng

đi.

- Anh hãy để cho cô gái đó ở lại đây Holt ạ - Rube đột nhiên ủng hộ cô Ông nhấc cánh tay phải, yếu ớt vẫy gọi cô lại Diana ngồi xuống bên ông, cầm lấy tay ông, giữ chặt tay ông trong tay mình vì cảm giác rằng ông muốn thế Hình như ông đang cố gắng một cách ghe gớm để hé mở mi mắt Khi nhìn cô ánh mắt ông mờ đỏ vì đau đớn .

- Mắt cháu xanh như sắc trời thu. Ta đã muốn nói với cháu điều ấy ngày cháu còn là một cô bé hồn láo nghịch ngợm Đúng, như sắc trời.... Màu thanh thiên.... một thời ta ngưỡng mộ.... - Ông lại họ Diana lau vết máu bên mép ông Những dòng lệ mới cứ bỏ rơi mí mắt cô ở phía sau. - Dễ thương nơi bây giờ ta sẽ đến có thiên thân. Ta thấy được an ủi làm sao khi trên dương thế này có người ngồi bên ta lúc ta sắp lìa đời

- Guy, đi đi ! - Holt ra lệnh .

Diana chỉ thoáng ngẩng lên lúc Guy phi ngựa đi Holt tháo yên ngựa, lấy chăn trải yên ngựa đắp lên cho Rube.

- Holt, anh sẽ chỉ hao phí thời gian thôi. Một cơn đau mãnh liệt làm méo mó khuôn mặt già nua đầy vết nhăn đã trở nên tái xám dưới ánh chiều vàng nhạt .

- Thôi đi ông - Diana đặt ngón tay lên môi ông và `khi cô rút tay lại, có máu nóng dính vào đó - Bây giờ ông đừng nói nữa, ông Rube ạ . Ông phải dưỡng sức để chịu đựng .

- Đừng nói với ta rằng ta phải im miệng Tất cả mọi người đã luôn chỉ nói rằng ta nên im miệng - Ông tức giận và tự ái - Khi sắp chết, người đàn ông có quyền nói, và những người khác nên nghe, chứ đừng nên làm ngơ như vẫn thường làm từ trước đến nay .

- Chúng tôi nghe ông đấy chứ, ông Rube ạ . Chúng tôi nghe ông đấy chứ - Diana nói, nước mắt chảy dài trên gò má .

Nụ cười mỉm của ông méo mó, nhưng ông không cãi lại lời cô mà chỉ nhắm nghiền mắt, dường như để nghỉ ngơi trong chốc lát sau khi cơn tức giận đã làm hao quá nhiều sức lực của ông. Holt quỳ gối bên ông ở phía kia, môi bặm chặt và nhau. Diana biết rằng, cảm cô run lên bần bật, nhưng cô không thể nào nén lại được .

Rube lại nói:

- Rất may là ta đã không lấy vợ.... Nếu chẳng may tôi có đứa con gái.... Chắc chắn không bao giờ nó đáng yêu được như cháu. Ta vẫn luôn nghĩ rằng cháu là đứa con gái bé bỏng của ta. Cháu chẳng thấy điều đó lạ lùng hay sao ? - Ông gượng cười, nhưng rồi lại chỉ ộc máu. Dù sao ông cũng nói được thêm - Ta cứ hình dung mình chính là Thiếu Tá

Diana nhắm nghiền mắt, nhắm thật chặt, nhưng dù vậy, những dòng nước mắt vẫn thi nhau trào ra, cô chưa bao giờ nghĩ rằng Rube lại nhìn nhận cô ở một góc độ như vậy. Tại sao người ta luôn chỉ nhận biết được những điều như thế khi tất cả đã là quá muộn rồi ?

- Ông đáng yêu quá, ông Rube ạ - Vất vả lắm cô mới nói ra thành lời, giọng nghẹn lại - Luôn luôn chung thủy và đáng tin cậy Thiếu Tá vẫn thường nói thế .

- Cháu nói dối - ông mỉm cười, vẻ mặt rất hài lòng bất chấp bị nỗi đau đớn đang dày vò .

- Sao ông không nghỉ một lát, Rube - Holt đề nghị - Sau này chúng ta có thể trò chuyện với nhau về việc ấy .

- Đúng sau này chúng ta lại có thể nói chuyện được với nhau. - Ông đồng tình rồi thốt lên tiếng thờ dài một hồi đến vô cùng . Những ngón tay xương xẩu của ông vẫn còn bám chặt tay Diana. Thấy ông không động đậy trong mấy phút liền, Holt căng một bên mi mắt ông....

- Ông ấy còn sống đấy chứ ? - Diana ôm bàn tay Rube chặt hơn và sợ hãi lặng nhìn Holt.

- Ông vẫn sống, ông ấy chỉ bị ngất thôi.

Cô nghẹn ngào .

- Ông ấy bị chảy máu bên trong, đúng không anh ?

- Ừ - Holt đứng dậy .

- Vậy chúng ta không thể làm được gì cho ông ấy sao ?

- Không - Anh quay người, đầu gục xuống, bà tay ôm lấy gáy .

Diana gác ở bên Rube, ôm chặt bàn tay ông, không dám động đậy gì. Lưng vai cô bắt đầu ê ẩm, đùi cô trở nên tê dại. Khi Guy đem chăn trở lại, họ bỏ tấm đệm yên ngựa ra, trải những tấm chăn len mềm mại hơn lên người ông.

Rube động đậy và ho khùng khục:

- Lạnh quá ... không ai nhóm lửa hay sao ? - Từ họng ông chỉ phát ra những tiếng hỗn hển .

- Lần này Guy sẽ nhóm lửa - Diana nói, nhưng hình như ông lại rơi vào một cơn hôn mê mới, cô không biết ông có nghe thấy cô nói hay không.

Trời còn rất ấm và thực ra họ chẳng cần đến đồng lửa, nhưng Guy lượm nhặt những cành cây khô và nhóm lên một đồng lửa để có việc gì đấy mà làm .

Hai giờ sau, Rube trút hơi thở cuối cùng, hoàn toàn yên lặng, không giẫy đạp gì cả và trước đó cũng không tỉnh lại được lần nào nữa. Diana gỡ bàn tay mình ra khỏi ngón tay ông giờ đã nhả rạ. Mắt cô ráo hoảnh lúc Holt kéo tấm chăn che lên mặt Rube.

Cô cảm lạnh lê đôi chân tê dại đến bên đồng lửa. Cô rùng mình, ớn lạnh và thấy đau buồn vô hạn. Ai đó chầm khoác cái chăn lên ngang vai cô. Cô không biết ai, nhưng cả điều đó cũng chẳng quan trọng gì.

Gần một giờ sau, tiếng máy bay lên thẳng xuyên thủng cái im lặng trên hoang thổ. Diana thắp từng thỏi hương Rube về đền trang và không ai hỏi cô vì sao lại làm việc ấy.

Chương 18

Một túi quần áo dành cho các tổ chức từ thiện để ngoài cửa căn hộ nhỏ. Diana lấy những hộp đồ cuối cùng ra khỏi tủ lạnh nhét vào cái túi xách và bê nó ra ngoài. Rồi cô quay trở lại cái căn hộ gồm hai phòng to và một phòng nhỏ ấy, nhìn quanh trong phòng tắm để chắc chắn rằng chẳng còn quên thứ gì cả.

Cô dừng lại trong phòng ngủ, lặng nhìn bộ quần áo nâu gấp để ngay ngắn trên giường bên cạnh cái áo trắng duy nhất mà Rube có. Cái cà vạt cuộn tròn có đính đồng một đô la, mặt in tượng thần tự do để ra ngoài, đặt trên bộ com-lê. Một đôi ủng để bên cạnh giường đã được đánh chùi bóng nhoáng, nhưng cũng không thể che dấu được rất nhiều vết xước trên đó. Bộ đồ này dùng để khâm liệm cho ông.

Các tủ hòm đã trống rỗng. Ánh mắt Diana rơi xuống cái bàn ngủ nhỏ. Cô kéo ngăn kéo ra, tìm thấy quyển kinh thánh nhỏ và ngạc nhiên nhíu mày. Cô không hề biết rằng Rube cũng theo đạo và cũng chẳng thể nào nhớ được Rube đã từng có lần đi lễ nhà thờ. Cô lật quyển kinh thánh, đọc thấy cái tên ghi ở ngay trang đầu - Anna May Carter Specer. Không biết đó là mẹ ông hay là ai?

Cô thở dài đem quyển kinh thánh vào để trên cái rổ. Đặt trên bàn ăn. Đấy chứa đựng tất cả những gì ít ỏi còn lại của người đã quá cô.

Một cái gì đó rơi ra từ trang sách và chao đảo rơi xuống sàn nhà. Đó là một bức ảnh cũ của Diana lúc cô tám hay chín tuổi. Cô bấm chặt môi lúc cô cài tấm ảnh vào quyển kinh thánh và cô không đặt quyển sách vào rổ nữa mà để trên bàn.

Diana cố nhớ lại những suy nghĩ của mình về Rube trong những năm tháng cô trưởng thành. Nhưng chẳng có ấn tượng nào sâu sắc trường tồn. Có lẽ cô thường coi sự tồn tại của ông là điều tất nhiên,

chưa bao giờ nghĩ về những suy tư và ước mơ của cô. Nhiều khi, cô còn nghĩ ông à con lừa ngu ngốc . Cô xem lại lần cuối cùng trong phòng rồi xách cái rổ đựng những đồ đạc ít ỏi này lại căn hộ ở cuối hành lang. Cô gõ cửa và nghe tiếng Holt nói:

- Cứ vào đi .

Anh đang lau tay lúc cô bước vào. Trán anh nhăn lại lúc nhìn thấy cô. Đôi mắt xám của anh trông rất già và mệt mỏi .

- Có chuyện gì vậy ? - Anh hỏi và treo cái khăn lau lên mặc Diana còn choáng váng bởi cú sốc đến mức không để ý thấy giọng nói không thân thiện gì của anh.

- Em đã thu dọn phòng của Rube. Đây chỉ còn một vài thứ đồ cá nhân... Em chẳng biết phải làm gì cho ông, máy cạo râu của ông, cao dao díp, đồng hồ, cái đài và vài thứ khác chẳng giá trị gì nhưng em nghĩ ... - cô đút tay vào túi quần bò, lúc Holt đi lại bàn - Có thể trong đó có thứ gì đây mà mấy anh trai trẻ dùng được . Anh quan tâm tới cái này nhé .

- Tất nhiên rồi .

Cô vẫn nhìn vào số đồ đạc để trong rổ, nói:

- Ngoài ra còn cả một bao tải đồ hộp.... bột đã đầy mọt . Tất nhiên những đồ ăn hỏng thì em đã vứt hết rồi. Trong tủ bếp còn vài hộp bia, bơ và trứng, trước hết em cứ để lại đấy đã... chẳng có gì nhiều phải không anh? - Giọng cô nghẹn lại khi nói câu cuối cùng .

- Lẽ ra em nên để cho người khác làm việc ấy - Holt bực tức thốt lên .

- Chính em muốn tự tay làm - Diana ngẩng lên nhìn anh - Anh biết đấy, em không ngờ rằng... Rube đối với em không chỉ là ... - Cả người cô run rẩy. Cô thấy Holt bước lại phía mình nửa bước, như thể định an ủi cô. Và đột nhiên cú sốc trùm phủ lên cô cái lạnh lùng làm cô không thể chịu đựng được nữa. Cô chìa tay về phía anh - Anh, cho em tựa vào với! Hãy giữ chặt lấy em

Anh chỉ ngập ngừng giây lát trước khi dang rộng cánh tay đón cô vào lòng, khe khẽ đung đưa qua lại . Hơi ấm cơ thể anh dần dần xua tan cái lạnh choáng váng . Cô lại nhận cảm được bằng con tim, bằng lý trí, bằng giác quan, lại thấy nhói đau, có lỗi và buồn bã về người đàn ông mà cô chưa khi nào hiểu cho đúng . Cô vòng tay ôm lấy ngang lưng Holt, như thể muốn qua đó lấy lại sức mạnh cho mình . Lệ bắt đầu đọng trên mắt cô những dòng lệ đầu tiên kể từ vụ tai nạn hôm qua.

Bây giờ, khi cú sốc về cái chết của Rube giảm dần, cô lại run rẩy và để nước mắt chảy thấm ướt áo Holt, mặc cho nó cứ tuôn trào. Nhịp đập đều đặn của con tim anh mà cô cảm nhận được ở bên má mình cũng như những cái vuốt ve của bàn tay anh trên mái tóc cô an ủi cô. Cô áp sát người vào anh hơn, nhận cảm được đôi môi anh trên mái tóc mình .

Diana ôm chặt lấy vai anh, cô ngẩng đầu để cọ cọ trán vào anh như một chú mèo muốn được vuốt ve âu yếm. Đôi môi anh lại trượt trên thái dương cô, mi mắt cô, hôn những giọt lệ trên gò má cô, bàn tay anh vuốt ve người cô, như thể muốn xua đuổi nỗi buồn đau ra khỏi cơ thể và tiềm thức cô. Sự ôm ấp của anh dịu dàng công hiệu và Diana rùng mình nhẹ nhõm.

- Thực ra không đúng - Diana nói và nghĩ về cái chết của Rube Giọng cô trở nên ngọt ngào hơn lúc môi Holt rời bỏ mái tóc cô và hôn lên tai cô - Chẳng có gì đúng cả Những gì em cảm nhận được trong khoảnh khắc này hoàn toàn sai Nhưng cả điều đó bây giờ nào có quan trọng gì đâu.

Đôi môi anh khép kín miệng cô lại và Diana như thấy đứng giữa bó đuốc lửa của sự đam mê của anh Chúng lại làm bùng cháy bản chất mãnh liệt của cô và cô đáp lại cơn sóng tình của anh với sự dâng hiến như mọi lần.

Anh bế cô vào phòng ngủ của mình, đặt cô lên cái giường chăn nệm chưa xếp gọn lại Và sự nỗ lực của những cảm giác tuyệt vời nhắc nhở cô lên cao hơn tất cả những lần trước Phải rất lâu sau cô mới từ đỉnh cao ấy rơi trở về thực tại.

Rồi cô nằm gối đầu lên cùi tay anh, hút điều thuốc được anh châm lên cho Họ cùng sử dụng cái gạt tàn thuốc để trên bụng anh Đột nhiên cô thấy nói về Rube chẳng khó khăn gì.

- Sự việc xảy ra quá nhanh Em trông thấy con ngựa đực tấn công ông ấy Con ngựa của ông chồm lên, hất ông ngã ra sau Em chẳng biết mình đang ở cách Rube bao xa Giá như em ở gần bên ông trước khi ông bị con ngựa đực đập xéo thì bây giờ ông vẫn còn sống.

- Nếu em đến chỗ sớm hơn thì bây giờ có lẽ cả hai người đều đã chết Diana em không được phép suy nghĩ như thế Em không thể đoán trước được chuyện gì sẽ xảy ra Cách duy nhất lẽ ra có thể cứu sống ông già là có sự chăm sóc y tế ngay lập tức Nhưng rất tiếc việc ấy lại không thể làm được.

- Em biết ông Rube từ lúc bé đến bây giờ Và trong suốt bao nhiêu năm ấy, em chẳng hiểu gì về tình cảm của ông Em không hề biết ông coi em là con gái của mình Em thấy việc ông có mặt ở đây là hoàn toàn tất nhiên ... giống như Guy... Cả hai đều luôn có mặt những khi em cần đến họ ... - Cô ngừng lời khi thấy Holt đột nhiên trở nên im lặng Rồi cô nhìn theo khói thuốc anh phả ra cu' bay lên lơ lửng Hai người đã ở gần bên nhau đến như thế Còn bây giờ, Holt lại lùi ra xa cách cô - Em xin lỗi đã đề cập đến Guy - Cô thì thầm.

- Không sao cả - Anh dụi tắt điều thuốc và đưa cả gạt tàn cho cô.

- Tất nhiên việc đó đóng vai trò nhất định! Anh vẫn thường đổ lỗi cho em rằng vẫn còn quan hệ yêu đương với Guy Nhưng đó đâu phải là sự thật.

- Không sao cả ! - Holt nhắc lại, giọng vẫn không thay đổi.

Nước mắt lưng tròng, cô dụi tắt điều thuốc.

- Anh... - Cổ cô nghẹn lại, giọng cô nghe dồn nén và không tự nhiên - Em không muốn tranh cãi với anh về Guy... Không muốn bây giờ - Không phải như họ vẫn thường thể sau những lúc ân ái đam mê .

Anh hít một hơi thở sâu, rồi lại thở dài, như thể rất lấy làm tiếc .

- Anh cũng không muốn thế, Diana a - Anh quay về cô, ôm lấy cái cằm cô và hôn cô Nhưng anh không để cho sự ôm ấp này lại khơi dậy đam mê và thêm khát nhục dục Anh bỏ tay khỏi lưng cô, để nó lên thành giường .

Tình yêu trỗi dậy từ cái giếng với mạch nước ngầm không bao giờ khô cạn trong tâm hồn cô Cô ngồi thẳng dậy, vòng tay ôm ngực anh, hôn nhẹ lên những vết sẹo trải dài trên lưng anh . Sự sợ hãi này chẳng khác gì hành động giải thoát cảm giác đang bị cầm tù trong nơi chật hẹp của lý trí, nhưng không bắt nguồn từ mong muốn lại làm anh hưng phấn, để rồi bắt đầu trò chơi muôn thuở Giữa hai loại giới tính của sinh vật Anh nhẹ nhàng gỡ bỏ bàn tay cô, tránh những cái vuốt ve ấy mà không để tạo ra ấn tượng cự tuyệt cô .

Anh quay người về phía cô và nói:

- Gần trưa rồi em .

Diana gật đầu Cô không tìm cách giữ anh lại lúc anh đứng dậy Cô nằm yên trên giường nhìn anh mặc quần áo vì cảm thấy rằng mình có quyền nhìn thấy những gì thầm kín ở anh Ánh mắt cô luôn bị thu hút bởi những vết sẹo và câu hỏi đọng lại trong đôi mắt xanh của cô Holt bắt gặp cái nhìn ấy Anh ngập ngừng rồi với tay lấy cái áo mặc che lửng .

- Cha anh đã đánh anh lúc còn nhỏ - Holt cài cúc áo, dường như chẳng xúc động gì về những lời nói ra - Ông ấy là người biểu diễn cưỡi ngựa đất bò tót Mẹ anh có cho anh xem ạnh Ông đi cùng với gánh xiếc của mình qua khắp đó đây và chỉ rất ít khi mới ở nhà Nhưng lần nào về nhà, ông ta cũng đánh đập anh với bất kỳ lý do nào đấy Và một khi ông đã đánh anh thì không thể ngừng được nữa Mẹ anh khóc, van lạy ông tha thứ cho anh, nhưng thường mỗi khi ông ta ngừng tay, anh đã ngất lịm đi từ lâu rồi .

- Ôi, trời ơi... anh Holt! - cô thì thầm, nghe thấy tiếng mình chỉ như cơn gió thoảng qua .

- Anh mười một tuổi lúc ông bị con bò tót ấn chặt vào hàng rào và làm gãy một chận Sau khi từ bệnh viện trở về, ông ở nhà một tuần Ông đem cái roi ngựa theo.... Và lần lần ông dùng roi chứ không dùng tay....

- Nhưng chắc phải còn có ai đó để can ông ta chứ Như thầy giáo của anh... hay hàng xóm láng giềng...
.

- Ngày ấy, người lớn chưa công nhận rằng trong từ vựng của loài người có khái niệm ngược đãi và đánh đập trẻ em Việc bố mẹ làm hành động gì đấy với con cái họ chẳng hề dính dáng đến ai và người

ta tìm cách thanh minh cho quan điểm đó với lập luận có lẽ đứa trẻ đáng để bị trừng phạt - Anh mỉm cười mỉa mai, nhưng nỗi buồn đã lộ ra trong cái nhìn .

- Nhưng lẽ ra người ta phải làm gì để chống lại hành động này chứ ? - Diana không tưởng tượng nổi anh bị giam cầm trong tình trạng không có lối thoát như thế .

Holt không trả lời ngay mà phải cần làm hơn bình thường mới nhét được cái áo vào trong quần .

- Một tháng sau khi ông ta dùng roi đánh anh, mẹ anh nói rằng cuối tuần ông ta sẽ về nhà Khi bà đi chợ, anh chạy biến khỏi nhà Anh đã thề không để cho ông ta đánh mình lần nào nữa Hai ngày sau, anh bị cảnh sát tóm được và đưa trả lại nhà Lúc ấy chỉ có mẹ anh ở nhà Bà nói rằng cha anh đã đi tìm anh và hứa sẽ không bao giờ đánh đập nữa Nhưng rồi ông về nhà, anh nhìn vào mắt ông ta và biết ngay rằng đó chỉ là lời hứa suông Ông ta chửi rửa anh vì đã làm cho mẹ anh lo lắng như vậy Lúc nhìn thấy cái roi trên tay ông ta anh chạy vội vào phòng ngủ của mẹ anh Ông ta vẫn thường yêu cầu mẹ anh luôn phải có khẩu súng lục nạp đạn sẵn sàng để trong phòng ngủ vì rất hay phải ở nhà một mình Anh còn nhớ, ông ta đã từng nói khẩu súng này rất tiện lợi nếu bắn ai đó ở khoảng cách rất gần .

Anh chẳng biết lúc ấy mình chỉ định dọa ông ta hay bắn thật Anh mở chốt an toàn, chĩa ra cửa và lúc ông ta bước vào, anh ấn cò .

Diana run rẩy khắp người Cô biết mặt cô tái nhợt chẳng khác gì một xác chết Nét mặt Holt vẫn bất động, chẳng thể hiện điều gì Anh buộc thắt lưng rồi với tay lấy ủng xỏ vào chân .

- Anh không bừa tóa... vì hoàn cảnh đặc biệt và anh còn là đứa trẻ Nhưng họ tống anh vào một trại trẻ trong vài tháng rồi thả anh ra Sau đó anh cùng mẹ anh đến bang Arizona .

- Em xin lỗi anh.... - nói ra như vậy thật khách sáo làm sao !

- Nếu bây giờ ở lại trong hoàn cảnh khoảnh khắc ấy, anh cũng vẫn hành động tương tự - Holt đi ra khỏi phòng ngủ .

Phải mấy phút sau, Diana mới hồi tỉnh được khỏi cú sốc, để đứng dậy mặc quần áo Chẳng có gì cần phải nói nữa lúc cô đi sang phòng khách với Holt.

- Bây giờ anh phải xem xét lũ ngựa Chúng ta sẽ gặp nhau trong bữa ăn trưa - Anh giữ cửa mở cho cô đi .

- Vâng - những câu nói lịch sự bao quanh một sự thật khủng khiếp bây giờ cô mới được biết... Người con trai căm thù người cha... trong quá khứ và hiện tại .

Cô cười ngựa đi trong biển nắng ấm của buổi sáng cũng không làm dịu đi lương tâm cô Sáng mai, Rube sẽ được mai táng, nhưng những nỗi niềm dằn vặt, cảm giác có lỗi mà Diana nhận thấy chẳng liên quan gì đến cái chết của ông Cô từ từ cười ngựa trở về chuồng, đi con đường sau ngôi nhà chính để

chẳng phải gặp ai .

diana, em l ại đây - Một giọng nói xé tan màn sương mù suy tư của cô - Tại sao em chẳng nói cho anh biết em cuời ngựa đi dạo Nếu biết, anh đã đi cụng .

Cô ghìim ngựa lại như một cái máy Phía bên trái cô là hai tếc xăng đặt trên cái bệ xây bằng những thanh thép hàn lại Phía sau đó là chiếc xe cũ mà Guy dọn dẹp làm nơi ợ Anh đang ngồi trong bánh xe, trên cái ghế đung đưa cũ - Lại đây em, Diana, chúng ta hãy cùng nhau trò chuyện trong chốc lát - Anh rôi rít vẫy gọi cộ Giọng nói và cử chỉ của anh có vẻ không được tự nhiên Trong thâm tâm, cô rất muốn làm như không nghe thấy anh nói và đi tiếp, nhưng không thể được nữa rồi, vì cô đã nhìn về phía ấy Cô thở dài kéo ngựa đi trên lối hẹp giữa tếc xăng và dãy nhà để dụng cụ .

- Hôm nay trời nóng quá phải không - Guy không đứng dậy khỏi ghế lúc cô đến bên chiếc xe ợ .

- Cũng chẳng đến mức tồi tệ như thế đâu .

- Em xuống ngựa đi và lại đây ngồi với anh - Anh đứng dậy, bước đi hơi chao đảo - Em ngồi xuống đây Anh đi lấy cái ghế khác lại .

Trong lúc Diana xuống ngựa, anh đã thẳng người như cứng đờ đi vào trong cái xe ở và sau mấy giây quay trở lại với cái ghế cũng bản không kém đặt xuống bên cạnh cô .

- Em uống bia lạnh không - Anh lả lướt .

- Không Cảm ơn anh .

- Anh nghĩ cho phép mình uống một hộp nữa Anh sẽ ra lại đây ngay - Anh mỉm cười với cô rồi lại biến mất trong chiếc xe ở của mình .

Xung quanh cái ghế lỏn nhỏn đến nửa tá chai bia không, mùi bia còn xông dậy cả chỗ ngồi Vậy là Guy đã bia rượu, mặc dù bây giờ chưa phải là trưa Diana thận trọng ngồi xuống và ngạc nhiên thấy cái ghế không tan ra thành từng mảnh .

- Em thật không muốn uống bia sao ? - Guy trở lại với hộp bia trên tay .

- Không .

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, mở hộp bia và lạng nhìn cô, vẻ buồn bã hiện lên trong mắt anh - Đây là bia của Rube Bọn thanh niên đã đưa cho anh lúc phân chia tài sản còn lại của ông Floyd lấy cái đồng hồ treo trên tường còn Don nhận cái đồng hồ đeo tay Thực ra anh muốn lấy cái đài, nhưng thứ đó lại chẳng chạy được nữa - Guy cười nhìn Diana - Em dám cam đoan rằng thực sự không muốn uống bia của ông già Rube tốt bụng để lại không ?

- Tôi không tin vẫn còn bia của ông ấy! - cô đáp lại đầy ын y .

- Vẫn còn một vài hộp đây - Anh quả quyết .

- Tôi đầu hạng .

- Em biết không - anh ngẩng người ra sau, lặng nhìn lên bầu trời - Mọi người định tổ chức lễ truy điệu trang nghiêm cho Rube, một lễ nghi hoàn toàn đặc biệt, chắc chắn ông ấy sẽ hài lòng với lễ nghi đó... với rượu, bia và các trò chơi tung số... ông ấy rất thích kiểu trò chơi ấy. Nhưng ông ấy chơi rất kẹm. Người khác có thể lừa ông rất dễ dàng Rube rất thích đánh bạc, nhưng lại hối tiếc từng đồng đô la bị mất. Không biết anh đã kể cho em nghe rằng chính ông ấy là người chỉ anh cách đánh bạc chưa nhỉ .

- Chưa .

- Ông ấy là người thầy không tốt - Guy thở dài, uống một ngụm bia - Ông không có gia đình, đúng thế không nhỉ .

- Ông ấy chẳng bao giờ kể về gia đình mình Thiếu Tá cho rằng ông ta còn có một người ẹm. Nhưng Floyd lại nói bà ấy cũng đã chết từ lâu rồi. Chắc chắn Thiếu Tá cũng sẽ cho điều tra lại .

- Anh không nghĩ sáng mai có nhiều người đến dự tang lễ mà chỉ có chúng ta ở đồn điền thôi. Thật ra Rube không có bạn bè gì ngoài chúng ta. Có thể vài người chặn bở từ các đồn trang khác sẽ đến, nhất là những người thỉnh thoảng làm việc ở đây - Những ngón tay anh bóp chặt hộp bia hơn và khi cái hộp nhôm bẹp xuống, nó phát thành tiếng nổ to - Em biết rằng Holt đã buộc yên ngựa chưa nhỉ ? Thằng cha vô lại này

- Anh đừng nói thế - Diana thốt lên .

- Tại sao không - Anh đáp lại, vẻ hiêu chiến - Đúng thế rồi chứ còn gì nữa. Hẳn là kẻ vô lại và sẽ luôn luôn là kẻ vô lại. Em thừa biết điều đó còn gì. Em cũng căm thù hẳn ta chẳng kém gì anh. Hơn nữa... - Anh không để cho cô có cơ hội để phản bác lại nhận xét này - Hơn nữa giá như không có hẳn, chắc chắn bây giờ Rube vẫn còn sống .

- Không phải thế đâu. Anh không thể gán cho Holt phải chịu trách nhiệm về cái chết của Rube. Nếu như có ai đẩy chịu lỗi trong việc này thì người đó phải là tôi vì tôi đã không đến kịp bên ông .

- Em không có lỗi gì cả. Có đến kịp em cũng chẳng giúp ích được gì cho ông ấy. Holt chịu trách nhiệm về tất cả. Nhưng hẳn ta đổ lỗi cho con ngựa hoạn .

Đù sao đi chăng nữa, con ngựa này cũng đã dày xéo lên Rube, chứ không phải Holt - Diana sảng giọng nhắc nhở anh .

- Nhưng Holt đã dẫn dắt chúng ta đi ra đọ. Đây là kế hoạch đáng nguyên rủa của hẳn ta. Hẳn phải trả giá

cho tất cả những gì đã gây ra Đầu tiên là em, rồi đến Rube... Trời ơi, tôi căm thù tên vô lại này làm sao!

- Không phải anh, mà chính rượu bia đang nói ra những điều ấy Guy ạ Tôi hoàn toàn không thể tin được anh thực sự suy nghĩ những gì anh vừa được anh nói ra .

- Tại sao em cứ' luôn bảo vệ cho hắn nhất là sau khi hắn đã đối xử với em như thế - Anh đứng thẳng dậy, nhìn cô, ánh mắt phần nộ .

- Vậy tôi còn phải làm hay phải nói ra những gì nữa để cho anh hiểu rằng tôi hạnh phúc như thế nào khi nằm trong vòng tay anh ấy ? - Diana thét lên, giọng giận dữ và tuyệt vọng .

- Anh không tin ẹm Em chỉ nói vậy thôi Em cũng căm thù hắn ta chẳng kém gì ạnh Em vẫn luôn luôn căm thù hắn .

- Tôi không căm thù anh ấy nữa, Guy a.... Tôi...- Diana thấy không nên nói hết câu này .

- Quỷ tha ma bắt hắn, cái tên vô lại khốn kiếp

- Thôi đi! - Cô ngắt lời ạnh Nói chuyện nghiêm chỉnh với anh sẽ chẳng có ích gì, nhất là khi anh đang ở trong tình trạng này - Có lẽ tốt hơn là tôi nên rời khỏi nơi đây - Cô quả quyết đứng dậy .

- Không được - Nhanh như chớp, anh bật dậy mặc dù độ rượu chắc đã phải làm giảm đi bộ phận xà của mình Anh nắm tay giữ cô lại trước khi cô đi được một bước về chỗ con ngựa của mình - Em hãy ở lại bên anh thêm lát nữa - Đôi mắt xanh của anh nhìn cô rồi bời và cầu khẩn - Anh xin lỗi đã nói bậy như thế Anh chỉ buột miệng thôi .

Anh như một cậu bé, mặc dù có sức lực của người đàn ông trong bàn tay đang bám chặt lấy tay cô Vì thế, Diana không thể nào giận anh được, giống hệt như cách đây nhiều năm khi anh cũng nhìn cô với đôi mắt bé con như thế .

- Tôi không bực mình vì anh đã chửi rủa như thế, Guy ạ Nhưng tôi không hài lòng về thái độ của anh đối với cha ạnh Chẳng lẽ anh không nhận thấy ông ấy luôn cố gắng để tạo ra cho anh một tổ ấm, để giáo dục anh thành hoàng hay sao Và ông ấy chưa khi nào đánh đập anh cả, đúng thế không .

Nhưng lời nói của cô chỉ làm thổi bùng cơn thịnh nộ trong ạnh .

- Con tim ông ấy là sắt đá Trong những ngón tay nhỏ của em còn có nhiều tình cảm hơn cả thân hình đồ sộ của hắn tạ Hắn ta chẳng làm được gì cho anh cả .

- Có thể ông ấy khóa kín những tình cảm của mình ở trong tim và không biết bằng cách nào có thể thả lại được chúng ra Vì thế mà ông ấy nói với tôi rằng tôi không nên quan hệ sâu hơn với anh.... Vì ông ấy không muốn rằng tôi sẽ làm đau anh....

- Hấn nói với em như thế à ? - Đôi mắt anh nheo lại - Vì thế mà em luôn cự tuyệt anh, xa lánh và xua đuổi anh Vì em sợ hấn ta ? - Anh bắt chấp cái lắc đầu của cô kéo cô vào lòng, dụi mặt vào mái tóc đen mềm như lụa của cô . Anh sẽ không để cho hấn làm gì em, Diana ạ Điều ấy thì em biết rất rõ .

Diana nhắm mắt lại:

- Tôi không sợ Holt ! - Cô gắng gượng nói và hít lấy hít để không khí vì cảm thấy sắp bị ngạt thở - Anh chẳng cần phải bảo vệ tôi trước anh ấy Tôi không muốn ai bảo vệ mình cả .

Nhưng Guy chẳng để ý gì đến lời phân trần của cô .

- Từ trước tới nay em thuyết phục anh tin rằng em chưa muốn có mối quan hệ ràng buộc bền chặt Nhưng thật ra em ngần ngại như vậy chỉ vì hấn ta đe dọa ẹm Vì thế sáng nay em cũng chẳng nói cho anh rằng anh nên đi dạo cùng em đó sao .

- Không, không phải thế! Tôi chỉ muốn đi một mình và suy nghĩ về mọi việc .

- Lần hấn cưỡng hiếp em ở ngoài kia, anh đã

đó không phải là vụ cưỡng hiếp! Tôi còn phải nói với anh bao lần nữa để anh tin ? Nếu như tôi không muốn vậy thì anh không nghĩ rằng tôi dám móc mắt anh ấy ra hay sao ? Hơn nữa, tôi là con gái của Thiếu Tá Anh thừa biết Thiếu Tá và Holt quan hệ với nhau thân thiết như thế nào Anh tưởng Holt dám dùng bạo lực cưỡng ép tôi để rồi bị mất miếng cơm manh áo hay sao Và mất cả sự tôn trọng trong con mắt của Thiếu Tá Đừng ngu ngốc thế, Guy ạ . Anh hãy mở mắt ra và nhìn thẳng vào sự thật .

- Em sợ hấn - Bàn tay anh vuốt ve lưng cô, như thể đó là sự âu yếm kích thích Anh hôn lên tóc cô, môi anh tìm kiếm gương mặt cô, nhưng Diana quay mặt sang bên - Chúng ta sẽ cùng nhau đi khỏi chỗ này, em và anh Đi cách đây thật xa... đến một nơi nào đó mà sự đe dọa của Holt không thể làm em sợ hãi được nữa .

- Nhưng tôi muốn ở lại đây Đây là nhà của tôi - Chẳng nhẽ những lời giải thích của cô chẳng đi qua được màn sương mù của rượu bia hay sao .

- Cũng được, nếu thế chúng ta ở lại đây Em ở nơi nào anh cũng muốn ở đó . Anh sẽ làm tất cả những gì em muốn - anh thề, giọng khàn đi - bây giờ anh sẽ thả yên ngựa, rồi hai chúng ta cùng đi ra ngoài kia Nếu trời nóng bức, chúng ta sẽ dừng lại bên hồ nước và bơi..... hết như ngày ấy - .

Không! - tiếng thét tắc nghẹn của cô dội vào đôi tai điếc .

- Anh yêu em lắm, Diana ạ . Anh chỉ muốn luôn được ở bên em, ôm em trong vòng tay và hôn ẹm Đi đi em, chúng ta hãy cùng nhau đi ra hồ nước - Guy thở hổn hển - Anh dám thề với em rằng tất cả sẽ tốt đẹp như ngày ấy

- Không! - Cô lấy hết sức lực còn lại giải thoát mình ra khỏi vòng tay anh và lùi đi một bước Sau khi kiên nhẫn giải thích cho anh nghe làm như vậy mà vẫn vô ích, cô không tự chủ được nữa .

- Tôi rất lấy làm tiếc rằng đã từng có lần cùng anh đi ra đó .

- Em không nói đùa đấy chứ ? - Guy hoảng sợ lặng nhìn cô, bàng hoàng, ngơ ngác - Nhưng em đã từng nói rằng em không hối hận cơ mà ?

- Ngày ấy tôi không lấy làm tiếc, nhưng còn bây giờ.... Trời ơi, anh không hiểu nổi hay sao ? - Cô đưa cả hai bàn tay lên gạt mái tóc, sốt ruột tìm kiếm những câu chữ có thể làm cho anh hiểu được - Chúng ta là bạn của nhau Tôi đã phạm lỗi lầm là đã quá khăng khít với anh Chính cái đó đã ảnh hưởng tới quan hệ giữa hai chúng ta, và bây giờ mỗi khi ở gần bên tôi, anh chỉ muốn có một điều.... nhưng tôi lại không muốn Tôi không muốn anh ôm hôn tôi lấy một lần nữa .

Gương mặt anh méo xệch vì tuyệt vọng .

- Nhưng em đã nói rằng em quý mến anh .

- Tôi quý mến anh, nhưng tôi không yêu anh - Diana không biết chắc chắn tất cả những gì cô nói như vậy có lọt vào tiềm thức của anh hay không - Guy ạ, tôi không muốn làm đau anh .

- Em chỉ tìm cách bảo vệ anh có phải không Em sợ Holt và e rằng anh có thể hành động gì đó sau này lại hối hận Em muốn ngăn anh giết chết hận Chính thế phải không em Em chỉ muốn bảo vệ anh .

Thật là vô vọng .

- Anh say rồi, Guy ạ . Khi nào tỉnh táo, có thể anh sẽ hiểu ít nhiều trong những gì tôi đã nói với anh hôm nay Nhưng nói tiếp với anh bây giờ chẳng có ích lợi gì vì anh toàn chủ ý hiểu sai tất cả và tìm kiếm những nguyên cớ không tồn tại để chứng minh - Cô đi lại bên con ngựa mình, trèo lên ngồi trên yên .

- Tôi không say - anh phần nộ phản đối - Tôi mới chỉ có uống vài hộp bia và

Nhưng Diana đã thúc ngựa đi về phía dãy chuồng ngựa của điền trang .

Chương 19

Diana lật quyển tạp chí mà chẳng hề quan tâm đến nội dung của nó Cô bối rối và dòng suy tư của cô vẫn luôn xoay quanh cuộc tranh cãi với Guy buổi sáng và Holt... và lễ mai táng sẽ được cử hành ngày mai..... Có nhiều, quá nhiều cái làm cô bận lòng Cô sốt ruột quăng quyển tạp chí xuống cái ghế đệm bên cạnh .

điana, chiều nay con nên đi vào thành phố - Thiếu Tá khuyên - Cha nghĩ đi khỏi nhà một lúc có lẽ sẽ rất tốt đối với con .

- Không phải thế đâu, cha ạ - Cô đứng dậy đi lại bên cửa sổ - Hơn nữa, nếu đi vào thành phố, chắc chắn con sẽ đến trụ sở của công ty mai táng .

đù sao cha vẫn nghĩ rằng con nên đi thay đổi không khí vài giờ Hay đến thăm Peggy đi! Tiếng cười của cô ấy vẫn thường dễ lây lan sang người khác .

Cô hít hơi thở dài .

- Vâng, có thể cha nói đúng Con sẽ đến thăm chị Peggy Nhưng con sẽ không đi lâu đâu - Cô đi ra cửa, nhưng còn quay lại một lần và nhắc ông - Cha đừng quên đi nghỉ đấy nhé .

- Cha có thể tự chú ý tới mình được rất tốt, con gái ạ . Con cứ yên tâm mà đi đi .

Diana lấy chiếc xe Landrowes đi sang đền trang bện .

Trên sân chẳng thấy chiếc ô tô nào, nhưng những tiếng động từ trong nhà vọng ra cho cô biết rằng Peggy đang ở nhà Cô khẽ gõ cửa rồi bước vào .

- Chị Peggy ơi!

- Có đây - Câu trả lời vang ra từ phía kia của ngôi nhà Vài giây sau, Peggy đi vào bếp, tay bế đứa bé khóc ngoặt ngoẹo Mái tóc màu nâu bóng của cô kẹp chặt trong vô số cái lô . Chiếc áo trắng vương đầy vết nhỏ của đứa bé .

- Chào em Diana - nụ cười mỉm đón chào trông hơi gượng gượng - Chị vừa cho hai nàng công chúa đi ngủ . Em ngồi xuống đi Em muốn uống gì không Chè đá chăng ?

Những vết quần thâm quanh mắt cô làm cho Diana nghĩ rằng Peggy cần được ngủ hơn là con gái mình .

- Chị ngồi xuống đi, em sẽ pha chè .

- Nếu em làm vậy thì chẳng có gì để phản đối cả - Peggy cười mệt mỏi - cái bình để trong tủ lạnh và cốc chén sẽ tìm thấy ở cái tủ tường bên trái bồn rửa - chị ngồi xuống Diana rót chè Cái vòng tròn tuột khỏi tay đứa bé Nó khóc rống lên và nín bặt ngay khi Peggy cúi nhặt đứa bé lại cho - chị rất buồn

nghe tin về cái chết của ông Rube Hôm qua chị có gọi điện và nói chuyện với Thiếu Tạ Tài nạn khủng khiếp làm sao!

đúng thế, thật khủng khiếp ! - Diana đặt hai cốc chè lên bàn và ngồi xuống .

- Anh Alan kể cho chị hay rằng đã gặp em tối hôm qua trước nhà trụ sở của công ty mai táng Mọi việc đã được chuẩn bị xong xuôi chưa em ?

- Xong rồi chị ạ . Có lẽ chẳng hiểu người đến đâu, cho nên chúng em chỉ tiến hành một nghi lễ nhỏ .

- Chắc những người chăn nuôi ngựa sẽ khiêng quan tại .

- Vâng - Diana quay đầu lúc qua khe mắt thấy có cái gì đó màu đỏ hồng Cô con gái đầu lòng bối rối đứng trong khung cửa nhà bếp, miệng mếu máo, trên gò má còn dấu vết của những dòng nước mắt .

- Mẹ ơi, con muốn uống nước .

- Không Bây giờ con không uống gì cả - Peggy thốt lên - con phải đi vào giường ngay lập tức .

- Nhưng con không muốn ngủ mẹ ạ - Những giọt lệ mới lại chia tay với mi mắt nó .

- Sara Kay Thornton, bây giờ con trở về phòng ngủ ngay, trước khi mẹ lấy gậy và cho con nguyên có thực sự để gào khóc - Peggy đe dọa .

- Không, mẹ ơi, không - Thay cho nghe lời, cô gái hốt hoảng chạy lung tung và gào khóc to hơn .

Peggy bế đứa bé một bên tay và đứng dậy Đứa bé buông rơi cái vòng và cũng rống lên Lúc Peggy cầm cái gậy để bên cạnh tủ trong bếp, cô bé càng hốt hoảng hơn chạy nhảy lung tung trốn tránh Trong thời gian mấy phút liền, phòng bếp của Peggy chẳng khác gì một phần của nhà thương cho tới khi Peggy đuổi được cô bé trở lại phòng ngủ .

- Bây giờ không khóc nữa - tiếng quát của Peggy vọng xuống tận nhà bếp - và không đứa nào được dậy nữa - chị quay trở lại, nựng cho đứa bé nín Nhưng nó chỉ nín khi nhận được cái vòng đưa lên miệng gặm Peggy mệt mỏi buông mình xuống ghế - Như vậy đã đè bẹp được cả cuộc phiến loạn từ trong trứng... hy vọng rằng trong vòng một tuần tới không phải làm như thế này một lần nữa Sara vừa mới khỏi cụm Brian đang mọc răng và con Amy làm cho lúc nào cũng phải để ý đến nó .

- Trông chị mệt mỏi quá - Diana nói .

Peggy mỉm cười .

- Có cái gì cháy khét ở đâu đó .

Peggy hoảng sợ kêu lên .

- Thôi chết rồi, cái bánh Chị quên mất - Chị để đĩa bé xuống sàn nhà, chạy vội vào bếp và mở lò nướng - Thôi hỏng hết rồi - Cô lần bầu với lấy cái giẻ lót tay - Cái lò nướng chết tiệt này - Chị thốt lên và lôi ra cái khay bánh hình vuông - Em xem này, phía này cháy đen còn phía kia chưa hề chín Nếu muốn làm được cái bánh, người ta phải thường xuyên xoay nó trong lò và trong lúc bối rối hỗn loạn, chị quên bồng đi mất Bây giờ đành phải quăng nó đi - Đĩa bé lồm ngồm quanh chân chị .

Diana lắc đầu .

- Sao chị có thể chịu đựng được nhỉ ? Em không muốn nói đến tiếng kêu khóc của lũ trẻ nhưng bếp lò và tủ lạnh không hoạt động và người chồng chẳng hề động tay vào việc gì trong nhà để giúp chị ngoài việc luôn làm cho chị chữa đẽ . Đến ngay cả một bộ áo váy mới chị cũng chẳng có nổi - những lời này cứ thế rơi tuột ra khỏi miệng cô trước khi cô ý thức được chúng .

Peggy lặng ngồi trong giây lát như thể bị thôi miên, nhưng rồi cô không kiềm chế được nữa .

- Sao em lại dám phê phán chị chẳng làm được gì từ cuộc đời mình ? Em có cái giường kim loại quý giá em có thể ngủ được trên đó, nhưng nó trống không mỗi khi em chui vào chăn Khi chị chui lên giường, đã có anh Alan ở bên Anh yêu chị và chia sẻ Với chị những giấc mơ tuyệt vời cũng như tầm thường của chị Có thể chiều tối nào em cũng ăn thịt bò ngon, trong khi bọn chị chỉ ăn bánh mì kẹp thịt Nhưng quanh cái bàn này có chồng chị với những đứa con kháu khỉnh của chị Ai ăn cùng em bữa tối ? Thiếu Tá có ngôi nhà lớn hơn thế này nhiều, nhưng ngôi nhà bé nhỏ này đầy tình yêu thương Chị giàu có, còn em nghèo nàn, Diana ạ, và nếu như em không hiểu được điều đó thì thật là rất đáng tiếc .

- Chị Peggy, em....

Giọng bức tức của người mẹ làm đứa trẻ khóc vang lện Peggy cúi người bế nó lên .

- Bây giờ em nên về đi Diana ạ .

Diana không biết phải làm tốt lại những thiệt hại cô đã gây ra như thế nào Cô đứng dậy, chậm chạp bước ra cửa, nhưng còn quay người lại một lần . Cô thấy Peggy hôn lên trán đứa bé và ôm chặt nó vào lòng . Cổ họng Diana như nghẹn tắt lại lúc cô bước ra ngoài và đóng sập cửa lại ở phía sau .

Cô chậm chạp đi về nhà, đỗ xe trước ngôi nhà chính, và trước khi bước vào nhà cô nở nụ cười mỉm mà dường như Thiếu Tá đang chờ đợi trông thấy ở cô . Vừa mở cánh cửa cô nghe tiếng chuông điện thoại .

Cô nhắc ông nghe:

điện trang Somers đây .

điana đẩy hã, chị đây, Peggy đây . Lúc kể ra những bấu vậ của đời mình chị quên nhắc đến tình bạn với em . Em có thể tha thứ cho chị đã nổi khùng với em không .

- Em không hiểu vì sao chị có thể tha thứ được cho em sau khi em đã nói những lời thiếu suy nghĩ đến thế - Diana đáp lại, giọng ngọt ngào .

- Chỉ vì cả hai chúng ta đã phải chịu đựng vất vả nhiều về thể xác và tinh thần trong những ngày vừa qua Nhưng bây giờ không nghĩ đến đó nữa nhé .

Rất khó có thể nói lên lời với cái cổ họng tắc nghẹn ấy Nhưng rồi Diana cũng gắng thoát ra được từ 'vâng' run rẩy .

- Hay quá, ngày mai chúng ta sẽ gặp lại nhau .

- Vâng, ngày mai .

Chỉ có ít khách tới dự lễ tang đơn giản Gió thổi mạnh trên nghĩa trang Tấm màn bụi trải dọc đường đi Diana đứng bên cạnh Thiếu Tá, ông đeo tấm băng đen quanh tay áo com lê màu sậm Guy và Holt ở trong số người không quan tài, nhưng trong suốt cả buổi lễ họ đứng cách xa nhau Gò má tái nhợt và đôi mắt đỏ ngầu của Guy chứng tỏ hôm qua anh vẫn tiếp tục say đắm trong bia rượu sau lúc Diana đi khỏi Holt trông như đang để suy nghĩ của mình ở tận đâu đâu, như thể cả tiếng nói của vị mục sư lẫn ngọn gió thổi rồi bù mái tóc anh chẳng hề động chạm tới mình Sau khi chôn cất Rube, một nhóm nhỏ khách khứa còn tụ họp lại chót lạt Peggy và Alan Thornton đi về phía Thiếu Tá và Diana để chia buồn vì cũng có thể nói rằng gia đình Somers cũng là gia đình của Rube .

- Chị Peggy ạ, chuyện hôm qua - Diana ngập ngừng .

- Nhưng chúng ta quên đi rồi cơ mà . Em không biết hay sao ? - Diana nồng nhiệt ôm chầm lấy người bạn gái .

Cả những người khác cũng đang đợi để nói vài câu với Thiếu Tá nên gia đình Thornton phải đi Tất cả khách dự tang lễ được mời về điền trang sau tang lễ để uống café và ăn chút ít . Nhưng chỉ những người ở gần mới nhận lời .

Người ta phân công mục sư cùng vợ sẽ ngồi trong xe Landrover của Thiếu Tá và Diana Con đường hẹp đi ra chỗ để xe buộc Diana phải đi sau ba người kia Đi gần đến xe, Diana thấy có bàn ai nắm lấy cánh tay mình Cô ngạc nhiên quay người lại và thấy Holt đã đến bên cạnh Anh đón nhận được ánh mắt của cô trong vài giây khắc và hình như những ý nghĩ của anh được giữ sau một bức tường đá xám Nhưng hơi ấm của sự động chạm vào da thịt anh lan tỏa ở khắp người cô Diana chỉ muốn nhào mình vào vòng tay anh để quên đi tất cả những câu chuyện bàn tán về tro bụi, về cái chết và tang lễ Anh đi cùng cô tới bên xe, rồi buông tay cô ra và cô cảm giác như thể vừa mất chỗ dựa mà toàn bộ sự tồn tại của cô phụ thuộc vào đó Cô run bắn cả người .

- Em không được khỏe à ? - anh hỏi khẽ tới mức những người khác không thể nghe thấy được .

Cô ngẩng đầu Tóc cô được buộc lại thành một búi sau gáy, trông nghiêm nghị và bộ váy áo đen đơn giản của cô làm cô trông nhợt nhạt hơn bình thường, làm đôi mắt xanh của cô xanh hơn .

đâu có, em vẫn bình thường - cô trả lời, và trong suy nghĩ muốn nói thêm - chừng nào em ở bên anh

Lúc nhìn vào gương mặt nhỏ nâu sạm của anh, trong cô thức tỉnh mong muốn được nằm trong vòng tay anh, được nhận cảm nụ hôn đôi khát của anh trên môi mình Đôi mắt cô chắc đã thổ lộ ra những gì cô cảm nhận vì cô nhìn thấy mắt anh bỗng sẫm lại và nghe được tiếng anh thở hổn hển . Vô hình chung, cô cúi người về phía anh Holt vội quay người đi, nói với cha cô .

- Thừa thiếu tá, hôm nay tôi rất muốn được nói chuyện với ông lát nữa .

- Lúc nào cũng được, Holt a .

Sau khi khẽ gật đầu với vợ chồng mục sư, Holt đi khỏi, không ngoái lại nhìn Diana lấy một lạng Nỗi lo sợ lan cháy lạnh buốt sống lưng cô . Tại sao anh muốn nói chuyện với Thiếu Tá ? Tại sao điều ấy lại làm cho cô lo âu đến không bình thường ? Cô nhìn về rặng núi phía đông và nỗi lo âu của cô mỗi lúc một tăng .

Ở điện trang, người ta cho rằng Diana im lặng ít lời chủ yếu vì buồn trước cái chết của Ruben Đường như không ai để ý rằng cô rời mắt khỏi Holt. Mặc dù nhận cảm được rằng một điều gì đó không hay sắp xảy ra với mình, cô không lơ là nghĩa vụ làm bà chủ của mình LÚc thấy vợ chồng mục sư đứng riêng ở một góc, cô đi lại phía họ .

- Một tang lễ chu đáo quá - mục sư nói .

Diana nhìn quanh trong phòng khách lộn Cô biết người ta còn phải đứng cả ra ngoài sân nếu như hôm nay chôn cất Thiếu Tá .

- Nhưng không đông khách .

đúng thế - mục sư nói - Chỉ những người thực sự quý mến ông Spencer và chỉ vì lý do ấy mà tới đây, chứ không phải vì nghĩa vụ mà đến .

Ông Spencer - nghe lạ lùng làm sao Ông luôn luôn chỉ là Ruben Có lẽ đến nửa số người đang có mặt ở đây quên mất tên họ ông, Diana nghĩ, nhưng cô không nói ra điều ấy, thay vào đó, cô nói .

- Chúng tôi rất nhớ ông ấy .

- Ông Spencer đã làm việc nhiều năm cho cha cô có phải không .

- Vâng, từ khi tôi ra đời Tôi biết ông trong thời gian của cả cuộc đời mình - nhưng tôi chỉ mới hiểu ông lúc ông hấp hối - cô nói thêm như vậy trong suy nghĩ .

- Cái chết khủng khiếp - bà vợ mục sư nói - bị con ngựa của chính mình đâm chết .

Phải chăng đó là lời kể lại được lan truyền đi Diana không biết điều ấy Vậy là con ngựa trắng được không được nhắc đến Cô thật thật dễ dàng nói lộ ra .

- Vâng thật kinh khủng .

- Cô có mặt ở đó lúc xảy ra sự việc phải không - bà vợ mục sư hỏi với nụ cười mỉa mai thông cảm .

- Vâng .

- Ông ấy có nói được gì không trước khi chết Tôi hy vọng rằng ông đã tìm thấy sự thanh thản với Chúa .

- Rube bị rất đau - Diana đáp lại - Ông ấy biết mình sắp chết ...vâng, ông ấy nói về thiên đường - Chắc chắn Rube sẽ không giận cô nói hơi quá sự thật để giải thoát cho người đàn bà này khỏi mọi nỗi lo âu của mình .

- Vậy thì tôi rất mừng .

- Xin bà hãy tha lỗi cho tôi - Diana cảm thấy câu chuyện này bắt đầu làm căng thẳng hệ thần kinh của mình - Tôi phải vào xem có thể giúp được việc gì cho bà Sophie ở trong bếp không .

Cặp vợ chồng này lại chia buồn với cô một lần nữa, rồi Diana đi vào bếp, tin tưởng rằng bà Sophie khéo tay và đảm đang chẳng cần gì đến sự giúp đỡ của cô Bà quản gia đang xếp chồng những đĩa ăn đã dùng lên nhau .

- Tất cả tốt đẹp chứ bà Sophie Bà cần gì không Liếc nhìn cũng đủ để cho Diana xác nhận rằng câu hỏi của cô là quá thừa .

- Tất cả đều tốt đẹp, cô ạ - người đàn bà trả lời, rồi bà ngập ngừng quay về phía cô - Tôi thấy Thiếu Tá và cô đã rất tốt khi làm như vậy.... - lúc nhìn thấy ánh mắt ngờ ngác của Diana, bà bối rối và vội vã tiếp lời - Tôi muốn nói tới tang lễ ... bia mộ ... và bữa tiếp khách này ở đây... .

- Cảm ơn bà Sophie - Cô không biết ngoài ra phải nói gì thêm .

- Rube rất quý mến cô, cô ạ - Bà Sophie ngập ngừng tiếp lời như thể không biết làm vậy có vượt quá quyền hạn của mình không - Holt kể cho tôi nghe rằng cô là niềm an ủi lớn đối với Rube lúc hấp hối .

- Tôi ... cảm ơn ... - Diana không nhớ nổi có lần nào bà Sophie lại nhiều lời đến như thế trong vấn đề không thuộc loại cuộc sống gia đình Có lẽ cái chết của Rube đã làm tất cả họ đều thay đổi, thay đổi bằng cách này hay bằng cách khác .

Bà quản gia lại quay về với những cái đĩa của mình Năm tháng đã làm thân hình gầy gò của bà cong gập đi, búi tóc để trên đầu trắng gần như cước .

- Tôi không dám chắc có lần nào cô để ý tới Rube hay không, là đứa trẻ cô chỉ để mắt tới Thiếu Tá . Đối với cô chỉ có Thiếu Tá thôi . Và Thiếu Tá cũng vậy . Trong cuộc đời hai người hình như không có chỗ cho người khác Và bây giờ ... Tôi biết, Rube có thể nhìn thấy những gì cô làm cho ^ng ấy và tôi biết việc đó làm ông rất hạnh phúc .

Khi ấy Diana thấy rằng bà Sophia đang nói chuyện với chính mình Bây giờ, trong cuộc đối thoại ấy, bà bộc lộ rõ tình cảm của mình trong suốt bao năm qua Cô đặt tay lên vai bà, chỉ trong giây lát .

- Cảm ơn bà Sophie - Đây là lần đầu tiên cô thể hiện một cử chỉ nhỏ về thiện cảm của mình đối với người đàn bà này .

Cô lặng lẽ rời khỏi nhà bếp trở lại phòng khách và nhìn.

quanh như cái máy tìm Holt. Anh vừa đi về phía Thiếu tá vừa nói câu gì đó và Thiếu tá gật đầu. Rồi 2 người đi sang phòng làm việc và Diana biết rằng bây giờ họ sẽ tiến hành cuộc trao đổi mà lúc trước Holt đã đề nghị.

Cô đi theo 2 người, rào bước đi ngang qua phòng khách, gật đầu chào lại với những vị khách mỉm cười với cô nhưng không để bị sa đà vào câu chuyện.

Diana mở cửa chỉ mấy giây sau khi Holt đóng lại. Lúc cô bước vào, anh ném về phía cô cái nhìn sốt ruột và bực tức.

- Cha thấy trong người thế nào? - Diana bước lại bên cha. - Cha rất mệt phải không?

- Không, cha không bị sao cả. - Ông ngồi vào chiếc ghế da sau bàn làm việc. - Holt chỉ muốn nói chuyện với cha một lát.

- Ô nếu con cùng nghe chắc cũng chẳng quấy rầy gì 2 người. - Khi nói câu này, cô đã ngồi xuống ghế tựa.

Holt gắng gượng nén cơn bực tức của mình.

- Nếu tôi có phản đối cũng sẽ chẳng thay đổi được gì... Anh không ngồi xuống bên cạnh Diana mà đứng trước bàn làm việc và như thể chứng tỏ rằng câu chuyện sẽ không kéo dài.

- Sáng mai tôi lại sẽ đuổi theo những con ngựa cái... và con ngựa hoang.

- Không... - Diana kêu lên. Như thể cô đã nhận đoán được từ này.

- Tôi e rằng tôi phải đồng tình với Diana. - thiếu tá nói: Đã đến lúc chúng ta phải thông báo cho chính quyền địa phương biết và để mặc họ giải quyết vấn đề này.

- Chính quyền địa phương cũng bị bó buộc. Luật pháp cấm giết ngựa hoang. Nếu những người này tìm cách bắt sống con ngựa trắng này, có thể còn ai đó nữa sẽ bị nó giẫm chết .

- Anh hãy để cho con ngựa hoang được yên. - Diana thốt lên. Không kịp suy nghĩ gì ngay cả trong sự hiện diện của Thiếu tá, cô cũng sử dụng cách gọi quen thuộc. - Anh hãy để cho nó chiếm giữ bốn con ngựa cái.

- Nếu như biết rằng nó vừa lòng với chỉ 4 con ngựa cái này, tôi cũng sẽ nghĩ như ông và Diana. - Holt lại quay về phía Thiếu tá. - Con ngựa hoang này sẽ còn đến lấy đi ngựa cái nữa. Tại sao không, chúng đứng cả đàn ở đó, tha hồ tự do lựa chọn. Nó chẳng cần phải đánh nhau với các con ngựa đực khác để giành giật bầy ngựa cái. Và nỗi sợ hãi của nó trước con người dường như đã biến mất, nó đã trở thành sự đe dọa nguy hiểm. Và vì thế phải bị tiêu diệt.

- Không! - Diana thốt lên.

- Những gì anh nói, nghe logic đấy, Holt ạ. - Thiếu tá nói. - Nhưng mà... .

- Thừa Thiếu tá tôi không xin ông cho phép tôi... - Holt ngắt lời ông. - Lúc đầu tôi định sáng mai đi luôn mà không thông báo cho ông biết về dự định này, nhưng rồi tôi cho rằng, không nên làm như thế. Làm vậy là không đúng. Ít ra ông cũng không phải chịu trách nhiệm gì. Đây là việc của riêng tôi.

- Anh định đi một mình à?

- Không. Don cũng đã xin tôi cho đi theo và... - anh ngập ngừng, - có lẽ Guy cũng muốn đi cùng tôi.

- Anh ấy còn chưa biết à? - Diana nín thở hỏi.

- Chưa.

- Anh ấy sẽ làm tất cả để hủy hoại kế hoạch của anh.

- Chấn nó sẽ làm việc ấy.

- Anh đừng làm thế, Holt ạ.

Nhưng anh lại đã làm ngơ cô.

- Chúng ta sẽ lại gặp nhau khi tôi trở về, thưa Thiếu tá.

- Anh cẩn thận nhé.

- Vâng.

Holt quay người đi ra cửa. Diana nhìn theo anh, trong đầu suy nghĩ lung tung đến tuyệt vọng để tìm lời lẽ khuyên anh đừng đi nhưng chẳng tìm ra nổi cái gì. Cánh cửa đóng lại và cô quay sang Thiếu tá - con người duy nhất nói có thể Holt sẽ nghe.

- Cha phải ngăn cản anh ấy!

- Bằng cách nào bây giờ? - Cha cô mệt mỏi hỏi lại. - Cha không thể làm được việc đó. Anh ấy là người đàn ông. Cha không thể ngăn anh ta làm những gì mà anh ta cho là đúng.

- Nhưng anh làm việc cho cha. Nếu cha... .

- Chẳng nhẽ cha đe dọa sa thải anh ta hay sao, Diana anh ta sẽ coi đó là trò đùa. Và dù có bị sa thải, anh ta vẫn đi sẵn lòng con ngựa hoang. Con đã nghe những gì anh ta nói. Anh ta không xin cha cho phép vì biết chính xác rằng cha sẽ chẳng cho phép anh ta đi.

Cô phải công nhận rằng thiếu tá nói đúng, nhưng vẫn từ chối không chịu chấp nhận.

- Cha không thể để cho anh ấy đi được.

Thiếu tá ném về phía cô cái nhìn đăm chiêu, hỏi:

- Thực ra chọn lo cho con ngựa, hay con lo cho Holt?

- Holt là con người, còn con ngựa đực hoang chỉ là con ngựa - một con vật. Tất nhiên là con lo cho Holt. - Cô đứng bật dậy, bối rối.

- Và đây là lý do duy nhất à?

- Chắc phải có một khả năng giữ anh ấy lại. Cha cũng quý mến anh ấy cơ mà. - Vì quá lo ngại, cô hoàn toàn bất chấp tất cả những điều cô thú nhận. - Cha đối xử với anh ấy gần như đối với con trai của mình... ngay từ ngày đầu tiên anh ấy đến đây. Đối với cha, Holt là tất cả những gì con không thể trở thành thực được. Bây giờ, vì sao cha có thể để anh ấy dần thân vào hiểm nguy khi anh ấy thân thiết với cha như với con.

- Đúng, đúng thế. Cha đối xử với Holt gần như đối với đứa con trai. Nhưng những kết luận con vừa rút ra chẳng làm cha hài lòng. - Thiếu tá nhăn trán. - Sự quý mến của cha đối với anh ta chưa khi nào xua

đẩy nổi tình yêu thương của cha dành cho con, cho con gái của cha. Nếu như cha có một cơ hội khi con chào đời, cha cũng chẳng đòi con lấy mười đứa con trai như Holt.

- Vậy cha hãy vì con mà giữ anh ấy lại.

- Cha sẵn sàng làm tất cả những gì con người có thể làm được cho con. - Ông buồn bã nói. - Nếu làm được, cha sẵn sàng lấy cả mặt trăng xuống cho con, Diana ạ. Nhưng những gì con mong muốn nằm ngoài sự kiểm soát của cha. Cha không thể giữ Holt lại được, kể cả vì con.

- Nhưng phải có lối thoát chứ? - cô bám giữ một cách vô vọng vào nỗi hy vọng này.

Ông buồn bã lắc đầu .

- Cha không biết bằng cách nào có thể làm một người đàn ông như Holt đi lạc hướng anh ta đã định sẵn trong đầu.

- Nếu vậy con sẽ phải thử mà chẳng cần đến sự giúp đỡ của cha. - Diana đi ra cửa, đến đó, cô dừng lại, ngập ngừng.

- Nếu như không làm lay chuyển được ý định của anh ấy, ngày mai con sẽ đi cùng anh ấy.

Thiếu tá định phản đối kịch liệt nhưng rồi ông nhận thấy rằng Diana cũng chẳng xin phép ông như Holt.

- Cha cũng không thể giữ được con. - Ông thở dài đáp lại .

- Cảm ơn cha. - Lệ long lanh trong mắt cô. - Con sẽ rất khó xử khi không tuân thủ một mệnh lệnh của cha.

- Đợi chút đã. - Ông nói khi bàn tay cô đặt lên tay nắm cửa. - Cha sẽ đi vào với khách khứa. Trong lúc ấy con có thể chuồn đi qua cửa sau mà không bị những người tò mò ngoài kia giữ lại. Chắc họ đang thắc mắc tại sao lại vắng mặt chủ nhà. - Ông âu yếm mỉm cười. - Cha đoán rằng bây giờ con sẽ đến nói chuyện ngay với Holt.

- Vâng, - cô nói và đấu tranh dữ dội chống lại niềm ngờ rằng làm vậy chẳng qua chỉ để hao phí thời gian.

Thiếu tá đứng dậy, đi quanh bàn đến bên cô.

- Con hãy cho cha năm phút để thu hút sự chú ý của khách khứa. - Ông hôn lên má con gái. - Chúc con gái yêu của cha nhiều may mắn.

Chương 20

Năm phút sau, Diana đi ra khỏi nhà bằng cửa sau. Cô rảo bước qua những rặng cây về phía khu nhà ở của công nhân. Cô gõ cửa nhà Holt nhưng không thấy ai trả lời. Cô bước vào, gọi anh, nhưng chỉ thấy những gian phòng trống rỗng.

Cô ngập ngừng, anh ở đâu nhỉ? Hay đang ở trong chuồng ngựa để chuẩn bị cho chuyến đi ngày mai... Cô chạy về phía chuồng ngựa. Cái đế giày cao làm cô suýt vấp ngã mấy lần trên lối đi không bằng phẳng.

Mở cửa chuồng ngựa ra, cô phải chờ đợi vài giây cho tới khi mắt quen dần với bóng tối. Một con ngựa thở phì phì, móng vổ nhè nhẹ trên cỏ khô, nhưng ngoài ra chẳng nghe thấy tiếng động nào khác. Cô đi về phía phòng để dụng cụ. Đúng lúc ấy, cô nghe thấy giọng nói của Holt.

- Tôi ở đây, Diana ạ.

Lúc cô bước vào, anh đang quay lưng ra cửa. Anh chưa thay lại quần áo, nhưng cái áo comple và cravat để vắt trên thành ghế. Anh cúi người xuống cái yên ngựa thồ.

- Chúng ta phải thay cái dây buộc này. Cô chạy lại đằng kia lấy cho tôi một cái mới đi.

Khi thấy không có tiếng động chứng tỏ mệnh lệnh của mình được phục tùng, anh ngoái đầu liếc nhìn ra phía sau. Cơ bắp cầm anh bạnh ra, rồi anh đứng dậy và quay về phía Diana. Cái áo trắng của anh được mở toang cúc ngực. Trông anh hấp dẫn tới mức trống ngực cô lại đập thành thịch.

- Anh biết vì sao em tới đây? - Cô nói .

- Anh có thể suy đoán ra được. - Giọng anh khô khan như cát sa mạc. Anh đi đến bên tường treo nhìn dây buộc yên ngựa, chọn lấy một cái rồi trở lại với cái yên ngựa thồ.

Diana biết rằng anh sẽ làm ngơ cô đi, chùng nào cô cứ để như vậy. Cô đi lại bên anh.

- Holt, anh hãy nhìn em. Cô sốt ruột ra lệnh, anh chỉ nhìn cô trong chốc lát ngẩn ngui rồi lại tập trung vào công việc.

- Quần áo em đang mặc không phải để đi vào chuồng ngựa. Em đừng đi vào gần khung chuồng, nếu không chân sẽ dẫm phải phân ngựa đấy.

- Anh cũng chẳng ăn mặc để đi vào chuồng ngựa. - Cô đáp lại. Cô bực bội với chính bản thân mình vì đã dễ dàng để anh làm cho lạc đề đến như vậy.

- Anh chỉ muốn kiểm tra thật nhanh những trang thiết bị ngày mai dùng đến. Mồ hôi thấm ướt vai áo

trắng của anh. Sức lôi cuốn về thể xác của anh lại bắt đầu tác dụng vào Diana, và cô nhắm nghiền mắt lại để đấu tranh chống cảm giác ấy.

- Anh hãy ở nhà đi, anh Holt ạ.

- Không thể được đâu, Diana. - Anh cộc lốc đáp lại.

- Thực ra, anh muốn đạt được cái gì?

- Hai điều - anh muốn giành lại bầy ngựa cái và tiêu diệt con ngựa đực hoang, thủ tiêu một vấn đề nguy hiểm.

- Anh có chắc rằng đó là những lý do duy nhất không? - Diana thách thức hỏi. - Hay anh muốn mình nổi lên thành người trả thù cho cái chết của Rube?

- Quỷ tha ma bắt em, Diana! Anh bức tức quăng cái yên ngựa thò xuống đất, đứng thẳng dậy, và quay người về phía cô. - Cái chết củ Rube chẳng phải là bằng chứng quá đủ cho thấy rằng con ngựa hoang này phải chết hay sao?

- Không! Vì anh dùng việc đó chỉ để nguy biện. Anh bị cuồng về con ngựa này... ngay từ lúc trông thấy nó lần đầu tiên. Từ đó đến nay, anh chỉ mong cho nó chết. Lúc đầu vì nó giết con Shetan, rồi đến chú ngựa non... và bây giờ cái chết của Rube tạo cho anh cảm giác rằng anh có quyền săn đuổi con ngựa đực này và giết chết nó. Bằng cách đó, anh có thể che dấu cái tính ngoan cố của anh dưới cái áo của sự trả thù. Anh đừng làm thế, Holt ạ. Anh hãy để cho con ngựa hoang được yên.

- Nếu có ai bị cuồng nhiệt vì con ngựa này, thì người đó chính là em. Đúng rồi, em và Guy. Hai người tin vào những câu chuyện mà Thiếu tá và Rube đã kể, và bây giờ hai người cho rằng con ngựa đực trắng khác ấy đã sống lại từ những con chết rồi. Nó là một con ngựa hoang... Một con quái vật. Ngoài ra chẳng phải là cái gì khác.

- Không. Em không bị nó quyến rũ tới mức độ bị thôi miên đâu. - Diana trở nên bình tĩnh hơn. - Em biết nó như thế nào và bị thôi miên đến cuồng nhiệt sẽ ra sao, vì bao năm nay em đã ghen tuông anh một cách điên rồ... và như đến nay em nhận ra, chẳng có một lý do nào cả.

- Ghen?

- Vâng. Ngay từ khi gặp anh lần đầu tiên đứng cạnh Thiếu tá, em đã căm thù anh. Tại sao. - Mãi tới gần đây em mới biết. Nhưng ngày ấy khi gặp anh, bản năng báo cho em hay rằng anh chính là đứa con trai mà Thiếu tá hằng mong mỏi. Và vì thế mà em căm thù anh.

- Nhưng em là con gái ông ấy... đứa con duy nhất của ông ấy. Ông ấy yêu quý em hơn tất cả. - Anh nhăn trán nhìn thẳng vào mặt cô.

- Đó chính mới là vấn đề. Em là con gái ông ấy... một cô gái. - Cô cười cay đắng. - Thiếu tá chưa khi nào nói rằng ông muốn con trai ở địa vị em hơn là con gái. Nhưng một điền trang lớn như điền trang này vốn do những người con trai quản lý. Và chẳng lẽ người đàn ông như Thiếu tá cần con trai là điều không tự nhiên hay sao? Ông muốn có con trai. Và vì thế dần dần em có ý thức rằng mình phải thay thế người con trai này cho ông. Em cố trở nên như em nghĩ rằng ông muốn em như vậy. Em học cưỡi ngựa, quăng dây, thấy mặc quần bò, ngồi trên yên ngựa thoải mái hơn mặc áo váy. Khi anh đến, mọi việc trở nên khác trước. Trước hết em không được phép huấn luyện ngựa, sau đó không được phép đi cùng khi đàn gia súc bị dồn lại với nhau. Bởi vì em là con gái. Đột nhiên Thiếu tá muốn em trở thành một bà Quý tộc. Ông muốn em phải thay đổi từ đầu đến chân và đã nghĩ tất cả tại bởi anh, vì anh đã trở thành người con trai mà em vẫn muốn trở thành. Em căm thù anh. Em muốn đẩy anh đi. Thậm chí em còn lợi dụng Guy gây khó dễ cho anh như có thể được ... để anh đi khỏi đây.

Holt quay người, đưa những ngón tay cái chải vào mái tóc. Diana nghe thấy anh cố nén tiếng chửi rủa. Cô muốn choàng tay anh, nhưng biết rằng anh sẽ đẩy cô ra. Anh bực tức và cô không thể tránh được anh về việc ấy.

- Vài năm sau, em hiểu ra rằng em không thể ép buộc được anh rời bỏ điền trang. - Cô tiếp lời. Vì thế em bắt đầu thay đổi và trở nên con người theo ý muốn của Thiếu tá. Em nghĩ em phải làm thật tốt tất cả, nếu không ông ấy sẽ chẳng yêu quý em. Lúc ông ấy bị cơn đau tim đầu tiên, em muốn chăm sóc ông, nhưng ông từ chối. Ông nói rằng đã có anh và không muốn ràng buộc em vào điền trang. Ông muốn em lập gia đình. Trời ơi, em sợ rằng em chỉ đã lấy Rand vì em nghĩ anh ta chính là người con rể đúng với sự hình dung của Thiếu tá. Anh biết cách đây mấy tuần ông đã nói gì với em không? - Diana ngừng lời giãy lắt và Holt nhìn cô qua đôi mắt mở hẹp. - Rằng ông vẫn luôn mong muốn em lấy anh. Giá như ngày ấy em hiểu được điều đó... có thể em đã lấy anh để làm vừa lòng ông, mặc dù em căm thù và khinh miệt anh... .

Trời ơi, tại sao Holt không nói gì cả nhỉ. Tại sao anh không để cơn giận dữ tích tụ trong mình tuôn trào ra? Chứ không chỉ đứng đó biểu tượng cho tính đàn ông mạnh mẽ và quyền lực tụ trung vào một con người? Diana đã thổ lộ cả tâm hồn mình cho anh hay. Anh chẳng nhận thấy cô đã trao vào tay anh thứ vũ khí lợi hại đến ngần nào hay sao? Anh có thể tiêu diệt được cô. Nhưng có thể đó chính là cái mà từ nãy tới giờ anh vẫn chờ đợi.

- Cho nên anh thấy em rất hiểu thế nào là mê cuồng mù quáng, Holt ạ. Em hoàn toàn chẳng có lý do gì. Tất cả chỉ là những bóng ma được trí óc nhào nặn thành... Em không bị mê cuồng bởi con ngựa đực trắng này. Nhưng anh! Và điều đó chỉ vì chúng ta bị mất ngựa và vì Rube đã chết! Em nghĩ, anh gán cho con ngựa hoang này tội lỗi về lần đầu tiên anh ôm ấp và yêu đương em ở ngoài kia trong sa mạc. Anh tưởng rằng nếu như chúng ta không săn đuổi nó thì chuyện đó sẽ chẳng xảy ra, Guy sẽ chẳng bắt được quả tang chúng ta và bây giờ không căm thù anh tới mức lúc nào cũng có thể sẵn sàng giết anh. Nhưng tất cả không phải như thế đâu, Holt ạ. Sức cuốn hút giữa hai chúng ta vẫn luôn luôn tồn tại. Nếu như con ngựa hoang này có đóng được vai trò gì đó thì cũng chỉ là chất xúc tác mà thôi.

Anh hít hơi thở sâu. Đôi mắt xám của anh nhìn cô lạnh lùng và cự tuyệt. Chẳng lẽ không có lời nào của cô chọc xuyên được bức tường đá bao bọc quanh anh hay sao?

- Anh không bị mê cuồng bởi con ngựa hoang này. - Anh nói. - Nhưng nó phải bị tiêu diệt... Đơn giản có vậy thôi.

- Đừng anh... Anh không được săn đuổi nó. - Diana không thể giải thích được cảm giác hãi hùng đang lan tỏa khắp người cô. - Em rời bỏ đền trang và chẳng khi nào trở lại đây chẳng? Hay em phải đi đến nơi nào để mà Guy chẳng thể nào tìm thấy được chẳng? Anh cứ nói em phải làm gì đi, và em sẽ làm ngay. Chỉ có điều anh hãy để con ngựa hoang này được yên.

- Em đừng thể thảm hóa sự việc đến thế. Đây chỉ là một công việc cần phải làm chứ chẳng phải cái gì khác. Cô bối rối nhún vai.

- Có thể em hơi bị kịch hóa sự việc... em. - Cổ họng cô đột nhiên khô lại đến mức không thể nói thêm được câu nào nữa. Cầu khẩn anh cũng chẳng có tác dụng gì. Anh chẳng nghe cô. Cả Thiếu tá cũng đã không làm lung lay được ý chí của anh. Tại sao cô lại tin rằng mình làm được việc đó? Ý chí đấu tranh đã rời bỏ cô và cô cảm thấy yếu đuối đến lạ lùng. Anh đứng rất gần trước mặt cô và sức mạnh của anh dường như bất bại đối với cô. Và sau đó, vượt qua khoảng cách ngăn ngòi còn chia cách họ thật đơn giản, chỉ cần vòng tay ôm lấy anh, gục đầu vào cái ngực vạm vỡ của anh.

- Ở lại đi anh. - Cô nghe thấy tiếng mình thì thầm.

Cơ bắp anh gân lên chống cự, phản kháng.

- Diana... trời ơi... - nhưng trong khoảnh khắc anh chạm vào người cô để đẩy cô ra, nó đã lại ôm choàng chặt lấy lưng cô. Cô cảm nhận đôi môi anh trượt bên thái dương mình. Cô ngẩng đầu lên, khao khát một cái hôn của anh. Tiếng đập hoang dại của huyết mạch là tiếng đập duy nhất cô có thể nghe thấy. - Trong lúc hôn cô, ngón tay anh gỡ những cái cặp buộc tóc cô giữ lại thành búi để nó rơi buông xuống lưng và vùi tay vào đó.

- Lúc ở trên nghĩa trang, anh đã muốn được như vậy rồi. - Anh thì thầm bên cổ cô.

Giác quan của Diana nổi loạn và các khao khát quen thuộc muốn được ở gần hơn bên anh trùm phủ lấy cô. Cô biết anh đứng choãi chân ở đó, nên cong người áp chặt vào anh để cảm nhận được áp lực rắn rết của mọi cơ bắp anh.

Cảnh tượng ấy lẽ ra phải kết thúc như nó vẫn thường kết thúc giữa hai người, nếu như không có tiếng gọi.

- Holt, anh có trong đó không đấy! - Giọng của Don. Holt ngẩng đầu, tay vẫn ôm chặt Diana để che chở, bảo vệ cô, để che dấu gương mặt cô trước người đàn ông đang đứng trong khung cửa, bộ mặt hết đỏ bừng lại tái nhợt.

- Ôi, xin lỗi... tôi không chủ định... xin lỗi anh .

Giọng nói sắc gọn của Holt cắt đoạn câu lắp bắp của anh.

- Anh ra bắt những con ngựa ngày mai chúng ta cưỡi và dắt chúng về đây.

- Vâng. - Don trả lời, vẻ nhẹ nhõm và cuốn biên đi ngay.

Đến lúc này, Holt mới đẩy cô ra, tay xách cái yên ngựa thồ và dây buộc. Diana quan sát anh và một phần cái tôi của cô vẫn còn đang ở trong cảm giác của sự bối rối tuyệt vời cô đã tận hưởng trong vòng tay anh.

- Em... em không thể ngăn cản anh ngày mai đi vào núi hay sao?

Anh ném về phía cô cái nhìn chằm biếm, đầy ẩn ý.

- Anh rất muốn để em làm thử việc ấy, nhưng mà... .

Không, em không thể lay chuyển được quyết định của anh.

- Vậy em sẽ cùng đi với anh.

- Anh đã nghĩ trước điều ấy.

Anh không phản đối và Diana chờ đợi anh nói thêm cái gì nữa. Nhưng anh lại hoàn toàn tập trung vào cái dây buộc cũ kỹ ở bộ yên ngựa thồ mà anh phải thay. Rồi anh quay người đi khỏi gian phòng để dụng cụ.

Diana nhấp nhòm trên lưng ngựa. Cô không thích thú và thoải mái gì khi Guy đi ở đằng sau và ánh mắt của anh như khoan xuyên những lỗ thủng trên lưng cô. Don đi phía trước. Họ đi vào cái hoang dã của núi đá và sa mạc. Tất cả chúng ta đều hơi căng thẳng thần kinh và bối rối, cô nghĩ. Kỷ niệm về Rube, hồi ức về cái chết của ông còn quá mới mẻ và làm cho tất cả họ ít lời một cách không bình thường. Tối hôm qua, bên đồng lửa, họ đã đau đớn cảm thấy thiếu những câu chuyện đôi thoại không ngừng của ông. Lúc Don nhóm lửa, Diana suýt bật khóc nức nở.

Cách đây một giờ, họ đã nhìn thấy đàn ngựa hoang. Holt phân chia vị trí chiếm lĩnh để đuổi tiếp sức, chẳng bao lâu nữa cuộc săn đuổi hao tổn sức lực sẽ bắt đầu, theo đúng chiến thuật đã làm Rube thiệt mạng, nhưng cũng là khả năng duy nhất để thành công. Trước hết họ sẽ bắt lại lũ ngựa cái, còn sau đó sẽ quan tâm tới con ngựa đực hoang này.

Holt cưỡi ngựa đi đầu. Anh ghìm cương chỉ cho Guy chỗ anh phải chiếm lĩnh. Rồi họ đi, để chàng trai ở lại phía sau. Mọi người lần lượt đứng ở vị trí của mình cho đến khi chỉ còn có Holt là người bắt đầu cuộc săn đuổi.

Từ 3 ngày nay, họ đi theo đàn ngựa, cách chúng một khoảng cách đủ để không thách thức con ngựa trắng liều mình tấn công như lúc trước. Ngày thứ tư - và cũng là ngày thứ sáu ngồi trên yên ngựa, Diana có cảm giác rằng những cơ bắp đau nhức của mình làm tê liệt toàn thân thể cô. Cô vắt một chân ngang mũi yên ngựa, để khuỷu tay xuống đó, để bàn tay chống lên cầm. Con ngựa của cô đứng trong bóng một cây thông cong, vồ móng bồm bộp để đuổi một con ruồi cứ ngoan cổ bám vào nó. Diana mệt mỏi tới mức sợ cả tiếng chân ngựa phi vọng lại gần. Nghe thấy nó có nghĩa là sắp phải lao vào cuộc truy đuổi tiếp sức. Nhưng cô không muốn cử động nữa - và cô nghi ngờ rằng mình vẫn còn khả năng làm được việc ấy.

Tiếng nổ sắc xé tan không gian làm cô giật mình ngẩng phắt đầu dậy. Nỗi sợ hãi làm cô rùng mình lạnh buốt sống lưng khi nghe thấy tiếng nổ thứ hai như sự lặp lại của tiếng nổ trước. Tiếng súng... một tín hiệu... Diana thả thân xuống, thúc ngựa đi ra, quên cả cảm nhận cái mệt mỏi ở chân tay. Cô đợi phát súng thứ ba... tín hiệu của một tai họa... .

Thời gian cứ trôi qua... rồi hai phát súng nổ liên tiếp nhau. Đầu gối cô run lên trước tín hiệu làm cô nhẹ cả người. Hai phát súng có nghĩa là con ngựa đực đã tách khỏi bầy ngựa cái. Diana phi về phía hướng tín hiệu vọng lại.

Cô là người cuối cùng đến hiện trường. Những con ngựa cái mệt mỏi đã bị tóm lại và buộc dây. Trông chúng thật đáng thương hại. Xương sườn nhô hẳn ra dưới lớp da. Nước không đủ uống làm chúng hoàn toàn kiệt sức. Guy và Diana lấy nước từ cái túi nước họ đem theo cho chúng uống để cho dịu cơn khát ban đầu. Diana dắt ngựa đến bên Holt. Nét mặt anh lộ vẻ mệt mỏi, nhưng kiên quyết lúc nhìn về hướng mà chắc con ngựa hoang đã biến đi.

- Chúng ta bắt được bầy ngựa cái rồi. - Cô khẽ nói. - Bây giờ quay trở về hay sao?

Anh từ từ quay về phía cô.

- Không, lũ ngựa cái mệt mỏi tới mức không thể đi thêm được lấy một bước. Phải cho chúng nghỉ, ăn, uống một ngày trước khi có thể dắt chúng đi được đến đâu đó.

- Thế còn con ngựa đực? - Diana đưa mắt về hướng Holt vừa dõi nhìn. Nhưng con ngựa trắng đã biến mất.

- Nó mệt mỏi. Nó chắc phải rất mệt. - Nhận xét sắc sảo thứ hai cho thấy anh nghi ngờ cái đánh giá ban đầu.

- Holt, xin anh hãy tha cho nó.

- Diana nói đúng đấy, Holt ạ. - Guy lặng nhìn người đàn ông cao ngồi trên yên ngựa, giọng thách thức. - Cha đã lấy lại được bầy ngựa cái. Như thế chưa đủ hay sao?

- Chưa - Holt sột ruột đáp lại. - Don... - anh quay sang anh chàng chăn ngựa vẫn đang cho lũ ngựa cái

ăn uống. - Vì nếu ra lệnh cho hai người này ở lại bên lũ ngựa cái thì chắc chỉ uổng phí thời gian thôi, nên anh phải đảm nhận nhiệm vụ này. Cứ nửa giờ một anh lại cho chúng nhé! Khoảng một giờ nữa chúng ta sẽ cùng đi về nguồn nước ở cách đây khoảng ba cây số. Anh cứ để chúng gặm cỏ và đợi chúng tôi. Trong thời gian ấy, chúng tôi tiếp tục săn tìm con ngựa hoang.

Holt phi đi, không đợi ai có lời phản đối. Guy lầu bầu chửi rủa nhảy lên yên ngựa lúc Diana đi theo cha mình. Khoảng ba cây số sau, Holt dừng lại trên một bãi đất nhô ra của một quả đồi nhỏ thấp. Lúc Diana và Guy đi đến, họ thấy con ngựa đực đứng nép trong bóng của một tảng đá lớn, cách họ khoảng cây số. Bộ lông trắng đầy bụi của nó hiện rõ trên nền hậu cảnh tối sẫm. Nó đang nghỉ cho lại sức và giờ mình thành một mục tiêu tuyệt vời. - Diana rất yên tâm vì nó đứng ngoài tầm súng.

- Cha thật không có ý định giết nó chứ? - Guy kêu lên.

- Cha vẫn thường nói vậy, nhưng con đã hy vọng rằng... .

- Anh tuyệt vọng, ngừng lời.

Holt làm ngơ lời thỉnh cầu phản đối.

- Guy, con phải đến như nó ra khỏi tảng đá, đuổi nó xuống lòng suối cạn khô dưới kia. Đây rõ ràng là một lối đường chạy trốn nên chắc chắn nó sẽ tự chạy về đó. Diana, cô có nhìn thấy nơi lòng suối cạn rẽ vào thung lũng không. Cô tới đợi ở đó, đứng giữa hai bụi cây. Cô chỉ được phép đi ra khỏi nơi ẩn nấp này khi con ngựa đực đã chạy qua. Cô đừng đi đến quá gần nó. Nó sẽ phải chạy trốn vào thung lũng nhỏ hơn sau quả đồi đằng kia. Tôi sẽ đợi nó ở đây.

Anh chẳng cần phải nói tại sao đợi nó ở đây. Từ ngọn đồi đó, anh có thể nổ súng về bất kỳ hướng nào con ngựa hoang lựa chọn để chạy. Diana cố không hình dung cảnh những gì xảy ra sau đó.

- Tôi sẽ không đi ra đó để giúp ông giết con ngựa hoang này. - Guy thốt lên. - Và cả Diana cũng sẽ từ chối. Không có chúng tôi, ông sẽ chẳng thành công đâu.

- Diana? - Holt ném về cô cái nhìn lạnh lùng. Cô lắc đầu không nói câu nào. - Tôi phải làm việc đó, Diana ạ. Thiếu tá biết thế và chính cô cũng biết thế.

- Đừng nghe lời ông ấy, Diana ạ. - Guy kêu lên. - Ông ấy không thể ép buộc được em, và chỉ một mình đơn độc ông ấy sẽ chẳng có cơ hội giết chết con ngựa này.

Diana bối rối nhìn hết người này sang người khác, hết nhìn người cha lại nhìn người con trai. Tình yêu của cô đối với Holt và nỗi lo sợ về tính mạng anh kéo cô đi về một hướng, trong khi lập luận của Guy và cảm giác chính cô ý thức được là săn đuổi con ngựa hoang này rất nguy hiểm lại đẩy cô đi về hướng ngược lại. Cô thấy Holt nắm chặt dây cương.

- Bây giờ cô phải quyết định, Diana ạ. - Anh nói, giọng thản nhiên.

- Cô ấy sẽ không giúp ông đâu. - Guy đắc thắng khẳng định. Nhưng Diana biết rằng anh đã nhầm. Cô kéo dây cương hướng con ngựa đi xuống dưới kia, để lại đằng sau tiếng kêu phẫn nộ của Guy. Cô không ngoái đầu nhìn lại. Lúc xuống được tới tận lòng thung lũng đầy đá sỏi, cô chẳng thể nhìn thấy con ngựa hoang được nữa mà chỉ thấy tảng đá che ánh mắt trời cho nó. Cô phi đi, không hề suy tính sẽ làm gì và sẽ xảy ra những chuyện gì.

Lúc nhìn thấy con ngựa hoang, nó vẫn còn đứng trong bóng, lặng nhìn về phía cô. Diana không dám tiến lại gần hơn. Con ngựa của cô sốt ruột dẫm chân bởi bị kéo căng dây cương. Con ngựa hoang ngẩng đầu, như thể thách thức Diana tiến lại gần. Giây lát sau nó rời bóng râm và đứng như Holt tiên đoán, nó nhằm hướng lòng suối cạn đi tới trong dáng đi kiểu pas chao đảo. Diana thả cương ngựa đi theo và thúc ngựa đi nhanh hơn khi khoảng cách giữa mình và con ngựa hoang cứ tăng dần thêm.

Chương kết

Con ngựa hoang trắng không bị mệt mỏi như Diana đã hy vọng. Nó giữ được tốc độ như vậy trên chặng đường dài suốt và buộc cô phải thúc ngựa phi để không bị mất hút nó. Nếu Guy không phi đuổi tiếp sức cho cô trong cái nóng bức này, con ngựa cô sẽ rất nhanh chóng bị mệt sức. Và còn rất xa mới tới được đỉnh đồi Holt đang đứng chờ.

Cô rời lòng suối cạn, ngược nhìn hàng cây nơi Guy chắc đang đứng chiếm lĩnh vị trí. Nhưng anh không có mặt ở đó. Bây giờ chỉ còn có một mình cô. Cô phải tự gánh vác lấy tất cả. Cô cố không nghĩ đến cơ bắp đau nhói, thúc ngựa phi để không làm khoảng cách giữa mình và con ngựa hoang cứ lớn ra mãi trên lòng suối cạn phẳng.

Ngọn đồi trở nên mỗi lúc một to lớn hơn trước mặt cô. Cô cố trí tập trung để ý tới con ngựa hoang chứ không nhìn theo cái phản chiếu chói chang của ánh mặt trời từ nòng một cây sủng dội lại. Con ngựa hoang tiến lại gần ngọn đồi. Cho tới lúc này nó chưa hề quyết định lựa chọn chạy vào thung lũng nhỏ hay thung lũng to và hiện ở trong tầm sủng. Bụng cô thót lại khi chờ đợi một tiếng nổ quật con ngựa hoang ngã xuống đất. Cô nhắm mắt lại, không muốn chứng kiến cảnh ấy... .

Đột nhiên con ngựa của cô nhảy sang bên và hơi chồm lên, Diana trượt xuống dưới, tay bám giữ lấy cái sườn yên ngựa, qua khe mắt nhìn thấy con hổ rừng hoang hốt chạy biến vào bụi cây. Cô không giữ được thăng bằng lúc con ngựa lại chồm nhảy ra phía trước trong cơn hoảng hốt và hất cô ra khỏi yên. Cô thấy đất cứ trượt ngược lại phía mình, cô dang tay ra để hạn chế tốc độ trượt xuống. Rồi cô cảm nhận sự va chạm mạnh và sau đó chẳng thấy gì nữa. Cô đắm chìm trong cái tối đen.

Lúc tỉnh lại, cô thấy mình nằm sấp. Một làn gió nóng thổi lướt trên tay cô. Có tiếng thở phì phì và cái gì đó ẩm ướt chạm vào da thịt cô. Mi mắt cô mấp máy. Một lớp màng trắng ở ngay trước mắt cô.

Cú sốc kéo cô trở lại với thực tại, khi nhận ra rằng con ngựa đực hoang đang đứng trước cô để xem xét kẻ truy đuổi nó trong tình trạng sa cơ lỡ thế. Bản năng khuyên bảo cô rằng đừng cử động gì. Nhưng nỗi sợ hãi thuần túy chính là cái làm cho cô như bị tê liệt.

Qua tấm màn mi mắt, cô thấy đầu con ngựa hoang trắng cứ lúc lắc, chân nó nện vó xuống nền đất đá chỉ cách cô có vài mét. Dường như nó đang thách thức kẻ thù của mình vào trận đấu, mồm nó đỏ ửng khi quay đầu về phía cô. Chòm lông trắng trên đầu buông phủ che kín gần nửa đôi mắt. Bộ lông trắng của nó bắn đất bụi và thấm đẫm mồ hôi nhưng tất cả đều không hề làm thay đổi được thực tế rằng nó là con vật rất cường tráng. Nhìn từ góc độ của Diana trông nó thật kinh khủng. Cô đã chứng kiến bộ răng trắng ngà và vó móng rắn như sắt thép này có thể tác oai tác quái đến mức nào. Mồ hôi lạnh buốt toát ra đầm người cô.

Đột nhiên có tiếng súng vang lên. Bụi cuốn mù ở phía bên phải con ngựa. Phát súng từ phía ngọn đồi vọng lại nơi Holt đang đứng đợi. Con ngựa ngẩng đầu, nhưng không chạy trốn ngay. Viên đạn thứ hai đập xuống đất sát gần hơn. Nó tung hai chân sau rồi chồm lên bỏ chạy cùng với viên đạn thứ ba xém bờm lưng cổ nó, để lại đấy một vệt đỏ tươi. Diana nghe thấy tiếng gầm giận dữ và đau đớn của nó trước khi nó phi biến đi.

Cái tê liệt vì hoảng sợ giảm dần. Cô bắt đầu run rẩy khắp người khi nguy hiểm cứ mỗi lúc một ra xa hơn. Cô thở hổn hển, và dần dần sức lực trở lại những cơ bắp mỗi nhử đến vô tri giác của cô. Cô đã gượng dậy quỳ trên gối, vuốt lại tóc che mặt và chờ đợi cho tới khi cái hồi hộp và run rẩy trong cơ thể mình lắng xuống.

Một con ngựa phi lại. Diana quay người thấy Holt nhảy phắt xuống tay vẫn cầm súng trước khi con ngựa kịp dừng lại. Cô gắng gượng đứng dậy, nhưng trước khi có thể đi được một bước về phía anh, anh đã ở bên cô, ôm choàng lấy cô, và cô cảm nhận được cả cái kim loại cứng của vũ khí ở sau lưng.

- Em có bị sao không? - câu hỏi đầy sợ hãi, nửa ghen ngào của anh là câu hay nhất, đẹp nhất Diana đã từng nghe. Cô bám chặt lấy anh và cái run rẩy trong cơ thể cô dịu hẳn đi. Anh vội gạt tóc xoa trên mặt cô, nhìn cô dò xét.

- Không, em không bị sao cả. - Cô thì thầm. Đôi mắt ngời ánh bạc lấp lánh của anh dường như đâm xuyên cơ thể cô.

- Em không bao giờ được phép làm như vậy nữa nhé! - Anh thốt lên. - Anh đã tưởng... - Anh không nói hết câu. Vì điều đó cũng chẳng cần thiết vì Diana đã hình dung mình cũng sẽ chết như Rube. - Trời ơi, chuyện gì đã xảy ra vậy? - Holt hỏi.

- Một chú thỏ rừng đã làm con ngựa của em giật mình hốt hoảng hất em ra khỏi yên. Có lẽ em đã nằm ngất đi vài phút, và lúc đó em tỉnh lại, con ngựa hoang kia đã ở đấy... Diana nhắm nghiền mắt, không muốn nhớ lại nỗi sợ hãi đã làm cô bị tê liệt cả người.

Anh hôn cô đắm đuối, âu yếm, thật lạ kỳ làm sao. Cô cảm thấy rã rời và được ôm ấp. Cô cảm thấy yên ổn nhưng bị đe dọa, và cô phản ứng lại tất cả những cảm giác ấy bằng sự nồng nàn tương tự của mình. Cách đây vài phút cô đã đứng bên bờ vực của cái chết, đã thấy đáng dấp lười hái của tử thần và nếu thế sẽ chẳng bao giờ còn được tận hưởng vòng tay anh nữa. Cô muốn khắc nhập cảm giác này để cơ thể cô vĩnh viễn nhớ đến nó. Họ ôm chặt lấy nhau, quên cả thời gian và không gian mà nỗi khoảnh khắc này của chúng quý báu hơn cái khoảnh khắc đã qua, khi làn môi Holt để lại những dấu vết nóng lửa trên gương mặt cô và ở cổ cô.

- Con ngựa hoang không làm em bị thương là điều kỳ diệu. - Rồi Holt thì thầm, ôm chặt đầu cô vào ngực mình và xoa cằm vào thái dương cô.

- Em nghĩ nó không biết rằng em hãy còn sống. - Cô ôm choàng lấy anh chặt hơn, mắt nhắm nghiền.

- Rất may em còn đủ tỉnh táo để không cử động gì. - Cô cảm thấy như anh đang cười nhếch mép trên đầu cô.

- Tỉnh táo ư? - Cô cười. - Em như bị hóa đá.

- Có chắc chắn em không bị thương gì ở đâu không? - anh đẩy người cô ra một chút và lo lắng nhìn cô.

- Em nghĩ rằng không. - Diana sờ nắn đầu, nhưng không phát hiện ra nơi bị đau, sưng tấy hay chảy máu.

- Ít ra em cũng không truy đuổi con ngựa hoang này được nữa. Em không được phép liều lĩnh.

- Thế còn anh? Anh tiếp tục truy đuổi nó à?

- Chứ sao?

- Ai sẽ giúp anh?

- Don vẫn còn ở đây. - Anh nhắc cô và cả hai đều nghĩ đến sự nổi loạn của Guy. - Đi thôi em, anh đưa em về bãi trại.

- Con ngựa của em đâu rồi? - Diana nhìn quanh tìm kiếm - nhưng tầm nhìn của cô bị những tảng đá hạn chế.

- Chắc nó đã tự chạy về nhà rồi... - Holt ngừng lời lúc tiếng chân ngựa hối hả vọng lại gần. Cả hai cùng quay người và nhìn Guy phi lại, tay cầm cả dây cương dắt theo con ngựa của Diana. Tay Holt vẫn đặt trên vai Diana dù lúc này hai người đã đứng hơi cách nhau.

Guy ghìm cương ngựa.

- Tôi nghe thấy có tiếng súng và không biết có chuyện gì... - anh không nói hết câu và hỏi. - Xảy ra chuyện gì vậy Diana? Anh tìm thấy con ngựa của em ở đằng kia.

- Nó bị con thỏ rừng làm cho sợ hãi và hất tôi ngã xuống!

- Chỉ chút nữa thôi cô ấy đã thành nạn nhân của con ngựa hoang quý báu của con đấy. - Holt thốt lên.

- Cha anh đã bắn đuổi nó đi. - Diana vội tiếp lời khi thấy mặt Guy tái nhợt.

- Em có làm sao không? - anh hỏi.

- Vì thế mà lo lắng thì bây giờ đã hơi quá muộn rồi. - Holt nói. - Khi cô ấy cần sự giúp đỡ của con thì con chẳng có mặt.

- Tôi chẳng hề bị xây xát gì. - Cô quả quyết với Guy. - Cùng lắm chỉ vài vết bầm tím.

- Thực ra đã có lần nào ông nghĩ rằng cô ấy sẽ chẳng gặp phải nguy hiểm gì nếu như ngay từ đầu ông đã để cho con ngựa hoang kia được yên chưa? - Guy tức mình hỏi.

- Có, cha cũng đã có nghĩ. - Holt nắm lấy cùi tay Diana dặt lại bên con ngựa của mình mà Guy vẫn cầm chặt dây cương trong tay. Sau khi giúp cô ngồi lên yên, anh lấy dậu cương từ tay Guy trao lại cho cô, rồi đi về bên ngựa mình.

- Tôi cho rằng bây giờ ông sẽ đuổi theo con ngựa hoang. - Guy tức giận nói.

Trước khi trả lời, Holt tung người nhảy lên yên ngựa và đi lại phía hai người.

- Không. Ngày mai sẽ tiếp tục. Bây giờ chúng ta hãy trở về bãi trại.

Anh thúc ngựa đi nhanh và những người khác đi theo.

- Holt, ông không cần phải giết chết nó. - Guy tiến đến đi bên cạnh cha mình.

- Chúng ta đã nói chuyện với nhau quá nhiều về đề tài này rồi Guy.

- Ông có thể bắt sống nó và nếu nó không chịu thuần dưỡng, ông có thể đem nó đi thả cách đây thật xa.

- Như thế cha sẽ không giải quyết được vấn đề mà chỉ đặt nó ở trước ngưỡng cửa của người khác. - Holt chấm dứt cuộc nói chuyện.

- Ông ấy tin rằng làm như vậy là đúng, Guy ạ. Anh không thể lay chuyển được đâu.

- Còn em thì sao? - Anh giận dữ nhìn cô. - Em cũng tin rằng ông ta hành động như thế là đúng hay sao?

- Chẳng lẽ lúc nào cũng phải đứng về một phe à? - Cô đáp lại, né tránh.
- Em thừa hiểu ý anh muốn nói tại sao em lại tiếp tay cho ông ấy. Tại sao em truy đuổi con ngựa hoang này? Nếu em không hành động vậy, ông ta sẽ bị bó tay. Tại sao em không ở lại bên anh?
- Chuyện ấy thì có gì quan trọng nào?
- Tất nhiên rồi! Hơn nữa... một khi đã nói ra, anh phải hỏi cho rõ em có thể giải thích được cho anh nghe vì sao em bầu víu vào ông ta như một cây tầm gửi vậy lúc anh phóng ngựa đến đây?
- Vì tôi đã suýt chết trước đó 5'. - Cô bực tức bào chữa. - Chẳng nhẽ anh cho rằng tôi chỉ cần lắc đầu vài cái là khỏi hết hay sao?
- Chứ không phải còn hơn thế nữa à? - Anh hỏi với giọng châm biếm, nghi ngờ. - Một khi đã bị sốc, tại sao em chẳng để cho anh an ủi động viên em. Em biết anh yêu em như thế nào rồi đấy. Nhưng không đâu... em phải ngã nhào vào vòng tay ông ta. Tại sao?
- Anh không có quyền hỏi cung tôi. - Diana cảnh cáo anh. - Guy tóm dây cương con ngựa của cô buộc nó phải đứng lại.
- Tôi muốn biết chuyện gì xảy ra ở đây? Thời gian vừa qua cứ lần nào tôi đã động đến tên ông ta là cô lại bảo vệ cho hắn, trả lời tôi rất lảng tránh và điều đó cho tôi cái quyền hỏi cô xem cô đang đứng ở đâu?
- Anh buông ngay con ngựa tôi ra. - Cô ra lệnh và liếc nhìn Holt nãy giờ không để ý rằng đã bỏ cách họ.
- Trước tiên tôi muốn biết rõ sự thật. Cô đứng về phe nào, phe tôi hay phe hắn?
- Ở phe cha anh! - Cô hét. Thái độ gia trưởng của Guy làm cô không thể chịu đựng được nữa sau tất cả những gì đã trải qua. - Tôi yêu anh ấy!

Guy co rúm người như thể vừa bị cô đánh, mặt tái nhợt dưới ánh mặt trời vàng ruộm.

- Cô nói dối!

Diana hồi hận ngay lập tức về cơn thịnh nộ của mình. Cô biết rất rõ những gì anh cảm nhận lúc này. Tại sao cô đã không làm cho anh hiểu ra sự thật một cách dễ dàng chấp nhận được hơn, với sự thông cảm vốn lúc đầu đã đưa cô lâm vào tình trạng khó xử này? Cô thở dài.

- Xin lỗi Guy. Tôi không muốn làm đau anh.

- Cô nói dối. - Anh nhắc lại, không thêm đề ý gì đến lời xin lỗi của cô. - Cô không thể yêu hắn được. Trời ơi, chắc là cha tôi... Cô không thể... - anh gần như chết nghẹn trong cơn thịnh nộ. Nước mắt tuôn dài trên gò má.

- Anh tưởng tôi không biết điều đó hay sao? Anh tưởng tôi không muốn thay đổi nó nếu như có thể làm được hay sao? - Giọng Diana run rẩy vì tuyệt vọng. Tôi hoàn toàn không chủ định yêu Holt.

- Tôi không tin cô. - Anh kêu lên, mặt méo xệch. - Không thể như thế được. Cô vẫn luôn căm thù hắn cơ mà. Kể cả Thiếu tá... anh ngừng lời, lặng nhìn cô. Thiếu tá! - Anh nhắc lại. - Đúng rồi. Đúng thế phải không? Em nói ra điều ấy chỉ vì Thiếu tá muốn em lấy Holt. Ông ấy vẫn luôn đối xử với hắn như đối với con trai của mình. Có phải thế không?

- Không. Những mong muốn của Thiếu tá chẳng liên quan gì đến tình cảm của tôi. Lần này thì không phải thế!

- Cô nói dối! - Sự thật đau đớn tới mức Guy không đủ can đảm để nhìn thẳng vào mắt cô.

- Tôi rất muốn vì anh mà nói dối một cách chân thật.

Anh còn im lặng nhìn cô trong giây phút rồi buông rơi dây cương thúc ngựa phi qua thung lũng lệch góc với hướng Holt vừa đi.

Holt ghìm ngựa để đợi Diana.

- Guy đâu rồi? - Anh hỏi lúc cô đuổi kịp anh.

- Em... - Diana ngập ngừng. Cô không biết có nên kể ra cho anh hay không. Em nghĩ anh ấy muốn được ở một mình trong chốc lát. Cô cảm nhận thấy ánh mắt dò xét của anh, nhưng anh không hỏi gì thêm.

Trên bãi trại, hoàng hôn tím đỏ thẩm dần sang màu tối của đêm. Guy vẫn chưa quay về bãi trại. Holt ngồi bên đồng lửa, dường như không bận tâm về sự vắng mặt của cậu con trai mình. Nhưng Diana thấy ánh mắt anh lục tìm cội nguồn của mọi tiếng động vang lại từ bóng tối. Don thẳng người nhìn quanh, nói:

- Có lẽ ta nên đi tìm nó. Có thể nó bị thương đấy!

- Trong bóng tối, chúng ta sẽ không tìm thấy nó. - Holt không ngẩng đầu lên. - Nó đem theo súng. Nếu gặp phải vấn đề gì, chắc chắn đã làm tín hiệu cho chúng ta. Có lẽ nó đã tiếp tục truy lùng con ngựa hoang và vì thế đi cách xa bãi trại của chúng ta hơn dự định ban đầu. Tôi cho rằng nó đã ngủ đêm lại ở nơi nào đó. Nó đã lớn đủ mức tự chăm lo được cho mình. Nếu đến sáng mai nó vẫn chưa về, chúng ta sẽ đi tìm nó.

- Vâng, chắc như thế hay hơn. - Don thở dài công nhận. - Khoảng cách có thể làm cho người ta nhầm lẫn ở vùng này. Có lẽ đến lúc mặt trời lặn nó mới để ý thấy rằng không thể trở lại kịp bãi trại của chúng ta nữa.

- Thực ra bây giờ chúng ta chẳng thể làm được việc gì khác, cho nên đi ngủ thôi.

- Vâng. - Don đi về phía chăn đệm của mình.

Cũng như Holt, Diana ngồi trên tấm đệm trải làm giường ngủ. Nhưng cô không có ý nằm xuống. Cô biết không thể ngủ được và cũng không thể nằm xuống giả vờ ngủ. Thay vào đó, cô đứng dậy, chắt thêm củi khô vào đồng lửa, và đứng sát bên đồng lửa. Nhưng cái nóng ấm rõ ràng quá yếu ớt đó không xua đuổi được nỗi sợ hãi trong cô. - Cô rùng mình.

- Em lạnh à? - Holt đi lại, trùm cái chăn khoác lên vai cô.

- Em sợ. - Diana thì thầm.

Bàn tay anh ở lại trên vai cô, dịu dàng vuốt ve, xoa bóp nó. Don nằm ở phía bên kia đồng lửa, ý tứ quay lưng về phía họ. Diana thấy khoan khoái dưới sự âu yếm, an ủi của anh. Cô ngả người tựa hẳn vào anh và lại rùng mình lúc anh ôm chặt lấy cô.

- Chúng ta ngồi xuống đi. - Anh kéo cô ngồi xuống đất, bên cạnh đồng lửa, dùng một cái yên ngựa làm tựa lưng và vòng tay ôm chặt lấy cô, để cô ngồi bên cạnh, đầu ngả vào vai anh... một tư thế thoải mái và quen thuộc.

- Chiều nay kinh khủng quá.

Cô hơi ngẩng đầu lên, nhìn anh.

- Anh sợ à?

Mắt anh nheo lại, cơ hàm anh gân lên, nhưng rồi anh mỉm cười.

- Em còn lạ gì điều ấy. - Anh thì thầm.

Diana không rút ra được những quyết định logic từ câu trả lời của anh. Cô không thể - chưa thể- làm vậy được. Cô chỉ đợi cho tới khi nhịp đập rộn rã của con tim bình thường trở lại, hướng ánh mắt khỏi gương mặt hấp dẫn đến nhường ấy của anh và nhìn lên bầu trời đêm. Sao lung linh trong đêm sa mạc núi đá lạnh.

- Theo anh, anh ta đang ở đâu?

Holt không cần phải hỏi cô muốn ám chỉ ai.

- Ở nơi nào đó ngoài kia. Có lẽ nó đang khóc nhè.

- Khóc nhè? - Diana thấy sự lựa chọn từ ngữ này hơi lạ kỳ.

- Đúng thế, nó khóc nhè. - Anh gạt tóc trên trán cô. - Nó luôn khóc nhè những khi em không chiều theo ý nó. Rồi nó ngồi lặng hàng giờ liền trong phòng hay nằm bệt trên đất cỏ khô. Và khi vượt qua được cơn giận dữ rồi, nó lại xuất hiện.

- Hôm nay nó tức giận vì em đã tìm cách giúp anh lúc truy lùng con ngựa hoang.

- Đúng, một phần bởi như thế. - Cô công nhận và ngồi thẳng dậy để nhìn thẳng vào mắt anh. - Holt ạ, em chỉ quan hệ với Guy có một lần. Em biết anh nghĩ rằng chuyện đó có tái diễn, nhưng thật ra chỉ một lần duy nhất ấy!

- Thôi, Diana ạ... - anh bối rối nhăn trán. - Việc ấy thuộc về quá khứ và chúng ta nên quên nó đi.

- Không, em thấy đúng hơn là anh hiểu tất cả, chứ đừng suy tưởng ra. - Cô vội nói tiếp trước khi bị anh ngắt lời. - Khi trở về điền trang, em biết rằng những tin đồn đại bản thủ về vụ ly hôn của em lan truyền tới tận đây. Em cứ tưởng trốn thoát được tất cả, nhưng thật ra không phải vậy. Em có cảm giác tất cả mọi người đều nhìn em như một con... và rồi có Guy. Anh ấy luôn đáng yêu và thông cảm, tốt bụng và dễ mến.

- Em còn nhớ đã đối xử với anh ấy không hay như thế nào chẳng qua chỉ vì thù ghét anh. Đó là những kỷ niệm chẳng đẹp để gì cho cam. Nhưng anh ấy nói với em là người đàn bà đẹp nhất anh ấy từng quen biết trên thế gian này. Em đang cần đến cái đó. Em khao khát đến vô cùng được mọi người phần nào công nhận và em cố bù đắp lại những gì em đã làm đối với anh ấy. Nhưng sau đó khi anh ấy thổ lộ tình yêu đối với em và muốn hai người sống với nhau, em nhận ra mình đã phạm phải sai lầm lớn như thế nào. Em không yêu Guy, nhưng anh ta vẫn quả quyết vẫn ngoan cố rằng em đáp lại những tình cảm của anh ấy! Thậm chí đến chiều nay anh ấy cũng vẫn không chịu tin em.

- Vậy hai người cãi nhau là vì thế?

Cô không trả lời ngay mà ép vào sát người anh.

- Em đã nói với Guy rằng em yêu anh.

Im lặng như tờ trong chốc lát.

- Vậy em có yêu anh thật không?

- Em yêu anh. - Giọng cô rất quả quyết.

- Guy không tin em sao?

- Không. Anh ta cho rằng em nói dối và chỉ làm vậy để cho Thiếu tá vui lòng. Nhưng đâu có phải như thế, anh Holt ạ. Lần đầu tiên trong đời em hoàn toàn mặc kệ Thiếu tá muốn gì và việc ấy có làm ông thấy hạnh phúc hay không. Em chỉ biết rằng em yêu anh... - Diana ngập ngừng. - Tất nhiên em cũng ý thức được rằng anh chỉ có những mối quan tâm về tình dục đối với em và em đã... .

Ngón tay anh vùi sâu vào tóc cô. Anh tóm tóc cô và làm cô đau điếng và buộc phải nhìn thẳng vào mắt anh.

- Anh muốn có em về phương diện tình dục cũng như về mọi phương diện khác. - Anh thì thâm và đôi mắt xám của anh trượt trên gương mặt bối rối của cô. - Chúa trời biết rằng anh đã cố gắng để cảm thụ em. Thậm chí anh còn tìm cách giả vờ có sự đam mê mà anh thực sự có để trả thù em về tất cả những gì em đã làm.

Cô thốt lên tiếng kêu khe khẽ vui mừng làm cô tưởng nghẹt thở trước khi đôi môi anh làm cô nín bật. Nhận thức về tình yêu làm họ hòa nhập với nhau trong khoái cảm họ chưa hề biết đến. Và khi nụ hôn kết thúc, ngón tay Holt vẽ lại những đường nét của gương mặt cô, trong người cô dậy lên sự hài lòng vô bờ bến.

- Chúng ta sẽ cưới nhau, Diana ạ! - Anh nói, giọng khàn hản đi. - Lúc trở về đến nhà, chúng ta sẽ xin phép Thiếu tá cho phép kết hôn và sau đó chúng ta sẽ tổ chức lễ cưới với đầy đủ nghi lễ nhưng thầm lặng.

- Vâng. - cô hôn lên lớp da chai sạn vì công việc của bàn tay anh.

- Tất nhiên người ta rồi cũng sẽ đồn đại về khối chuyện và sẽ kháo nhau rằng anh lấy em chỉ vì muốn chiếm đoạt điền trang này... vì gia tài của em.

- Nhưng đúng thế, phải không anh? - cô đùa bỡn, nhưng thở dài, hạnh phúc tràn trề. - Em mặc kệ họ muốn nói gì thì nói. Em chẳng hề quan tâm tới người này hay người kia nói cái gì... - nhưng khi ấy cô nhận ra ngay rằng không đúng thế. - và chúng ta phải làm gì với Guy? - Anh nhún vai .

- Chúng ta chẳng thể làm được gì nhiều. Tự nó phải quyết định cư xử như thế nào.

- Holt, xin anh hãy quên con ngựa hoang đi. Chúng ta đã lấy lại được lũ ngựa cái rồi. Anh hãy để cho con ngựa hoang này thoát.

- Em biết rằng không thể như thế được. - anh sốt ruột đáp lại. - Nếu ngày mai anh tha nó thì tuần tới anh sẽ lại săn đuổi nó.

- Nhưng anh không cần thiết phải giết chết nó. Vì Guy, anh có thể bắt sống nó, rồi đưa nó đến một nơi nào đó khác trên đất nước này và thả nó ra không?

- Làm thế, vấn đề vẫn chưa... .

- Em biết làm như vậy chưa giải quyết được vấn đề. - Cô ngắt lời anh. - Nhưng anh không hiểu hay sao. Đó sẽ là một cử chỉ. Guy sẽ biết rằng vì anh ấy mà anh đã tha mạng sống cho con ngựa đực này. Tất nhiên nó sẽ không làm tốt lại được tất cả... nhưng cũng có ý nghĩa nhất định đối với anh ấy. Chẳng nhẽ như vậy là đòi hỏi quá nhiều hay sao?

- Không. - Holt thở hắt ra, nói rất chậm. - Không, như thế không phải là đòi hỏi quá nhiều.

- Vậy anh sẽ làm vậy chứ?

Anh gật đầu.

- Cảm ơn anh. Cô hôn tay anh và cài ngón tay mình vào ngón tay anh.

- Anh chỉ hy vọng cả Guy cũng sẽ cảm ơn anh về việc ấy.

- Chắc chắn rồi. - Nhưng trong thâm tâm, cô không lạc quan như vẻ bề ngoài. Món quà Holt sẽ tặng cho con trai sẽ chẳng bao giờ đủ để bù đắp lại nỗi đau khổ với Guy bởi tình yêu giữa cha mình và Diana. Điều ấy cả hai đều biết rõ.

Holt ôm chặt lấy cô và trong khoảnh khắc, Diana buông thả mình trôi nổi, xô dồn trong niềm hạnh phúc của tình yêu được đáp lại. Rồi chẳng bao lâu nữa, ngày mai và các vấn đề của nó sẽ trút xuống đầu họ những cơn bão tố không thể lường trước được. Nhưng bây giờ, ít ra họ có thể cùng nhau nhìn thẳng và đối đầu với khó khăn. Cô tựa đầu vào vai anh, mắt nhắm nghiền.

Đồng lửa bắt đầu chập chờn rồi tắt hẳn. Chỉ còn khối tro hồng lấp lánh bắt sáng vào màn đêm lúc Diana bị đánh thức bởi tiếng động khe khẽ như bước đi rón rén của ai đó. Cô mở bừng mắt và cùng lúc ấy, cả những tia sáng yếu ớt cũng bị che lấp bởi một thân hình to lớn tối sẫm. Cánh tay ngang hông cô ôm lấy cô chặt hơn để nhắc nhở cô.

Hơi thở đều đều của Holt chẳng hề tăng. - cả anh cũng đã nghe thấy tiếng động và anh ra hiệu cho cô không nên cử động gì.

Guy đi lại phía hai người, lặng nhìn họ. Bầu không khí tưởng phát điện lách tách vì căng thẳng. Giận dữ, căm thù, ghen tuông. - Tất cả những thứ đó sôi sùng sục trong những dòng chảy vô hình.

Giây khắc trở nên dài lâu vô tận khi anh cứ đứng bất động trước họ và Diana tự hỏi chẳng biết anh có thể nghe thấy cả tiếng động hồi hả của con tim cô không.

- Con đã về rồi đấy à? - Giọng nói của Holt run run trong bầu không khí căng thẳng ấy!

- Vàng. Guy thốt lên.

- Diana đang ngủ.

- Tôi đã thấy điều đó. - Giọng nói mỉa mai của Guy làm Diana co rúm người lại.

- Giờ con cũng nên đi ngủ đi. - Holt thản nhiên khuyên. - Ngày mai chúng ta sẽ bắt sống con ngựa hoang. Sắp đến lúc rồi. - Anh hơi nhấn mạnh từ 'bắt sống'.

Anh hơi chờ đợi câu trả lời trong mấy phút liền. Rồi Guy đi về chỗ ngủ của mình. Một con đom đóm lập lờ bay ngang qua vòm trời, biến mất trong màn đêm xa xa. Lũ ngựa dậm chân trên cỏ, khe khẽ thở. Diana còn nằm chong mắt rất lâu, lắng nghe những tiếng động an ủi của đêm, lo lắng chờ đợi ngày mai vì cô biết rằng chưa phải mọi cái đã đi qua.

- Tối như thế mà cậu cũng mò được tới đây - Don nói lúc Guy lại bên đồng lửa rót lấy cho mình cốc cafe - mắt cậu phải tinh như mắt mèo .

Guy đáp lại bằng câu trả lời chẳng ai hiểu nổi và nhấp ngụm cafe nóng . Hình như cơn thịnh nộ đã hằn in vĩnh viễn trên nét mặt anh . Anh tránh không nhìn Diana & Holt , và với sự im lặng bướng bỉnh của mình cho họ hiểu rằng chẳng có được gì được tha thứ & bị quên đi cả .

Mặt trời hiện dần lên ở chân trời phía đông, một quả cầu vàng cứ sáng dần hơn nhưng chưa làm chói lòa . Diana lật mặt những cái bánh nướng và tự hỏi, liệu ngoài Don ra còn có ai muốn ăn sáng nữa hay không .

Một con ngựa cái bị buộc vào ngọn cây khe khẽ hí .

Holt quay sang Don hỏi .

- Sáng nay anh đã cho ngựa ăn uống chưa ?

- Mấy con ngựa cái thì chưa, nhưng còn những con ngựa chúng ta cưỡi thì đã ăn rồi . Chúng cũng đã được thắng yên cương .

Holt dứt cái máy cạo râu vào túi, lau bọt xà phòng cạo râu trên mặt . Anh nhìn về phía buộc mấy con ngựa để cưỡi .

- Don, anh đưa súng cho Diana . Có thể cô ấy sẽ cần đến súng vì ở lại đây canh gác ngựa .

Don gật đầu đứng dậy .

- Sau khi ăn sáng xong anh lấy súng đưa cho tôi cũng được . - Diana nói và đưa cho anh cái đĩa bánh nướng bốc hơi nghi ngút . Rồi cô đổ thêm bột ướt vào chảo nóng - Anh muốn ăn mấy cái bánh hả Guy

?

Anh mắt cô gặp phải đôi mắt xanh giá băng . Bằng động tác mạnh mẽ, anh hất cả phần còn lại của cốc cafe vào đồng lửa .

- Tôi chẳng thèm ăn bánh của cô .

- Guy, thế là đủ rồi đấy - mệnh lệnh khê khàng của Holt làm chàng trai trẻ quay phắt lại .

- Ông .. còn ông nữa - Dường như Guy không tìm được đủ lời nói để diễn tả lòng căm thù của mình .

Con ngựa cái thứ hai khe khẽ hí . Rồi vang lên tiếng chân ngựa và tiếng hí lạnh lót .

- Trời đất ơi ! - Don thét lên . Diana quay người nhìn thấy con ngựa trắng đang chao đảo phi xuống sườn núi tiến vào thung lũng đến bãi cỏ nơi mấy con ngựa cái đang đứng .

- Nó muốn dành lại bầy ngựa cái - Don thốt lên & anh chưa nói hết câu, con ngựa đực hoang dã đã ở bên cạnh con ngựa cái đầu tiên , cố thức đẩy nó chạy về hướng từ đó nó vừa phi lại Sợi dây buộc con ngựa căng ra lúc nó định tuân theo lệnh của con ngựa trắng lúc này đã trở thành chủ của nó .

- Răng nó có thể dễ dàng cắn đứt dây thừng .

- Nó chẳng phải con ngựa thần nên không thể biết được điều đó - Holt đáp lại và đi về phía mấy con ngựa cười đã được thắng yên cương . Chúng đang hoảng sợ đi lại lộn xộn, cảm nhận được sự có mặt của con ngựa hoang đã xâm nhập vào thung lũng và do đó quên mất cả những kỷ sĩ .

- Guy, đưa súng cho tôi - Don chỉ về phía khẩu súng trường để cạnh chỗ Guy nằm - từ đây tôi có thể ngắm bắn rất tốt .

Diana vội liếc nhìn Holt . Hình như anh ngập ngừng . Rồi cô nhìn Guy . Anh đang ngắm con ngựa hoang như thể bị thôi miên và tiếng gọi của Don đưa anh trở về với thực tại . Anh cụp mắt xuống, đứng im ở một chỗ & chờ đợi phản ứng của cha mình .

- Chúng ta sẽ không bắn, mà tìm cách bắt sống nó - Holt nói .

- Cái gì ? - Don quay người, bối rối lặng nhìn anh . Holt đứng bên cái cọc buộc lũ ngựa . Anh cởi dây dắt con ngựa của mình ra . Quyết định thoả hiệp của anh làm Don vô cùng sửng sốt, nhưng chẳng hề làm giảm cơn giận dữ của Guy .

Nhưng tôi tưởng anh định .. - Don định hỏi lại lúc từ từ đi tới chỗ con ngựa của anh cũng đã được thắng yên cương .

- Thực ra chúng ta không định dùng lũ ngựa cái làm mồi nhử - Holt nhảy lên lưng ngựa - Nhưng bây

giờ tự chúng lại làm mỗi như con ngựa trắng . Đây là một cơ hội rất tốt cho chúng ta để bắt sống nó .

Một tiếng thét tức giận dội lại từ các vách bên của thung lũng . Diana quay người nhìn thấy con ngựa hoang dùng cả hai chân đạp đẩy con ngựa cái bị buộc chặt . Móng nó trượt sát qua lúc con ngựa cái hoảng sợ nhảy sang bên, cố gắng đến tuyệt v.v.ng giằng đứt dây . Cái dây thừng vướng vào chân sau của nó làm nó ngã nhào .

Con ngựa trắng thúc nó . Nhưng nó không thể nào đứng dậy được nữa vì chân bị dây thừng vướng vào chẳng khác gì bị trói buộc . Với một tiếng gầm tức giận & hoang dại , con ngựa hoang tiến lại gần con ngựa cái thứ hai, thúc nó phi đi, nhưng cũng chỉ đi được đoạn bằng độ dài của dây thừng buộc chặt vào cột . Trong khi ấy tiếng động đã làm cho tất cả những con vật hoảng hốt . Holt đứng ở rìa khu họ ngựa trại đợi Don đang vất vả lắm mới nhảy được lên con ngựa của mình . Holt tháo cuộn dây thừng treo một bên yên ngựa, rũ lắc nó lỏng ra .

- Con đi cùng không ? - anh hỏi Guy .

Sau lúc lâu im lặng băng giá mới có câu trả lời thản nhiên .

- Nhưng ông có cần tôi đâu .. ông có cần đâu .

- Con là con trai của cha . Cha vẫn luôn luôn cần con . - Holt ngoảnh lại nhìn qua vai xem vì sao Don bị chậm trễ vậy & không cố ý định làm lay chuyển Guy nữa .

Diana rất muốn chửi thẳng vào mặt chàng trai trẻ . Cô tin chắc rằng chỉ 2 người thôi không thể bắt sống được con ngựa trắng . Họ cần sự giúp đỡ của người thứ ba . Nhưng cô cũng biết Guy chẳng thèm nghe lập luận của cô nữa . Thuở ấy đã qua rồi . Chỉ còn phương pháp lựa chọn duy nhất .

- Tôi đi cùng - Cô đi về nơi buộc ngựa .

- Không ! - Cô đứng ngay lại khi nghe thấy Holt bức tức phản đối . Bằng giọng nhẹ nhàng hơn, anh tiếp lời - Đừng thế em . anh không muốn em dẫn thân vào nguy hiểm .

Cô không nói được câu trả lời, dù rằng nó đã ở tận đầu lưỡi cô, vì chợt nhớ ra rằng đã từ nhiều năm nay cô chẳng sử dụng quăng dây . Sự vụng về của cô có khi còn cản trở, chứ không giúp được ích gì cho họ . Cô quay người đi trở lại, không nói câu nào nữa .

Rồi Don cũng trèo được lên lưng ngựa & hướng con ngựa đang hốt hoảng định tìm đường trốn chạy đi về phía Holt . Anh cũng tháo lỏng dây thừng . Cái nghi ngại của anh biến mất . Bây giờ anh tập trung toàn bộ trí lực vào nhiệm vụ ở phía trước .

- Chúng ta phải làm thế nào bây giờ ? - anh hỏi .

- Con ngựa đực trắng này sẽ quyết định việc ấy . Có lẽ nó sẽ tấn công một trong 2 người chúng ta khi

chúng ta phi về phía nó . Nếu nó tấn công tôi thì anh quăng dây trước, sau đó đến lượt tôi . Chúng ta sẽ cố giữ nó ở giữa mình . Nhưng anh chớ quăng lệch đấy nhé . Anh sẵn sàng chưa ? - Don gật đầu, kéo cái mũ sụp xuống che trán & nhấp nhòm trên yên ngựa để kiểm tra xem dây buộc đã chặt chưa - Chúng ta phải đi cách nhau một quãng khá xa để cho con ngựa hoang này phải lựa chọn một trong 2 chúng ta - Holt tiếp lời .

Vừa được nói lỏng cương, cả hai con ngựa phóng vút đi . Cảnh tượng hỗn loạn trên bãi cỏ giữa sa mạc . Con thính nộ của con ngựa trắng đang cố gắng một cách vô ích thúc đẩy bầy ngựa cái chạy đi làm Diana run rẩy khắp người . Cô ném về Guy cái nhìn tuyệt vọng . Anh đứng chỉ cách cô có mấy mét, quan sát hoàn cảnh xảy ra, nét mặt chẳng hề để lộ cảm xúc gì .

Khoảng cách giữa hai kị sĩ cứ lớn dần ra lúc họ tiến lại gần bãi cỏ . Họ muốn tránh trong giây khắc quyết định bị vướng vào dây buộc lũ ngựa cái . Con ngựa trắng nhìn thấy họ phi lại . Nó giận dữ rũ cái bờm dài . Diana nín thở vì biết rằng bất cứ lúc nào nó cũng có thể tấn công một trong 2 kẻ thù của mình .

Tiếng thét hiệu chiến của nó làm thần kinh cô căng thẳng cao độ . Con ngựa hoang tấn công và con tim cô tưởng như ngừng đập khi trước đôi mắt tinh thần của cô lại sống dậy bức ảnh Rube bị những cái vó móng ấy dẫm đạp . Con ngựa trắng phi nhanh như một tia chớp về phía Don .

Qua khe mắt, cô thấy cuộn dây thừng của Holt bay trong không trung . Anh nhắm rất tốt . Cái thòng lọng trông quanh cái cổ trắng . Holt vội buộc đầu dây kia vào cái sừng ở đầu yên ngựa và sẵn sàng đón đợi sức khỏe ghê gớm của con ngựa đực kéo căng lại từ đầu dây đằng kia . Cả Don cũng chờ đợi giây lát ấy . Anh quay quay cái vòng tròn đầu cuộn dây thừng trên đầu mình lấy đà, dường như chẳng hề nao núng gì trước nguy hiểm đang đe dọa .

Nhưng khoảnh khắc ấy không đến . Khi con ngựa hoang nhận cảm thấy áp lực siết quanh cổ, nó đảo hướng tấn công ngay giữa bước nhảy, quay phắt người, vươn cổ & nhe hàm răng trắng nhọn trên cái mõm há mở rộng lao về phía Holt . Một tiếng thét thoát ra khỏi cổ họng Diana, át cả mệnh lệnh Holt ban cho Don .

Don thúc ngựa phi đuổi theo con ngựa hoang, vừa đi vừa quăng dây thừng trên đầu để lấy đà . Lúc cái thòng lọng ở vị trí chao đảo trên đầu nó, nó khôn khéo ngã đầu tránh sang bên . Trong lúc Don vội vã quấn thu dây thừng lại, Holt tìm cách căng đầu dây và cho ngựa chạy ra ngoài phạm vi tấn công của con ngựa đực hoang .

Diana nhắm nghiền mắt . Cô bị giam cầm trong cơn ảo mộng . Những cái móng tay cô ấn xiết vào lòng bàn tay cho tới khi ứa máu . Nước mắt ướt đầm chảy dài trên má cô . Cô phải hết sức gắng gượng để nhìn qua lớp màn che phủ ấy theo dõi những gì xảy ra trên bãi cỏ .

Con ngựa đực hoang quay người săn đuổi Holt một cách không khoan nhượng . Một cái móng cứng như sắt thép đập trúng vai con ngựa Holt đang cười . Con vật chao đảo, nhưng rồi đứng vững lại được ngay & tránh khỏi đòn tấn công tiếp theo của con thú hoang . Trong lúc Holt tránh được những lần tấn

công thì Don không thể tìm được mục tiêu đề quăng dây thừng trong đồng hồ độn chân đạp, rằng cần ấy . Sau mỗi lần vô trượt Holt và con ngựa của anh, con ngựa đực này đổi hướng ngay để tiếp tục đuổi theo, và vì thế và vòng dây của Don chỉ còn chao đảo trên không trung trống rỗng .

Rằng con ngựa đực tước toạc một miếng thịt ở hông con ngựa Holt cười . Tiếng kêu đau đớn thâm của nó làm Diana nghệt thở . Don cố chiếm giữ lấy một vị trí tốt hơn, chạy xung quanh Holt và con ngựa của anh . Ở phía bên phải anh, một con ngựa cái hoảng hốt giật đứt được dây phi biển .

- Cần thận đây ! - Diana thét lên . Nhưng quá muộn rồi .

Vô tình, Don đã phi lại quá gần . Chân ngựa anh vướng vào sợi dây thừng buộc con ngựa cái . Con ngựa ngã nhào kéo theo cả Don . Con ngựa gắng gượng đứng dậy trong lúc Don tìm cách rút chân ra .

Holt chỉ còn một mình, đơn thương độc mã trong cuộc chiến . Don không thể giúp được anh nữa . Diana thấy anh tháo nút buộc thừng ở sườn yên ngựa và quăng nó đi . Anh ghìm ngựa, tránh con vật và rồi thúc ngựa phi biển đi để kết thúc cuộc tranh đấu . Nhưng trước khi con ngựa anh cười đạt được hết tốc độ của mình thì con ngựa hoang đã xô sầm tới & hất anh ngã nhào . Holt bay ra khỏi yên ngựa quay mấy vòng trong không trung rồi rơi xuống đứng được hai chân . Con ngựa hoang bỏ qua đồng loại của nó đang sa cơ lỡ thế mà tấn công con người, giống hệt như ngày ấy nó nhào về Rube .

- Guy, hãy giúp anh ấy đi ! - Diana nức nở thét lên & ánh mắt bị các giọt lệ che lu mờ tìm khẩu súng đầu đó bên chân anh . - con ngựa sẽ đâm bẹp anh ấy mất ! Anh hãy ra tay giúp .

Holt nhảy sang bên tránh đòn tấn công đầu tiên . Mặt Guy giật giật lúc anh từ từ cúi xuống nhặt khẩu súng . Nhưng rồi anh chỉ cầm súng trong tay và quan sát cuộc tranh đấu . Holt né tránh những cái móng đạp đâm hoang dại đe dọa nghiền nát anh .

- Trời ơi ! Guy ơi, hãy giúp anh ấy đi !

Anh mở khoá an toàn, nhưng không đưa súng lên vai kẻ ngấm . Một cú đạp hất Holt ngã xuống đất . Những miếng đòn tiếp theo đạp trúng nền cỏ . Holt đứng bật dậy, tránh những cú đạp trượt sát bên mình . Diana hoảng sợ thấy anh ôm lấy tay trái lúc vừa phải tìm cách tránh đòn tấn công của con ngựa hoang .

- Guy, bắn đi anh ! - cô khẩn khoản .

Cô biết anh đang nghĩ gì . Nếu như người cha chết, cô sẽ phải trông cậy vào người con trai vì chẳng còn bị ràng buộc gì nữa vào những mong muốn của Thiếu Tá .

- Guy, đừng để anh ấy chết - cô thì thầm, lắc đầu một cách tuyệt vọng - Guy, đây là cha anh .

Anh lặng người nhìn cô trong giây lát và co thấy như cứ dài ra đến vô tận . Trời ơi, vậy anh chẳng thấy làm thế là anh giết cả cô hay sao ? Diana khóc, tiếng khóc chết nện trong nỗi tuyệt vọng . Với tiếng

khóc không thành lời ấy, cô quay mặt đi . Holt đã mất thể thăng bằng, chao đảo gục gối xuống, không đủ sức để làm chủ cơ thể và tình huống nữa vì đang bị thương ở tay . Diana thấy anh cố gắng bò ra khỏi phạm vi tấn công của con ngựa đực .

- Anh Holt - tiếng thét dường như là lưỡi dao cứa chéo con tim cô, thấm được mọi nỗi đau của tình yêu . Cô chạy lại với anh .

Phát súng vang lên phía sau cô khi cô vừa chạy đi được một bước . Con ngựa đực chao đảo như trong cơn say, nhưng nó vẫn truy đuổi theo Holt, há mồm rộng nhe răng . Phát súng thứ hai nghe khô gọi và con ngựa hoang đổ xuống thành một khối trắng .

Diana vẫn chạy tiếp, ngực cô như muốn vỡ tung ra vì sợ hãi và tuyệt vọng . Tấm màn che bằng nước mắt dày tới mức làm cô hầu như chẳng nhìn thấy được cô đang chạy về đâu . Cô chỉ mơ hồ cảm nhận được Holt đang gắng gượng thẳng người dậy trên gối và nổi nhẹ nhõm dường như chấp cánh bay cho cô .

- Giúp tôi với - một tiếng nói thét lên ở phía sau cô - tôi không thể với tới sợi dây để cắt đứt nó .

- Cô liếc nhìn vội vàng sang bên thấy Don vẫn còn bị xiềng xích dưới thân hình con ngựa của mình . Cô chỉ ngập ngừng trong giây lát rồi chạy đến bên anh cầm lấy con dao nhỏ anh đang giữ trên tay . Lúc cắt đứt sợi dây thừng đã vướng trói chân sau con ngựa của Don, cô nghe thấy giọng nói của anh chỉ như từ nơi nào đó rất xa xôi vọng lại .

- Con quái vật đáng nguyên rủa này chẳng những đã xô ngã tôi mà còn làm văng mất cả khẩu súng . Tôi chẳng thể giúp được gì cho Holt .

- Anh có bị thương gì không ? - đó là giọng cô, nhưng cô không biết có phải mình đặt câu hỏi đó không .

- Tôi chẳng bị sao cả .

Cắt đứt sợi thừng xong , cô quăng con dao xuống nền đất và chạy tiếp về phía Holt lúc con ngựa gắng gượng đứng dậy . Don đi theo cô, nhưng chậm hơn vì phải lê chân trái theo .

Holt nằm co gối, bàn tay phải vẫn ôm chặt lấy cánh tay trái . Lúc cô đến được bên anh, đầu anh ngả ra sau, nét mặt tái nhợt vì đau đớn .

- Trời ơi, may mắn làm sao ! Anh vẫn sống - tiếng thì thầm run rẩy của cô như lời cầu nguyện . Hai bàn tay cô lập cập vuốt ve lên gò má anh, lên cằm anh như để chắc chắn lại nhận thức ấy .. - tay anh ..

Anh gượng mỉm cười .

- Anh bị gãy xương vai, nhưng cũng chỉ vậy thôi - anh gượng thử đứng dậy, kêu lên đau đớn - em giúp

anh đứng dậy với - Diana lau những dòng nước mắt trên má, quàng cánh tay phải anh qua cổ mình, cố gắng chịu phần lớn trọng cơ thể anh khi đỡ anh đứng dậy . Cô lo lắng liếc nhìn mặt anh & thấy anh nhìn vô phía con ngựa đực trắng .

- Nó chết rồi .

- Vâng - lúc này, lần đầu tiên cô cũng nhìn về phía con vật nằm bất động . Bộ lông màu trắng sữa của nó dính đầy bụi và vết máu . Khi chết rồi, con ngựa trắng trông không còn như con ngựa huyền thoại với vẻ đẹp cổ điển hoàn mỹ nữa . Cổ nó quá dày & quá vạm vỡ, thân hình nó quá dài, bộ ngực quá nhỏ . Nó là một con ngựa hoàn toàn bình thường không có những đặc tính có thể so sánh được với những con ngựa hoang khác trừ vóc dáng nó & thực tế bước đi kiểu pas - nhưng chẳng bao giờ nó còn đi được nh thế nữa .

- Guy đã giết chết nó - Diana khẽ nói - phát súng đầu tiên trúng ngực con ngựa, phát súng thứ 2 trúng đầu và làm nó chết ngay . Những giọt nước mắt mới lại trôi trào trên mắt cô khi ý thức được đầy đủ ý nghĩa của những gì Guy đã làm .

- Guy đã cứu sống anh, Holt ạ Guy đã bắn chết con ngựa hoang để cứu sống anh .

Holt nhìn về phía bãi trại . Cả Diana cũng quay nhìn về phía ấy . Hai người thấy Guy vẫn đứng yên ở vị trí cũ mũi súng chĩa xuống đất . Nhưng rồi anh từ từ quay người đi về nơi buộc ngựa . Anh giắt lại khẩu súng vào bao và nhảy lên lưng ngựa . Sau khi quay người nhìn họ lần cuối cùng , anh thúc ngựa đi ra khỏi thung lũng .

- Nó từ bỏ chúng ta rồi - Holt nói, giọng trống rỗng - nó sẽ không trở lại nữa .

Diana ngẩng nhìn anh . Gương mặt anh như một pho tượng đá chẳng để lộ tình cảm gì của mình nhiều hơn giọng nói của anh . Nhưng trong đôi mắt anh lấp lánh ánh bạc .

- Một ngày nào đó nó sẽ trở lại .. có thể thế . ! - cô nhìn theo đám bụi mù nhanh chóng đi xa xa mãi ...

HẾT

-

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>